

C:\Users\Plazma\Desktop\307\Khoury_Raymond-Posledni_templar.PDB

PDB Name: Khoury_Raymond-Posledni_templar
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.7.2006
Modification Date: 30.7.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Poslední templář

Raymond Khoury

Slouží nám dobře, ten mýtus o Kristovi.

Papež Lev X., 16. století

Prolog

AKKON, KRÁLOVSTVÍ JERUZALÉMSKÉ, 1291

Svatá země je ztracena.

To pomýšlení na Martina z Carmaux nepřestávalo dotírat a svou krutou osudovostí ho děsilo víc než hordy bojovníků hrnoucích se dovnitř pobořenou zdi.

Pokusil se tu myšlenku zahnat, odsunout ji stranou.

Na nářky teď není čas. Má práci.

Zabijet.

Se širokým mečem nad hlavou se vrhl do mračna dusivého kouře a prachu, vřít se do do vzdouvajících se nepřátelských řad. Protivníci byli všude, jejich křivé šavle a sekery se zakusovaly do masa, jejich válečný pokřik prorážel strašidelným rytmickým duněním bubnů.

Martin vši silou ťal a rozpoltil jednomu z útočníků lebku až k očím; okamžitě osvobodil čepel a zaútočil na dalšího.

Zalétl pohledem napravo a spatřil, jak Aimard z Villiersu probodl čísi hrud a hned se postavil jinému nepříteli. Ohlušen výkřiky bolesti a zuřivým jekotem všude kolem ucítil stisk na levé paži a střelhibitě odrazil protivníka jílcem; vzápětí po něm sekl a vnímal, jak čepel projela svaly a kosti. Koutkem oka zaregistroval napravo od sebe nebezpečně blízko pohyby a instinktivně se ohnal mečem; rozpáral útočnickovi paži a dalším úderem mu rozčísl tvář a jazyk.

Už celé hodiny on ani jeho druhové nepoznali chvilku oddechu. Nejenže muslimský útok nepolevoval, ale byl daleko horší, než očekávali. Na město celé dny ustavičně pršely šípy a nádoby s hořící smolou, požáry propukaly tak často, že je nestihali hasit, a sultánovi muži mezitím podkopávali mohutné hradební zdi, cpali do děr chrástí a podpalovali je. Na několika místech už hradby nad těmi improvizovanými pecemi popukaly žárem a navíc se hroutily pod palbou z katapultů. Jen silou vůle se templářům a hospitalitům podařilo odrazit útok na bránu svatého Antonína. Prokletá věž naproti tomu dostala svému jménu a dovolila rozběsněným Saracénům vniknout do města, a tak zpečetila jeho osud. Přerývané steny raněného utonuly v řevu a zmatku. Martin vyškubl meč a zoufale se rozhlížel, jestli nezachytí alespoň záblesk naděje, i když v duchu nebyl na pochybách. Svatá země je skutečně ztracena. S rostoucí hrůzou si uvědomil, že než tahle noc skončí, budou všichni po smrti. Čelí největšímu muslimskému vojsku, jaké kdy země nosila, a přes veškeré vášnivé odhodlání, které jim koluje v žilách, přes veškeré úsilí jeho samotného i všech řádových bratří jsou odsouzeni k porážce.

Netrvalo dlouho a představení řádu si to uvědomili také. Martinovi pokleslo srdce, když uslyšel zlověstné troubení rohu svolávajícího zbylé rytíře Templu, aby vyklidili obranná postavení. Horečně zalétl pohledem na obě strany a opět se setkal s očima Aimarda z Villiersu. Viděl v nich totéž utrpení, tutéž lítost, která spalovala i jeho. Bok po boku si probojovávali cestu kolotající vřavou, až se jim podařilo dosáhnout relativního bezpečí templářské pevnosti.

V patách svého staršího druha se Martin prodíral davem vyděšených civilistů, kteří se uchýlili za masivní zdi. Ve velkém sále se mu naskytl pohled, který ho šokoval ještě víc než krveprolití venku. Na hrubém stole ležel William z Beaujeu, velmistr templářského řádu. Po jeho boku stál maršál Petr ze Sevrey spolu s dvěma mnichy. Žal v jejich tvářích nenechával příliš prostoru pro dohady. Když oba rytíři přišli blíž, Beaujeu otevřel oči a lehce nadzvedl hlavu; při tom pohybu zasténal bolestí. Martin na něj zíral s nevěřicím úžasem. Ze starcovy tváře vyprchala veškerá barva, oči měl

podlité krví. Martin přejel pohledem po jeho těle a hledal příčinu jeho utrpení, až zahlédl mezi žebry vyčnívat opeřený konec šípů. Velmistr svíral dřív v ruce. Druhou pokynul Aimardovi. Ten přistoupil, poklekl a překryl starcovu ruku svýma.

„Je čas," vypravil ze sebe Beaujeu hlasem zesláblým bolestí, ale přitom zřetelně. „Jdi. A Bůh s tebou."

Martin ta slova příliš nevnímal. Jeho pozornost upoutalo něco jiného - povšiml si toho, jakmile Beaujeu otevřel ústa. Velmistřův jazyk zčernal. Martinovi stoupaly hrdlem hněv a nenávisť; poznal účinky otráveného šípů. Tento velký vůdce, který byl pro Martina uctívaným vzorem, kam až jeho paměť sahala, je odsouzen k smrti.

Beaujeu zdvihl pohled k Sevreyovi a téměř neznatelně pokývl. Maršál se shýbl pod stůl, zvedl sametový přehoz a odhalil malou zdobenou truhlu. Na šířku neměla víc než tři dlaně. Martin ji nikdy předtím neviděl. V uhranutém tichu pozoroval, jak Aimard vstává, uctivě hledí na truhličku a pak se pohledem vrací k Beaujeuovi. Stařec se do něj zaklíní očima, dokud se mu opět nezavřely. Dech mu zdrsnel krutou bolestí. Aimard přešel k Sevreyovi a objal ho, pak zvedl truhličku a bez jediného ohlednutí vykročil. Když míjel Martina, řekl prostě: „Pojď."

Martin zaváhal. Ohlédl se na Beaujeua a maršála, od něhož se mu dostalo souhlasného pokývnutí. Pospíšil si za Aimardem a záhy si uvědomil, že se nevracejí do bitevní vřavy.

Mířili k přístavu.

„Kam jdeme?" dožadoval se.

Aimard nepřerušil krok. „Čeká na nás Falcon Temple. Pospěš si."

Martin se zarazil. Hlavou mu zmateně vířilo: Copak odjíždíme?

Znal Aimarda z Villiersu od smrti svého otce, který býval také rytířem, a to bylo už patnáct let. Jemu samotnému tehdy bylo stěží pět. Od té doby byl Aimard jeho ochráncem a vychovatelem. Jeho hrdinou. Vybojovali spolu mnoho bitev a Martin věřil, že je namístě, aby stáli jeden druhému po boku a společně zemřeli, až nadejde konec. Ale tohle ne. Tohle je šilenství. Tohle je... dezerce.

Aimard se také zastavil, ale jen proto, aby popadl Martina za rameno a popostrčil ho. „Pospěš si," nařídil.

„Nel!" vykřikl Martin a setřásl Aimardovu ruku.

„Ale ano," drsně stál na svém starší rytíř.

Martinovi stoupala hrdlem hořkost; zamračil se a pokoušel se nalézt správná slova. „Neopustím naše bratry," zajíkl se.

„Ani teď - ani nikdy jindy!"

Aimard si ztěžka povzdychl a ohlédl se zpět k obleženému městu. Ze všech stran se na ně sypaly zápalné střely a na nočním nebi po nich zůstávaly zářivé oblouky. S truhličkou pevně sevřenou v podpaží se otočil a výhrůžně přistoupil k Martinovi, až se jejich tváře málem dotýkaly. Oči se mu leskly neprolitými slzami. „Copak si myslíš, že mě se chce opustit je?" Jeho hlas řezal jako nůž. „Opustit našeho velmistra v jeho poslední hodině? Myslel jsem, že mě znáš líp."

Martinova mysl tonula ve zmatku. „Tak proč jdeme pryč?"

„To, co musíme udělat, je daleko důležitější než pozabíjet pár dalších vztekklých psů," odvětil Aimard pochmurně. „Je to nezbytné pro přežití našeho řádu. Je to nezbytné, pokud nechceme, aby tady zahynulo vše, o čem jsme svou prací usilovali. Musíme jít. A hned."

Martin měl na jazyku námitky, ale Aimardův neústupný výraz ho umlčel. Krátce přikývl na znamení, že se, byť neochotně, podvoluje, a vykročil.

Falcon Temple byla jedinou lodí, která v přístavu zůstala; ostatní odpluly, ještě než se Saracénům minulý týden povedlo odříznout město od hlavního přístavu. Loď seděla na vodě nízko, až po čáru ponoru, a otroci, rytíři a řádoví bratři z posádky ještě pokračovali v nakládání. Martinovi vířila hlavou otázka za otázkou, ale na ptaní teď nebyl čas. Jak se blížili k nábreží, zahlédl kapitána, starého námořníka, kterého znal pouze jako Hugha a kterého velmistr choval v mimořádné úctě. Podsaditý muž přihlížel horečně aktivitě z paluby. Martin přejel loď pohledem od zádi přes hlavní stěžeň až k přídi, z níž čněla předřadová figurína, pozoruhodně životná dřevořezba rozzuřeného dravého ptáka.

Aniž by zvolnil krok, křikl Aimard na kapitána: „Už jste stačili naložit vodu a zásoby?"

„Ano."

„Tak zbytek nechte být a okamžitě vyplouváme."

Během pár minut byl vytažen lodní můstek, uzavovací lana odpoutána a veslaři ve člunu odtáhli Falcon Temple z přístaviště. Zanedlouho dozorce vykřikl povel a galejníci na lavičkách galéry zabořili vesla do tmavé vody. Martin přihlížel, jak veslaři šplhají na palubu, vytahují za sebou člun a zajišťují jej. Za hlubokých, rytmických úderů gongu a hekání sto padesáti připoutaných galejníků loď nabírala rychlost a vzdalovala se od mohutných hradeb templářské pevnosti.

Když vyplouvali na otevřené moře, zasypal je déšť šípů; na prchající loď se zaměřily kuše a katapulty sultánových vojáků a moře kolem vybuchovalo v syčících gejzírech bílé pěny. Brzy se dostali z dostřelu. Martin vstal a ohlédl se k vzdalujícímu se pobřeží. Po hradbách města se hemžili pohané, vyli a ječeli na loď jako zvířata uvězněná v kleci. Za nimi zuřilo peklo, rozléhaly se výkřiky a nářek mužů, žen i dětí a nad tím vším se neslo nepřetržité hřmění válečných bubnů. S pomocí větru vanoucího od pobřeží loď pomalu nabírala rychlost, řady vesel se zvedaly a zase klesaly jako perutě pročesávající temnou vodu. Nebe na vzdáleném horizontu výhrůžně temnělo.

Je po všem

Martinovi z Carmaux se chvěly ruce a srdce mu ztěžklo. Pomalu, váhavě se otočil zády k pevnině, kde se narodil, a zahlédl se kupředu na bouři, jež je očekávala.

Těch čtyř jezdců, co se vynořili ze ztemnělého Central Parku, si zpočátku nikdo nevšiml. Všechny oči se upíraly ke vchodu do Metropolitního muzea umění, kde pod palbou fotoblesků a televizních reflektorů nekonečný proud limuzín vyvrhoval na chodník elegantně oděné celebrity i méně významné smrtelníky. Konala se tam jedna z oněch mamutích společenských akcí, v nichž se New York vyžívá víc než kterékoli jiné město na světě, zejména když se odehrávají právě v Metu. Nad okázale osvětlenou, rozlehlou budovou prošlehávaly černou dubnovou oblohu světlomety, takže připomínala maják přímo v srdci města a neodolatelně vábila hosty, aby vstoupili mezi stohým sloupovím neoklasicistního průče-lí dovnitř. Nad vstupem povlával transparent s nápisem POKLADY Vatikánu.

Mluvílo se o tom, že akce bude odložena na později, anebo možná úplně zrušena. Vždyť zpravodajské agentury nedávno znovu varovaly před možným teroristickým útokem a přiměly vládu zvýšit stupeň ohrožení na oranžový. Po celé zemi státní správa i místní samosprávy přistoupily k bezpečnostním opatřením, a přestože v New Yorku platil oranžový stupeň už od 11. září, i město přijalo dodatečná opatření. Do metra a na mosty byly rozmístěny oddíly Národní gardy a policisté drželi dvanáctihodinové směny.

Výstavě hrozilo vzhledem k jejímu námětu zvláště velké nebezpečí. Přesto zvítězilo odhodlání a správní rada muzea hlasováním rozhodla, že původní záměr bude dodržen. Podívaná proběhne podle plánu a stane se dalším důkazem nezločného ducha města.

Mladá reportérka s perfektním účesem a bělostnými zuby, otočená zády k budově, se právě pokoušela zahájit reportáž. Už napotřetí. Protože se jí nedařilo působit zasvěceně a svěťácky, při pohledu do objektivu kamery se rozhodla, že tentokrát zkusí serióznost.

„Ani se nepamatuji, kdy Met naposledy hostil tak hvězdnou sešlost, určitě ne od výstavy o Mayích, a to už je několik let,“ pronášela ve chvíli, kdy se z limuzíny vynořil podsaditý muž středního věku a vysoká hranatá žena v modré večerní róbě o číslo těsnější a o generaci mladistvější, než se pro ni hodilo. „Právě přichází starosta a jeho krásná paní,“ zašveholila reportérka s afektovaným dojetím. „Taková naše královská rodina... A samozřejmě dorazili s módním zpožděním.“

Vrátila se k serióznímu tónu, nasadila vážnější výraz a dodala: „Mnohé z artefaktů, které jsou zde v muzeu dnes večer k vidění, veřejnost ještě nikdy nespatřila. Byly po staletí uzamčeny ve sklepeních Vatikánu a...“

V tom okamžiku ji přerušil pískot a jásot zástupu. Odvrátila se od kamery a zabloudila očima k ohnisku toho neklidu.

A v té chvíli spatřila jezdce.

Koně měli nádherné - majestátní šedáky a kaštanové hnědáky s povlávajícími černými ohony a hřívou. Ale dav rozjásali hlavně muži na nich.

Jeli ve čtyřstupu a všichni na sobě měli stejné středověké brnění. Helmice s průzory, drátěné košile a plátové chrániče boků, pod nimi černé kabátce a vatované nohavice. Vypadali, jako by právě prošli časovou smyčkou. Celkový dojem ještě dramaticky umocňovaly pochvy se širokými meči, které jim visely u pasu. Ze všeho nejnapadnější však byly dlouhé bílé pláště, které měli přes brnění, a na každém z nich osmihrotý, krvavě rudý kříž.

Koně přešli do drobného klusu.

Zatímco dav šlel vzrušením, rytíři se pozvolna blížili k muzeu, zrak upřený přímo před sebe, zcela neteční k rozruchu kolem.

„Ale, copak to tady máme? Metropolitní muzeum a Vatikán se dnes překonávají, no řekněte, není to nádherná?“ rozplývala se reportérka, která mezitím zase přesedlala ke stylu starého dobrého showbyznysu. „Jen si poslechněte, jak lidé šílí!“

Jezdci dorazili k prostranství před muzeem a pak udělali cosi podivného.

Nezastavili se.

Místo toho se pomalu natočili čelem k muzeu.

Aniž by vypadli z tempa, všichni čtyři lehce pobídli hřebce kupředu na chodník. Zvolna pokračovali v cestě a vedli koně přes dlážděné prostranství.

Bok po boku slavnostně vyjeli na povlovné schodiště a mířili ke vchodu do muzea.

2

Mami, já fakt musím,“ doprošovala se Kim.

Tess Chaykinová se zamračila a otráveně si dceru změřila. Ty tři - Tess, její matka Eileen a Kim - vešly do muzea teprve před chvílí a Tess doufala, že stihne v krátkosti oběhnout výstavní síně nabitě exponáty, ještě než skončí proslovy, zdvořilostní společenské tanečky kolem celebrit a všechny ostatní formality. Ale teď tohle... Kim jí provedla to, co devítileté děti při podobných příležitostech mívají ve zvyku - počkala si na nejnevhodnější okamžik a oznámila, že se jí strašně moc chce na záchod.

„Kim, já tě přetřnu.“ Prostorná hala byla plná lidí. Proplétat se mezi nimi, aby doprovodila dceru na záchod, to nebyla v danou chvíli-li nejpříjemnější vyhlídka.

Tessina matka, která se ani nesnažila skrývat škodolibé pobavení, zakročila. „Já ji tam odvedu. Jen si běž.“ A s úšklebkem dodala: „I když se moc ráda dívám, jak se ti vrací, cos kdysi prováděla mně.“

Tess jí oplatila grimasou, pohlédla na dceru a s úsměvem potřásla hlavou. Při pohledu na tu drobnou tvářičku a zářivé zelené oči se nikdy nedokázala dlouho zlobit.

„Sejdeme se v hlavní hale.“ Přísně jí zahrozila ukazovákem. „Koukej se držet u babičky. Ne aby ses v tomhle blázinci

ztratila."

Kim zavrčela a obrátila oči ke stropu. Tess se za nimi dívala, jak mizí v tlačnici, a pak se otočila k odchodu.

* * *

Obrovský foyer muzea zvaný Velký sál už byl plný důstojných šedovlasých mužů a oslnivých žen. Všude černé kravaty a večerní róby. Jak se Tess rozhlížela kolem, cítila se nesvá. Znervózňovalo ji, že se od ostatních liší svou střídmou elegancí, a zároveň se jí přičilo, že by ji mohli považovat za součást téhle snobské společnosti, o kterou ani za mák nestála.

Neuvědomovala si, že lidé na ni nehledí proto, že by ve svých černých koktejlkách ke kolenům byla nevhodně oblečená, ani kvůli jejímu patrnému rozčarování z té plytké společenské události. Lidé si jí všímali kvůli ní samé. Jako vždycky. A kdo by se jim divil? Obvykle začali u záplavy kudrlin lemujících tvář s inteligentními zelenými očima, obdivně hodnotili pružnou postavu a uvolněnou chůzi. Skutečnost, že majitelka si své osobní kouzlo vůbec neuvědomuje, zájem okolí ještě posilovala. Bylo k vzteku, že Tess do svých šestatřiceti let nenarazila na slušného mužského. Měla smůlu na samé darebáky a s posledním z té bandy dokonce uvízla v manželství - a teprve nedávno tu chybu napravila.

Jak pokračovala směrem k ústřední místnosti výstavy, tříšť konverzace odrážející se od okolních stěn přešla v neztělný šum, v němž se nedala rozeznat jednotlivá slova. Architekti si zřejmě při stavbě budovy s akustikou hlavu nelámali. K Tess tu a tam zalétly útržky komorní hudby, až konečně vypátrala, že je vyluzuje ženské smyčcové kvarteto zastrčené v rohu a vyhrávající sice s vervou, leč bez valného účinku. Sotva znatelným pokývnutím opětovala úsměvy lidí z davu a razila si cestu kolem všudypřítomných čerstvých květů a kolem výklenku, odkud na tlačnici graciálně shlížela modrobílá terakotová Madona s Ježíškem od Andrey della Robbia. Dnes večer měla společnost; byla jen jedním z mnoha zpodobení Ježíše Krista a Panny Marie, jimiž se muzeum honosilo.

Skoro všechny exponáty byly vystaveny ve skleněných vitrinách a i z letného pohledu bylo zřejmé, že mají mimořádnou cenu. Přestože Tess patřila k lidem bez náboženského přesvědčení, okouzlovaly ji, ba dokonce dojímaly, a jak je cestou po velkém schodišti do výstavního sálu mýjela, srdce se jí rozbušilo rostoucím očekáváním.

Byly tu ornamentální alabastrové oltáře z Burgundska s výjevy ze života svatého Martina. Spousta křicivých, většinou z ryzího zlata a hustě vykládaných drahokamů; jeden z nich, kříž z dvanáctého století, sestával z více než stovky postavíček vyřezaných z mrožích klů. Byly tu propracované mramorové sošky a bohatě zdobené dřevěné relikviáře - dokonce i bez svého původního obsahu představovaly úchvatnou ukázkou mistrovství středověkých řezbářů.

Nádherný bronzový pultík ve tvaru orla hrdě trůnil vedle ohromného, skoro dvoumetrového malovaného španělského velikonočního svícnu, který vystavovatelé ukořistili přímo v papežských komnatách.

Při pohledu na všechny ty exponáty se Tess neubránila návalům palčivého zklamání. Na něco tak hodnotného za celá léta na vykopávkách nenarazila. Jistě, archeologie byla krásná práce, náročná a v mnohém obohacující. Poskytla jí možnost procestovat svět a poznat rozmanité, fascinující kultury. Některé cennosti, které při vykopávkách našla, se ocitly v muzeích na různých místech světa, ale nic z toho nestálo za zájem řekněme takové Sacklerové expozici egyptského umění či Rockefellerovu oddělení starého umění. Snad..., snad kdybych u toho vydržela trochu déle... Setřásla tu myšlenku. Věděla, že je s prací v terénu konec, přinejmenším pro nejbližší dobu. Musí si vystačit s tím, že bude tyhle nádherné památky obdivovat očima vděčného návštěvníka.

A že to byla nádhra! Zorganizovat takovou podívanou byl ze strany Metropolitního muzea umění skutečně mimořádný počin - skoro žádný z předmětů, jež sem připutovaly z Říma, nebyl dosud vystavován.

A nešlo jen o blyštivé zlato a třpytivé klenoty.

Ve vitrině, před níž nyní Tess stála, ležel zdánlivě světský předmět. Byl to jakýsi mechanismus - hranatý, mosazný a velký zhruba jako psací stroj. Na horní ploše měl různé knoflíky, sestával z navzájem propojených kotoučů a do stran z něj trčely páčky. Mezi všemi těmi drahocennostmi působil nepatřičně.

Tess si odhrnula vlasy a naklonila se k vitrině, aby se podívala zblízka. Právě sahala po katalogu, když se vedle jejího matného odrazu ve skle objevil ještě jeden. Kdosi za ní stál.

„Jestli ještě pořád hledáš svatý grál, budu tě muset zklamat," pronesl řezavý hlas. I když ho neslyšela už celé roky, poznala ho, ještě než se otočila.

„Clive." Obrátila se a pohlédla na bývalého kolegu. „Kde se tu propána bereš? Vypadáš skvěle." Což nebyla tak úplně pravda; přestože Clive Edmondsonovi bylo jen něco málo přes padesát, vypadal přímo starobyle.

„Díky. A co ty?"

„Mám se fajn," pokývala hlavou. „Jak se poslední dobou daří branži vylupovačů hrobů?"

Edmondson jí ukázal nehty. „Účty za manikúru budou moje smrt. Jinak je všechno při starém. Doslova," zachechtal se.

„Doslechl jsem se, že ses dala k Manoukianům."

„Jo."

„No a?"

„Bezva," řekla Tess. Ani tohle nebyla pravda. Dostat práci v prestižním Manoukianově institutu se zpočátku jevilo jako terno, ale postupem času se jí to zamlouvalo čím dál míň. Jenže takové věci si člověk nechává pro sebe, zvláště ve světě plném pomluv a ran pod pás, jakým archeologie kupodivu někdy bývá. Aby odvedla hovor do méně osobní roviny, dodala: „Stýská se mi po vás tam venku na vykopávkách."

Z Edmondsonova matného úsměvu vyčetla, že jí to nezbaštil. „O moc nepřicházíš. Do novinových titulků jsme zatím neprorazili."

„O to nejde, já jen, že...,“ rozhlédla se po moři exponátů kolem. „Kterákoli z těchhle věcí by k tomu stačila."

Kterákoli." Smutně se po něm podívala. „Jak to, že jsme nikdy nic tak dobrého nenašli?"
„Já zatím neztrácím naději. To ty jsi vyměnila velbloudy za psací stůl," zažertoval. „Nemluvě o mouchách, písku, horku a těch blafech, co jsme jim říkali jídlo..."
„Prokristapána, to jídlo," rozesmála se Tess. „Když si na něj vzpomenu, rázem mě stesk přejde."
„Vždyť se můžeš vrátit, když se ti zachce."
Ošila se. Často o tom přemýšlela. „Nejspíš ne. Přinejmenším nějaký čas ještě ne."
Edmondson postřehl v jejím výrazu křečovitost. „Vždycky u nás budeš mít připravenou lopatu se svojí jmenovkou, vždyť víš," řekl, i když z jeho hlasu bylo patrné, že si nedělá marné naděje. Rozhostilo se mezi nimi nepříjemné ticho.
„Poslyš," dodal, „naproti v Egyptském sále nechali udělat bar, a dokonce sehnali člověka, který umí namíchat slušný koktejl. Smím tě pozvat na skleničku?"
„Jdi napřed, za chvíli za tebou přijdu," řekla. „Čekám na Kim a na matku."
„Jsou tady s tebou?"
„Jo."
Rozhodil rukama. „Panečku! Tři generace Chaykinových - to by mohla být podívaná."
„Až by tě zrak přecházel."
„No dobře. Sejdeme se později. Ne aby ses mi ztratila," usmál se Edmondson a zmizel v davu.

Venku před muzeem vládla přímo elektrizující atmosféra. Kameraman se strkal s lidmi, aby mu nepřekáželi v záběru, a pokusy reportérky o komentář tonuly v potlesku a jásotu uchváceného davu. Vřava ještě zesílila, když zástup postřehl, že pomenší robustní chlapík v hnědé uniformě bezpečnostní služby opustil svoje stanoviště a spěchá jezdcům vstříc. Kameraman si koutkem oka povšiml, že cosi zřejmě nejde přesně podle plánu. Hlídačův odhodlaný krok a řeč jeho těla jasně signalizovaly, že se schyluje k roztržce.

Jakmile se hlídač dostal ke koním, zastoupil jim cestu a zvedl ruce, aby je zarazil. Rytíři přitáhli uzdy, koně zafrkali a přešlápli; stát na schodech se jim očividně nezamlouvalo.

Zdálo se, že se rozhořela hádka. Jednostranná, jak kameraman pozoroval, protože jezdci na hlídačovo řečnění nijak nereagovali.

Až pak jeden z nich konečně přistoupil k činu.

Rytíř, který byl hlídači nejbliž - muž medvědí postavy -, pomalu, jako by si ten teatrální okamžik přímo vychutnával, tasil meč a zvedl ho vysoko nad hlavu. Strhl tím lavinu dalších výsledů fotoblesků a nadšeného jásotu.

Chvilku ho tak podržel, oběma rukama, s pohledem neoblomně upřeným přímo před sebe.

Ačkoli kameraman měl oko přilepené k hledáčku a soustředil se na co nejlepší záběr, postřehl, že se mezi těmi dvěma cosi děje. Spěšně si přitáhl objektivem hlídačův obličej. Co je to za výraz? Rozčilení? Úžas?

Pak pochopil.

Strach.

Dav teď přímo šlel, tleskal a divoce jásal. Kameraman instinktivně poněkud oddálil objektivem záběr a rozšířil ho, aby do něj dostal jezdce.

A právě v tu chvíli rytíř krátkým svištivým obloukem spustil meč. Čepel se hrozivě zaleskla v pronikavém umělém světle a zasáhla hlídače těsně pod uchem. Úder, dostatečně silný a rychlý, čistě projel masem, chrupavkami i kostí. Přihlízející vydali mohutný jednohlasý vzdech a vzápětí se večerem rozlehly pronikavé výkřiky hrůzy. Nejhlasitěji ze všech zaječela reportérka, stiskla kameramanovi paži a rozkolísala mu záběr, než ji stačil loktem odrazit a pokračovat v natáčení.

Hlídačova hlava odletěla a s děsivým poskakováním se kutálela po schodech muzea, zanechávajíc všude za sebou, až úplně dolů, rudou stezku. Po chvíli, která se zdála nekonečná, se bezhlavé tělo sesunulo ke straně a zhroutilo se.

Vystříkl z něj gejzír krve.

Jející lidé vepředu se strkali a padali jeden přes druhého, jak v hrůze prchali pryč. Ti vzadu nevěděli, co se přesně děje, ale tušili, že jde o něco velkého, a tak se tlačili kupředu. Za pár vteřin vznikla zpanikařená tlačence, vzduchem se nesl vířskot a výkřiky bolesti a děsu.

Ostatní tři koně na schodišti podupávali kopyty a pokoušeli se o úkroky stranou. Pak jeden z rytířů zavelel: „Jedeme, jedeme!"

Kat pobídl svého hřebce kupředu, přímo k doširoka otevřeným dveřím muzea. Ostatní učinili totéž a vyrazili za ním.

3

Tess ve Velkém sále zaslechla zvenčí zděšený křik a pochopila, že se děje něco zlého. Hodně zlého. Otočila se právě včas, aby zahlédla, jak si dvěma proráží cestu první kůň. Kolem dokola se rozlétly skleněné střeby a třísky a ve Velkém sále propukl chaos. Kultivované, úctyhodné shromáždění se rázem proměnilo ve zdivočelou atavistickou smečku; muži a ženy se strkali, vrískali a jeden přes druhého se snažili uhnout z cesty nemilosrdně postupujícím koním.

Tři jezdci rozpoutali peklo přímo uprostřed davu, meči rozbíjeli vitríny, dusali v roztržitém skle, ničili vystavené předměty a zanechávali za sebou spoušť.

Jak se zpanikaření hosté pokoušeli utéct ven, odtlačili Tess stranou. Přelétla pohledem halu. Kim, matka, kde jsou?

Rozhlížela se, ale nikde je neviděla. O kus dál napravo kroužili koně kolem dokola a ničili všechny exponáty, které jim přišly do cesty. Návštěvníci zakopávali jeden o druhého a padali, ohromnou místností se rozléhal nářek a kvílení. Tess zahlédla Cliva Edmondsona - jeden kůň ho právě srazil k zemi, když nečekaně couvl.

Koně frkali, nozdry se jim vzdouvaly, od tlam jim odletovaly chuchvalce pěny. Jezdci se shýbali k rozbitým vitrínám, lovili z nich třpytivé předměty a cpali si je do brašen přivěšených u sedel. Zástup hrnouchů se ven zablokoval přístup policii; proti tlaku zděšené lidské masy byla bezmocná.

Jeden kůň se otočil a bokem přitom srazil sošku Panny Marie, Skutálela se na zem, tam na ni dopadla koňská kopyta a rozdrtila Madoniny prosebně sepnuté ruce. Nádherná tapiserie, kterou prchající lidé strhli ze zdi, skončila roztrhaná a podupaná pod nohama lidí i koní. Tisíce přepečlivých stehů vzaly v několika vteřinách zasně. Z převrácené vitríny se mezi střepy vykutálela bílozlatá mitra, jen aby ji vzápětí ve zběsilé tlačenici kdosi odkopl bůhvíkam. Ornát, který k ní patřil, se jako kouzelný koberec vznesl do výšky, ale vzápětí také skončil pod dusajícíma nohama.

Tess spěšně uhýbala koním a přitom o kus dál spatřila čtvrtého jezdce a za ním, daleko vzadu, až na konci chodby, další dav lidí, kteří se sem seběhli z jiných částí muzea. Vyhlížela mezi nimi dceru s matkou. Kde proboha jsou? Nestalo se jim nic? Úporně se snažila zahlédnout v hemžícím se zástupu jejich tváře, ale nebylo po nich ani stopy.

Za ní se ozval velitelský příkaz. Tess se prudce obrátila a zjistila, že si mezi prchajícími konečně proklestili cestu policisté. S tasenými pistolemi na sebe pokřikovali přes okolní vřavu a pokoušeli se obklíčit jednoho ze tří jezdců. Ten odkudsi ze svého odění vytáhl malou, nebezpečně vyhlížející zbraň. Tess instinktivně padla na podlahu a zakryla si hlavu, ale ještě předtím zahlédla, jak muž střílí, otáčí hlavní ze strany na stranu a zasypává sál deštěm kulek. Několik lidí se zhroutilo, včetně všech policistů. Skleněné střepy a rozdrčené vitríny kolem zrudly krví.

Tess se choulila na podlaze, srdce jí div nevyskočilo z hrudi a ze všech sil se snažila nehýbat, přestože by se nejradši sebrala a utekla. Postřehla, že i další dva jezdcí se teď ohánějí automatickými zbraněmi podobnými té, kterou třímal jejich druh. Svištění kulek odrážejících se od zdi jen prohloubilo paniku. Jeden kůň se vzepjal na zadní, ruce jeho jezdce sebou cukly a z té, v níž držel zbraň, vylétla salva kulek nahoru ke stropu a rozdrtila ornamentální štukové římsy.

Úlomky zasypaly hlavy ječících, krčících se návštěvníků.

Tess se odvážila vykrouknout zpoza skříňky, kde se schovávala, a zoufale vyhlížela únikovou cestu. Jakmile napravo, o tři uličky vystavených exponátů dál, zahlédla průchod do dalších výstavních prostor, přiměla nohy k pohybu a rozběhla se tím směrem.

Dostala se k druhé uličce, když vtom postřehla, že k ní míří čtvrtý rytíř. Přikřčila se a kradmo ho sledovala, jak kličkuje se svým hřebcem mezi řadami ještě neponičených vitrín, zdánlivě lhostejný vůči vřavě, v níž se vyžívají jeho druzi.

Téměř cítila dech vycházející z nozder jeho odřekujícího hřebce, když rytíř náhle zastavil necelé dva metry od ní. Tess se schoulila, snažila se přimět bušící srdce, aby se uklidnilo, a v duchu už se loučila se životem. Zvedla zrak a ve skleněných vitrínách kolem spatřila rytířův odraz, majestátní zjev v bílém plášti a drátěné košili. Zdálo se, že ho mimořádně zajímá jedna konkrétní vitrina.

Byla to ta, kterou si Tess prohlížela, když k ní přišel Clive Edmondson.

V němé hrůze se dívala, jak rytíř tasí meč, zdvihá jej nad hlavu a tne do vitríny, až se s řinčením rozletěla na kousičky.

Podlahu kolem zasypal deštěm střepů. Rytíř zastrčil meč do pochvy, shýbl se ze sedla a zvedl tu podivnou věc, tu vymyšlenost plnou knoflíků, kotoučů a páček. Držel ji před sebou v obou rukou.

Ačkoli Tess strachy ani nedýchala, v rozporu s veškerým pudem sebezáchrany hrozně toužila vidět, co se stane. Neodolala a poočku vyhlédla zpoza vitríny.

Muž na ten předmět chvíli hleděl - se zbožnou úctou, jak se zdálo - a pak sám k sobě utrousil pár slov.

„Veritas vos libera...”

Tess uhranutě přihlížela tomu, co se jevilo jako nějaký hluboce soukromý rituál, když vtom ji i rytíře vytrhla ze zamyšlení další střelba.

Otočil koně a jeho oči, stíněné v průzoru přílbice, se na okamžik střetly s Tessinými. Srdce se jí zastavilo, choulila se na podlaze dočista bezmocná a neschopná pohybu. Kůň se blížil, mířil přímo k ní - skoro se o ni otřel, jak ji míjel, a ona uslyšela toho muže křiknout na tři ostatní: „Jedeme!”

Vstala a spatřila toho mohutného jezdce, který začal se střílením, jak před sebou žene k hlavnímu schodišti malou skupinku vyděšených hostů. Poznala mezi nimi newyorského arcibiskupa a starostu s manželkou. Vůdce rytířů pokynul hromotlukovi hlavou a ten pobídl hřebce k hloučku, popadl vzpouzející se ženu a vytáhl ji k sobě na koně. K hlavě ji přiložil pistoli, takže rázem ztichla s ústy otevřenými v bezhlesém výkřiku.

Tess plná bezmoci, zuřivosti a strachu přihlížela, jak všichni čtyři míří ke dveřím. Jejich vůdce byl jediný bez pistole a také jediný, který neměl u hrušky sedla pověšený naditý vak. Zatímco jezdci odjížděli chodbou, Tess se vyškrábala na nohy a mezi troskami spěchala hledat svou matku a malou dcerku.

Rytíři vyrazili hlavním vchodem muzea do záře televizních reflektorů. Navzdory poňukávání vyděšených lidí a sténání raněných se všechno kolem ztišilo a pak se ze všech stran ozvaly hlasy patřící policistům, v nichž se tu a tam dala zachytit slova: „...nestřílejte!”, „...rukojmí”, „...nestřílejte!”

Čtyři jezdci se rozjeli dolů po schodech a pak pryč ulicí, rytíř s rukojmím jim kryl záda. Pohybovali se rychle, ale neuspěchaně, pohrdavě ignorovali přibližující se policejní sirény, jimiž se rozezvučel večer, a vmžiku zmizeli v ztemnělých hlubinách Central Parku.

Sean Reilly postával na kraji muzejního schodiště a dával si záležet, aby se držel mimo místo činu ohraničené černožlutou páskou. Přejel si dlaní krátké hnědé vlasy a pohlédl dolů na křídový obrys, který zůstal po bezhlavém těle. Putoval pohledem ještě níž, sledoval stezku z krvavých cákanců až k místu, kde kroužek velikosti basketbalového míče

označoval pozici hlavy.

Došel k němu jeho parták Nick Aparo a nakoukl mu přes rameno. Měl kulatý obličej a začínal plešatět; bylo mu osmačtyřicet, o deset let víc než Reillymu, měl průměrnou výšku, průměrnou postavu a průměrný zevnějšek. Člověk zapomněl, jak vypadá, ještě než s ním domluvil - užitečná vlastnost pro agenta FBI, a on jí také velmi úspěšně využíval po celá ta léta, co ho Reilly znal. Podobně jako Reilly měl na sobě volnou tmavomodrou větrovku s velkými bílými písmeny FBI na zádech a pod ní uhlově černý oblek. Znechuceně křivil rty.

„Počítám, že nad tímhleším se koroner moc nezapotí," konstatoval.

Reilly přikývl. Nemohl odtrhnout oči od značky, kde ležela hlava, od krvavé louže, teď už ztmavlé, která se tam rozpíjela. Proč jen se zdá, napadlo ho, že skončit s kulkou nebo nožem v srdci není tak zlé jako přijít o hlavu? Vybavilo se mu, že v některých částech světa je stětí běžným způsobem popravy. Právě odtamtud pochází většina teroristů, kvůli kterým zemi svírají zvýšená bezpečnostní opatření - a kvůli kterým je on sám na nohou celé dny a nejednou i celé noci. Obrátil se k Aparovi. „Jak to dopadlo se starostovou ženou?" Věděl, že ji bez servítek shodili na zem a nechali ji spolu s koňmi uprostřed parku.

„Je jenom otřesená," odpověděl Aparo. „Utržila víc modřin na egu než na zadku."

„Ještěže se blíží volby. Byl by hřích tak parádních modřin nevyužít." Reilly se rozhlédl; jeho mysl se ještě pořád snažila vyrovnat se šokem z toho, co se tu odehrálo. „U silničních zátarasů pořád nic?"

Postavili zátarasy v okruhu deseti bloků a na všech mostech a v tunelech vedoucích z Manhattanu.

„Ne. Ti chlapi věděli, co dělají. Nečekali na taxík."

Reilly pokýval hlavou. Profesionálové. Dobře zorganizovaní.

No nazdar.

Jako by nestačilo, co dokážou natropit amatéři. Stačí pár hodin v letecké škole nebo nákladák s hnojivem a k tomu psychotická nátura se sebevražednými sklony - a o nic z toho dneska nebývá nouze.

Mlčky obhlížel tu spoušť. Cítil, jak v něm bobtná vztek a frustrace. Odjakživa ho rozčillovalo, že výbuchy vražedného šílenství bývají naprosto nepředvídatelné a mají neblahý sklon vyskytovat se zásadně ve chvílích, kdy je nikdo nečeká. Jenže tohle místo činu se ode všech lišilo - vybočovalo z obvyklého rámce. Uvědomil si, že na něj pohlíží s nezvyklým zaujetím. Tenhle zločin byl příliš výstřední, než aby se dal pochopit, a nezapadal do žádného z hrozivých, potenciálně katastrofických scénářů, kterými se FBI v posledních letech zabývalo. Reillymu připadalo, že se ocitl mimo hlavní scénu a přihlíží jakémusi bizarnímu doprovodnému programu. A byl za tu změnu svým způsobem vděčný, přestože se za to trochu styděl.

Jelikož v newyorské úřadovně FBI zastával pozici zvláštního agenta v čele jednotky pro boj s domácím terorismem, hned při prvním telefonátu vytušil, že mu tenhle případ přistane na stole. Ale nijak ho nerozladila představa úmorného kolotoče, při kterém bude muset koordinovat práci desítek agentů, policistů, analytiků, laboratorních techniků, psychologů, fotografů a nesčetných dalších lidí. Vždyť zrovna tohle chtěl dělat odjakživa.

Odjakživa měl pocit, že se pro tuhle práci hodí.

Ba ne, on to bezpečně věděl.

Ten pocit v Reillym vykrytalizoval během studia práv v Indianě. Uvědomoval si, že na světě je ledacos špatně - v pouhých deseti letech ho o tom krutě přesvědčila otcova smrt - a hrozně rád by z něj udělal vlivnější místo k životu aspoň pro ostatní, když už ne pro sebe. Přání přerostlo v neodbytnou touhu, když se během sepisování seminární práce o případu rasového zločinu nachomýtl k nepokojům v Terre Haute, které vyvolali bílí rasisté. Reillyho ta událost hluboce poznamenala. Spatřil tehdy zlo na vlastní oči a rozhodl se, že ho musí co nejlépe poznat a pochopit, aby s ním mohl bojovat.

Jeho první plán nevyšel podle očekávání. V mládickém návalu idealismu se rozhodl stát námořním pilotem. Představa, jak z kokpitu stříbrného Tomcatu zbavuje svět zla, vypadala přímo dokonale. A ukázalo se, že je právě takovým rekrutem, jaké námořnictvo hledá. Naneštěstí s ním však měli poněkud odlišné úmysly. Mladíků, co se zhlédli ve filmu Top Gun a snili o životní dráze stíhače, měli nadbytek; potřebovali právníky. V přijímací kanceláři se ho úporně snažili přesvědčit, ať se dá k vojenské justiční službě, a Reilly s tou nabídkou chvilku koketoval, ale nakonec ji odmítl a soustředil se na to, aby advokátními zkouškami završil své studium práv v Indianě.

Nový, a tentokrát definitivní obrat do jeho života vneslo náhodné setkání v antikvariátu. Seznámil se s vysloužilým agentem FBI, který mu ochotně vyprávěl o své bývalé práci a povzbuzoval ho, ať se k FBI přihlásí - a Reilly to udělal hned, jak složil advokátní zkoušky. Jeho matka sice nehýřila nadšením, že strávil sedm let na univerzitě, jen aby nakonec skončil jako „trochu lepší policajt", ale Reilly věděl, že pro sebe našel to pravé.

Byl necelý rok bažantem v Chicagu, kde si u jednotek zabývajících se loupežemi a drogovým dealerstvím odsluhoval povinné období v terénu, když se 26. února 1993 rázem všechno změnilo. Toho dne explodovala na parkovišti ve Světovém obchodním centru bomba, zabila šest lidí a zranila přes tisíc dalších. Spiklenci ve skutečnosti plánovali skáčet jednu věž na druhou a zároveň vypustit oblak plynného kyanidu. V dosažení cíle jim zabránil jen nedostatek finančních zdrojů - prostě jim došly peníze. Neměli dost kanystrů s plynem, a navíc bombu - beztak příliš slabou pro zamýšlený účel - umístili ke špatnému pilíři, který neměl pro stabilitu budovy zásadní význam.

Přestože útok selhal, byl vážným varováním. Ukázal, že i malá skupinka druhořadých teroristů s mizerným finančním zázemím dokáže napáchat ohromnou škodu. Zpravodajské služby se horempádem snažily přeorganizovat, aby nové hrozbě dokázaly čelit.

A tak Reillyho po necelém roce v řadách FBI přesunuli do úřadovny v New Yorku. Ta měla už dlouho pověst nejhoršího možného pracoviště, protože životní náklady ve městě byly vysoké, doprava mizerná a člověk musel bydlet daleko od centra, pokud chtěl být větší než kumbál na košťata. Ale jelikož v New Yorku se odjakživa odehrávalo víc

násilných činů než kdekoli jinde v celé zemi, byla zdejší úřadovna zároveň vysněným působištěm většiny nových a naivních agentů. K těm tou dobou patřil i Reilly.
Ted' už nebyl ani nový, ani naivní.

Jak se rozhlížel kolem, uvědomoval si, že tohle nadělení si pro nejbližší budoucnost vyžádá veškerý jeho čas i energii. V duchu si poznamenal, že musí ráno zavolat otci Braggovi a říct mu, že nějakou dobu nebude moci chodit na softbalové tréninky. Mrzelo ho to; strašně nerad působil zklamání dětem, a pokud existovala sféra, do níž se pokoušel práci nevypouštět, byly to právě neděle v parku. Tuhle neděli sice nejspíš v parku taky bude, jenže z jiných, mnohem méně sympatických důvodů.

„Chceš se mrknout dovnitř?“ zeptal se Aparo.

„Co mi zbývá,“ pokrčil Reilly rameny a naposledy se letmo rozhlédl po přízračné scéně kolem sebe.

5

Spolu s Aparem opatrně našlapovali mezi troskami a Reilly obhlížel zkázu napáchanou uvnitř muzea. Všude kolem se válely neocenitelné památky, většinou nenávratně zničené. Tady uvnitř nebyla žádná černožlutá páska; místem činu se stala celá budova. Podlaha Velkého sálu byla posetá děsivými němými pozůstatky zkázy; úštěpky mramoru, skleněná tříšť a kapky krve tu čekaly, až se jich ujmou vyšetřovatelé. Cokoli mohlo poskytnout vodítko. Anebo z toho všeho nemuselo vzejít vůbec nic, ani jedna jediná stopa.

Reilly letmo zaregistroval, že se tou změtí systematicky pracovává nejméně deset lidí z jednotky pro ohledání místa činu, ke kterým se tentokrát přidal i tým FBI pro zajišťování důkazů. V duchu si shrnul, co už vědí. Čtyři jezdci na koních. Pět mrtvých - tři policisté, hlídač a jeden civilista. Další čtyři policisté a víc než deset civilistů utrpělo střelná zranění, dva lidé jsou v kritickém stavu. Hodně dalších poranilo odletující sklo a ještě dvakrát víc jich utrhlo modřiny a pohmožděniny. A případů šoku bylo tolik, že se právní zástupci budou mít co otáčet celé měsíce.

Na protější straně sálu se úřadující ředitel newyorské pobočky FBI Tom Jansson bavil s vytáhlým, hubeným šéfem detektivů z Devatenáctého okrsku. Hádali se o pravomoci, i když vlastně nebylo co řešit. Vzhledem ke spojitosti s Vatikánem a možnosti, že by do zločinu mohli být zapleteni teroristé, hned od začátku převzala řízení FBI. Newyorské policii to hořké sousto poněkud oslazovala skutečnost, že už před lety došlo mezi oběma institucemi k dohodě: Kdykoli dojde k zatčení pachatele, zásluhu o jeho dopadení si navenek připiše newyorská policie. Teprve u soudu se příslušné porce chvály dostane i FBI - údajně za pomoc s usvědčením obviněného. Přesto se rozumné spolupráci tu a tam postavilo do cesty něčí ego - a zrovna dnes to na takový případ vypadalo.

Aparo zavolal na muže s nevýraznými rysy, kterého Reilly neznal, a představil mu ho jako detektiva Steva Buchinského.

„Steve nám rád pomůže, než si to ti kohouti vyřikají,“ ušklíbl se směrem k rozhádaným nadřízeným.

„Jen si řekněte, co od nás potřebujete,“ nabízel se Buchinski. „Chci ty hajzly, co to provedli, drapnout stejně jako vy.“ Začíná to slibně, pomyslel si s vděčností Reilly a usmál se na policistu. „Mít oči i uši otevřené - to je teď potřeba,“ řekl.

„Vyzít do ulic a vyptávat se. Vy na to máte lidi i kontakty.“

„Už na tom děláme. Seženu posily z Central Parku, to by neměl být problém,“ přislíbil Buchinski. Okrsek Central Park sousedil s Devatenáctým; jeho každodenním chlebem byly jízdní patroly na koních. Reillyho napadlo, jestli v tom nemůže být nějaká souvislost, a v duchu si poznamenal, že si to později musí ověřit.

„Taky by se nám hodilo pár lidí navíc pro výsledky,“ dodal.

„Jo, očitých svědků máme, že jimi můžeme dláždít,“ doplnil Aparo a mávl směrem k hlavnímu schodišti. Většina pracoven v horních patrech muzea sloužila jako provizorní výslechové místnosti.

Reilly se tam podíval a zpozoroval, že po schodech schází agentka Amelie Gainesová. Jansson tu nápadnou ctižádostivou rudovlásku pověřil výsledkem svědků. Byl to chytrý tah, protože s Amelií si každý rád popovídal.

Kousek za ní šla jakási blondýnka, která za ruku vedla zmenšeninu sebe samé. To bude asi dcera, dohadoval se Reilly. Holčička vypadala, že se jí chce hrozně spát.

Reilly si blondýnku prohlédl ještě jednou. Vedle oslnivé Amelie obvykle všechny ostatní ženy působily nudně a bezvýrazně.

Tahle však ne.

Navzdory okolnostem v sobě měla cosi nesmírně přitažlivého. Jejich oči se na okamžik setkaly a pak žena zase sklopila pohled ke spoušti pod nohama. Bylo na ní znát, že s ní události pořádně zamávaly.

Reilly ji pozoroval, jak kráčí ke dveřím a sklíčeně se proplétá mezi troskami. V patách se jí držela další žena, byla postarší, ale rodinnou podobu nezapřela. Společně vyšly z muzea.

Reilly se odvrátil a navázal na Aparovu poznámku. „Tohle první kolečko výsledků je vždýcky ohromná ztráta času, ale přesto jím musíme projít - zjistit, kde kdo byl, a s každým si promluvit. Nemůžeme si dovolit něco zanedbat.“

„Tentokrát to nejspíš bude ještě větší ztráta času než jindy. Celou tu melu máme nahranou na záznamu.“ Buchinski ukázal na kameru a hned na další. Součást bezpečnostního systému muzea. „Nemluvte o tom, co natočily televizní štáby venku.“

Reilly z vlastní zkušenosti věděl, že bezpečnostní opatření na vysoké úrovni je užitečné, když jde o technicky vyspělé zločince, ale pochyboval o jeho účinnosti proti staromódním nájezdníkům na koních. „Skvělé,“ přitakal. „Skočím si pro popcorn.“

Mauro Brugnone si ze své židle u ohromného mahagonového stolu ve vysoké místnosti poblíž samého srdce Vatikánu prohlížel své kolegy kardinály. Přestože je jako jediný přítomný kardinálbiskup převyšoval postavením, úmyslně se neposadil do čela. Rád udržoval zdání demokracie, i když si byl vědom, že všichni respektují jeho autoritu. Přijímal to nikoli s pýchou, nýbrž pragmaticky. Shromáždění bez vůdců nikdy ničeho nedosáhnou.

Tahle nešťastná situace si však nežádala vůdce ani shromáždění. Brugnone se s ní bude muset vypořádat sám. Bylo mu to jasné od okamžiku, kdy uviděl nejnovější zprávy, které obletěly celý svět.

Utkvěl zrakem na kardinálu Pasquale Rienzim. Třebaže byl ze všech nejmladší a pouze kardinál-jáhen, byl Brugnonomým nejbližším důvěrníkem. Stejně jako všechny ostatní ho plně zaujala zpráva, kterou měl před sebou, a vzala mu řeč. Vzhlédl, jako vždy bledý a vážný, a zachytil Brugnonomův pohled. Vzápětí si tiše odkašlal.

„Jak se něco takového mohlo stát?“ zeptal se jeden kardinál. „Primo v srdci New Yorku. V Metropolitním muzeu...“ Nevěřicně potřásl hlavou.

Ten blázen snad spadl z Měsíce, pomyslel si Brugnone. V New Yorku se přece může stát cokoli. Copak to jasně nedokázala zkáza Světového obchodního centra?

„Ještěže neublížili arcibiskupovi,“ utrousil pochmurně jiný kardinál.

„Takže lupičům se podařilo uprchnout? A zatím se neví, kdo za tou ohavností stojí?“ dotazoval se další hlas.

„Je to zločinecká země. Samí šílenci zkažení amorálními televizními programy a sadistickými videohrami,“ prohodil kdosi.

„Jejich vězňové už léta pukají ve svech.“

„Ale proč se tak oblékli? Červené kříže na bílých pláštích... Přestrojili se za templáře?“ tázal se kardinál, který promluvil jako první.

A je to tady, pomyslel si Brugnone.

Právě tohle v něm rozeznělo zvony na poplach. Vskutku, proč se pachatelé oblékli jako templářští rytíři? Že by ti lupiči prostě jen hledali přestrojení a náhodou měli po ruce zrovna tohle? Anebo mělo zjevení čtyř jezdců na koních nějaký hlubší a možná znepokojivější význam?

„Co je to ten multidiskový šifrovací stroj?“

Brugnone ostře vzhlédl. Ten dotaz vznesl nejstarší z přítomných kardinálů. „Multi-, cože?“ zeptal se.

Stařec krátkozrace zamžoural do dokumentu, který koloval kolem stolu. „Exponát číslo 129,“ přečetl nahlas. „Šestnácté století. Multidiskový šifrovací stroj. Referenční číslo VNS 1098. O něčem takovém jsem jakživ neslyšel. Co je to?“

Brugnone předstíral, že studuje dokument, který drží v rukou, kopii e-mailu s předběžným seznamem předmětů ukradených během loupežného nájezdu. Znovu jím projela třesavka - stejně jako když to na seznamu zahlédl poprvé.

Udržel lhostejný výraz. Aniž by zvedl hlavu, rychle přešel pohledem lidi kolem stolu. Zdálo se, že nikdo jiný nereaguje. Proč by také měli? Nemají tušení, o čem běží.

Odložil papír a opřel se. „Ať je to, co je to,“ řekl bezvýrazně, „ti lumpové to ukradli.“ Pokývl hlavou směrem k Rienzimu.

„Možná byste si měl vzít na starost přísun informací. Navažte kontakt s policií a požádejte je, aby nás přednostně informovali o průběhu vyšetřování.“

„S FBI,“ opravil ho Rienzi. „Nevyšetřuje to obyčejná policie.“

Brugnone povytáhl obočí.

„Americká vláda to bere velmi vážně,“ ujistřoval Rienzi.

„To by také měli,“ vyštěkl z opačné strany stolu nejstarší kardinál. Brugnona potěšilo, že už zřejmě zapomněl na záhadný šifrovací stroj.

„Přesně tak,“ pokračoval Rienzi. „Ubezpečili mě, že udělají všechno, co je v jejich silách.“

Brugnone přikývl a pokynul Rienzimu, ať pokračuje v programu schůze. Tím gestem zároveň naznačoval: Co nejrychleji to skončete.

Lidé Maurovi Brugnonomi odjakživa ustupovali. Byl si vědom, že k tomu přispívá skutečnost, že působí dojmem velké tělesné síly. Nebýt kněžského roucha, vypadal by jako statný, ramenatý kalábrijský sedlák, jímž by se také stal, kdyby ho církev před půlstoletím nepovolala do svých řad. Hrubě tesařským zevnějškem a přímočarým chováním vyvolával v ostatních dojem, že je prostý muž boží. Skutečně jím byl, ale vzhledem k jeho postavení v církvi mnozí časem dospěli k jinému závěru: že je manipulátor a pletichář. Nebyla to pravda, ale neobtěžoval se jim to vyvracet. Občas se vyplácelo nechávat lidi na pochybách - ačkoli i to by se vlastně dalo označit za manipulaci svého druhu.

Dvě minuty poté Rienzi učinil, o čem byl požádán.

Zatímco se ostatní kardinálové trousili ze schůzovní místnosti, Brugnone vyšel jinými dveřmi a kráčel chodbou ke schodišti, jež ho vyvedlo ven z budovy na uzavřený dvůr. Pokračoval po cestičce vydlážděné cihlami přes nádvoří Belvedere a kolem proslulé Apollonovy sochy do budovy, která hostila část ohromné vatikánské knihovny - Archivio Segreto Vaticano, tajný archiv.

Když se to vezme kolem a kolem, archiv nebyl nijak zvlášť tajný. Roku 1998 byl z větší části oficiálně zpřístupněn, takže zájemci z řad učenců a výzkumníků měli - přinejmenším teoreticky - přístup k jeho úzkostlivě hlídanému obsahu. Mezi proslulými dokumenty, které se skrývaly na téměř pětadesáti kilometrech polic, byl například rukopisný záznam soudního procesu s Galileem a petice krále Jindřicha VIII. dožadující se anulování jeho manželství.

Do míst, kam mířil Brugnone, však nikdy žádný vetřelec zvenčí nevstoupil.

Aniž by se namáhal vzít na vědomí zaměstnance a učence pracující v zaprášených sálech, kráčel hlouběji do

ohromných, temných depozitářů. Sešel po úzkém točitém schodišti do malého předpokoje, kde Švýcarská garda střežila umně vyřezávané dubové dveře. Významnému kardinálovi stačilo pouhé úsečné pokývnutí a strážce vytřukal na klávesnici potřebnou kombinaci a odemkl mu. Dveřní západka odskočila a klapnutí se odrazilo ozvěnou od dutého komína mramorového schodiště. Brugnone už strážcům nevěnoval sebemenší pozornost. Vklouzl do holé klenuté krypty a dveře za ním se zaskřípěním zapadly.

Ujistil se, že je v komnatě připomínající jeskyni sám, počkal, až jeho oči uvyknou přitmě, a pak pokračoval dál do místnosti, kde se uchovávaly dokumenty. Ticho v kryptě jako by bzučelo. Byl to zvláštní úkaz, který Brugnona kdysi zneklidňoval, dokud se nedozvěděl, že skutečně jde o bzukot těsně na hranici slyšitelnosti, který je způsobován důmyslným klimatizačním systémem, jenž tu udržuje konstantní teplotu a vlhkost. Brugnone se probíral registraturou a cítil, jak ho začíná v suchém vzduchu škrábat v krku. Neměl to tady dole ani trochu rád, ale nebylo zbylí. Prolistovával řady kartotéčních lístků a prsty se mu chvěly. To, co hledal, nebylo zaneseno v žádném katalogu ani inventáři archivních sbírek; dokonce ani v Schedario Garampi, monumentální lístkovnici sestávající z téměř milionu položek a zachycující úplně všechno, co bylo v archivu uchováváno do osmnáctého století. Ale Brugnone věděl, kde hledat. Jeho mentor se o to krátce před svou smrtí postaral.

Oči mu padly na lístek, po němž pátral. Vytáhl jej ze zásuvky.

V mrtvolném tichu pak přejížděl očima řady foliantů na policích, přes jejichž okraje visely spousty odřených rudých stužek, kterými byly převázány oficiální dokumenty. Rostlo v něm zlé tušení. Když konečně narazil na to, co hledal, prsty mu zdřevěněly.

V krajním rozrušení zvedl veliký, prastarý svazek vázaný v kůži a položil ho na prostý pracovní stůl.

Usedl a začal prolisťovat silné, bohatě ilustrované stránky. Hlasitě šustily v nehybném tichu. Pergamen už byl napůl zpuchřelý, železo obsažené v inkoustu zrezivělo a v graciézních umných tazích se vytvořily jemné prasklinky.

Brugnone si uvědomil, že se mu zrychluje tep. Věděl, že už je blízko. Otočil další stránku a hrdlo se mu stáhlo, když se před ním vynořila informace, po níž pátral.

Zahleděl se na ilustraci. Zobrazovala složité zařízení ze vzájemně propojených kotoučů a páček. Pohlédl na kopii e-mailu a sám pro sebe přikývl.

Cítil, jak ho vzadu za očima rozbolívá hlava. Promnul si je a znovu se zadíval na kresbu před sebou. V duchu zuřil. Jak mohlo k něčemu takovému dojít? Kdo to zavinil? Ten stroj nikdy neměl opustit Vatikán. Vzápětí se dopálil sám na sebe. Málokdy marnil čas zbytečnostmi, a že tak činil nyní, bylo samo o sobě důkazem krajního rozrušení. Rozrušení vlastně nebylo dost silné slovo. To, co zjistil, jím hluboce otřásl. Na jeho místě by byl otřesen každý; každý, kdo by si byl vědom významu oně prastaré věci. Naštěstí dokonce i tady ve Vatikánu bylo jen velmi málo těch, kdo účel toho zvláštního stroje znali.

Zavinili jsme si to sami. Došlo k tomu, protože jsme přespříliš úzkostlivě dbali, abychom na to neupozornili.

Náhle si připadal naprosto vysílen. Silou vůle se napřímil, a než vrátil knihu na její místo na polici, zasunul katalogový lístek, který si s sebou přinesl, namátkou kamsi do registratury. Nebylo by dobře, aby na tuhle věc narazil ještě někdo další.

Povzdechl si. Momentálně se cítil na každičky ze svých sedmdesátí roků. Věděl, že hrozba nevzešla od zvědavých akademiků ani od nějakého bezohledného, umanutého sběratele. Ať už je za touhle záležitostí kdokoli, přesně ví, co hledá. A je třeba zastavit ho, než nečestně nabytý úlovek vydá své tajemství.

7

O čtyři tisíce mil dál myslel jiný muž na pravý opak.

Poté, co za sebou zavřel a zamkl dveře, sebral důmyslný stroj z horního schodu, kam si ho odložil, a začal pomalu sestupovat do sklepa. Dával si pozor na každý krok. Strojek nebyl příliš těžký, ale bál se, aby ho neupustil.

Ne teď.

Ne potom, co mu ho osud přihrál na dosah ruky, a docela určitě ne po tom všem, co se pro jeho získání muselo udělat. Podzemní prostora, ačkoli osvětlená mihotavou září tuctů svíček, byla příliš velká, než aby světlo dosáhlo do všech koutů. Zůstávala pochmurná, studená a vlhká. Ale on už to nevnímal. Strávil tu tolik času, že si na to zvykl a nevadilo mu to. Připadal si tu jako doma.

Doma.

Vzdálená vzpomínka.

Jiný život.

Položil strojek na rozvrzaný dřevěný stůl, přešel do rohu sklepa a prohraboval se hromadou beden a kartonových krabic. Jednu si přenesl ke stolu, otevřel ji a opatrně z ní vytáhl desky s dokumenty. Několik listů silného pergamenu vyndal a úhledně je rozprostřel vedle strojeku. Potom se posadil, těkal pohledem mezi dokumenty a strojem s navzájem propojenými kotouči a vychutnával si tu chvíli.

Sám pro sebe si zamumlal: „Konečně.“ Jeho hlas měl příjemnou barvu, ale jako by drhl zřídkačným používáním.

Sebral tužku a zaměřil veškerou pozornost na první stránku. Zadíval se do vybledlého písma, sáhl po knoflicích na horní desce strojeku a zahájil další, osudově důležitý krok své osobní odyseje.

Odyseje, o níž věděl, že ve svém konečném důsledku otřeše světem.

8

Když se Tess konečně podařilo usnout, spala sotva pět hodin a už byla zase vzhůru a dychtila oťuknout si nápad, který v ní začal hlodat v muzeu pár minut předtím, než na ni promluvil Clive Edmondson a než propuklo peklo. Pustí se do toho, jen co se za matkou a Kim zavřou dveře.

Tessina matka Eileen se k nim přistěhovala do dvoupodlažního domu v tiché, stromořadím lemované ulici v Mamaronecku krátce poté, co její manžel, archeolog Oliver Chaykin, před třemi lety zemřel. Přestože jí to Tess sama nabídla, nevěděla tenkrát jistě, jestli je to dobrý nápad. Ale dům měl tři ložnice a bylo v něm dost místa pro ně pro všechny. Nakonec to fungovalo docela dobře a provinile si připouštěla, že nejvíc z toho těží ona sama. Eileen ji hlídala malou Kim, kdykoli si Tess chtěla večer někam vyrazit, vozila Kim do školy a právě teď se ji chystala vytáhnout do cukrárny, aby holčičce vyhnala z hlavy zážitky předchozího večera, což potřebovala jako sůl.

„Jdeme!“ zavelela. „Víš jistě, že nic nechceš?“

Tess vyšla do předsíně, aby se s nimi rozloučila. „Něco dobrého mi přineste.“

V tu chvíli zazvonil telefon. Tess nereagovala. Eileen se na ni zadívala: „Vezmeš to?“

„Ať to vezme záznamník,“ pokrčila Tess rameny.

„Dřív nebo později si s ním budeš muset promluvit.“

Tess udělala obličej. „Já vím. Ale když jde o Douga, čím později, tím líp.“

Snadno uáhla důvod, proč ji exmanžel bombarduje vzkazy na záznamníku. Doug Merritt moderoval v Los Angeles televizní zprávy a svou práci žil. Při svém sobectví si okamžitě spojil nájezd na Met se skutečností, že Tess v muzeu tráví spoustu času a určitě tam má kontakty. Kontakty, jichž by mohl využít, aby získal zákulisní pohled na událost, z níž se stala zpráva roku.

A co teprve, kdyby se dozvěděl, že u toho přímo byla, a dokonce s sebou měla Kim! Dala by mu tím municí, kterou by proti ní při první příležitosti bez zaváhání použil.

Kim

Tess se znovu zamyslela nad tím, co její dcera minulého večera prožila, byť v relativním útočišti muzejních toalet, a jak se s tím asi vypořádá. Zatím se žádná reakce nedostavila, ale určitě přijde. Díky tomu odkladu se Tess aspoň může v duchu připravit. Nijak se na to netěšila. Zlobila se sama na sebe, že Kim do muzea brala, i když si vlastně neměla co vyčítat.

Pohlédla na Kim plná vděčnosti, že ji má vedle sebe živou a zdravou. Kim se zaškaredila.

„Mami, nemohla bys toho nechat?“

„Čeho?“

„Toho pokukování,“ vyjela Kim. „Jsem v pohodě, jasný? O nic nejde. To ty si při filmech zakrejš oči.“

Tess přikývla. „No dobře. Tak se mějte.“

Dívala se za nimi, jak odjíždějí, a pak přešla ke kuchyňské lince, kde poblikával záznamník se čtyřmi vzkazy. Zamračila se. Ten doleza má ale drzost! Před půlrokem se Doug znovu oženil. Jeho nové manželce bylo něco přes dvacet - kolegyně z televize, s proporciemi vylepšenými plastickou operací. Tess tušila, že po změně manželského statutu bude Doug usilovat rovněž o změnu práv ohledně návštěv dítěte. Ne že by se mu po Kim tolik stýskalo, tolik ji miloval anebo o ni tolik stál; bylo za tím prostě jen ego a zloba. Zkrátka a dobře, byl zlomyslný mizera a Tess věděla, že bude muset čelit příležitostným výbuchům otcovského zájmu, dokud ta jeho sotva dorostlá nová hračka neotěhotní. Pak při troše štěstí pustí naschvály z hlavy a nechá je s Kim na pokoji.

Nalila si hrnek černé kávy bez mléka a zamířila do pracovny.

Zapnula laptop, hrábla po telefonu a podařilo se jí vypátrat Cliva Edmondsona v Newyorské presbyteriánské nemocnici na Východní Osmadesáté. Když tam zavolala, dozvěděla se, že Clive sice není v kritickém stavu, ale pár dní si ho tam ještě nechají.

Chudák Clive. Poznamenala si návštěvní dobu.

Otevřela katalog té nešťastné výstavy a listovala jím, až našla popis předmětu, který si jezdci odvezli.

Nazýval se multidiskový šifrovací stroj.

Z popisu se dozvěděla, že jde o šifrovací stroj pocházející z šestnáctého století. Stará a pozoruhodná věc, ale nic, co by si člověk představil pod pojmem „poklady Vatikánu“.

Tou dobou se už počítač nastartoval, a tak otevřela vyhledávač a zadala klíčová slova „kryptografie“ a „kryptologie“.

Odkazy ji zavedly na odborné webové stránky, které se většinou zabývaly technickou stránkou věci a pojímaly kryptografii, ve vztahu k počítačovým kódům a zabezpečením přenosu dat. Po dlouhém brouzdání konečně narazila na stránky věnované historii kryptografie.

Prohlédávala je, až našla oddíl s vyobrazeními nejstarších šifrovacích strojů. Na prvním obrázku byl šifrovač Wheatstone z devatenáctého století. Sestával ze dvou sousedních disků, na vnějším bylo šestadvacet písmen abecedy a vynechané místo, na vnitřním pouze abeceda. K nahrazování písmen obyčejného textu z vnějšího disku šifrovou abecedou z vnitřního sloužily dvě ručičky, podobné těm u hodin. Aby člověk zašifrovanou zprávu rozluštil, musel mít stejný přístroj a znát nastavení obou ručiček. Pár let poté, co se Wheatstone začal běžně používat, přišli Francouzi s válečkovým šifrovým systémem, který měl na středové ose dvacet disků s písmeny po okrajích, takže rozluštit zašifrovanou zprávu bylo ještě obtížnější.

Popojela níž a do oka jí padl obrázek stroje, který vzdáleně připomínal ten z muzea.

Přečetla si popisek a zarazila se.

Popisovali ho jako konvertor, jeden z nejstarších rotorových šifrovacích strojů, používaný americkou armádou ve čtyřicátých letech.

Vzalo jí to dech.

Čtyřicátá léta, a pro ně je to staré?

Zaujatě si přečetla celý článek. Šifrovací stroje tohoto typu byly jednoznačně vynálezem dvacátého století.

Tess se opřela a promnula si čelo, pak se vrátila zpátky k ilustraci a znovu si přečetla popis. Stroj z muzea nebyl stejný, to rozhodně ne, ale nápadně podobný. A technicky byl mnohem pokročilejší než jednoduché šifrovací disky.

Jestli si americká vláda myslí, že její zařízení je jedním z prvních, pak není divu, že jí Vatikán dychtil předvést vlastní stroj, kterým předběhl americkou armádu o nějakých pět set let.

Přesto jí to nešlo do hlavy.

Čtvrtému jezdcí se nabízelo tolik drahocenných trofejí, a jeho zajímala jen tahle záhadná věčička. Proč? Lidé sbírají lecjaké podivnosti, to se ví, ale tohle bylo opravdu výstřední. Napadlo ji, jestli se třeba nespletl. Ale vzápětí to pomýšlení zavrhl. Zdálo se, že přesně věděl, co dělá.

A navíc nesebral nic dalšího. Chtěl pouze tohle.

Vzpomněla si na Amelii Gainesovou, která vypadala spíš na modelku z reklamy na šampon než na agentku FBI. Tess nepochybovala, že vyšetřovatelé stojí jen o fakta, ne o spekulace, ale přesto po chvilíce rozmýšlení zamířila do ložnice, sebrala kabelku, kterou u sebe měla předchozího večera, a vytáhla z ní vizitku, kterou od Gainesové dostala. Položila vizitku na stůl a vrátila se v myšlenkách ke chvíli, kdy čtvrtý jezdec sebral šifrovací stroj. K tomu, jak ho zvedl a cosi šeptal.

Vypadal přitom..., jako by byl naplněn přímo zbožnou úctou.

Co to jen říkal? V muzeu byla příliš vyděšená, než aby tomu věnovala pozornost, ale teď zničehonic nedokázala myslet na nic jiného. Soustředila se na ten okamžik, všechno ostatní z mysli vytěsnila, znovu prožívala ten výjev, kdy jezdec zvedal šifrovací stroj a říkal... Co to jen říkal? Vzpomeň si, sakra!

Jak už pověděla Amelii Gainesové, byla si téměř jistá, že první slovo bylo veritas. Ale co dál? Veritas? Veritas něco... Veritas vos? Bůhvíproč jí to připadalo matně povědomé. Pátrala v paměti, ale nikam to nevedlo. Jezdcova slova už al výstřel, který za ním v tu chvíli třeskl.

Tess usoudila, že si bude muset vystačit s tím málem, co ví. Vrátila se k počítači a znovu si otevřela vyhledavač. Zadala „veritas vos“ a dostalo se jí dvaadvaceti tisíc odkazů. Ne že by na tom záleželo. Stačil jí hned ten úplně první.

To je ono. Přímě to na ni křičelo.

Veritas vos liberabit.

Pravda osvobozuje.

Zírala na ta slova. Pravda osvobozuje.

To je teda paráda.

Mistrovskou detektivní práci se dopracovala k jednomu z nejbanálnějších a nejotřepanějších klišé dnešní doby.

9

Gus Waldron se vynořil z metra na Západní Třidvacáté a zamířil na jih.

Tuhle část města nesnášel. Lezly mu krkem revitalizace, které mezi chudé starousedlíky přitáhnou střední třídu. Když byl mezi svými, skutečnost, že je chlap jako hora, mu zajišťovala bezpečí. Jenže tady byl svou postavou příliš nápadný - mezi všemi těmi naparádřenými piššivory, co se tu hemžili po chodnicích v zakázkových oblecích podle poslední módy, se sestřihem za dvě stě dolarů na hlavě.

Nahrbil se, čímž si ubral pár centimetrů výšky. Ale stejně to moci nepomohlo a dlouhý, beztvářý černý plášť, který měl na sobě, celkový dojem ještě zhoršoval. Jenže s tím nic nenadělá; ten plášť potřeboval, aby jím zakryl, co nese.

Zabočil na Dvaadvacátou směrem na západ. Cíl jeho cesty se nacházel jeden blok za restaurací Empire Diner, uprostřed krátké řady uměleckých galerií.

Jak je mýjel, povšiml si, že většina má za výkladem jen jeden nebo dva obrazy. Některé dokonce ani nebyly zarámované a u žádného nebyla cenovka.

Jak má sakra člověk vědět, jestli jsou dobrý, když mu neřeknou, kolik za ně chtějí?

Teď už byl jeho cíl jen o dva vchody dál. Zvenku vypadal obchod Luciena Boussarda na úctyhodnou galerii nabízející starožitnosti lepší klientele. Ve skutečnosti nabízel spíš falza a věci pochybného původu, mezi kterými se nesměle krčilo pár pravých kousků. Sousedi ovšem Luciena z ničeho nekalého nepodezírali; měl totiž správný styl, přízvuk i chování a dokonale sem zapadal.

Gus si teď počínal nanejvýš obezřetně, pátral zrakem po komkoli nebo čemkoli, co by působilo nepatřičně. Minul galerii, ušel ještě pětadvacet kroků a teprve pak zastavil. Tvářil se, že se chystá přejít ulici, a když pořád neviděl nic podezřelého, vrátil se zpátky a vešel dovnitř. Na muže své váhy měl velice rychlou a svižnou chůzi. Odjakživa z toho těžil. Během třiceti boxerských zápasů ani jedinkrát neschytil úder tak tvrdý, že by ho poslal k zemi. Kromě případů, kdy se to od něj čekalo.

Uvnitř galerie si ponechal jednu ruku v kapse a v dlani sevřel pažbu beretty 92FS. Nebyla to sice příruční zbraň podle jeho gusta, ale pětadvacet kroků a teprve pak zastavil. Tvářil se, že se chystá přejít ulici, a když pořád neviděl nic podezřelého, vrátil se zpátky a vešel dovnitř. Na muže své váhy měl velice rychlou a svižnou chůzi. Odjakživa z toho těžil. Během třiceti boxerských zápasů ani jedinkrát neschytil úder tak tvrdý, že by ho poslal k zemi. Kromě případů, kdy se to od něj čekalo.

Neexistovalo moc lidí, které měl Gus rád, ale i kdyby ano, Lucien Boussard by k nim nepatřil. Byl to úlisný zmetek. Měl úzký obličej i ramena, a navíc nosil dlouhé černé vlasy ulízané dozadu do ohonu.

Zasranej francouzskéj buzik.

Jakmile Gus vešel, Lucien vzhledl zpoza stolku s tenkými nohama, u něhož pracoval, a s předstíranou radostí se usmál.

Nedokázal však zakrýt, že se lekl a polil ho pot. Tohle byla patrně jediná věc, která se Gusovi na Lucienovi líbila. Lucien

se v jeho přítomnosti cítil nejistě, jako by balancoval na hraně, jako by se bál, že by mu Gus mohl každou chvíli ublížit. V tom se ten mrňavý slizký převít nemýlil.

„Gusi!“ Zaznělo to jako „Guessi“, čímž Gusův odpor k Lucienovi ještě vzrostl jako pokaždé, když to oslovení uslyšel. Otočil se k němu zády, zajistil dveře zástrčkou a došel ke stolku. „Máš vzadu někoho?“ zavrčel.

Lucien rychle zavrtěl hlavou. „Mais non, mais non, voyons, nikdo tu není, jen já sám.“ Měl ještě další protivný zvyk, že každý ze svých buzerantských francouzských výrazů několikrát zopakoval. Možná to dělají všichni.

„Nečekal jsem tě, neřikal jsi...“

„Zavři tu posranou hubu,“ vyštěkl Gus. „Něco pro tebe mám.“ Ušklíbl se. „Něco speciálního.“

Vytáhl zpod kabátu papírový pytlík a položil ho na stolek. Zalétl pohledem ke dveřím, aby se ujistil, že jsou mimo dohled kolemjdoucích, a cosi ze sáčku vyndal. Bylo to zabaleno v novinách. Začal s rozbalováním a přitom zvedl pohled k Lucienovi.

Když předmět konečně vyprostil, Lucien úžasem otevřel pusu a vytřeštil oči. Byl to dokonale propracovaný zlatý kříž, posázený drahokamy a skoro půl metru dlouhý. Pečlivostí věnovanou každému detailu vyrážel dech.

Gus ho položil na rozložené noviny. Uslyšel zasyčení, jak se Lucien nadechl.

„Mon dieu, mon dieu.“ Francouz k němu zvedl oči a na nízkém čele mu vyvstal další pot. „Ježíšikriste, Gusi.“

Došlo mu to.

Zase sklopil zrak. Gus to udělal také a zjistil, že noviny jsou otevřeny na stránce, které dominuje fotoreportáž z muzea.

„Tohleto je z...“

„Jo,“ uculil se Gus. „To je kousek, co? Přímě jedinečnej.“

Lucien zkrivil rty. „Non mais, il est complètement taré, ce mec. Neblázni, Gusi, toho se ani nedotknu.“

Copak po něm Gus chce, aby se té věci dotýkal? Vždyť jen potřebuje, aby ji prodal! A ani si nemůže dovolit smlouvat.

Poslední půlrok měl nehoráznou smůlu na dostizích. Už dřív se ocitl po uši v dluzích, ale takhle moc ještě nikdy; a nikdy dřív se nezahloužil u takových lidí jako teď. Skoro celý život, od chvíle, kdy na délku i na šířku přerostl fotra a zřískal toho tyranského ožralu na hromadu, byl zvyklý, že se ho lidi bojí. Jenže teď poprvé od svých čtrnácti zakusil strach sám. Ti, kterým se dostaly do rukou jeho prohrané sázky, hráli úplně jinou ligu, než kdokoli, koho kdy znal. Sprovodil ho ze světa bez váhání a bez servítků, jako by zaslápl švába.

Ironií osudu mu dostihy poskytly i šanci, jak z toho vyváznout. Právě na nich potkal chlapa, který mu přihrál ten kšeft s muzeem. A teď byl tady, i když dostal jednoznačné instrukce, že se přinejmenším půl roku nemá pokoušet prodat nic z toho, co ukořistil.

Do hajzlu s tím. Potřebuje prachy, a potřebuje je hned.

„Hele, kašli na to, odkud to je,“ přikázal Lucienovi. „Sežeň, komu to střelit a za kolik.“

Zdálo se, že se o Luciena pokouší mrtvice. „Non mais... Poslouchej, Guessi, to prostě nejde. To rozhodně nejde.“

Momentálně je to příliš horké zboží, bylo by šílenství...“

Gus ho popadl pod krkem a napůl ho vytáhl zpoza stolku, který se povážlivě zakymácel. Vrazil mu hlavu před obličej.

„Mně je u prdele, jestli je to třeba radioaktivní,“ zasyčel. „Některý lidi tyhle sračky sbíraj a ty víš, kde je hledat.“

„Ještě je na to příliš brzy.“ Lucienovi skřípal hlas, jak ho Gus napůl přiskřtil.

Gus povolil a Francouz se zhroutil zpátky na židli. „Nemluv se mnou, jako bych byl idiot,“ vyštěkl Gus. „Na prodej týhle sračky nebude správný čas nikdy. Tak proč ne hned? Existují lidi, co to koupej právě kvůli tomu, co to je a odkud to je. Uchylové, co začalují balík, jen aby mohli onanovat při pomýšlení, že mají něco takového pod zámek v sejfu.“

Nechci od tebe nic víc, než abys mi někoho takového našel, a to brzy. A ne aby tě napadlo zkoušet mě převízt s cenou. Dostaneš deset procent, a deset procent z tak cenný věci přece není k zahoezení.“

Lucien polkl, zamnul si krk, vytáhl šedohnědý hedvábný kapesník a oťel si obličej. Očima nervózně rejdl po místnosti a jeho myšlenky zřetelně nabíraly nový směr. Podíval se na Guse a prohlásil: „Dvacet.“

Gus jeho pohled pobaveně opětoval. „Luciene,“ - pokaždé to vyslovoval šišlavě, čistě aby ho naštvál - „nedělej na mě ramena, jasný?“

„Myslím to vážně. Za něco takového chci dvacet procent. Au moins. Je to hrozně riskantní.“

Gus se po něm znova natáhl, jenže tentokrát byl Lucien rychlejší; stihl se odstrčit se židlí dozadu a uniknout z dosahu.

Guse to nerozházelo; vytáhl berettu a vrazil ji Lucienovi do slabin. „Nechápu, proč frfňáš, a nemám náladu na dohadování, princezničko. Já ti udělám velkorysou nabídku, a ty se akorát snažíš využít situace. Zklamal jsi mě.“

„Ba ne, podívej, Gusi...“

Gus ho zvednutou rukou zarazil. „Koukal jsi na ten trháč v telce? Tam venku, s tím hlídačem, to bylo maso! Ještě pořád ten meč mám a řeknu ti, že mě začíná bavit hrát si na barbara Conana. Je ti to jasný?“

Chvilku nechal Luciena dusit ve vlastní šňávě a přitom se zamyslel. Věděl, že kdyby měl dost času, strach zapracuje a Lucien mu vyhoví. Jenže on čas neměl. Kříž představoval malé jmění, možná dokonce sedmimístnou cifru, ale Gus by v danou chvíli ochotně bral cokoli. Díky penězům za tu práci v muzeu trochu času získal; teď se potřeboval zbavit těch pijavic natrvalo.

„Víš co?“ řekl Lucienovi. „Postarej se, ať si přijdu na svý, a dostaneš patnáct.“

Zahlédl v Lucienových úskočných očích záblesk. Kořist se chytila na návnadu.

Lucien otevřel šuplík a vytáhl malý digitální fotoaparát. Vzhlédl ke Gusovi.

„Potřebuju...“

Gus přikývl. „Posluž si.“

Lucien si udělal několik obrázků kříže a bylo znát, že už v duchu probírá seznam svých zákazníků.

„Musím zavolat pár lidem,“ řekl. „Dej mi několik dní.“

To se Gusovi nezamlouvalo. Potřeboval peníze a svobodu, kterou mu poskytnou. Taky potřeboval vypadnout načas z

města, než se prach kolem té záležitosti v muzeu usadí. A všechno to potřeboval hned.

„Koukej sebou hodit. Pár dní, víc ne.“

I teď viděl Lucienovi na očích postranní úmysly. Nejspíš se snaží vydumat, jak to navléct, aby od kupce vymánil tučnou provizi za to, že mu u prodávajícího dojedná slevu, přestože ji má už dávno v rukávu. Ten úskočný hajzlík. Gus se rozhodl, že za pár měsíců, až nastane správný čas, si další návštěvu u Luciena doopravdy užije.

„Vrať se zítra v šest,“ navrhl Lucien. „Nemůžu nic slíbit, ale udělám, co bude v mých silách.“

„O tom nepochybuju.“ Gus sebral kříž, popadl hadřík na čištění, který se povaloval na Lucienově stole, obalil jím tu drahokamy posázenou vzácnost a opatrně si ji uložil do vnitřní kapsy kabátu. Do druhé schoval pistoli. „Tak zítra,“ řekl Lucienovi a ušklíbl se bez špetky humoru. Vyšel ven na ulici.

Lucien hromotluka vyprovázel očima celou cestu až na roh, kde mu zmizel z dohledu. Ještě pořád se třásl.

10

Čert mi byl dlužen ten případ zrovna teď,“ zamumlal Jansson, když se Reilly posadil do protějšího křesla. U Janssonova stolu v pracovně úřadujícího ředitele newyorské pobočky FBI na Federal Plaza už seděli Aparo a Amelie Gainesová, spolu s nimi Roger Blackburn, který řídil jednotku pro závažné trestné činy, a dva z jeho zvláštních agentů.

Komplex čtyř vládních budov na dolním Manhattanu byl pouhých pár bloků od Ground Zero. Sídlo v něm pětadvacet tisíc zaměstnanců různých vládních institucí a kromě jiného i detašované pracoviště FBI. Reilly si uvědomil, jak je rád, že se sešli zrovna tady, v šéfově soukromé kanceláři - stranou od neutuchajícího hluku v hlavních pracovních prostorách. Když se to tak vezme, relativní poklid kanceláře byl na Janssonově pracovní pozici asi tak jediná lákavá věc.

Jakožto úřadující ředitel newyorského detašovaného pracoviště nesl Jansson v posledních letech na svých bedrech obrovské břemeno. FBI se zaměřovala na pět oblastí - drogy a organizovaný zločin, násilné trestné činy a závažné delikty, finanční trestné činy, zahraniční rozvědky a nejnověji také na domácí terorismus, poslední černou ovci, která do toho nevábneho stáda přibyla. Ve všech oblastech bylo potřeba jet na plné obrátky. Jansson se svou postavou bývalého ragbisty se zdál pro takový úkol přímo stvořený. Ve tváři pod kšticí šedivých vlasů mu zdomácněl odtahitý, vzdálený výraz. Své podřízené jím však nadlouho nezmátl; rychle zjistili, že na jedno mohou vzít jed - máte-li Janssona na své straně, můžete se spolehnout, že jako buldozer převálcuje všechno, co se vám postaví do cesty. Když ale uděláte tu chybu, že ho naštvete, vyplatí se vám popřemýšlet o emigraci.

Jelikož Jansson měl těsně před důchodem, Reilly chápal, že se mu nezamlouvá komplikovat si poslední měsíce ve funkci záležitostí tak ostře sledovanou, jako je přepadení muzea. Média se po tom pochopitelně vrhla. Vždyť nešlo o obyčejnou ozbrojenou loupež, ale o dokonale propracovaný nájezd. Palba z automatů zasypala newyorskou smetánku. Starostovu ženu si vzali jako rukojmí. Zabili člověka v přímém přenosu - nezastřelili ho, ale sťali, a to nikoli na obezděném dvoře někde v diktátorském blízkovýchodním státě, ale přímo tady na Manhattanu, na Páté Avenue.

V živém televizním přenosu.

Reilly zalétl pohledem od Janssona k vlajce a insigniím FBI na stěně za ním a pak zpátky ke stolu, o který se úřadující ředitel opíral lokty a rozhořčeně funěl.

„Až ty lumpy chytíme, postarám se, aby litovali, jak bezohledně se vůči tobě zachovali, spolehni se,“ zažertoval Reilly.

„To rozhodně udělej,“ řekl Jansson, předklonil se a upřel zrak na přítomné členy týmu. „Nemusím vám snad ani vykládat, kdo všechno mi kvůli tomu volá. Radši mi řekněte, co už víme a jak jsme na tom.“

Reilly pohlédl na ostatní a převzal slovo.

„Předběžné forenzní analýzy nás nenavedly žádným konkrétním směrem. Kromě nábojnic a koní toho ti chlapi za sebou moc nezanechali. Skoro nemáme, za čím jít. Lidi z týmu pro zajišťování důkazů si rvou vlasy.“

„Aspoň projednou,“ utrousil Aparo.

„Podle nábojnic víme, že stříleli z automatů M1 1/9 Cobray a Micro Uzi. Na tom děláš ty se svými lidmi, Rogere, že?“

Blackburn si odkašlal. Měl v sobě razanci přírodního živlu; přednedávnm zlikvidoval největší distribuční síť s heroinem v Harlemu a pozatýkal víc než dvě stovky lidí. „Běžný typ. Jdeme za tím, ale na výsledek bych moc nesázel. U těchhle zbraní ne. Neumím si představit, že by si je ti hoši kupovali přes internet.“

Jansson pokýval hlavou. „A co koně?“

„Zatím nic,“ odvětil Reilly. „Šedáci a kaštanoví hnědáci, valaši, úplně obyčejní. Provádíme porovnání se záznamy o zmizelých koních a snažíme se vystopovat, kdo vyrobil sedla, ale...“

„Žádné značky ani čipy?“

Vzhledem k tomu, že se v zemi rok co rok ztrácelo kolem padesáti tisíc koní, užívalo se identifikačních známek čím dál častěji. Nejoblíbenějším způsobem bylo značkování za studena - používalo se hluboce zmrazené značkovací železo, pod jehož dotykem se změnila buňka produkující pigment, takže koni začaly růst bílé chlupy. Jiná, méně běžná metoda spočívala v použití hypodermické jehly, kterou se zvířeti pod kůži implantoval droboučký mikročip s identifikačním číslem.

„Čipy žádné,“ odpověděl Reilly, „ale pro jistotu se po nich ještě podíváme. Jsou nepatrné a špatně se hledají, pokud člověk neví, kde přesně jsou. Majitelé je obvykle dávají na nenápadná místa. S vymrazenými značkami jsme měli větší štěstí - koně je mají, ale někdo je přeznačoval, takže ty původní nejsou čitelné. Technici v laboratoři doufají, že se jim povede jednotlivé vrstvy oddělit a něco zjistit.“

„Co to oblečení a středověká výzbroj?“ obrátil se Jansson k Amelii Gainesové, která měla tuhle část vyšetřování na starosti.

„Na to je potřeba víc času," odpověděla. „Takovéhle soupravy obvykle bývají dílem drobných řemeslníků roztroušených po celé zemi. Zejména pokud jde o ty meče - byly opravdové, žádné kaširované hračky pro společenské příležitosti. Počítám ale, že se k něčemu dobereme."

„Takže ti mládenci se nám prostě vypařili?" Jansson očividně ztrácel trpělivost.

„Museli mít připravená auta. Nedaleko místa, kde nechali koně, se z parku dá na dvou místech vyjet. Hledáme svědky, ale zatím nic," řekl Aparo. „Čtyři chlapi, rozejdou se, vyjedou z parku..., něco takového večer snadno projde bez povšimnutí."

Jansson přikývl a opřel se. V duchu si třídil a porovnával jednotlivé dílky informací a organizoval si myšlenky. „Kdo za tím podle vás je? Máte někdo nějaký tip?"

Reilly se rozhlédl kolem stolu a pak promluvil: „Tohle je komplikovaný případ. Jindy by se nabízelo jít za seznamem možných kupců."

Ke krádežím uměleckých předmětů, zvlášť když šlo o dobře známé věci, často docházelo až poté, co na ně zloději sehnali předběžného kupce, někdy dokonce přímo na objednávku sběratele, který chtěl danou věc vlastnit i za tu cenu, že se s ní nikdy nikomu nebude moci pochlubit. Ale Reilly tuhle možnost zavrhl, hned jak vkročil do muzea. Seznamy kupců člověka vždycky dovedou k rafinovaným zlodějům. Jenže na projížďce na koních po Páté Avenue nic rafinovaného nebylo. Na té vřavě také ne, o popravě ani nemluvě.

„Myslím, že se na to všichni díváme stejně," pokračoval. „A odpovídá to i předběžným odhadům profilistů. Za touhle věcí je víc než jen snaha ukrást pár drahocenných starožitností. Když půjdete po starožitnostech, vyberete si klidně, deštivé středeční ráno, vejdete dovnitř dřív, než tam začnou proudit davy, vytáhnete Uzi a seberete, o co máte zájem. Je to miň nápadné, miň riskantní. Naši mládenci si pro přepadení vybrali nejrušnější možný moment s nejvyšší ostrahou. Jako by nás chtěli provokovat a co nejvíc rozčítit. Jistě, odnesli si lup, ale řekl bych, že zároveň chtěli učinit nějaké prohlášení."

„Jaké?" zeptal se Jansson.

Reilly pokrčil rameny. „Pracujeme na tom."

Ředitel se otočil k Blackburnovi. „Souhlasíš s tím?"

Blackburn přikývl. „Spousta lidí je určitě pokládá za machry. Uskutečnili to, o čem ti zdrogovaní pitomečci fantazírují, když dřepí u herních konzolí. Jenom doufám, že se z toho nestane nová móda. Ano, i já si myslím, že za tím vším je něco víc než jen loupež."

Jansson se vrátil pohledem k Reillymu. „Jak to tak vypadá, tohleto děťátko je tvoje."

Reilly opětoval jeho pohled a mlčky přikývl. „Děťátkem" by ten případ zrovna nenazval - připomínal spíš pultunovou gorilu. Ale opravdu mu patřil.

Schůzku přerušil svým příchodem nenápadný štíhlý muž v hnědém tvídovém obleku, pod nímž vykukoval kněžský kolárek. Jansson vstal a natáhl mu vstříc svou obrovitou tlapu. Potřásl si rukama.

„Jsem rád, že jste to stihl, monsignore. Posadte se, prosím. Vážení, tohle je monsignore De Angelis. Slíbil jsem arcibiskupovi, že mu dovolíme, aby se k nám připojil a pomáhal nám."

Jansson začal De Angelisovi představovat shromážděné agenty a jejich funkce. Dovolit lidem zvenčí, aby se účastnili schůzek v takhle citlivých záležitostech, bylo nanejvýš neobvyklé. Ale papežský nuncius, velvyslanec Vatikánu ve Spojených státech, zavolal na patřičně vysoká místa a dosáhl svého.

Reilly odhadoval, že nově přichozímu táhne na padesátku. Měl úhledně ostříhané tmavé vlasy, které mu v dokonalých půlkruzích ustupovaly z čela a u uší prokvétaly stříbrem. Brýle s kovovými obroučkami měl poněkud ušmudlané.

Během představování se choval skromně a přívětivě.

„Nenechte se vyrušovat, prosím," řekl, jakmile se posadil.

Jansson nepatrně potřásl hlavou, aby naznačil, že o něčem takovém nemůže být ani řeč. „S důkazy, které máme, jsme se zatím moc daleko nedobrali, otče. Právě jsme rozebírali, kdo by za tím nájezdem mohl být - ale musím zdůraznit, že zatím jde jen o nápady a intuici, nečiníme žádné předběžné závěry."

„Rozumím," řekl De Angelis.

Jansson vyběhl Reillyho, ať pokračuje. Tomu se dvakrát nechtělo, ale bylo mu jasné, že je třeba uvést monsignora do obrazu.

„Zrovna jsme si říkali, že určitě nejde jen o loupež. Způsob, jakým to provedli, načasování... Ve hře je víc než jen obyčejné ozbrojené přepadení."

De Angelis stiskl rty a vstřebával jeho slova.

„Zdálo by se nabíledni, že jsou za tím muslimští fundamentalisté," pokračoval Reilly, „ale v tomhle případě tomu nevěřím."

„Proč ne?" zeptal se De Angelis. „Jakkoli je to mrzuté, zdá se, že nás nenávidí. Určitě se pamatujete, jaký povyk ztropili, když bylo vydrancováno muzeum v Bagdádu. Všechna ta plamenná prohlášení, že uplatňujeme dvojí měřítko a že je to naše vina, všechn ten hněv... Pro tamní lidi to nebylo snadno stravitelné."

„Věřte mi, tohle ani vzdáleně neodpovídá jejich modu operandi. Jejich útoky bývají ostentativní, ke svým akcím se rádi hlásí a obvykle pracují prostřednictvím sebevražedných atentátníků. Kromě toho by se muslim dopustil kacířství, kdyby si na sebe vzal oblečení s křížem." Reilly pohlédl na De Angelise a ten se zatvářil souhlasně. „Samozřejmě tu možnost prověříme. Musíme. Ale vsadil bych se, že je to jinak."

„Je to práce bílé chudiny." Jansson použil politicky nekoretní výraz označující pachatele z řad nemajetných bělochů z venkova.

„Taky se k té možnosti kloním," přitakal Reilly. Extremističtí „osamělí vlci" a násilníci z řad domácích radikálů ho

zaměstnávali stejně intenzivně jako zahraniční teroristé.

De Angelis se tvářil zmateně. „Bílá chudina?“

„Místní teroristé, otče. Skupiny s absurdními názvy jako Řád anebo Tiché bratrstvo, co se řídí ideologií nenávisti, ale zaštiťují se pojmem 'křesťanská identita' - hanebně ho zneužívají, já vím.“

Monsignore neklidně poposedl. „Myslel jsem, že ti lidé bývají zapálenými křesťany.“

„Bývají. Jenže v tomhle případě jde o Vatikán a katolickou církev. A ti lidé nejsou žádní příznivci Říma, otče. Jejich úchylné náboženské sekty - mimochodem, žádná není ani vzdáleně katolická - Vatikán neuznávají. I vaši představitelé dávají patřičně najevo, že s nimi nemáte nic společného, a dobře dělají. Jediné, co ty lidi spojuje - kromě toho, že házejí vinu za všechny své potíže na černochoy, židy a homosexuály - je nenávist k vládě. K té naší zejména, ale i k jakékoli jiné, včetně vaší. Jsme pro ně vtělením Satana, což je kupodivu stejné označení, které pro nás razil Chomejní a které se v muslimském světě používá dodnes. Nezapomínejte, že tihle lidé vyhodili do vzduchu federální budovu v Oklahoma City. Křesťané. Američané. A podobných jsou spousty. Zrovna jsme ve Filadelfii sebrali chlapa, po kterém jsme už dlouho šli. Patří k odstěpenecké skupině Ariánských národů, k Církvi Jahveho synů. Jeden čas byl zplnomocněncem Ariánských národů pro vztahy s islámem. Přiznal, že po útoci z 11. září se z moci svého úřadu pokoušel vytvořit alianci s protiamerickými muslimskými extrémisty.“

„Nepřítel mého nepřítele,“ zahloubal se De Angelis.

„Přesně tak,“ souhlasil Reilly. „Mají šeredně vyšinutý pohled na svět, otče. Nezbyvá nám než se snažit uhádnout, o jaké šílené prohlášení mělo jít tentokrát.“

Reilly domluvil a v místnosti se na okamžik rozhostilo ticho. Prolomil ho Jansson: „No dobře, takže řízení se ujímáš ty.“

Reilly odhodlaně přikývl. „Dobře.“

Jansson se obrátil k Blackburnovi. „Rogere, nepouštěj ale ještě úplně ze zřetele, že by mohlo jít o obyčejnou loupež.“

„Rozhodně ne. Budeme se zabývat oběma možnostmi, dokud nás něco nenasměruje tam či onam.“

„Výborně. Poslyšte, otče,“ obrátil se Jansson pro změnu k De Angelisovi, „velice by nám pomohlo, kdybyste nám opatřil podrobný popis ukradených předmětů. Co nejpodrobnější. Barevné fotografie, váhu, rozměry, cokoli, co seženete. Potřebujeme po nich vyhlásit pátrání.“

„Ovšem.“

„Když jsme u toho, otče,“ vmísil se do hovoru Reilly, „zdá se, že jednomu z těch jezdců šlo pouze o jednu jedinou věc - o tohle.“ Vytáhl zvětšenou fotografii záběru z bezpečnostních kamer v muzeu. Zachycovala čtvrtého jezdce svírajícího šifrovací stroj. Podal ji monsignorovi. „Podle výstavního katalogu je to multidiskový šifrovací stroj. Nenapadá vás, proč si bral zrovna tohle, když měl kolem sebe tolik zlata a klenotů?“

De Angelis si poposunul brýle a pozorně studoval fotografii. Konečně zavrtěl hlavou. „Je mi líto, ale o tomhle přístroji nic nevím. Jen odhaduji, že má nejspíš značnou hodnotu coby technická zajímavost. Každý se rád tu a tam blýskne - a jak se zdá, platí to dokonce i o mých církevních bratřích, kteří pro výstavu vybírali exponáty.“

„Možná byste to s nimi měl probrat. Třeba je něco napadne - co já vím, například jména sběratelů, kteří se jich na tu věc někdy vyptávali.“

„Postarám se o to.“

Jansson se rozhlédl. Všichni byli připraveni pustit se do práce. „Tak tedy, vážení,“ prohlásil a urovnal si papíry, „jdeme s těmi cvoky. zamést.“

Zatímco ostatní opouštěli místnost, De Angelis se přitočil k Reillymu a potřásl si s ním rukou. „Díky, agente Reilly. Mám dojem, že náš případ je v dobrých rukou.“

„Dostaneme je, otče. Vždycky udělají nějakou chybičku.“

Monsignore se do něj zaklínil pohledem a pozorně si ho prohlížel. „Říkejte mi Michaeli.“

„Radši bych zůstal u toho 'otče', jestli vám to nevadí. Starých návyků se člověk těžko zbavuje.“

De Angelis se zatvářil překvapeně. „Vy jste katolík?“

Reilly přikývl.

„Praktikující?“ De Angelis v náhlých rozpacích sklopil zrak. „Promiňte, neměl bych vás tak zpovídat. Jak se zdá, i pro mě je těžké zbavit se některých návyků.“

„Nic se nestalo. Ano, jsem praktikující katolík.“

De Angelis vypadal potěšeně. „Víte, naše práce si je svým způsobem podobná. Oba pomáháme lidem smířit se s jejich hříchy.“

Reilly se usmál. „Svým způsobem snad. Ale nevím nevím, jestli máte co do činění se stejným kalibrem hříšníků jako my tady.“

„Máte pravdu, nahání to strach..., ve světě se teď dějí ošklivé věci.“ Odmlčel se. „Tím důležitější je naše práce.“

Vtom zachytil Janssonův pohled; zdálo se, že ředitel by s ním rád mluvil. „Plně vám důvěřuji, agente Reilly.“

Nepochybuji o tom, že je najdete,“ řekl Reillymu, než odešel.

Reilly se za ním díval a pak sebral ze stolu fotografii z videozáznamu. Než ji zastrčil mezi dokumenty, znovu na ni pohlédl. Fotografie byla vzhledem k nízkému rozlišení bezpečnostních kamer zrnitá, ale přesto v růžku zřetelně rozeznával postavu přikrčenou za skříňkou, jak vyděšeně pokukuje po jezdci a tom stroji. Poznal v ní blondýnku, kterou tehdy večer zahlédl odcházet z muzea. Pochopil, jakou hrůzu prožila a jak vyděšená musela být. Cítil, jak ho to k ní přitahuje, a upřímně doufal, že se už vzpamatovala.

Založil fotografii zpátky do desek. Když odcházel z místnosti, neubránil se vzpomínce na slovo, které použil Jansson.

Cvoci.

Nebylo to zrovna uklidňující pomyšlení.

Bohatě stačí, že se člověk musí dohadovat o motivech zločinů spáchaných normálními lidmi. Vniknout do mysli šílenců bývá zhola vyloučeno.

11

Clive Edmondson byl bledý, ale nezdálo se, že by trpěl zvlášť velkými bolestmi, což Tess udivilo.

Věděla, že do něj zadkem narazil jeden z koní a srazil ho na zem a že Clive v nastalé panice utrpěl zlomeniny tří žeber.

Všechna byla nepříjemně blízko plíc. Vzhledem k jeho věku, zdravotnímu stavu a zálibě v namáhavých tělesných aktivitách se doktoři v Newyorské presbyteriánské nemocnici rozhodli, že si ho raději nechají pár dnů na pozorování.

„Pořád mě něčím nalévají," vysvětloval a zalétl pohledem k plastikovému vaku, který nad nemocničním lůžkem visel ze stojanu. „Vůbec nic necítím."

„Nejsou to koktejly, jakým obvykle holduješ, co?" zažertovala.

„Už jsem měl lepší." Zachechtal se.

Tess se na něj dívala a váhala, jestli se mu má přiznat, proč za ním vlastně přišla. „Mohli bychom si o něčem popovídat?"

„Klidně. Pokud se nebudu muset zase vracet k tomu, co se stalo. Všichni se mě na to pořád vyptávají," povzdechl si.

„Sice je chápu, ale..."

„No..., vlastně to s tím souvisí," přiznala Tess kajícně.

Clive se na ni s úsměvem podíval. „Copak ti leží na srdci?"

Tess zaváhala, ale pak se rozhodla vrhnout se do toho po hlavě. „Všiml sis, na co jsem se zrovna dívala, než jsme se v muzeu dali do řeči?"

Zavrtěl hlavou. „Ne."

„Byl to nějaký přístroj, taková bednička s tlačítky a páčkami, co z ní trčely. Katalog to nazýval multidiskový šifrovací stroj."

Clive zamyšleně nakrabil čelo. „Ne, nevšiml jsem si." Samozřejmě že ne. Jak by taky mohl, když vedle něj stála Tess.

„Proč se ptáš?"

„Jeden jezdec tu věc sebral. Nevzal si nic jiného."

„No a?"

„Nezdá se ti to divné? Že si ze všech těch drahocenností, co tam byly, vzal jenom tu mašinku? A nejen to; když ji sebral, zacházel s ní přímo obřadně - byl nad ní jako u vytržení."

„Asi je to nějaký zapálený sběratel záhadných šifrovacích strojů. Zalarmuj Interpol, příště půjde po Enigmě," rozesmál se Clive. „Lidi sbírají i horší věci."

„Myslím to vážně," ohradila se. „Dokonce přitom něco říkal. Když tu věc držel. Veritas vos liberabit."

Clive se na ni podíval. „Veritas vos liberabit?"

„Myslím, že ano. Vlastně to vím."

Clive se na chvíli zamyslel a pak se usmál. „Aha. Takže nejen fanatický sběratel šifrovačů, ale navíc absolvent univerzity Johns Hopkins. Tím se pátrání zužuje."

„Univerzity Johns Hopkins?"

„Jo."

„Jak to?" Naprosto nechápala.

„Je to univerzitní motto. Veritas vos liberabit. Pravda osvobozuje. Věř mi - já bych to měl vědět, studoval jsem tam. Máme to dokonce i v té své příšerné písni, Óde na Johns Hopkins." Pustil se do zpěvu: „Necht' vědění roste výš a výš..." Bavil se tím, jak užasle se Tess tvářila.

„Vážně si myslíš, že..." Vtom postřehla v jeho pohledu poťouchlost, kterou dobře znala. „Utahuješ si ze mě, co?"

Clive kajícně přikývl, ale pokračoval: „Bud' je to někdo z Johns Hopkins, anebo odpadlík z řad agentů CIA. Vždyť víš - na to heslo narazíš, hned jak vkročíš do jejich budovy v Langley." Aby předešel otázkám, okamžitě dodal: „Mám to z knížek Toma Clancyho. Je to můj oblíbenec."

Tess potřásla hlavou nad svou lehkověrností. Jenže Clive ji vzápětí překvapil.

„Na tom tvém postřehu ale něco bude. Odpovídá situaci."

Všimla si, že zvažněl. „Co tím chceš říct?"

„Co měli ti rytíři na sobě?"

„Jak to myslíš, co měli na sobě?"

„Nejdřív mi odpověz."

Nechápala, kam míří. „Obvyklou středověkou výstroj. Drátěné košile, pláště, přilbice."

„A dál?" pobízela ji. „Něco nápadného?"

Tušila, že jí Clive napovídá. Pokusila se vybavit si tu hrůzu, vzpomenout si na rytíře pustošící muzeum. „Nevím. Dám se poddat."

„Bílé pláště s červenými kříži. Krvavě rudými kříži."

Zašklebila se, ještě pořád nechápavě. „Křížáci."

Jenže Clive ještě neskončil. „Přihořívá. No tak, Tess! Copak ti to nic neříká? Rudý kříž na levém rameni a další na hrudi? Pořád nic?"

Až teď jí to došlo. „Templáři."

„No vidíš - hoří!"

Myšlenky jí pádily o překot. Co je na tom tak důležitého? „Máš pravdu, byli přestrojeni za templáře. Ale to přece nemusí nic zna menat. Je to typický křížácký úbor, ne? Nejspíš napodobili první obrázek křížáka, na který narazili. A navíc věděli, že jako templáři upoutají největší pozornost."

„To je fakt. Nejdřív jsem tomu taky nepřikládal význam. Templáři jsou zdaleka nejznámější ze všech rytířů spojených s křížovým výpravami. Jenže pak jsi přišla s tou latinskou frází..., a tím se všechno změnilo."

Tess na něj zírala a strašně ráda by konečně pochopila, o čem to vlastně mluví. Jenže Clive se odmlčel. Bylo to k zbláznění. „Proč?"

„Veritas vos liberabit. To heslo má ve znaku hrad v Languedocu, v jižní Francii." Znovu se odmlčel. „Templářský hrad."

12

„Který hrad?" zeptala se Tess bez dechu.

„Chateau de Blanchefort. Ten nápis je na překladu nad hradní bránou, každému na očích. Veritas vos liberabit. Pravda osvobozuje." Zdálo se, že citát strhl v Edmondsonovi celou lavinu vzpomínek.

Tess se zamračila. Něco jí tu nehrálo. „Copak nebyl templářský řád rozpuštěn..., " zarazila se a opravila nepřesnou formulaci, „...zlikvidován někdy ve čtrnáctém století?"

„V roce 1314."

„Ale pak to nesedí. Podle katalogu je ten šifrovač ze šestnáctého."

Edmondson se nad tím chvilku zamyslel. „Možná uvedli dataci nesprávně. Čtrnácté století nepatří v historii Vatikánu k nejsvětějšímu období, spíš naopak." Připomněl jí, že v roce 1305 papež Klement V, který byl beztak jen pouhou loutkou francouzského krále Filipa IV, utrpěl další šrám na důstojnosti, protože ho donutili opustit Vatikán a přestěhovat sídlo Svaté stolice do Avignonu. Právě v té době králi Filipovi odsouhlasil, že společně zlomí moc templářského řádu. Papežství bylo sedmdesát let pod totální francouzskou nadvládou - mluví se o tom jako o avignonském zajetí. Skončilo, až když se Kateřině ze Sieny podařilo přimět papeže Řehoře XI., aby sebral odvahu, vzepřel se a vrátil se do Říma. „Ale to je jiný příběh," dodal. „Chci tím říct, že jestli ten tvůj šifrovač pochází ze čtrnáctého století..."

„...tak určitě nevznikl v Římě," skočila mu do řeči Tess. „Zvlášť pokud je templářský."

Edmondson se usmál. „Přesně tak."

Tess zaváhala. „Myslíš, že jsem opravdu narazila na něco zajímavého, anebo je to úplná pitomost?"

„Může na tom něco být. Ale templáři nejsou po odborné stránce zrovna tvoje parketa, že?"

„Plus mínus pár tisíc let, kontinent sem, kontinent tam," ušklíbala se. Specializovala se na starověkou Asýrii. Templáři byli úplně mimo její odborný záběr.

„Měla by sis promluvit s někým, kdo je má v malíčku. Z těch opravdu dobrých mě napadají Marty Falkner, William Vance a Jeb, Simmons. Falknerovi už musí být přes osmdesát a občas je těžké s ním vyjít. S Vancem jsem se už strašně dlouho neviděl, ale Simmons je snad po ruce..."

„Myslíš Billa Vancea?"

„Ano. Ty ho znáš?"

William Vance zavítal na jeden z otcových výzkumů, zrovna když tam pobývala. Pokud se dobře pamatovala, bylo to někdy před deseti lety. Pracovali tehdy s otcem v severovýchodním Turecku u hory Ararat - tak blízko, jak jen jim armáda dovolila. Pamatovala se, že Oliver Chaykin tehdy s Vancem jednal jako se sobě rovným, což u jejího otce nebývalo zrovna zvykem. Jasně si Vancea vybavovala. Pohledný vysoký muž, asi o patnáct let starší než ona sama. Byl přitažlivý a choval se k ní povzbudivě a přátelsky. Prožívala tehdy krušné časy. Výzkum probíhal v mizerných podmínkách a k dovršení všeho byla těhotná. Přestože ji Vance stěží znal, chápal, jak je zdeptaná a jaké nepohodlí zakouší. Jednal s ní tak mile, že jí spravit náladu, kdykoli se cítila pod psa, a dodával jí pocit, že je atraktivní, i když věděla, že vypadá příšerně. A nikdy nedal najevo žádné postranní úmysly. Rozpačitě si vzpomněla, že jí ten platonický vztah trochu vadil, protože ji samotnou to k Vanceovi táhlo. Ke konci jeho krátkého pobytu se jí zdálo, že i on k ní možná - čistě jen možná - začíná chovat podobné city. Zároveň však velice pochybovala, že by žena v sedmém měsíci těhotenství mohla někomu připadat přitažlivá.

„Jednou jsme se setkali, u mého otce." Odmlčela se. „Domnívala jsem se, že se zaměřuje na fénické dějiny."

„Taky že ano, ale víš, jak je to s templáři. Odborný svět se na ně dívá málem jako na pornografii a přiznat, že se jimi člověk seriózně zabývá, je profesní sebevražda. Nikdo nechce, aby se to o něm rozneslo. Kolem historie templářského řádu se motá příliš potřebenců posedlých nejrůznějšími spikleneckými teoriemi. Víš přece, co říká Umberto Eco?"

„Ne."

„Blázna spolehlivě poznáte tak, že dřív či později vyrukuje s templáři."

„Budu se snažit pokládat to za kompliment."

„Ale já ti přece fandím! Akademický výzkum by si rozhodně zasloužili." Edmondson pokrčil rameny. „Jenže jak říkám, neslyšel jsem o Vanceovi už celá léta. Pokud vím, naposled pracoval na Columbijské univerzitě. Na tvém místě bych se obrátil na Simmonse. Můžu ti to zařídit."

„Tak dobře," usmála se Tess.

Do dveří strčila hlavu ošetřovatelka. „Je čas na testy. Za pět minut."

„Achich ouvej," zasténal Clive.

„Dáš mi vědět?" zeptala se Tess.

„To se vsad'. A až odtud vypadnu, můžu tě pozvat na oběd, abys mi povyprávěla, jak ti to jde?"

Vzpomněla si, kdy spolu obědvali naposledy. Bylo to v Egyptě, poté, co se společně potápěli ke ztroskotané fénické lodi u alexandrijského pobřeží. Opil se tehdy arakem, napůl vážně ji začal svádět a ona ho taktně odbyla, načež přímo v restauraci usnul.

„Jasně,“ přitakala a hlavou jí prolétlo, že bude mít spoustu času vymyslet si výmluvu. Při té nelaskavé myšlence se zastyděla.

13

Lucien Boussard rozvážně kráčet přes svou galerii.

Došel k oknu a vyhlédl ven zpoza stolních hodin z falešné mosazi. Pár minut tak zůstal stát a úporně přemýšlel.

Podvědomě zaregistroval, že hodiny potřebují vyčistit, a tak je přenesl na stůl a postavil na noviny.

Na ty s fotografiemi z loupežného přepadení Metropolitního muzea. Snímky přímo byly do očí.

Přejel přes ně dlaní a uhladil na novinách záhyby.

Do něčeho takového se za žádnou cenu nenamočím, pomyslel si.

Ale nemůže jen tak nečinně sedět s rukama v klíně. Za nicnedělání ho Gus zabije stejně spolehlivě jako za nějaký malér.

Může se zachránit jen jediným způsobem; přemýšlel o něm hned od chvíle, kdy mu Gus tady v galerii začal vyhrožovat.

Věděl, že udat Guse je nebezpečné - dění v muzeu ho nenechávalo na pochybách -, ale vcelku věřil, že si tím zajistí bezpečí. Po těch svých hrátkách s mečem už Gus z vězení jakživ nevyjde, takže se mu nebude moci pomstít. I kdyby nevyfasoval smrtící injekci, čeká ho doživotí bez možnosti podmínečného propuštění. Docela určitě.

Lucien měl navíc ještě jiné problémy, zrovna tak důležité. Šel po něm jeden polda. Ten umanutý paličák se mu lepil na paty už celé roky a nezdálo se, že by chtěl přestat. A to všechno kvůli jedné pitomé dogonské sošce z Mali, co se ukázala být mnohem mladší, než Lucien tvrdil, a tím pádem stála zlomek toho, za kolik ji prodal. Než právníci stihli

připravit proces, sedmdesátiletý kupec našťěstí pro Luciena dostal infarkt a zemřel. Lucien z průšvihů vyklouzl s odřenýma ušima, ale detektiv Steve Buchinski mu to nezapomněl. Bral to málem jako svou osobní křížovou výpravu.

Lucien se ho pokusil usmířit pár úplatky, ale nestačilo to. Ani kdyby mu dal sebevíc, nestačilo by to.

Ale teď může být všechno jinak. Když Buchinskému předhodí Guse Waldrona, třeba mu ten pacholek konečně dá pokoj.

Podíval se na hodinky. Bylo půl druhé.

Otevřel šuplík a prohraboval se štůskem vizitek, dokud nenašel tu, kterou hledal. Pak sáhl po telefonu a vytočil číslo.

14

Před masivními dveřmi bytu v pátém poschodí na Central Park West zvedl velitel taktické jednotky FBI ruku s roztaženými prsty a pohlédl na svůj tým. Muž číslo dvě natáhl paži a čekal. Na protější straně vestibulu si další muž přiložil brokovnici k rameni. Čtvrtý odjistil omračující granát. Zbylí dva členové jednotky tiše uvolnili pojistky na svých samopalech Heckler & Koch MP5.

„Ted!“

Agent nejbližší dveří rázně zabušil a zařval: „FBI! Otevřete!“

Reakce byla okamžitá. Dveřmi prorazilo krupobití střel a celý vestibul zasypaly třísky.

Střelec FBI opětoval ten pozdrav střelbou z brokovnice a pálił, dokud ve dveřní výplni neprorazil několik děr zvící lidské hlavy. Přestože Amelie Gainesová měla v uších ucpávky, cítila otřesy, které střelba v uzavřeném prostoru vyvolala.

Zevnitř vybuchly další výstřely, roztříštily dveřní rám a zasáhly protější sádkartonovou zeď. Čtvrtý muž přiskočil k díře ve dveřích a hodil dovnitř omračující granát. Střelba z brokovnice zlikvidovala zbytek dveřní výplně a vzápětí dovnitř vrazili oba muži se samopaly.

Kratičká pauza. Rezonující ticho. Jediný výstřel. Další pauza. Pak výkřik: „Vzduch je čistý.“ Další hlasy to zopakovaly.

Kdosi lhostejně konstatoval: „Fajn. Je po večírku.“

Amelie následovala ostatní dovnitř do bytu. Před podívanou, která se jim uvnitř naskytla, slovo luxus bledlo. Přímě to tu páchlo penězi.

A když si Amelie a velitel jednotky byt prohlédli, rázem pochopili, že tyhle peníze pocházejí z drog.

Byt obývali čtyři muži, v nichž obratem identifikovali kolumbijské drogové překupníky. Jeden z nich utrpěl vážné střelné zranění v horní části trupu. Našli spoustu drog, hromady bankovek a dost střeliva, aby nad tím lidé z protidrogového úřadu jásali celé měsíce.

Anonymní telefonát, který je sem přivedl, mluvil o špinavých penězích, zbraních a několika mužích, co mluví cizím jazykem. Všechno to byla pravda. Ale nic z toho nesouviselo s loupeží v muzeu.

Další zklamání...

A určitě nebude poslední.

Zatímco ostatní nasazovali Kolumbijským železka a odváděli je pryč, Amelie se rozmrzele rozhlížela po bytě. Porovnávala ho s vlastním obydlem. Měla hezký byt, vkusný, elegantní - přinejmenším si to myslela. Jenže tenhle byl přímě úžasný.

Nic mu nechybělo k dokonalosti, dokonce měl překrásnou vyhlídku na park. Ale když se Amelie rozhlédla ještě jednou, dospěla k závěru, že takhle ostentativní nádhera vlastně není podle jejího gusta a že majitelům nezávidí. Snad nanejvýš tu vyhlídku.

Na okamžik postála u okna a shlížela na park. Zahlédla dva jezdce na koních. Dokonce i na tuhle vzdálenost poznala, že

jsou to ženy. Jedna očividně měla se svým koněm potíže; buď byl příliš temperamentní, anebo ho poplašila omladina na kolečkových bruslích, která se prohnala kolem.

Amelie se naposled rozhledla po bytě, nechala na veliteli taktické jednotky, aby zabavil, co je potřeba, a spěchala do kanceláře předat Reillymu nepříjemnou zprávu.

Reilly měl plné ruce práce s organizováním neformálních návštěv v mešitách a na dalších místech, kde se scházeli newyorští muslimové. Hned po úvodní krátké rozpravě s Janssonem, při níž probrali politické aspekty vyšetřování, se rozhodl, že musí zůstat čistě jen u návštěv. Obyčejné návštěvy, nanejvýš dva agenti nebo policisté, a pokud to půjde, aspoň jeden z nich muslim. Nic, co by se dalo vykládat jako sebemenší náznak nepřátelského postoje. Potřebovali spolupráci a té se jim také většinou dostávalo.

Počítače v kancelářích FBI na Federal Plaza bez ustání chrlily údaje, sílil příliv informací od policie, imigračních úřadů a agentur pro vnitřní bezpečnost. Databáze, které po útoku v Oklahoma City rostly jako houby po dešti, přetékaly jmény domácích radikálů a extremistů. Z těch, co vznikly po 11. září, se hrnula jména muslimů nejrozumnějších národností. Reilly věděl, že většina těch lidí se na seznamech ocitla ne proto, že by je úřady podezíraly z terorismu, zločinného jednání či úmyslů, ale prostě jen kvůli svému náboženství. Měl z toho nepříjemný pocit. A když musel mezi všemi těmi, kdo se provinili pouze svou vírou, hledat několik málo potenciálních pachatelů, přidělovalo mu to spoustu zbytečné práce.

Ještě pořád byl přesvědčen, že úvaha o bílé chudině je správná, ale jedna věc mu nešla do hlavy. Nenacházel vysvětlení mimořádné nenávisti, kterou ta parta špičkově vyzbrojených fanatiků pociťovala vůči římskokatolické církvi. Celý tým agentů kvůli tomu pročesával nejrozumnější databáze a hledal ono chybějící spojení.

Reilly přehlédl prostornou místnost, vstřebával řízený chaos, který tu vládl, agenty u telefonů a počítačů, a pak zamířil ke svému stolu. Ještě než k němu došel, zahlédl, že přes místnost přichází Amelie Gainesová.

„Máš minutku?“

Pro Amelii Gainesovou měl minutku každý a vždycky. „Copak?“

„Víš o tom bytě, kam jsme dneska ráno vltli?“

„Jo, slyšel jsem,“ řekl otráveně. „Aspoň si u protidrogového úřadu připišem pár bodů za snahu. To taky není k zahazení,“

Amelie ten komentář odbyla pokrčením ramen. „Když jsem tam byla, koukala jsem z okna do parku. Všimla jsem si dvou jezdkyň. Jedna měla potíže s koněm a to mě přivedlo na nápad.“

Reilly jí přisunul židli a Amelie se posadila. V úřadovně, kde dominovali muži a podíl nově přijímaných žen teprve nedávno překročil závratnou metu deseti procent, představovala příjemné osvěžení. V přijímací kanceláři se nijak netajili tím, že by si přáli víc ženských uchazeček, jenže se jich hlásilo málo. A za celou historii jen jediná agentka dosáhla vyšší velitelské hodnosti, což jí vyneslo přezdívku Včelí královna.

Poslední dobou pracoval Reilly s Amelií často. Byla přímo k nezaplacení, zejména když měli co do činění s podezřelými z Blízkeho východu. Bývali uchváteni jejími rezavými kadeřemi a pihovitou tváří a dobře načasovaný úsměv nebo strategický zákmit odhalené kůže často přinesl lepší výsledky než celé týdny výslechů. Ani muži pracující v úřadu nezastírali, že je Amelie přitahuje, ale žádný si vůči ní nedovolil nějaké sexuální obtěžování. Ostatně bylo těžké představit si ji jako ubližovanou kořist. Vyrůstala ve vojenské rodině spolu se čtyřmi bratry, v šestnácti získala černý pás v karate a byla skvělá střelkyně. Dokázala se o sebe postarat v každé situaci.

Jednou, ani ne před rokem, si s ní Reilly zašel na kafe a nechybělo moc, aby ji pozval na oběd. Nakonec se však rozhodl proti, protože tušil, že by to nemuselo skončit jen obědem. Vztahy mezi spolupracovníky bývají vždycky komplikované a v FBI jim nedával sebemenší naději.

„Pokračuj,“ vybídl ji.

„Ti jezdci v muzeu. Na videu je poznat, že na těch koních nejen jeli, ale perfektně je ovládali. Například s nimi vyjeli do schodů. Hollywoodští kaskadéři to zvládnou jako nic, ale ve skutečnosti je to hrozně těžké.“

Zdálo se, že ví, o čem mluví. A její hlas zněl Reillymu znepokojeně.

Amelie postřehla jeho pohled a nervózně se pousmála. „Taky umím jezdit,“ potvrdila.

Okamžitě si uvědomil, k čemu Amelie míří - že mohlo jít o profesionální jezdce. I jemu blesklo něco podobného hlavou hned v prvních hodinách po loupeži, když si vzpomněl, že policejní hlídky v Central Parku jezdí na koních, ale dál za tím nešel. Kdyby ano, mohli za touhle stopou vyrazit dříve.

„Chceš se poohlédnout po kaskadérech se záznamem v rejstříku?“

„Pro začátek. Ale nejde jen o jezdce. Jde i o koně.“ Amelie si poposedla blíž. „Z toho, co jsme viděli a slyšeli na videu, víme, že lidé v muzeu vrískali a překřikovali se a že se tam střílelo. A přesto se koně nesplašili.“

Amelie se odmlčela a odvrátila pohled směrem, kde Aparo zrovna zvedal telefon. Vypadalo to, jako by se jí nechtělo pokračovat.

Reilly vytušil, kam míří. Pomohl jí a dořekl to za ni. „Policejní koně.“

„Jo.“

Sakra. Nelíbilo se mu to o nic víc než jí. Policejní koně by mohli znamenat policisty. A nijak ho netěšilo pomyšlení, že by do té loupeže mohli být zapleteni muži zákona.

„Jdi za tím,“ řekl, „ale opatrně.“

Neměla čas odpovédět, protože k nim přispěchal Aparo.

„To byl Steve. Něco máme. Tentokrát snad doopravdy.“

Když Gus zahýbal na Dvaadvacátou, zmocnila se ho nervozita. Nebyl ve své kůži už od sobotního večera, ale tohle bylo něco jiného. Znal ten pocit. Spoustu věcí dělal instinktivně. Například sázení na dostizích. Výsledky? Mizérie. Ale občas se mu spoléhání na instinkty vyplácelo, a tak je nepodceňoval.

A teď viděl, že má k neklidu důvod. Auto, normální, docela obyčejné. Až moc normální, až moc obyčejné. Dva muži nenápadně pozorující úplně všední okolí. Policajti. Kdo jiný?

Počítal kroky a zastavil se u výlohy. V jejím skle zahlédl zpoza rohu vykukovat předek dalšího auta. Právě tak obyčejného. Riskl rychlé ohlédnutí přes rameno a uviděl, že i v něm jsou dva muži.

Obklíčili ho.

Okamžitě ho napadlo, že v tom má prsty Lucien. Hlavou mu prolétlo tisíc příšerných způsobů, kterými by toho mizerného francouzského hajzla s gustem sprovedl ze světa.

Až ke galerii došel jako by nic, ale pak prudce zabočil do dveří, vrazil dovnitř a hnal se přes místnost k Lucienovi, který se překvapeně zvedal ze židle. Gus odkopl stůl stranou, až z něj na podlahu sletěly velké šeredné hodiny a plechovka s čisticím, a vlepil Lucienovi pohled.

„Prásknul jsi mě poldům, co?“

„Ne, Guessi...“

Jak Gus zvedal ruku, aby ho znova udeřil, postřehl, že Lucien pootočil hlavu a zalétl pohledem kamsi dozadu. Takže tam vzadu jsou policajti taky. Vtom si Gus uvědomil, že tady cosi páchne, nejspíš benzín. Vytékal z plechovky, kterou shodil ze stolu.

Chňapl po ní, popadl Luciena a strkal ho před sebou ke dveřím - Tam ho kopancem do podkolení poslal znova k zemi. Přišlápl ho botou a vylil mu zbytek plechovky na hlavu.

„Měl jsi mít rozum a nezahrávat si se mnou, ty mrňavej sráči,“ vyštěkl.

„Prosím!“ zabreptal vyděšený Francouz. Tekutina ho páčila v očích. Dřív než se zmohl na odpor, Gus rozrazil dveře, popadl ho pod krkem a zvedl na nohy. Vytáhl zapalovač, podpálil hořlavinu a vykopl galeristu ven na ulici.

Lucienovi se kolem hlavy a ramen roztančily modravé a oranžové plameny. Potácel se po chodníku a jeho ječení se prolínalo s výkřiky zděšených kolenjdoucích a houkáním klaksonů. Gus vyběhl ven těsně za ním a těkal očima zleva doprava; jako jestřáb sledoval ty čtyři muže, po dvou na každém konci bloku, jak se vyřítili ze svých aut s pistolemi v rukou. Věnovali víc pozornosti hořícímu člověku než jemu.

Přesně to potřeboval.

Reilly poznal, že se jich Gus všiml, hned jak ho uviděl chvatně mizet v galerii. Do mikrofonu upevněného na rukávu zařval: „Víš o nás! Jdeme na věc, opakuj, jdeme na věc!“ Zasunul do komory svého browningu zásobník a vyřítil se z auta. Aparo na straně spolu jezdce udělal totéž.

Reilly ještě ani nestačil oběhnout dvířka auta, když zahlédl z galerie vyklopýtat muže. Nebyl si jist, jestli ho neklame zrak. Zdálo se, že tomu člověku hoří hlava.

Lucien klopýtal ulicí s vlasy a košilí v plamenech a Gus se mu držel v patách tak těsně, aby policisté neriskovali výstřel.

Aspoň v to doufal.

Několikrát vypálil oběma směry, aby je udržel v rozumném odstupu. Ta pitomá beretta byla pro tenhle typ střelby k ničemu, ale aspoň ty čtyři donutila, aby se kryli.

Čelní skla aut se tříštila, ulicí se rozléhaly zpanikařené výkřiky a chodníky se vmžiku vyčistily.

Reilly uviděl Guse zdvíhat zbraň právě včas, aby se stihl skrčit za dvířky auta. Ulicí zahřměly výstřely, dvě kulky si našly cestu do cihlové zdi za Reillyho zády a třetí přistála v levém reflektoru jeho chrysleru a explodovala v tříšti chromu a skla. Reilly rychlým pohledem napravo zjistil, že se tam za zaparkovaným mercedesem krčí čtyři náhodní chodci, očividně vyděšení k smrti. Viděl na nich, že se chystají při první příležitosti vzít do zaječích, což nebyl nejlepší nápad; za autem to pro ně bylo bezpečnější. Jeden z nich se podíval Reillyho směrem. Reilly mu nataženou dlaní naznačil pohyb dolů a křikl: „K zemi! Nehýbejte se!“ Vylekaný muž nervózně přikývl na souhlas a schoulil se mimo dohled.

Reilly se obrátil, napřímil se a pokoušel se zamířit, jenže Gus, se plížil těsně za majitelem galerie. Byli příliš blízko u sebe. Reilly neměl šanci na čistý zásah. A co bylo ještě horší, nemohl pro toho galeristu udělat ani nic jiného. Hořící muž padl na kolena. Řval bolestí na celou ulici.

Gus od něj odskočil a vypálil několik salv směrem k ostatním agentům. Čas jako by se zpomalil. Reilly postřehl příležitost a vrhl se po ní. Se zatajeným dechem se ve střeleckém postoji vyklonil zpoza dvířek auta, browning v obou natažených rukou, a ve zlomku vteřiny jediným hladkým pohybem odjistil zbraň a stiskl spoušť. Třesk výstřel. Z Gusova boku se rozstříkla krvavá sprška.

Reilly vyskočil na nohy a chvátal k hořícímu muži. Jenže jeho úmysly přišly vniveč, protože právě v tom momentu do ulice hřmotně zahrnula dodávka.

Lucien se na zemi zmítal ze strany na stranu, mával rukama a zoufale se pokoušel uhasit plameny. Gus se chystal co nejrychleji zmizet, když vtom ho cosi zasáhlo do levého boku a odhodilo stranou. Sáhl si na ránu. Dlaň mu zmáčela krev.

Parchanti! Policajti měli kliku.

Pak zpozoroval dodávku. Použil ji jako krytí, pokropil střelami obě skupiny policistů a dal se do běhu. U chodníku zrovna brzdil taxík a vysazoval zákazníka, japonského podnikatele ve světlém obleku. Gus muže odhodil stranou, rozrazil dvířka, hrábl dovnitř a vytáhl taxikáře ven z vozu. Skočil za volant a zařadil rychlost, když vtom ho do hlavy zasáhla čísi pěst. Řidič vyrazil do boje za svoje auto a cosi řval v jakémsi nesrozumitelném jazyce. Kretén. Gus vystrčil okénkem hlaveň beretty, zmáčkl kohoutek a vypálil přímo do mužova hněvivě zrudlého obličeje. Šlápl na plyn a s větrem o závod ujížděl ulicí.

16

Reilly v černém služebním chrysleru smýkl volantem a po chodníku objel dodávku. Koutkem oka zahlédl, jak se nad mrtvým taxikářem sklání hlouček lidí.

Aparo se vysílačkou dohadoval s Buchinským, který svolával zálohy a organizoval stavbu zátarasů. Škoda, že se to úspěšalo. Radši měli celé okolí úplně uzavřít. Jenže Buchinski tvrdil, že kdyby tak rušná ulice najednou ztichla, mohlo by to toho chlapa odradit dřív, než ke galerii vůbec dorazí. Reillymu vytanula na mysli hořící postava klopýtající ven z obchodu a taxikář zastřelený ranou do obličeje. Možná by to tak bylo lepší. Vždyť jsme se beztak na nic nezmohli - jen jsme podezřelého vyplašili.

Mrkl do zpětného zrcátka, jestli Buchinski jede za nimi.

Ne. Byli sami.

„Dávej pozor na cestu!“

Aparův výkřik ho přiměl znovu se soustředit na řízení. Kličkoval ve skrumáži aut a nákladáků zuřivě troubících na taxík, který se hnál mezi nimi. Pronásledovaný vůz smykem zahrnul do postranní uličky, až rozvířil haldu odpadků, a Reilly za ním. Mamě se snažil zorientovat.

„Kde to sakra jsme?“ křikl.

„Míříme k řece.“

Tomu se říká pomoc!

Taxík se na opačném konci vyřítit z uličky a s kvílením brzd zabočil doprava. Reilly vzápětí udělal totéž.

Kolem uháněly proudy aut. Taxík nikde.

Jako by se po něm slehla zem.

Reilly se snažil zorientovat v rušném provozu a rozhlížel se na obě strany.

„Tamhle je!“ vykřikl Aparo.

Reillymu stačil bleskový pohled a prudce zahrnul doleva do další postranní ulice, až se mu od pneumatik zakouřilo.

Přišlápl plyn k podlaze a řítit se úzkou uličkou plnou popelnic. Tu a tam o některou zavádil, až z boku vozu odletovaly jiskry.

Tentokrát vyjeli na hlavní třídu přečpanou parkujícími auty. Kde si vepředu zaskřípěl kov o kov, jak taxík očesával z okolních vozů nárazníky a poklice kol. Sám žádnou škodu neutrpěl, ale přece jen ho to trochu zpomalilo.

Další zátáčka doprava; teď Reilly postřehl značky avizující Lincolnův tunel. Povedlo se jim k taxíku přiblížit. Reilly koutkem oka zahlédl, že si Aparo připravil na klín pistolí.

„Neriskuj to,“ varoval ho. „Co kdybys ho náhodou zasáhl?“

Kdyby pronásledované auto v téhle rychlosti a v tomhle provozu havarovalo, byla by to katastrofa.

Taxík znova zahrnul. Chodci na přechodu se rozprchlí na všechny strany.

Reilly postřehl, že se z okénka u řidiče cosi vynořilo. Snad ne pistole? Nikdo přece není tak pitomý, aby najednou řídil a střílel. Ani tak pitomý, ani tak šikovný.

Záblesk a obláček kouře ho vzápětí usvědčily z omylu.

„Sakra!“ zařval.

Smýkl volantem, prudce vybočil s chryslerem z dráhy a skrze řetězové ohrazení vlétl na prázdnou parcelu po zbouraném domě. Zvedl se oblak prachu.

Chrysler udělal hodiny, ale vteřinku nato už se zase pověsil za taxík. Reillymu se zdálo, že pistole už z okénka zmizela.

Aparo zařval: „Pozor!“

Jakási žena, co zrovna venčila černého teriéra, klopýtla, vrazila do muže, který vezl na vozíku basy piv a ty se sesypaly chrysleru přímo do cesty. Reilly strhl volant, lidem se o vlasek vyhnul, ale basám už ne. Jednu to vymrštilo do vzduchu - přelétla kapotu a narazila do čelního skla. To sice vydrželo, ale celé se pokrylo pavučinou prasklin.

„Nic nevidím!“ zařval Reilly. Aparo začal do okénka bušit pažbou zbraně a na třetí pokus ho konečně rozbil. Kolem dokola se rozlétly střípky - spousta jich vletěla dovnitř, jiné přistály na kapotách zaparkovaných aut.

Reilly mhouřil oči před dorážejícím větrem. Zahlédl, že se ulice prudce zužuje a končí dopravní značkou se zákazem vjezdu. Riskne to ten chlap? Jestli tam do něčeho narazí, je po něm. Po pravé straně asi padesát metrů před značkou postřehl ústí boční ulice. Odhadl, že taxík toho bude chtít využít. Vyždímal z chrysleru, co se dalo, začal se na prchajícího dotahovat a doufal, že ho znervózní natolik, aby odbočku přejel.

Málem mu to vyšlo. Taxík stihl odbočit v poslední vteřině - s kvílením brzd vletěl do postranní ulice, až se mu od pneumatik zajiskřilo. Zadek vozu ulétl doleva a brnk o zděný roh budovy.

Reilly zahrnul za ním. Aparo vyjel: „Do prdele!“ Kus před taxíkem pokojně brázdil uličku kluk na skateboardu. Na uších měl sluchátka a očividně netušil, co se na něj řítí.

Reilly instinktivně zpomalil, ale zadní brzdová světla taxíku nic podobného nenaznačovala. Pronásledovaný vůz se dál řítit přímo na to dítě.

Přejede ho. Rozmázne ho po silnici.

Reilly zatroubil a doufal, že kvílení klaksonu prorazí hudbou, kterou ten kluk poslouchá. Taxík už byl skoro u něj. Chlapec se ledabyle ohlédl a spatřil necelého půlmetru za sebou auto; vrhl se stranou přesně v okamžiku, kdy vůz nabral skateboardové prkno jako buldozer, vymrštil ho do vzduchu a rozbil napadř.

Když minuli šokovaného kluka, Reilly si všiml, že dál je ulice poměrně klidná. Žádná jedoucí auta. Žádní chodci. Jestli se chce o něco pokusit, tak teď. Než dojde k něčemu doopravdy zlému.

Znovu sešlápl plyn a začal se na auto před sebou dotahovat. Postřehl, že se taxíku od levého zadního kola kouří - náraz na roh budovy asi přimáčkkl karosérii k pneumatice.

Aparo si všiml, jak rychle se k pronásledovanému vozu blíží. „Co blázníš?“

Reilly narazil chryslerem do zadku taxíku. Ten náraz ho zabrněl až v šíji a ramenou.

Bum. Jednou.

Dvakrát.

Přibrzdil, pak šlápl na plyn a narazil do taxíku potřetí.

Tentokrát taxík udělal hodiny, vletěl na chodník, převrátil se na bok a prorazil výlohu. Reilly vši silou dupl na brzdu a chrysler se skřípem zastavil. Reilly obhlédl situaci. Taxík zůstal ležet na boku, zadek mu trčel z výkladu obchodu s hudebninami.

Vydrápali se s Aparou ven; Aparo už měl připravenou zbraň a Reilly po té své sahal, ale vzápětí zjistili, že je nebudou potřebovat.

Ridič prolétl čelním sklem a ležel tváří dolů mezi roztříštěným sklem, uprostřed zohýbaných a rozbitých hudebních nástrojů. Na jeho netečné tělo se snášely stránky s notovými záznamy.

Reilly ho opatrně špičkou boty nadzvedl a převrátil na záda. Muž byl v bezvědomí, ale dýchal. Místo obličeje měl krvavou kaši. Jak ho Reilly převracel, ruce se mu rozlétly do stran a z jedné vyklouzla pistole. Reilly ji odkopl stranou a přitom si všiml ještě něčeho.

Zpod mužova kabátu vykukoval zlatý kříž posázený drahokamy.

17

Když Tess dorazila do své kanceláře v Manoukianově archeologickém institutu na rohu Lexington Avenue a Devětesedmdesáté, našla na stole jen pár vzkazů. Jak se dalo čekat, polovička z nich byla od exmanžela Douga, ta druhá - taky žádné překvapení - od Lea Guiragossiana, ředitele institutu. Guiragossian se nikdy netajil tím, že Tess snáší jen proto, že zaměstnávat dceru Olivera Chaykina je výhodné při shánění peněz. Tess toho proplešatělého mizeru taky neměla v lásce, jenže zrovna panovalo období rozpočtových škrtů, ovzduší přímo jiskřilo zvěstmi o propouštění a Tess potřebovala práci. Nemohla si dovolit jednat s ním tak, jak by chtěla.

Zahodila všechny vzkazy do koše a nehlédla na to, že Lizzie Hardingová - laskavá, přímo mateřská sekretářka, o kterou se Tess dělila se třemi dalšími kolegy - přitom obrací oči k nebi. Leo i Doug chtěli po Tess totéž, pikantní podrobnosti z událostí sobotního večera. Ačkoli za ředitelovým zájmem vězela morbidní zvědavost, přece jen byla svým způsobem přijatelnější než Dougovo naprosté sobectví.

Tess si nechávala počítač a telefon v takové poloze, že jí stačilo trošku pootočit hlavu a viděla na zahradu za domem. Budovu z hnědého pískovce kdysi láskyplně zrestauroval zakladatel institutu, arménský lodař. Zahradě dominovala mohutná smuteční vrba. V elegantních kaskádách listů ukrývala lavičku a poskytovala útočiště hejnům holubů a vrabců.

Tess se odtrhla od okna a na pracovním stole vyhledala telefon na Jeba Simmonse, který dostala od Cliva Edmondsona. Vytočila číslo, ale odpověděl jí záznamník. Zavěsila a zkusila jiné. Simmonsova sekretářka na fakultě historie Brownovy univerzity jí oznámila, že Simmons odjel na tři měsíce pryč, na vykopávky do Negevské pouště. Jestli je to nutné, prý ho může kontaktovat. Tess řekla, že zavolá jindy, a odložila sluchátko.

Vzpomněla si na rozhovor s Edmondsonem a rozhodla se zkusit jeho další tip. V internetovém adresáři organizací klikla na patřičnou ikonku a našla si číslo telefonní ústředny Columbijské univerzity.

„Profesora Williama Vancea, prosím,“ požádala, když se na druhé straně ozval zvučný hlas.

„Okamžik, prosím,“ odpověděla telefonistka. Po kratičké pauze jí sdělila: „Je mi líto, ale nikoho takového tady nemám.“ To se dalo čekat. „Můžete mě spojit s katedrou historie, prosím?“ Ve sluchátku několikrát cvaklo a zabzučelo a pak se ozval jiný ženský hlas. Zdálo se, že tentokrát dotyčná ví, o koho jde.

„Jistě, Billa Vancea si pamatuji. Odešel od nás, už to bude dobrých pět šest let.“

Tess to zklamalo. „Nevíte, kde bych ho zastihla?“

„Bohužel ne, mám pocit, že se stáhl do ústraní. Je mi líto.“

Tess se přesto nevzdávala. „Nemohla byste mi nějak pomoci, prosím?“ naléhala. „Opravdu bych ho potřebovala sehnat. Jsem z Manoukianova institutu a před lety jsme se setkali na výzkumu. Nemohla byste se poptat u kolegů, jestli někdo netuší, kde bych ho našla?“

Sekretářka katedry přímo překypovala ochotou. Tess jí nechala svoje jméno a telefonní číslo, poděkovala a zavěsila. Chvilíčku pře myšlela, pak se znovu připojila k internetu a pustila se do hledání jména William Vance v telefonním seznamu. Začala v New Yorku, ale neuspěla. To jsou ty nevýhody přibývajících mobilů - v telefonních seznamech je člověk nenajde. Zkusila Connecticut. Zase nic. Rozšířila hledání na celou zemi, ale tentokrát bylo adres pro změnu příliš mnoho. Potom zadala Vanceovo jméno do běžného vyhledávače a dostalo se jí stovek odkazů; zběžně je prošla, ale nedobrala se k ničemu užitečnému.

Na okamžik zůstala zamyšleně sedět. Holubi se ze zahrady vytratili, zato vrabců tam najednou bylo dvojnásob a hašteřili se mezi sebou. Otočila se na židli od okna a zabloudila pohledem k policím s knihami. Hlavou jí bleskl nápad. Znovu vytočila číslo Columbijské univerzity a tentokrát požádala, aby ji spojili s knihovnou, představila se a řekla, že pátrá po veškerých studiích a publikacích, jejichž autorem je Vance. Odhláskovala jeho jméno a zdůraznila, že by ji obzvláště zajímalo cokoli, co souvisí s křížovými výpravami. Bylo jí jasné, že se Vance určitě nezabývá výlučně templáři.

„Jistě, počkejte si chvíličku," odpověděl knihovník a odešel. Zanedlouho se vrátil. „Vyhledal jsem všechno, co tu od Williama Vancea máme." Předčítal názvy studií a článků, které vyhovovaly Tessinu zadání.

„Nemohli byste mi poslat kopie?"

„Beze všeho. Ale budeme vám to muset vyúčtovat."

Tess mu dala svou adresu do práce a požádala, aby fakturu poslali přímo na její jméno. V těchhle dobách by nebylo rozumné dráždit účetní, kteří dohlíží na rozpočet institutu. Když zavěsila, zmocnila se jí zvláštní rozjařenost. Vrátily se jí vzpomínky na terénní výzkumy a všechno to vzrušení, když člověk na začátku vykopávek neví, co může čekat. Jenže tohle není archeologický výzkum.

Co blázníš? Jsi archeoložka. Nehraj si na detektiva-amatéra. Zavolej FBI a vylož jim svoje domněnky, ať za tím jdou sami. Tess vrtalo hlavou, jestli nějak nepoškozuje pátrání, když jim nic neřekla. Ale hned to pomýšlení zahнала. Stejně by se jí vysmáli. I když na druhou stranu, mezi detektivy a archeology vlastně není až tak velký rozdíl. Jedni i druzí odkrývají minulost. Pravda, archeologové se obvykle nezabývají událostmi, které se odehrály přede dvěma dny. Ale to nevadí.

Nemohla si pomoci. Nedokázala odolat. Koneckonců, nachomýtl se přímo k tomu přepadení a uvědomila si souvislosti. Ale především hrozně moc postrádala aspoň trošičku vzrušení. Znovu se připojila k internetu a pustila se do hledání informací o templářském řádu. Vzhledla a všimla si, že se na ni sekretářka Lizzie zvědavě dívá. Usmála se na ni. Měla Lizzii ráda a tu a tam se jí svěřovala i s osobními záležitostmi. Ale dost na tom, že už mluvila s Edmondsonem. Nikomu dalšímu se svěřovat nebude. S touhle věcí ne.

Nikomu.

18

Reilly i Aparo vyvázli bez zranění, měli jen pár modřin od bezpečnostních pásů a drobná poranění od úlomků čelního skla. Guse Waldrona odvezla houkající sanitka do Newyorské presbyteriánské nemocnice a Reilly s Aparam odjeli za ní. Jakmile se Waldron ocitl na operačním sále, temperamentní černošská sestřička je začala přemlouvat, ad se od ní raději nechají prohlédnout. Když se podvolili, vyčistila a obvázala jim řezné rány - mnohem rázněji, než se jim zamlouvalo - a konečně je nechala jít.

Podle doktorů na pohotovosti se nedalo předpokládat, že by s Waldronem mohli hned tak mluvit. Potrvá to prý několik dnů, možná i déle. Utrpěl příliš vážná a rozsáhlá zranění. Nezbyvalo jim než čekat, až se dostatečně zotaví, a doufat, že mezitím agenti a detektivové, kteří se teď prohrabávají jeho životem, vypátrají, kde se po loupeži ukrýval.

Aparo řekl Reillymu, že to pro dnešek balí, a odpěchal domů za manželkou, které se podařilo potřetí otěhotnět, ačkoli jí bylo už hodně přes čtyřicet. Reilly se rozhodl, že bude v nemocnici ještě chvíli okounět a počká, až lupiče přivezou z operačního sálu. Přestože byl fyzicky i psychicky unavený vším, co se během dne semlelo, nijak zvlášť nespíchal zpátky do svého prázdného bytu. Tak to dopadá, když člověk žije osaměle uprostřed města překypujícího životem. Rozhodl se, že si sežene horkou kávu. Vkročil do výtahu a zpozoroval povědomou tvář. Ty zelené oči se nedaly splést. Žena mu letmo pokývla na pozdrav a odvrátila se. Postřehl na ní, že bloumá myšlenkami jinde, a tak se otočil zpátky k zavírajícím se dveřím výtahu.

Nechápal, proč ho její blízkost ve stísněné kabině tak znervózňuje. Výtah bzučivě klesal. Reilly zvedl zrak a všiml si, že ho vzala na vědomí. Pokusil se o úsměv, ale výsledek byl dost nepovedený. V její tváři problesklo poznání.

„Vy jste tam byl, vidíte? V muzeu, ten večer, kdy..." osměřila se.

„Ano. Dorazil jsem později." Odmlčel se, protože mu připadalo, že se chová příliš odměřeně. „Jsem od FBI." Přičilo se mu, jak pompézně to zní, ale jinak se to říct nedalo.

„Aha."

Nastala křečovitá odmlka a pak oba naráz promluvili.

„Jak jste..."

„Takže vy..."

Zmlkli uprostřed slova a rozesmáli se.

„Promiňte," omluvil se Reilly. „Co jste chtěla říct?"

„Chtěla jsem se zeptat, jak jste pokročili s vyšetřováním. Ale o tom nejspíš nemůžete vykládat na potkání."

„To tedy ne." Tohle znělo nafoukaně, napadlo Reillyho, a tak rychle dodal: „Ale v podstatě stejně není o čem vykládat. Co vy tu děláte?"

„Byla jsem navštívit přítele. Byl tehdy večer zraněn."

„Už je mu líp?"

„Ano, uzdraví se."

Výtah dorazil do přízemí a cinkl. Reilly ji pozoroval, jak vychází. Náhle se otočila a bylo znát, že má ještě něco na srdci.

„Chystala jsem se zajít do vašeho úřadu. Agentka Gainesová mi ten večer dala vizitku."

„Amelie. Pracujeme spolu. Jsem Reilly, Sean Reilly." Podal jí ruku.

Tess ji přijala a představila se.
„Mohu vám s něčím pomoci?“ zeptal se.
„No, já jen... Říkala mi, ať se ozvu, kdybych si ještě na něco vzpomněla, a mně pořád vrtá hlavou jedna věc. Právě kvůli tomu jsem přišla za přítelem, co tu leží. Ale počítám, že vy už jste se tím taky zabývali.“
„Třeba ne. Každá nová stopa se nám hodí, věřte mi. O co jde?“
„O ty souvislosti s templáři.“
Reilly neměl ponětí, o čem to mluví. „O jaké?“
„To oblečení, co měli na sobě, a šifrovací zařízení, co ukradli. A taky latinský citát, co pronesl ten jezdec, když si ho bral.“
Reilly na ni užasle zíral. „Neměla byste čas zajít si na kávu?“

19

Kavárna v přízemí nemocnice byla skoro prázdná. Když jim přinesli ke stolku kávu, Reilly se ze všeho nejdřív Tess zeptal, jestli ta holčička v muzeu byla její dcera. Tess to překvapilo.
„Ano,“ usmála se. „Jmenuje se Kim.“
„Je vám podobná.“
V muzeu ho zahlédla jen letmo, vlastně se s ním seznámila teprve před pár minutami a zatím na ni dělal dobrý dojem. Teď ji ale zklamal. Zas jeden mužský na lovu; prokristapána, měla bych si nechat seřídit senzory! V duchu se připravila na obvyklou lichotku - nějaké to „nevypadáte, že byste na to měla věk“ nebo „myslel jsem, že jste sestry“, prostě něco podobného. Jenže Reilly ji překvapil podruhé, protože se zeptal: „Kde byla, když se to stalo?“
„Kim? Moje matka s ní odešla na toaletu. Když se strhl ten povyk, maminku napadlo, že bude lepší, když tam zůstanou.“
„Takže se tomu nejhoršímu vyhnuly.“
Tess udivena jeho zájmem přikývla. „Ano. Nic neviděla.“
„Ani později?“
„Vyhledala jsem je a postarala se, abychom se držely stranou, dokud neodjedou sanitky,“ odpověděla. Ještě pořád nechápala, kam Reilly míří.
„Takže vaše holčička neviděla žádné raněné ani...“
„Ne, jen škody napáchané ve Velkém sále.“
Přikývl. „To je dobře. Přesto asi ví, k čemu došlo.“
„Je jí devět, agente Reilly. Ve škole se s ní najednou všichni chtějí kamarádit, jen aby z ní vytáhli, jaké to bylo.“
„To si dovedu představit. Ale stejně na ni radši dávejte pozor. I když nic neviděla na vlastní oči, takovéhle zážitky nemusejí zůstat bez následků, zvláště u dítěte. Někdy jde jen o noční můry, jindy to bývá horší. Prostě ji radši hlídejte. Člověk nikdy neví.“
Tess jeho zájem o Kim zaskočil. Ohromeně přikývla: „Jistě.“
Reilly si položil ruce do klína. „A co vy? Nachomýtl jste se k tomu nejhoršímu.“
„Jak to víte?“ pozastavila se Tess.
„Bezpečnostní kamery. Viděl jsem vás na záznamu.“ Báł se, jestli to neznělo vlezle; doufal, že ne, ale z jejího pohledu nic nevyčetl. „Jste v pořádku?“
„Ano.“ Tess zalétla ve vzpomínkách zpátky k jezdcům, co ničili muzeum a stříleli kolem sebe hlava nehlava, a k tomu čtvrtému, který se těsně u ní zmocnil šifrovacího zařízení, tak těsně, že jí jeho kůň doslova dýchal za krk. Do smrti na ten výjev nezapomene a hned tak se nezbaví strachu. Snažila se nedat to najevo. „Byl to hodně drsný zážitek, ale... svým způsobem neskutečný. V paměti jsem si ho odkládala někam mezi zlé sny.“
„To jsem rád.“ Zaváhal. „Promiňte, že vyzvídám. Pár podobných událostí jsem už zažil, a tak vím, že nebývá snadné vyrovnat se s nimi.“
Přestala se mračit. „Chápu. A vážím si vaší starostlivosti.“ Kdykoli muži stočili řeč na Kim, měla se na pozoru a ani tentokrát neudělala výjimku. Ale zdálo se, že Reillyho zájem je upřímný.
„Tak a teď mi povězte, o co běží s těmi templáři.“
Překvapeně poposedla. „Vy se souvislostí s templáři nezabýváte?“
„Pokud vím, tak ne.“
Tess se propadala studem. „Já tušila, že je to hloupost.“
„Jen mi řekněte, o co kráčí.“
„Kolik toho o templářích víte?“
„Moc ne,“ připustil.
„Takže nejste blázen. To je dobrá zpráva,“ zasmála se, ale hned zalitovala narážky, kterou nemohl pochopit, a raději pokračovala: „No dobře. Takže... Píše se rok 1118. První křížová výprava skončila a Svatá země je opět v rukou křesťanů. Králem Jeruzaléma je Balduin II., lidé po celé Evropě jásají a houfy poutníků se hrnou podívat, kvůli čemu se celá ta mela strhla. Jenže poutníci většinou neměli ponětí, na jak nebezpečnou půdu vstupují. Když křížáci 'osvobodili' Svatou zemi, měli zato, že splnili svou přísahu. Vrátili se s bohatou kořistí domů do Evropy a dobytou zemi lehkomyšlně ponechali v obklíčení nepřátelských islámských států. Turci a muslimové, které křesťanské armády připravily o území, rozhodně neholdali odpustit a zapomenout, a tak mnoho poutníků do Jeruzaléma nikdy nedorazilo. Byli přepadeni a oloupeni, často i zabiti. Arabští bandité představovali pro pocesťné neustálou hrozbu, a tím vlastně

výsledek křížové výpravy ztratil svůj hlavní smysl."

Tess vyprávěla Reillymu, jak během jednoho incidentu loupežní Saracéni přepadli a pozabíjeli přes tři stovky poutníků, kteří cestovali po nebezpečné silnici z přístavního města Jaffa, kde se vylodili do svatého města Jeruzaléma. Loupeživé bandy se před Jeruzalém skými hradbami brzy staly běžnou záležitostí. A tehdy se poprvé objevili na scéně templáři. Do Balduinova paláce v Jeruzalémě dorazilo devět zbožných rytířů pod vedením Huga z Paynsu a pokorně na bidli králi své služby. Oznámili, že ke třem již složeným posvátným slibům - slibu čistoty, chudoby a poslušnosti - připojili čtvrtý: zasvětit svůj život ochraně poutníků na jejich cestě od pobřeží k městu. Přišli jako na zavanou. Křížácký stát vycvičené bojovníky zoufale potřeboval.

Na krále Balduina jejich náboženský zápal velmi zapůsobil, a tak jim poskytl prostory ve východní části svého paláce, v místech, kde se kdysi rozkládal Salomounův chrám - Templum Salomonis. Rytíři později vešli ve známost jako Chudí rytíři Kristovi a templu Šalomounova, anebo prostě jen jako templáři.

Tess se předklonila. „Právě v náboženském významu místa, které Balduin vznikajícímu řádu věnoval, spočívá klíč ke všemu ostatnímu," vysvětlovala. Šalomoun postavil chrám v roce 950 před Kristem. Stavbu zahájil jeho otec David, kterému Bůh přikázal zbudovat svatostánek a uložit v něm archu úmluvy - schránku s kamennými deskami, do kterých je vyryto deset přikázání, jež Bůh předal Mojžíšovi. Po Šalomounově smrti vtrhly do země Židů východní národy a dobyly ji. Roku 586 před Kristem byl chrám zničen během invaze Chaldejců, kteří pak odvedli židovské obyvatele do Babylonu jako otroky. O pět set let později chrám obnovil král Herodes ve snaze zavděčit se židovským poddaným a dokázat jim, že ačkoli je arabského původu, je oddaným stoupencem náboženství, které přijal. Byl to Herodův vrcholný počin: Nový chrám byl nádherný, daleko velkolepější než jeho předchůdce, a pyšně vévodil údolí Kidrón. Ve vnitřním chrámovém okrsku se za dvojími ohromnými zlatými dveřmi nacházela Nejsvětější svatyně, kam měl přístup pouze nejvyšší židovský velekněz.

Po Herodově smrti vzplálo židovské povstání a roku 66 našeho letopočtu Židé Palestinu opět ovládli. Roku 70 vyslal římský císař Vespasianus svého syna Tita, aby vzpouru potlačil. Po šesti měsících zuřivých bojů Jeruzalém podlehl; tou dobou už byli jeho obывatelé prakticky vyvražďeni. Když Titus město dobyl, poručil, aby bylo srovnáno se zemí, a tak se stalo, že „nejpozoruhodnější stavba, jakou kdy spatřilo lidské oko či se o ní doslechlo lidské ucho", jak ji popisoval tehdejší dějepisec Josephus, byla opět zničena.

I druhé židovské povstání o necelých sto let později Římané rozdrtili. Tentokrát byli Židé z Jeruzaléma vykázáni a na Chrámové hoře vyrostly svatyně Dia a zbožstělého římského císaře Hadriána. Další svatyně se v tomtéž prostoru začala budovat šest set let poté, když došlo k nástupu islámu - Jeruzalém byl dobyt Araby a lokalita s nejposvátnějšími místy judaismu se měla proměnit v místo, odkud prorok Mohamed na svém koni vystoupil na nebesa. Kalíf Abd al-Malik zde roku 691 nechal vystavět Skalni dóm. Ten od oněch časů sloužil jako svatostánek islámu s výjimkou období, kdy Svatou zemi ovládali křižáci. Za jejich nadvlády byl Skalni dóm přeměněn v křesťanský chrám nazývaný Templum Domini, Chrám našeho Pána, a mešita al-Aksá se stala domovem vznikajícího templářského řádu.

Hrdinské předsevzetí devíti odvážných řeholníků, že budou chránit bezbranné poutníky, zapůsobilo na lidi po celé Evropě. Mnozí k templářům vzhlíželi s romantickým obdivem a ucházeli se o vstup do jejich řad. Evropská šlechta je štědře podporovala; zasypávala je dary v podobě peněz i půdy. Nemaou měrou k tomu přispělo, že templářům udělil své pozhnání sám papež - něco takového se stávalo výjimečně a v dobách, kdy papeže všichni panovníci uznávala jako nejvyšší autoritu křesťanstva, to mělo obrovský význam. A tak řád rostl, nejdřív pomalu, pak mnohem rychleji. Templářským rytířům se dostalo skvělého výcviku a dobývali čím dál větších úspěchů, na válečném poli. Jejich původní poslání, ochrana poutníků, získalo nový rozměr - postupně začali být považováni za vojenské obránce Svaté země.

Během necelého století se stali druhou nejbohatší a nejvlivnější institucí Evropy, hned po samotném papeži. Vlastnili obrovské po zemky v Anglii, Skotsku, Francii, Španělsku, Portugalsku, Německu a Rakousku. Díky rozsáhlé síti panství a hradů se záhy stali prvními světovými bankéři. Zajišťovali úvěry zchudlým panovnickým rodům po celé Evropě, spravovali fondy poutníků, vytvořili a zavedli systém cestovních šeků. Tenkrát se platilo pouze zlatem nebo stříbrem, které se oceňovalo podle váhy. Aby poutníci nemuseli nosit drahé kovy s sebou a riskovat, že o ně přijdou při loupeži, mohli si je uložit v templářských domech či hradech kdekoli v Evropě. Na uložené jmění dostali kódovanou stvrzenku. Jakmile dorazili k cíli cesty, zašli do místního templářského domu, předložili potvrzení, které bylo dekodováno pomocí pečlivě střežených dešifrovacích postupů, a vy zdvihli si příslušnou sumu.

Tess pohlédla na Reillyho, aby se ujistila, že ji ještě pořád sleduje. „Na začátku byla skupinka devíti ušlechtilých mužů odhodlaných bránit Svatou zemi před Saracény. A na konci nejmocnější a nejtajuplnější organizace své doby, která svým bohatstvím a vlivem konkurovala Vatikánu."

„Ale špatně to s nimi dopadlo, vidíte," poznamenal Reilly.

„Ano. Hodně špatně. Ve třináctém století muslimské armády dobyly Svatou zemi zpět a křižáci museli vyklidit pozice, tentokrát už navždy. K dalším křížovým výpravám už nikdy nedošlo. Templáři odcházeli poslední, po porážce u Akkonu roku 1291. Když dorazili do Evropy, celý smysl jejich existence vzal z své. Žádní poutníci, které by bylo potřeba doprovázet, žádná Svatá země, kterou by bylo potřeba bránit. Neměli žádný domov, žádné nepřátele, žádné poslání. Ani moc přátel. Moc a bohatství jim stouply do hlavy - chudí vojáci Kristovi už nebyli chudí, začali být arogantní a hamižní. A mnozí panovníci, především francouzský král, jim dlužili spoustu peněz."

„A to přivodilo jejich zkázu."

„Řád se obrátil v prach a popel," přikývla Tess. „Doslova." Usrkla si kávy a vyložila Reillymu, že tažení proti templářům začalo šeptanými pomluvami. Svým dílem k nim jistě přispělo i utajování, kterým řád obklopoval své starobylé zasvěcovací rituály. Na templáře se záhy sesypala neuvěřitelná lavina obvinění z kacířství.

„A co přišlo pak?“

„Pátek třináctého," odvětila Tess pochmurně. „Prvotní verze."

20

PAŘÍŽ, FRANCIE - BŘEZEN 1314

Jacquesu de Molayovi se pomalu vracelo vědomí.

Jak dlouho to tentokrát trvalo? Hodinu? Dvě? Velmistř věděl, že tak dlouho pravděpodobně ne. Několik hodin v bezvědomí, to byl luxus, který by mu určitě nedopřáli.

Jak mlha z jeho mysli ustupovala, začala se probouzet obvyklá bolest, ale jako obvykle si ji zakázal vnímat. Mysl je zvláštní, všemocný, nástroj a po všech těch letech věznění a mučení se ji naučil využívat jako zbraň. Hodila se sice jen k sebeobraně, ale přesto to byla zbraň a mohl s ní aspoň částečně čelit svým nepřítelům.

Mohli zlomit jeho tělo - a také to udělali -, ale duše a mysl, ačkoli pochroumané, stále ještě patří jen jemu.

A právě tak jeho víra.

Otevřel oči a nejdřív mu připadalo, že je všechno jako jindy. Pak ale zaregistroval jakýsi podivný rozdíl. Snažil se přijít na to, v čem spočívá. Stěny cely byly dál pokryté nazelenalým slizem, který z nich stékal na hrubé dláždění podlahy, už téměř dohladka zarovnané vrstvami prachu, seslé krve a výkalů. Kolik té špíny pochází z jeho vlastního těla? Báł se, že hodně. Koneckonců už je tady... Jak dlouho vlastně? Pokusil se rozpomenout. Šest let? Sedm? Bohatě času, aby se z jeho těla stala troska.

Polámali mu kosti, pak jim dovolili začít srústat a znovu je zlámali. Vykloubili mu údy a zpřetrhali šlachy. Věděl, že svýma rukama už nikdy nic pořádného neudělá a že není schopen chůze. Ale jeho mysl znehybnit nedokázali. Může se svobodně toulat, opouštět tohle temné, trýznivé vězení v pařížském podzemí a putovat, kamkoli si zamane.

Tak kampak vyrazí dnes? Na zvlhčené obdělávané pláň střední Francie? Do alpského podhůří? Na mořské pobřeží, anebo ještě dál, zpátky do milovaného Zámorí?

Rád bych věděl, pomyslel si a nebylo to poprvé, jestli už jsem zešilel. Usoudil, že nejspíš ano. Přežít všechna mučení, kterým ho podrobili ti, kdo v tomhle podzemním pekle poroučejí, a uchovat si přičetnost, to bylo prostě nemožné.

Ještě soustředěněji se rozpomínal, jak dlouho už tady je. Náhle si vzpomněl. Šest a půl roku - od oné noci, kdy královi lidé dobyli pařížský Templ.

Jeho pařížský Templ.

Pamatoval se, že to bylo v pátek. Třináctého října roku 1307. Když dovnitř za úsvitu vtrhli vojáci, spal a většina ostatních templářů právě tak. Měli být lépe připraveni. Už celé měsíce přece věděl, že zrádný král a jeho přísluhovači hledají způsob, jak svrhnout moc templářského řádu. Toho rána konečně sebrali odvahu a dostatek důvodů a odhodlali se k boji. Rytíři se nepoddali hladce, ale královi muži měli na své straně moment překvapení i početní převahu, a tak netrvalo dlouho a templáři podlehli.

Pak jen bezmocně přihlíželi, jak vojáci zpřevrací a rabují Templ. Velmistřovi nezbývalo, než doufat, že si král a jeho spřežení neuvědomí význam kořisti, kterou si odnášejí, že zaslepení hamizností budou tak úporně pátrat po zlatu a klenotech, že přehlédnou zdánlivě bezcenné věci, jež ve skutečnosti mají nezměrnou hodnotu. Konečně zavládlo ticho a poté de Molaye a jeho druhy s překvapivou zdvořilostí zavedli k vozům a odvezli vstříc jejich osudu.

Když si de Molay vzpomněl na to ticho, uvědomil si, že právě v tom spočívá dnešní změna.

Bylo ticho.

Ve vězení obvykle vládl hluk. Chrastily řetězy, ozývalo se skřípění kol a skřípců, syčely koše se žhavým uhlím a nad tím vším se nesl neutuchající nárek mučených obětí.

Dnes však ne.

Vtom velmistř jakýsi zvuk uslyšel. Kroky - blížily se. Nejdřív ho napadlo, že je to vrchní kat Gaspar Chaix, ale kroky toho obra zněly jinak, byly těžké a výhrůžné. Nevypadalo to ani na žádného z jeho katanských pohůnků. Ne, přicházel větší počet lidí, rychle se přibližovali chodbou a vzápětí zaplnili kobku, v níž de Molay visel v řetězech. Opuchlým, krví podlitým očima hleděl na houf mužů v odění zářivých barev, kteří před ním stanuli. A v jejich středu sám král, ze všech lidí právě on.

Štíhlý a impozantní král Filip IV. ty patolízaly kolem sebe o hlavu převyšoval. Jeho zevnějšek na de Molaye navzdory svízelné situaci zapůsobil stejně jako kdykoli jindy. Jak může být tak krásný muž tak nekonečně zlý? Filipovi Sličnému ještě nebylo ani třicet. Měl světlou pleť a dlouhé plavé vlasy. Zevnějškem byl dokonalý šlechtic, ale uvnitř ho už skoro deset let užírala nenasytná touha po bohatství a po moci, již se vyrovnala jen jeho bezbřehá zhýralost. Obojí ukájel chladnokrevným ničením, mučením a zabíjením všech, kdo mu stáli v cestě, anebo se mu prostě jen znelíbili.

Templáři se mu víc než jen znelíbili.

De Molay zaslechl, že se chodbou blíží další kroky. Váhavé, nervózní kročeje ohlásily příchod útlého člověka v šedém hábitu s kapucí. Podkluzovalo mu to a na nerovné podlaze klopýtl. Kapuce mu spadla a de Molay poznal papeže. Bylo to už dlouho, co Klementa viděl naposledy, a papež se za tu dobu hodně změnil. V koutcích rtů se mu rýsovaly hluboké vrásky, jako by trpěl těžkou vnitřní sklíčeností, oči měl zapadlé a pod nimi temné kruhy.

Král a papež. Společně.

To nevěstí nic dobrého.

Král z de Molaye nespouštěl zrak, ale ztýraného vězně v téhle chvíli nezajímal. Ten visel očima na drobném muži v kápi, který si neklidně mnul ruce a vyhýbal se mu pohledem. De Molaye papežo va zamlklost udivovala. Že by si

uvědomoval, že svými uskoky a tím, jak nenápadně manipuloval králem, podnítil pád templářského řádu? Anebo prostě jen nedokáže snést pohled na nepřírozenou polohu vymknutých údů, na otevřené rány a živé, podebírající se maso? Král přistoupil blíž. „Pořád nic?“ vyštěkl na zarostlého muže postávajícího na kraji skupinky. Muž se přiblížil a de Molay v něm poznal kata Gasparda Chaixe. Gaspard se sklopenýma očima zavrtěl hlavou.

„Nic,“ přiznal.

„Ať ho spolkne peklo,“ vybuchl král. Z jeho hlasu číselo potlačovaná zuřivost, která v něm kypěla.

Už se stalo, pomyslel si de Molay. Postřehl, že se Gaspard dívá jeho směrem - oči pod huňatým obočím měl neživé jako kameny, které tvořily podlahu kobky. Král postoupil kupředu a zblízka hleděl na de Molaye. U nosu si držel kapesník; velmistrovi bylo jasné, že se chrání před okolním puchem, který on sám už dávno přestal vnímat.

Zatuchlý vzduch proťal králův přidušený hlas. „Mluv, zatraceně! Kde je ten poklad?“

„Žádný neexistuje,“ odpověděl de Molay prostě. Sám sebe sotva slyšel.

„Proč jsi tak umíněný?“ vyštěkl král. „K čemu ti to je? Tví bratři všechno prozradili; vaše zvrácené zasvěcovací obřady, to, jak vy pokorní rytíři Kříže popíráte Kristovo božství, plivete na kříž, dokonce na něj močíte. Přiznali to..., úplně všechno.“

De Molay si oteklým jazykem pomalu olízl rozpukané rty. „Při takovémhle mučení,“ vypravil ze sebe namáhavě, „by se přiznali i k vraždě samotného Boha.“

Filip přistoupil ještě blíž. „Svatá inkvizice dosáhne svého,“ prohlásil rozhorleně. „To by člověku tvojí inteligence mělo být jasné. Dej mi, co chci, a ušetřím tvůj život.“

„Žádný poklad neexistuje,“ opakoval de Molay s odevzdaností člověka, který si nedělá naděje, že by svého posluchače přesvědčil. Už dlouho měl pocit, že Gaspard Chaix mu věří, ačkoli kat nijak nepolevoval v brutálním zacházení s jeho tělesnou schránkou. Věděl, že i papež mu věří, ale hlava církve neměla v úmyslu tohle své malé tajemství králi prozradit. Jenže král potřeboval bohatství, které templáři během uplynulých dvou set let nashromáždili, a ta potřeba převládla nad zdravým úsudkem, k němuž by při pohledu na lidskou trosku přikovanou ke zdi musel dojít každý.

„Nemá to cenu.“ Král se odvrátil. Stále ještě zuřil, ale tvářil se stejně rezignovaně jako jeho oběť. „Nejspíš ho stihli uklidit hned té první noci.“

De Molay pozoroval papeže, který stále ještě odvracel tvář. Provedl všechny svoje tahy naprosto dokonale. Velmistr při té myšlence cítil zvrácené zadostiučinění. Ten člověk svými podlémy činy jen dokládal ušlechtilost templářských snah.

Král chladně pohlédl na hromotluckého kata. „Kolik z nich je tady ještě naživu?“

De Molay strnul. Poprvé se dozví, jaký osud potkal jeho bratry z pařížského Templu. Gaspard Chaix králi odpověděl, že kromě velmistra zbývá už jen jeho zástupce, Geoffroi de Charnay.

Starý templář zavřel oči a mysl mu zaplavila změt' zdrcujících úvah. Je po všem, pomyslel si. A to jsme byli tak blízko.

Kdyby jen... Kdyby jen tenkrát dávno, před lety, dorazil vzkaz z lodi Falcon Temple od Aimarda a jeho mužů.

Jenže nedorazil.

Nad Falcon Temple a jejím drahocenným nákladem se prostě zavřela voda.

Král se otočil a naposledy pohlédl na ztýraného muže. „Skončete to,“ přikázal.

Kat se přišoural blíž. „Kdy, Vaše Milosti?“

„Zítřka ráno,“ řekl král a ta představa mu zvráceně vylepšila náladu.

Když de Molay jeho slova vyslechl, zmocnil se ho pocit, který nejprve nedokázal rozeznat. Nezakusil ho už celá léta. Úleva.

Zpod pokleslých víček pohlédl na papeže a postřehl jeho potlačovanou radost.

„Co se stane s jejich majetkem?“ zeptal se papež dychtivě. De Molayovi bylo jasné, že touhle dobou už ze zabavených věcí zbývá jen to, co se nedalo prodat na úhradu králových dluhů. „Knihy, papíry, ostatní artefakty. Patří církvi.“

„Tak si je vezměte,“ mávl král ledabyle rukou, vrhl poslední zuřivý pohled na de Molaye a vyrazil z kobky. Jeho družina odspěchala za ním.

Papežovy oči se na nepatrný okamžik střetly s de Molayovým. Pak se Klement odvrátil a rychle odešel. Během toho kratičkého či sového úseku nahlédl de Molay do papežovy duše a potvrdil si, že ten drobný muž je skutečně takový, jak se mu jeví - prohnáný oportunistou, jemuž se podařilo zmanipulovat chamtivého krále pro svoje vlastní účely. Pro účely církve.

Obratný manipulátor, který nad ním zvítězil.

Ale de Molay mu nechtěl ten triumf dopřát. Když se jejich oči setkaly, vzchopil se, sebral veškerou sílu, jež mu zbývala, a vložil ji do jediného pohledu adresovaného tomu muži - muži, který přivodil jeho zkázu. Byl to pohled plný sebevědomého vzdoru. Papežovou strhanou tvář na zlomek vteřiny prokmitl strach. Vzápětí se však vzpamatoval, vrátil se ke svému neproniknutelnému výrazu a nasadil si kápi.

Velmistrovy rozpraskané rty se zkrivily v čemsi, co by dřív bývalo úsměvem. Věděl, že se mu podařilo zasít do papežovy mysli semínko pochybností.

Bylo to svého druhu vítězství.

Papež dnes nebude dobře spát.

Vyhráli jste tuhle bitvu, pomyslel si de Molay. Ale naše válka ještě neskončila. A s tím pomyšlením zavřel oči a začal se připravovat na blížící se smrt.

Reilly se usilovně pokoušel zakrýt rozpaky. Posezení s Tess ho těšilo, ale nic z toho, co mu vykládala, mu nepřípadalo důležité. Ze skupinky obětavých rytířů vyrostla středověká supervelmoc, té pak někdo přistříhne křídla a potupně ji odsune do análů historie. Jak to souvisí s gangem ozbrojených lupičů, který o sedm set let později vandalsky vyrabuje muzeum?

„Říkáte, že ti lupiči v muzeu byli oblečení jako templáři?“ zeptal se.

„Ano. Templáři se oblékali prostě, tím se velmi lišili od ostatních, honosně oděných rytířů. Nezapomínejte, že byli mniši a zavázali se k chudobě. Bílé pláště symbolizovaly čistý život, který se od nich čekal, a kříže v barvě krve zdůrazňovaly jejich výsadní vztah k církvi.“ „No dobře, ale kdybyste po mně chtěla, abych nakreslil rytíře, asi by to dopadlo hodně podobně, i kdybych neměl na mysli přímo templáře. Vypadají dost typicky, ne?“

Tess přikývla. „Souhlasím, že samo o sobě to nemusí nic znamenat. Ale ještě je tu ten šifrovací stroj.“

„Ta věc, co ji sebral čtvrtý jezdec. Ten, který byl těsně u vás.“ Tess si zaujatě poposedla blíž. „Prostudovala jsem si to. Ten šifrovač předběhl vývoj o řadu století. Chci říct, že byl na svou dobu převratná novota. O templářích se vědělo, že jsou přeborníci v šifrování. Kódy byly páteří jejich bankovního systému. Když poutníci putovali do Svaté země, ukládali si u nich peníze a dostávali šifrovaná potvrzení, která dokázali rozluštit zase jen templáři. Díky tomu nemohl stvrzenky nikdo zfalšovat a nedocházelo k podvodům. Templáři byli v tomhle oboru průkopníci a ten šifrovač do jejich důmyslných utajovacích metod dokonale zapadá.“

„Ale jak by se templářský šifrovací stroj ocitl ve vatikánském pokladu?“

„Protože Vatikán a francouzský král se spikli, aby řád templářů zničili. Prahli po jejich bohatství. Není těžké domyslet si, že veškerý templářský majetek skončil buď v Louvru, nebo ve Vatikánu.“

Reilly se pořád ještě netvářil přesvědčeně. „Zmínila jste se o nějakém latinském citátu.“

Tess viditelně pookřála. „Právě ten mě zaujal. Když ten čtvrtý jezdec sebral šifrovač a držel ho v obou rukou před sebou, bylo na něm znát, že je to pro něj přímo posvátný okamžik. Byl jako v transu. Zvedl ho a pronesl něco latinsky. Myslím, že říkal Veritas vos liberabit.“

Počkala, jestli Reilly dá nějak najevo, že těm slovům rozumí. Jeho tázavý pohled však naznačoval opak. „Znamená to ‚pravda osvobozuje‘. Našla jsem si to. To rčení se sice běžně používá, ale shodou okolností ho má ve znaku i templářský hrad v jižní Francii.“

Tess na něm viděla, že o jejich slovech přemýšlí, ale z jeho výrazu nic nevyčetla. Pohrávala si s hrníčkem, dorazila zbytek kávy, která už mezitím stačila vystydnout, a pak pokračovala.

„Vím, že to nezní bůhvíjak přesvědčivě, ale je potřeba vzít v úvahu, jak úžasný zájem templáři v lidech vyvolávají. Jejich původ, jejich činnost, obřady i závrtný pád jsou zahaleny tajemstvím. Zajímá se o ně ohromná spousta nadšenců.“

Nevěřil byste, kolik knih a jiných materiálů jsem o nich objevila, a to jsem nešla nijak do hloubky. Jsou přímo fenomén. A především: Jejich proslulý poklad beze stopy zmizel, a právě to obvykle vzbuzuje nejvíc dohadů.“

„Kvůli majetku je přece francouzský král zlikvidoval,“ namítl Reilly.

„Chtěl ho získat. Ale nikdy jejich jmění nenašel. Ani nikdo jiný. Žádné zlato, žádné klenoty. Nic. A přitom se o templářích vědělo, že ukrývají nesmírné bohatství. Jeden historik tvrdí, že když se templáři poprvé dostali do Jeruzaléma, objevili ve městě a jeho okolí sto čtyřicet osm tun zlata a stříbra. A to bylo ještě předtím, než je celá Evropa začala zahrnovat dary.“

„A nikdo netuší, kam se to bohatství podělo?“

„Traduje se, že v noci předtím, než templáře pozatýkali, vyjelo z jejich domu v Paříži čtyřiašest rytířů s vrchovatě naloženými vozy a uprchli do atlantského přístavu La Rochelle. Říká se, že odtamtud odpluli na osmnácti galérách a už je nikdy nikdo nespatřil.“

Reilly si to přebíral. „Takže vy tvrdíte, že ti lupiči v muzeu šli po šifrovacím stroji, protože doufají, že s jeho pomocí najdou templářský poklad?“

„Možná. Otázkou ale zůstává, co je to za poklad. Zlaté mince a klenoty, anebo něco jiného, co ocení jen zasvěcenci?“

„Třeba...“ zaváhala, „třeba něco, co vyžaduje, aby se člověk podíval na náboženství úplně novými očima.“ Čekala, jak to Reilly stráví.

Povzbudivě se usklíbl. „Ještě pořád poslouchám, namouduši.“

Naklonila se kupředu a bezděčně ztlumila hlas. „Spousta teorií tvrdí, že templáři patřili ke starobylému spolenectví, které opatrovalo a střežilo jakousi utajovanou znalost. Kdo ví, co to bylo. Mluvílo se o nejrůznějších svatých ostatcích, jeden francouzský historik si dokonce myslí, že přechovávali Ježíšovu nabalzamovanou hlavu. A každou chvíli narážím na jednu teorii, která je populárnější než jiné - podle ní to všechno nějak souvisí se svatým grálem. Jak asi víte, grál ve skutečnosti nemusí být opravdový pohár nebo číše, ze které Ježíš údajně pil během Poslední večeře; docela dobře může jít o pouhý metaforický odkaz na tajemství týkající se historických událostí, které obklopovaly Ježíšovu smrt, a na přetrvání jeho krevní linie.“

„Ježíšova krevní linie?“

„Možná vám to zní kacířsky. Ale podle těchto úvah - a jsou velmi rozšířené, věřte mi - měl Ježíš s Máří Magdalénou dítě, možná i víc; vychovávali je prý tajně a ukrývali před Římany. Ježíšova krevní linie je prý už dva tisíce let pečlivě střeženým tajemstvím; chrání ji všemožné tajné společnosti, které bdí nad jeho potomky a předávají své tajemství vybrané skupině ‚iluminátů‘. Da Vinci, Isaac Newton, Victor Hugo, většina věhlasných jmen minulých staletí - o těch všech se předpokládá, že náleželi k tajnému spolenectví ochránců svaté krevní linie.“ Tess se odmlčela a čekala na Reillyho reakci. Vím, že to zní bláznivě, ale je to oblíbená teorie, kterou dopodrobna zkoumala spousta lidí. A nebyli to jen autoři románových bestsellerů, ale i vědci a akademici.“

Pozorně Reillyho sledovala a snažila se vyčíst, co mu asi letí hlavou. Prve jsem si ho možná získala tím povídáním o

pokladu, ale teď jsem to zvorala. Opřela se na židli. Musela si připustit, že když se ty věci vysloví nahlas, znějí ještě absurdněji.

Reilly chvilku přemítal a pak mu přes rty přelétl úsměv. „Ježíšova krevní linie, říkáte? Za předpokladu, že měl jedno či dvě děti, ty taky měly potomstvo a tak to šlo dál dva tisíce let, to dodneška dělá nějakých sedmdesát osmdesát generací. Potomků přibývá exponenciálně, čili teď už jich budou tisíce. Celá planeta se Ježíšovými potomky přímo hemží..." Rozesmál se. „A lidi to doopravdy berou vážně?"

„Naprosto. Zmizelý templářský poklad je jednou z největších nevyřešených záhad všech dob. Není divu, že lidi tak přitahuje. Vezměte si samotnou podstatu: V Jeruzalémě se objeví devět rytířů a prohlásí, že chtějí chránit tisíce poutníků. Je jich všehovšudy devět. Pěkně sebevědomé prohlášení, jako vystřižené ze Sedmi statečných, nezdá se vám? Když je král Balduin vyslechne, věnuje jim kus nejprominentnějšího jeruzalémského pozemku na Chrámové hoře, kde kdysi stával Šalomounův chrám. Roku 70 ho zničily Titovy legie, vyplundrovaly ho a všechny poklady odvezly do Říma. A tady vzniká ten velkánský otazník: Co když kněží pochopili, že chrám rabování neunikne, něco v něm před Římany ukryli a ti tu věc nenašli?"

„Zato templáři ano."

Přítakala. „Perfektní podklad pro pověsti. Ležela tam pohřbená tisíc let a oni ji pak vykopali. A k tomu si přidejte takzvaný měděný svitek, co se našel v Kumránu."

„Takže svitky od Mrtvého moře k tomu všemu taky patří?"

Brzdi, Tess. Ale nedokázala si pomoci a pokračovala: „Na tom svitku se výslovně uvádí obrovské množství zlata a cenností zakopaných v chrámu, údajně na čtyřadvaceti různých místech. A také že tam zmiňuje nějaký blíže neurčený poklad. O co šlo? Netušíme. Mohlo to být cokoli."

„A co turínské plátno? Jakkpak s tím vším souvisí?" rýpl si Reilly.

Tess se na okamžik zatvářila podrážděně, ale hned se zase ovládla a přiměla se k úsměvu. „Podle vás jsou to samé nesmysly, vidíte?"

Reilly kajícíně zvedl ruku. „Ale ne, promiňte. Pokračujte, prosím."

Tess si urovnala myšlenky. „Těch devět řádových rytířů dostalo k dispozici kus královského paláce se stájemi, do kterých by se vešlo dva tisíce koní. Proč se k nim Balduin zachoval tak velkoryse?"

„Nevím - možná počítal s jejich budoucími potřebami. Anebo ho uchvátili svou obětavostí."

„Nedává to smysl," namítla, aniž by se dala vyvést z míry. „Vždyť tou dobou ještě nic nedokázali. Dostanou tak úžasnou základnu pro svou práci, a co těch devět statečných udělá? Seberou se a začnou předvádět hotové divy udatenství, aby zajistili poutníkům bezpečnou cestu, jak se od nich čeká? Ne. Stráví devět let v chrámu. Ne opouštějí ho ani na krok. Nevycházejí ven, nepřijímají nové členy. Prostě se zavřou a zůstanou tam. Devět let."

„Třeba je přepadla agorafobie anebo..."

„Anebo to všechno byl velkánský podfuk. Podle nejrozšířenější teorie - a podle mě zní docela logicky - v chrámu kopali. Hledali cosi ukrytého pod zemí."

„Ten předmět, který kněží před tisíci lety schovali před Titovými legionáři."

Připadalo jí, že se v Reillym konečně začíná probouzet zájem. Oči se jí rozzářily. „Přesně tak. Devět let se schovávali v ústraní, potom se zničehonic vynořili na scénu, jejich bohatství i vliv závratně rostly a Vatikán jim poskytoval bezvýhradnou podporu. Možná za to všechno vděčili něčemu, co našli - nějaké věci, která dlouho ležela pohřbená pod podlahou chrámu a která přiměla Vatikán, aby jim všemožně vycházel vstříc. Důkaz, že Ježíš měl jedno nebo dvě děti, by tak rozhodně fungoval."

Reilly se zamračil. „Počkejte, chcete snad tvrdit, že templáři Vatikán vydírali? Vždyť přece byli Kristovi vojáci. Nedávalo by spíš smysl, že našli něco, čím udělali Vatikánu radost, a papež je odměnil?"

Soustředěně nakrčila obočí. „Kdyby to tak bylo, proč by se svět o tom objevu nedozvěděl?" Trochu zrozpačitěla. „Já vím, jeden kousek do té skládky nezapadá. Dvě stě let doopravdy bojovali za křesťanství. Ale musíte připustit, že je to velice zvláštní." Odmlčela se a pozorovala ho. „Tak co myslíte, mohlo by na tom něco být?"

Reilly se v duchu probíral teoriemi, které mu tak dychtivě předestřela. Přestože zněly bizarně, nemohl je šmahem zavrhnout. V útoku na Metropolitní muzeum bylo cosi děsivě zvrhlého; za tou výstředně zinscenovanou akcí muselo být něco víc než jen prostá loupež, na tom se všichni shodovali. Věděl, jak radikální extremisté tíhnou k určitému typu mýtů a jak si je přivlastňují; jak se původní obsah mýtu krok za krokem pokřivuje a mění, až nakonec jeho vyznavači úplně ztratí ponětí o realitě a propadnou emocím. Že by právě tohle byl ten spojovací článek? Legendy o templářích ke zkreslování přímo svádějí. Mohl osud templářů někoho uchvátit natolik, že se s nimi začal identifikovat, začal se oblékat podle jejich vzoru, vydal se jejich jménem pomstít Vatikánu, a dokonce se snad pokouší objevit jejich legendární poklad?

Zadíval se na Tess. „Jestli si myslím, že templáři byli strážci nějakého osudového tajemství - ať už dobrého nebo špatného -, které se váže k počátkům církve? Nemám ponětí."

Tess se odvrátila a pokusila se nedat najevo zklamání, ale vtom se Reilly předklonil a dodal: „Jestli myslím, že může existovat spojení mezi templáři a tím, co se stalo v muzeu?" Nechal tu otázku na okamžik viset ve vzduchu a pak sotva znatelně přikývl a pousmál se. „Docela určitě bychom se na to měli podívat."

někam odplul. Teď byl zpátky a o něco čilejší.

Tušil, že je na tom mizerně. S leknutím si vzpomněl na havárii. Připadalo mu, že jeho tělo inkasovalo horší nakládačku než řízek, když se do něj opře kuchař s paličkou. Ustavičné bzučení monitorů všude kolem mu na náladě taky nepřidalo.

Došlo mu, že je v nemocnici - bzučení a ostatní zvuky, které sem doléhaly, o tom vypovídaly docela jasně. Musel se spoléhat na sluch, protože neviděl ani ň. Oči ho příšerně pálily. Když se zkusil pohnout, nešlo to. Měl něčím omotaný hrudník. Přivázali mě k posteli. Ale ne moc pevně. Ten popruh mi tam dali doktoři, ne policajti. To je dobře. Přejel si rukama přes obličej a nahmatával obvazy a ještě něco dalšího. Spoustu hadiček.

Nemá cenu vzpouzet se, přinejmenším ne hned. Potřebuje zjistit, jak vážná zranění utrpěl. A aby odtud mohl vypadnout, taky pořebuje vidět. Dokud si neujasní, jak na tom je, musí to s policajty nějak uhrát. Ale co jim má nabídnout? Měl bych jim předhodit něco parádního, protože se jim určitě nezamlouvá, že jsem tomu zasranému hlídači useknul palici. Asi to neměl dělat. Jenže když si to tam přihasil na koni v tom teatrálním ohozu, začala v něm hlodat zvědavost, jaké by to asi bylo, kdyby se po někom ohnal mečem. A fakt to byl bezva pocit, to teda rozhodně. Radši si neměl s Brankem Petrovičem vůbec začínat. Ten hajzl ho dožral, už když mu odmítl říct, kdo si ho najal, a furt jen žvanil o tom, jak je báječné, když jeden druhého nezná. Teď Gus pochopil proč. Jeho si najal Petrovič, toho si najal někdo další a toho zase někdo další. Bůhví, kolik zasranejch lidí, co se navzájem neznaj, mě dělí od toho chlapa, co po něm pasou poldové.

Nemocniční zvuky na okamžik zesílily a pak zase zeslábly. Asi se otevřely a zase zavřely dveře. Gus zaslechl kroky a vrzání podlahy. Někdo šel k jeho posteli. Zvedl Gusovu ruku a přiložil mu prsty k zápěstí. Sestřička mu zkouší pulz. Ba ne, je to doktor. Měl v prstech sílu, jakou by sestřička neměla. Přinejmenším ne taková, co si Gus představoval. Potřeboval se dozvědět, jak vážné to s ním je. „Kdo je to? Doktore?“

Ať to byl, kdo to byl, neodpovídal. Prsty vklouzly pod obvaz, kterým měl Gus omotanou hlavu a ramena.

Gus otevřel pusou, ale než stačil promluvit, přimáčkla se mu na rty silná ruka a v zápětí ucítil na krku bolestivé píchnutí. Škubl sebou.

Ruka se mu pevně tiskla k ústům, takže z jeho výkřiků zbylo jen mumlavé poňukávání. Z krku se mu začala šířit horkost. A potom ruka na jeho ústech pomaloučku povolila tlak.

Na uchu ucítil žhavý dech a mužský hlas zašeptal: „Doktoři nedovolí, aby tě v nejbližší době kdokoli vyslyšel. Jenže já nemůžu čekat. Potřebuju vědět, kdo si tě najal.“

Do prdele, co to...?

Gus se chtěl posadit, ale popruh přes tělo a ruka, která mu tiskla hlavu, mu v tom zabránily.

„Odpověz mi,“ poručil ten hlas.

Kdo to je? Policajt určitě ne. Nějakej prevít, kterej se pokouší dostat k těm věcem, co jsem šlohnul v muzeu? Ale proč by se ptal, kdo si mě najal?

„Odpověz mi.“ Hlas byl ještě pořád tichý, ale zněl ostřeji.

„Jdi do prdele,“ řekl Gus.

Jenže ve skutečnosti ta slova nepronesl. Ne nahlas. Pomocí rtů je zformoval a slyšel je uvnitř v hlavě, ale žádný zvuk z něj nevyšel.

Do hajzlu, co se mi stalo s hlasem?

„Aha,“ zašeptal ten hlas. „Lidokain už zabral. Nepatrná dávka ale na ochromení hlasivek stačí. Je to otrava, že nemůžeš mluvit. Na druhou stranu nemůžeš ani křičet.“

Křičet?

Prsty, které mu předtím tak jemně nahmatávaly pulz, se dotkly Gusova levého boku přesně v místě, kam ho zasáhla kulka toho policajta. Na okamžik znehybněly, pak ožily a stiskly. Pořádně.

Gusovi projela tělem bolest, jako by ho zevnitř cejchovali žhavým železem. Zaječel.

Jenže neslyšně.

Než bolest trochu polevila, v hlavě měl dočista černo a pusou plnou slin. Báł se, že se pozvrací. Muž se ho znova dotkl a Gus sebou škubl, přestože tentokrát byl ten dotek jemný.

„Jsi pravák, nebo levák?“ zeptal se tichý hlas.

Gus se propotil skrz naskrz. Pravák, nebo levák? Co na tom sakra záleží? Chabě zvedl pravičku a ucítil, jak mu něco vklouzlo mezi prsty. Tužka.

„Stačí, když mi napišeš jména,“ řekl mu ten hlas a zavedl mu ruku k čemusi, v čem Gus na pohmat poznal psací podložku.

Se zavázanýma očima a připraven o hlas si připadal naprosto odříznutý od světa a opuštěný - opuštěnější, než si kdy uměl představit. Copak tu nikde nikdo není? Kde jsou doktoři, sestřičky, ty posraný policajti, prokristapána?

Prsty nahmátly maso kolem rány a znova stiskly, tentokrát víc a na delší dobu. Gusem projela příšerná bolest, jako by mu všechny nervy v těle chytily plamenem. Zavyl utrpením a vzepřel se proti popruhům.

„Jestli nechceš, aby to trvalo celou noc,“ prohlásil ten muž s klidem, „napiš mi ta jména.“

Gus znal jen jediné. A tak ho napsal.

„Branko Petrovič?“ ujistoval se ten muž šeptem.

Gus rychle přikývl.

„A co ostatní?“

Gus vrtěl hlavou, jak jen dokázal. Nic víc neví, do prdele!

Zase ty prsty.

Zmáčkly ho silněji a víc do hloubky. Tiskly a nepřestávaly.

Bolest.

Němé výkřiky.

Proježišekrista! Gus ztratil ponětí o čase. Nějak se mu podařilo napsat název místa, kde Branko pracuje. Kromě toho nemohl dělat nic víc, než vrtět hlavou. Už nic nevím!

Znova a znova a zase znova.

Konečně, díkybohu, ucítil, že mu ten muž bere tužku. Asi už uvěřil, že Gus nelže.

Gus zaslechl podivné slabé zvuky a znovu ucítil mužovy prsty pod obvazem na tomtéž místě, co poprvé. Přikrčil se, ale tentokrát vpich jehly skoro ani nezaregistroval.

„Tady máš něco proti bolesti,“ zašeptal ten muž. „Uleví se ti a pomůže ti to usnout.“

Gus pocítil, jak mu hlavou pomalu stoupá příliv černočerné únavy a šíří se mu dolů tělem. Spolu s ním přišla úleva, že to utrpení a bolest skončily. Pak na něj dolehlo děsivé vědomí, že se z toho spánku, do kterého bezmocně vplouvá, možná už neprobudí.

Zoufale se pokoušel pohnout, ale nešlo to a za chvilku se mu začalo zdát, že se vlastně ani hýbat nechce. Uvolnil se. Ať jde, kam jde, určitě to tam bude lepší než ta žumpa, ve které strávil celý svůj mizerný život.

23

Reilly se vyškrábal z postele, natáhl si tričko a vykoul ze svého okna ve třetím patře. Venku na ulicích bylo jako po vymření. Pak že tohle město nikdy nespí; spíš to platí o něm.

Často špatně spal, z mnoha důvodů. Jedním bylo, že prostě nedokázal vypnout. S tímhle problémem se potýkal v posledních letech čím dál častěji; v hlavě se mu v jednom kuse převalovaly případy, na kterých zrovna pracoval.

Vlastně mu nedělalo potíže usnout, o to se obvykle postarala únava. Ale pak narazil na obávaný práh čtvrté hodiny ranní a najednou zjistil, že je dočista vzhůru, mozek mu jede ostošest, třídí a analyzuje, hledá chybějící zrnka informací, která ho mohou zachránit lidské životy.

Někdy mívával tolik práce, že uspokojivě zahltila jeho myšlenky. Tu a tam však jeho mysl sklouzla k osobním záležitostem, zatoulala se do končin ještě temnějších, než byly ty, v nichž tkvěly kořeny jeho případů, a na povrch si provrtaly cestičku nepříjemné návaly úzkosti a zcela ho opanovaly.

Většinou souvisely s tím, co se stalo jeho otci. Zastřelil se, když bylo Reillymu deset; Reilly tehdy přišel domů ze školy, vklouzl do pracovny a našel ho tam sedět v jeho oblíbeném křesle, kde sedával vždycky - až na to, že tentokrát mu chyběla zadní část hlavy.

Ať tak či onak, po probuzení pokaždé následovalo několik ne smírně skličujících hodin. Reilly byl příliš unavený, než aby dokázal vylézt z postele a využít čas k něčemu užitečnému, ale zároveň příliš při smyslech, než aby znovu usnul, a tak jen ležel ve tmě a bloudil myšlenkami po bezútěšných končinách. A čekal. Milosrdný spánek se obvykle dostavil kolem šesté nebo tak nějak a to už byl k ničemu, protože Reilly musel za hodinu vstát a jít do práce.

Tentokrát za probuzení ve čtyři ráno vděčil telefonátu od policisty, který držel noční službu. Oznámil Reillymu, že ten chlap, co ho pronásledovali ulicemi dolního Manhattanu, je po smrti. Povídal cosi o vnitřním krvácení a selhání srdce, prý už se ho nepovedlo resuscitovat. Reilly se následující dvě hodiny v duchu probíral případem, který teď ztratil nejslibnější a vlastně jediné opravdové vodítko. Nevěřil, že by se něco podstatného dozvěděli od Luciena Boussarda, až - jestli vůbec - bude zase schopen mluvit. Ale úvahy o případu se brzy smísily s dalšími myšlenkami, které mu vířily hlavou od chvíle, kdy odešel z nemocnice. Většinou se týkaly Tess Chaykinové.

Jak se tak díval z okna, vybavilo se mu, že když se s Tess usadili u kávy, ze všeho nejdřív si všiml toho, že nenosí snubní prstýnek ani žádné jiné prsteny. Všimnout si takových věcí patřilo k jeho profesi. Instinktivně věnoval pozornost maličkostem - osvojil si tu důležitou schopnost během praxe.

Jenže tady nešlo o práci a Tess nebyla podezřelá.

„Jmenoval se Gus Waldron.“

Reilly s hrnkem horké kávy v rukou napjatě sledoval, jak Aparo zkušeným pohledem projíždí Waldronův rejstřík trestů a shrnuje případ pro tým federálních agentů, kteří se shromáždili.

„Bezesporný pilíř společnosti, který bude bolestně postrádán,“ zavtipkoval Aparo a pokračoval: „Profesionální boxer v nižších ligách, divoká nátura v ringu i mimo něj, ve třech státech mu zakázali, aby tam zápasil. Čtyřikrát napadení a ozbrojená loupež, tady a v New Jersey. Pár flastrů si odkroutil na Rikers Islandu..., „vzhlédl a kousavě dokončil: „...a taky si dopřál výletní plavbu na Vernon Bain.“ Vernon C. Bain byla trestanecká loď pojmenovaná po oblíbeném vězeňském dozorcí, který zahynul při autonehodě. Bylo na ní osm set lůžek a používala se jako vězení s vyšším stupněm ostrahy. „Podezřelý ze dvou vražd, v obou případech šlo o ubití. Obvinění nebylo vzneseno. Notorický hazardér. Sázel na dostizích.“ Aparo zvedl oči. „To je všechno.“

„Chlap, kterému se hodí každý rychle získaný dolar,“ konstatoval Jansson. „S kým dělal?“

Aparo obrátil stránku a začal procházet seznam Waldronových kumpánů. „Josh Schlattmann, ten loni zemřel... Reza Fardousi, sto padesátikilový prevít - pochybuju, že by ho nějaký kůň v téhle zemi unesl.“ Rychle projížděl očima jména a vynechával ta, ze kterých nic nekoukalo. „Lonnie Morris, drobný dealer, toho času v podmínce, momentálně bydlí a pracuje - věřte tomu, nebo ne - u svojí babičky, která má květinářství v Queensu.“ Pak zase zvedl zrak a tentokrát měl ve tváři výraz, o kterém Reilly věděl, že nevěští nic dobrého. „Branko Petrovič,“ řekl a zachmuřeně dodal: „Bývalý policista. A teď napněte uši: Sloužil u newyorské jízdny policie.“ Rozhlédl se po všech kolem. „Ve výslužbě. Ne z vlastní vůle, jestli chápete, jak to myslím.“

Amelie Gainesová se významně podívala na Reillyho a zeptala se: „Co provedl?"

„Krádež. Otočil nějaké drogy zabavené při razii," odpověděl Aparo. „Nezavřeli ho, ale byl propuštěn bez nároku na penzi."

Reilly se zachmuřil při neradostné vyhlídce na to, co ho čeká. „Zajedeme si s ním popovídat. Mrkneme se, jak si teď vydělává na živobytí."

24

Ať se Branko Petrovič snažil sebevíc, nedokázal se soustředit na to, co dělal. Ne že by práce ve stájích vyžadovala bůhvíjakou pozornost. Většinou jen mechanicky napájel a krmil koně a kydal hnůj. Tělo se udržovalo ve formě, mozek měl volno; mohl propracovávat taktiky, zvažovat rizika, plánovat. A obvykle tomu tak bývalo.

Jenže dneska bylo všechno jinak.

Najmout Guse Waldrona byl jeho nápad. Požádali ho, aby našel nějakého velkého a tvrdého chlapa, který umí jezdit na koni, a tak si vzpomněl na Guse. No ano, věděl, že se Gus občas utrhne ze řetězu, ale že někomu mečem usekne hlavu, to od něj přece jen nečekal. Prokristapána, takové kousky nevyvádějí ani Kolumbijci. Aspoň ne na veřejnosti.

Měl nepřijemné tušení. Ráno zkoušel Gusovi zatelefonovat, ale nedovolal se. Přejel si starou jizvu na čele a ucítil bolest, která se mu vracela pokaždé, když se někde něco zvrtilo. Nedělejte nic, co by upoutalo pozornost, dostal nařízeno a tak to taky zopakoval Gusovi. Bylo to na hovno. I když momentálně byla nežádoucí pozornost to poslední, s čím by si dělal hlavu.

Znenadání ho přepadla panika. Měl by odtud vypadnout, dokud tu možnost ještě má.

Přeběhl stáj a otevřel stání, ve kterém pošvihávala ocasem čilá dvouletá klisnička. V rohu stálo přiklopené vědro s krmivem. Odsunul víko, zabořil do vědra ruce, zalovil v granulích a vytáhl sáček. Potěžkal ho, pak hrábl dovnitř a vyndal blyštivou zlatou sošku vzpínajícího se koně, bohatě posázenou diamanty a rubíny. Zadíval se na ni, potom znovu zalovil uvnitř a vytáhl přívěsek ze smaragdů zasazených do stříbra. Obsah toho sáčku znamenal šanci na nový život. Věděl, že když ty drahocennosti obezřetně prodá, když si patřičně počká a bude si přitom dávat majzla, může si za ně pořídit byt dole na Floridě. Už dlouho po něm toužil, ale co ho vykopli od policie, nečekal, že se na něj někdy zmůže - a na spoustu dalších věcí taky ne.

Zavřel dvířka stání a uličkou mezi boxy zamířil pryč. Už byl skoro u dveří, když zaslechl, že nějaký kůň polekaně přešlápl a zafíkal. Přidal se k němu další a pak ještě další. Ohlédl se; v uličce nic neviděl, ale teď už se plašili koně po celé stáji.

Vtom to spatřil.

Prámínek kouře plížící se z prázdného stání na vzdálenějším konci.

Nejbližší hasicí přístroj byl uprostřed uličky. Odložil pytlík, cestou chňapl po přístroji, vyškubl ho z úchytky ve zdi a uháněl k prázdnému boxu. Kouře přibývalo, už to nebyly pouhé pramínky. Rozrazil dvířka a viděl, že v rohu hoří hromada slámy. Vytáhl ventil, zmáčkl páku a začal oheň hasit, ale vtom mu došlo, že v tomhle stání skončil s prací ani ne před hodinou a žádná hromada slámy v něm nebyla, jenom tenká vrstva podestýlky, kterou rozhodil po podlaze. Rychle vyběhl z boxu, oči na stopkách. Napínat uši nemělo cenu - přes ržání koní a jejich poděšený dupot by stejně nic neslyšel.

Vyrazil zpátky uličkou a vtom uviděl další kouř, ještě víc než předtím, tentokrát na opačném konci stáje. Do hajzlu!

Někdo tu je. Vzpomněl si na pytlík. Musí pro něj. Závisí na něm všechny jeho životní plány.

Odhodil hasicí přístroj, doběhl k sáčku, sebral ho, ale vtom se prudce zarazil.

Koně.

Nemůže jen tak utéct, musí jim pomoci.

Nadzvedl zástrčku na nejbližším stání. Kůň vyděšeně vystřelil ze dvířek, až Branko musel uskočit. Další zástrčka. I tehle kůň vylétl ven jako střela, s ohlušivým dupotem. Už zbývali tři poslední, když Branka pod krkem zahákl ocelové předloktí.

„Nebraň se," zašeptal mu kdosi přímo do ucha. „Nerad bych tě zmrzačil."

Branko ztuhl. To sevření bylo pevné, profesionální. Ani na vteřinu nepochyboval, že to ten chlap myslí smrtelně vážně.

Útočník ho přitiskl k vratům stáje, druhou rukou mu sevřel zápěstí, a než se Branko nadál - rychleji, než by sám dokázal ve svých nejlepších časech -, připoutal ho k ohromným posuvným vratům. Pak ho znovu popadl pod krkem a zopakoval celou proceduru, takže Branko teď visel s roztaženými rukama přes vchod.

Tři koně, kteří byli ještě pořád uvězněni ve svých stáních, zběsile ržáli a bubnovali kopyty o dřevěné ostění. Ohnivé jazyky si razily cestu blíž a blíž.

Muž se protáhl Brankovi pod pravou paží, a jakmile se narovnal, chytil Branka za ruku a obratně, jakoby bez námahy, mu vykloubil palec.

Branko zařval bolestí, vykopl oběma nohama, ale muž hbitě uhnul. „Co po mně chceš?" vyjekl Branko.

„Jména," řekl muž. Jeho slova skoro utonula v rámusu, který tropili koně. „A hod' sebou. Nemáme moc času."

„Jaká jména?"

Mužovou tvář prokmitl vztek. Natáhl se po Brankově levičce, a tentokrát nejen po prstu. Popadl ho a prudkým, zuřivým šklubnutím mu zkroutil zápěstí. Brankovi projela celým tělem nesnesitelná bolest a na okamžik ho oslepila. Zaječel, že to přehlušilo i lomoz poplašených koní.

Zvedl pohled a viděl, že ho ten muž skrz houstnoucí kouř bezvýrazně pozoruje.

„Jména tvých kamarádů. Kamarádů, se kterými jsi navštívil muzeum."

Branko se rozkašlal. Zoufale pokukoval muži přes rameno. Oheň praskal čím dál víc, protože už chytily dřevěné přepážky. Nedalo se to odkládat. „Gus," vybreptl horečně. „Gus a Mitch. Znáš jenom je."

„Jaký Mitch?"

Branko zadrmolil: „Adeson. Mitch Adeson. Víc nevím, přísámboh."

„Mitch Adeson."

„Jo. Fungovalo to jako tichá pošta, jeden neznal druhého, chápete?"

Muž si ho pozorně prohlížel a pak přikývl: „Ano."

Zaplaťpánbu, ten parchant bláznivá mi věří. „A teď mi sundejte ty pitomý náramky," naléhal. „Honem!"

„Kde toho Mitche Adesona najdu?" zeptal se muž. Branko mu vysypal všechno, co věděl, muž poslouchal, pak přikývl a poručil: „Byl s vámi ještě čtvrtý. Popiš mi ho."

„Neviděl jsem mu do obličeje, nosil lyžařskou kuklu a nikdy si tu zatracenou věc nesundával. Nechal si ji i pod brněním a tím vším ostatním."

Muž znovu přikývl. „No dobře," zamumlal. Pak se obrátil a odcházel.

„Hej! HEJ!" řval za ním Branko.

Ale muž se neotočil. Šel dál směrem k opačnému konci stájí. Cestou zdvihl sáček s ukradenými předměty z muzea.

„Přece mě tu nenecháte!" žebronil Branko.

Vtom mu došlo, co ten člověk dělá. Pouštěl ven zbývající koně. Branko zaječel. Zpanikařená grošovaná klisna vyběhla z boxu a ostatní koně za ní. Střemhlav se hnali k němu, oči zdivočelé, nozdry se jim nadouvaly. S plameny v zádech vypadali, jako by přirítli rovnou z pekla.

A on jim blokoval jedinou únikovou cestu.

25

„Pověz mi o té žábě víc."

Reilly při těch slovech v duchu záupěl. Hned jak se svému partákovi zmínil o rozhovoru s Tess, tušil, že toho bude litovat. „O žábě?" pronesl neutrálním tónem.

Mířili s Aparem ucpanými ulicemi Queensu na východ. Místo chrysleru, který rozbili, když honili Guse Waldrona, vyfasovali pontiac. Až na barvu byl úplně stejný. Aparo se uculil a opatrně objel nepojízdný nákladák; autu se kouřilo z chladiče a řidič bezmocně kopal do přední pneumatiky.

„Promiň. O paní Chaykinové."

Reilly si dal záležet, aby se tvářil lhostejně. „Není co povídat."

„Ale jdi." Aparo svého partáka znal líp než kdokoli jiný. Ne že by měl valnou konkurenci - Reilly nemíval ve zvyku pouštět si lidi k tělu.

„Co po mně chceš?"

„Oslovila tě. Jen tak zčistajasna. Protože si tě pamatovala z muzea, kde tě letmo zahlédla, když procházela halou. Copak si tě mohla pamatovat? Po tom všem, co ten večer zažila?"

„Co ti na to mám říct?" Reilly nespouštěl oči z ulice. „Ta dáma má fotografickou paměť."

„Fotografickou paměť, říkáš?" ušklíbl se Aparo. „Ta děvčenka slídí po kořisti."

Reilly obrátil oči k nebi. „Neslídí. Jen je... zvědavá."

„Takže má fotografickou paměť a zvědavou mysl. A navíc je kočka. Ale ty sis toho vůbec nevšímal. Kdepak. Myslel jsi jenom na svůj případ."

Reilly pokrčil rameny. „No dobře, možná jsem si toho trochu všímal."

„Zaplaťpánboh. Dýchá. Žije," parodoval Aparo starý film o Frankensteinovi. „A taky sis určité všimnul, že je svobodná, co?"

„Zaregistroval jsem to." Reilly se snažil, aby to znělo lhostejně. Ten den ráno si přečetl protokol, který s Tess sepsala Amelie Gainesová. Hned potom požádal analytika, aby se podíval, jestli v kupě dokumentů o extremistických skupinách nejsou nějaké zmínky o templářském řádu.

Aparo ho pozoroval. Znal Reillyho tak dobře, že mu skoro dovedl číst myšlenky. A strašně rád ho pošťuchoval.

„Nevím nevím, ale kdyby taková kočka dělala návrhy mně, neváhal bych ani minutu."

„Jsi ženatý."

„Snít snad můžu, ne?"

Sjeli ze čtyřistapětky a už skoro vyjeli z Queensu. Adresa v Petrovičových papírech už neplatila, ale jeho bývalý domácí tvrdil, že ví, kde Petrovič pracuje. Ty stáje měly být někde tady poblíž. Reilly se podíval do mapy, poradil Aparovi, kudy má jet, a pak, protože mu bylo jasné, že to jeho parták nevzdá, rozpačitě navázal: „Žádné návrhy mi nedělala."

„To se ví, že ne. Je to čistě jen svědomitá občanka, která se zajímá o lidi kolem sebe." Zavrtěl hlavou. „Nechápu tě. Jsi svobodný. Docela k světu. Pokud vím, nesmrdíš na dálku. A přece... Hele, my ženáci potřebujeme kamarády jako ty, potřebujeme si užívat vašim prostřednictvím, a ty nás necháváš ve štychu."

S tím se nedalo polemizovat. Už to bylo dlouho, co byl Reilly naposledy o samotě se ženou, a i když by se partákovi k něčemu takovému za nic na světě nepřiznal, začínal si připouštět, že ho Tess přitahuje. Bylo mu však jasné, že podobně jako Amelie Gainesová ani Tess nepatří k ženám, kterým se zamlouvá povrchní flirtování. Popravdě řečeno, ani on si na ně nepotrpěl. Právě v tom tkvělo jádro jeho osamělosti. Pokud ho žena nechytla za srdce, nestál o ni vůbec. A jakmile se zamiloval, dolehlo na něj, co se stalo s jeho otcem, a dříve či později převládly obavy a připravily vztah o jakoukoli

šanci, že by se mohl dál rozvíjet.

Neblbni. Tobě se to stát nemusí.

Reilly vepředu zahlédl kouř a blikající majáčky dvou hasičských vozů. Pohlédl na Aparu. Jeho parták sáhl po přenosném majáčku a přilípl ho na střechu. Reilly rozhoukal sirénu a sešlápl plyn. O překot kličkovali sem tam a razili si cestu štrůdlem aut a nákladůků, namačkaných na sebe jako sardinky.

Zahnuli na parkoviště u stáji a Reilly spatřil, že kromě hasičů tu stojí i několik černobílých policejních vozů a sanitka. Zaparkovali dostatečně stranou od výjezdu, vystoupili a vydali se směrem k centru dění. Za chůze si připínali odznaky. Jeden z uniformovaných policistů k nim zamířil a rozpřáhl ruce, aby je zarazil, ale pak si všiml odznaků a pustil je dál. Ačkoli se už povedlo požár uhasit, ve vzduchu visel hutný pach spáleniny. V rozplývajícím se kouři pobíhali tři nebo čtyři lidé, kteří vypadali na stájníky, přeskakovali propletenec požárních hadic a pokoušeli se zvládnout vydešené koně. Nedaleko postával muž v černém pršiplášti a zamračeně sledoval, jak se k němu Reilly a Aparo blíží.

Reilly mu oba dva představil. Policista, seržant jménem Milligan, se netvářil nijak nadšeně. „Hlavně mi neříkejte, že jste se sem přichomýtlí čirou náhodou," prohlásil kysele.

Reilly mávl směrem k ohořelé budově. „Branko Petrovič, co?"

Milligan pokrčil rameny a odvedl je ke stáji, kde se dva záchranáři skláněli nad neživým tělem. Opodál byla opřena nosítka.

Reilly pohlédl na mrtvolu a pak na Milligana - oběma bylo rázem jasno. Mají co do činění s místem činu, kde došlo k podezřelému úmrtí. „Co už víme?" zeptal se Reilly.

Milligan se shýbl k tělu, které leželo zčernalé a pokroucené mezi kusy dřeva. „To řeknete spíš vy mně. Myslel jsem, že to bude snadný případ."

Reilly pohlédl Milliganovi přes rameno. Těžko říct, co bylo zuhelnatělé maso a co krev promísená se sazemi a vodou z hasičských stříkaček. K hrůze toho výjevu přispíval ještě další ohavný detail: levá paže toho člověka sice ležela u těla, ale nebyla spojena s trupem. Reilly se zamračil. V tom, co zůstalo z Branka Petroviče, se dala už jen stěží poznat lidská bytost.

„Jak můžete vědět tak jistě, že je to on?" zeptal se.

Milligan se sehnul a ukázal prstem na spánek mrtvého. Reilly uviděl prohlubeň, na které bylo i uprostřed vši té spouští patrné, že není čerstvá. „Před lety ho kopl kůň. Ještě když byl u policie. Chlubil se tím - že přežil kopnutí do hlavy."

Reilly se chtěl podívat zblízka, ale vtom si všiml zdravotnice, tmavovlasé dívky něco přes dvacet, na které bylo znát, že jim chce něco říct. Zachytil její pohled. „Něco pro nás máte?"

Usmála se. „Neprozradíte na mě soudnímu lékaři, že jsem se mu pletla do řemesla, ale toho mrtvého asi někdo neměl rád. Druhé zápěstí má příliš spálené, ale na tomhleto... Tady, vidíte?" Ukázala na Petrovičovu levou paži oddělenou od těla. „Má ho pohmožděné. Spoutali ho." Mávla rukou ke vratům do stáje. „Řekla bych, že měl každou ruku připoutanou k jedné straně. Jako by ho na těch vratech ukřižovali."

Aparo se při té představě otřásl. „Chcete tím říct, že někdo nechal koně, aby se přes něj na úprku přehnali?"

„Spíš skrz něj," upřesnil Reilly.

Přikývla. Reilly jí poděkoval a pak společně s Mulliganem a Aparam zamířili pryč.

„Kvůli čemu jste po Petrovičovi šli?" vyzvídal Mulligan.

Reilly nespouštěl pohled z koní. „Než jsme dorazili, měl jste nějaký důvod domnívat se, že by ho někdo chtěl zabít?"

„Ani ne. Víte, jak to bývá..." Milligan pohodil hlavou směrem k doutnajícím stájím. „Stájníci mívají své koně rádi. A při Petrovičově minulosti... Ne, ničeho zvláštního jsem si nevšiml. Řeknete mi, o co jde?"

Reilly mu vysvětlil spojení mezi Gusem Waldronem a Brankem Petrovičem a souvislost s loupeží v Metropolitním muzeu. Milligan pozorně naslouchal.

„Požádám, aby tenhle případ získal nejvyšší prioritu," slíbil. „Přivolám sem tým pro ohledání místa činu, řeknu veliteli hasičů, aby se ještě dneska podíval, jestli nešlo o žhářství, a postarám se, aby přednostně provedli pitvu."

Když se Reilly s Aparam vraceli k autu, začalo mrholit.

„Někdo zametá stopy," prohodil Aparo.

„Vypadá to tak. Budeme potřebovat, aby se na Waldrona mrkl soudní lékař."

„A jestli se nepletete, musíme najít oba zbylé jezdce, než se k nim dotýčný dostane."

Reilly zhlédl k temnějícímu nebi a pak se obrátil k partákovi. „Oba, anebo jen jednoho," prohlásil. „Třeba zabíjí některý z nich."

26

Oči ho pálily únavou z mnohahodinového vysedávání nad starými rukopisy. Sundal si brýle a přetřel si víčka vlhkým kapesníkem.

Kolik času už asi uplynulo? Je ráno, anebo noc? Od nájezdu na Metropolitní muzeum úplně ztratil přehled o čase.

Média - ta banda neschopných, polovzdělaných tupců - o tom pravděpodobně referují jako o loupeži nebo přepadení. Jenže z je ho hlediska šlo o součást praktického výzkumu. A blíží se čas, kdy všichni pochopí, že to byl první krok na cestě k přelomu, po němž spousta lidí začne na svět pohlížet úplně jinak než dosud. Spadnou jim šupiny z očí a nahlédnou věci, na které by si při své omezené představivosti netroufli ani pomyslet.

Už jsem skoro u cíle. Už zbývá jenom kousíček.

Otočil se a podíval se na zed' za sebou, kde visel kalendář. Nezajímalo ho, jaká je zrovna denní doba, ale data pro něj

byla důležitá.

Jedno bylo červeně zakroužkováno.

Vrátil se pohledem k výsledku své práce s multidiskovým šifrovacím strojem a znova si přečetl místo, které mu dělalo těžkou hlavu hned od chvíle, kdy ho rozšifroval.

To je hotový hlavolam, přemítal. Usmál se, když si uvědomil, že bezděčně použil nejpřesnější možné slovo. Nestačilo, že rukopis byl zašifrován; tahle pasáž obsahovala hlavolam už předtím.

Zalila ho vlna obdivu k člověku, který ten dokument psal.

Pak se zamračil. Musí to rozluštit co nejdříve. Sice věřil, že za sebou důkladně zametl stopy, ale nedopustí se té neopatrnosti, aby nepřítele podcenil. Bohužel se při luštění té hádanky neobejde bez knihovny. To znamená, že musí opustit bezpečí domova a vypravit se ven.

Zapřemýšlel a dospěl k závěru, že je velmi pravděpodobně večer. Zajde do knihovny. Bude si počínat co nejopatrněji - čistě pro případ, že by si někdo dal dvě a dvě dohromady a upozornil zaměstnance knihoven, aby nahlásili zájemce, co se shánějí po materiálech určitého typu.

Pak se sám pro sebe usmál. Nebud' paranoik. Tak chytří nejsou.

Z knihovny se vrátí sem, snad už s řešením v ruce, a rozšifruje zbývající úsek.

Znova pohlédl na kalendář se zakroužkovaným datem.

To datum se mu nesmazatelně vrylo do paměti.

Nikdy ho nezapomene.

Musí dostát povinnosti, která je sice drobná, ale důležitá a bolestná. A potom - jestli všechno dobře půjde a povede se mu rozluštit poslední kousíček rukopisu - dovede do konce úděl, který na něj byl nespravedlivě vložen.

27

Monsignore De Angelis seděl na tvrdé ratanové židli ve svém pokoji v nejvyšším patře skromného hotelu v Oliver Street, kde mu diecéze na dobu jeho newyorského pobytu zařídila ubytování. Nebylo vůbec špatné. Pro jeho účely měl hotel prakticky ideální polohu, sotva pár bloků na východ od Federal Plaza. Z nejvyšších pater byla nádherná romantická vyhlídka na Brooklynský most, která určitě rozněžňovala srdce všech turistů, co tu obvykle bydleli. Jemu osobně byla lhostejná.

Nebyl zrovna v romantickém rozpoložení.

Podíval se na hodinky, sáhl po mobilu a zavolal do Říma. Ozval se mu kardinál Rienzi. Trochu se zdráhal, že by měl rušit kardinála Brugnona, ale nakonec ustoupil - jak taky De Angelis očekával.

„Řekněte mi, že máte dobré zprávy, Michaeli," ozval se Brugnone a odkašlal si.

„Lidé z FBI dělají pokroky. Už našli některé z ukradených předmětů."

„To zní povzbudivě."

„Ano. FBI i newyorská policie drží slovo a věnují se tomu případu naplno."

„Co pachatelé? Zatkli někoho?"

„Ne, Vaše Eminence," odpověděl De Angelis. „Jednoho zadrželi, ale zemřel dřív, než ho stačili vyslechnout. I druhý člen gangu je po smrti - zahynul při požáru. Dnes jsem mluvil s agentem, který vede vyšetřování. Ještě pořád čeká na výsledky laboratorních testů, ale je přesvědčen, že se jedná o vraždu."

„Vražda? To je hrozné," povzdechl si Brugnone. „A tragické. V pachatelích hledá chamtivost. Rvou se o kořist."

Monsignore pokrčil rameny. „Vypadá to tak."

Brugnone se odmlčel a pak dodal: „Samozřejmě existuje ještě další možnost, Michaeli."

„I mě to napadlo."

„Člověk, po kterém jdeme, za sebou zameťá stopy."

De Angelis sám pro sebe neznatelně přikývl. „Obávám se, že to tak může být."

„To se nám nehodí. Jakmile zbude jen on, bude ještě těžší ho najít."

„Každý občas udělá chybu, Vaše Eminence. A ujišťuji vás, že tu jeho nepromeškáme."

De Angelis zaslechl, jak se kardinál neklidně zavrtěl v křesle. „Nelíbí se mi, jak se to vyvíjí. Nemohl byste chod věci nějak urychlit?"

„Ne, aniž by to FBI považovala za nepřipustné vměšování."

To Brugnona na okamžik umlčelo. Pak řekl: „Radši je nedrážděte. Ale postarejte se, abychom s vyšetřováním drželi krok."

„Udělám, co bude v mých silách."

V Brugnonově hlase se ozval zlověstný podtón. „Chápete doufám, jak je to důležité, Michaeli. Je nezbytně nutné, abychom získali zpátky všechno, než dojde k nenapravitelným škodám."

De Angelis přesně věděl, co kardinálův důraz na slově „všechno" znamená. „Ovšem, Vaše Eminence," ujistil ho.

„Naprosto chápu."

Zavěsil a pár minut zůstal sedět pohroužen v myšlenkách. Potom poklekl vedle postele, aby se pomodlil; neprosil o Boží zásah, ale o to, aby neselhal kvůli své osobní slabosti.

V sázce bylo příliš mnoho.

28

Zásilka z Columbijské univerzity, která odpoledne dorazila Tess na pracovní stůl, byla znepokojivě tenká. Rychle ji prolistovala a její zklamání se potvrdilo. Nic užitečného. Pravda, po rozhovoru s Clivem Edmondsonem ani nečekala, že by Vance psal přímo o templářském řádu. Oficiálně se jím nezabýval, soustřeďoval se na fénickou historii do třetího století před Kristem. Mezi těmi dvěma tématy však existovalo přirozené pojítko, do něhož vkládala naděje: Sidón a Tyr, kdysi významné fénické přístavy, se o tisíc let později staly mohutnými templářskými pevnostmi. Aby člověk nahlédl do života Féníčanů, musí se nejdřív prokutat mladšími historickými vrstvami - těmi o křížových výpravách a templářích. Jenže kde nic, tu nic. A taky ani slůvko o kryptografii nebo kryptologii.

Pomalu ztrácela naději. Tolik hledání a studia po knihovnách a teď i ve Vanceových pracích, co jí přišly poštou, a nic z toho jí nepomohlo dostat se aspoň o krok dál.

Rozhodla se podniknout poslední pátrání na internetu a dobrala se týčů několika stovek odkazů, jako když hledala Vanceovo jméno poprvé. Tentokrát si ale umínila, že jim věnuje víc času a probere je pečlivěji.

Prošla pár desítek webových stránek, až narazila na jednu, kde se o Vanceovi mluvilo jen stručně, ale zato s neskrývaným posměchem. Šlo o přepis přednášky, kterou jistý francouzský historik přednesl skoro před deseti lety na univerzitě v Nantes. Sžítavě v ní kritizoval to, co nazýval „bezumnými myšlenkami, jež kalí vody, ve kterých by se mohli pohybovat serióznější badatelé“.

Zmínka o Vanceovi se objevila asi ve dvou třetinách přednášky. Historik jen tak mimochodem poznamenal, že od Vancea vyslechl směšnou teorii, že prý Hugo z Paynsu mohl náležet ke katarům, jelikož jeho rodokmen naznačuje, že pocházel z Languedocu.

Tess si tu pasáž přečetla ještě jednou. Zakladatel templářského řádu, a katar? To znělo absurdně. Neexistuje větší protiklad než templářství a katarské hnutí. Templáři byli po dvě stě let neochvějnými zastánci církve, kdežto katarství bylo naopak hnutím gnostiků.

Rozebírala tu myšlenku z různých stran.

Katarství vzniklo v polovině desátého století a získalo jméno z řeckého katharos, čistý. Vycházelo z přesvědčení, že svět je od podstaty zlý a duše procházejí opakovanou reinkarnací, dokud neuniknou z materiálního světa a nedosáhnou spásy na nebesích. Dokonce se mohou převtělovat do zvířat, což byl důvod, proč kataré byli vegetariáni. Všechno, v co kataré věřili, bylo pro církev kacířstvím. Byli to dualisté přesvědčení o tom, že vedle dobrého, milostiplného Boha existuje druhý, stejně mocný, ale zlý, a tím si vysvětlovali hrůzy, které sužují svět. Milostivý Bůh stvořil nebesa a lidské duše; zlý Bůh ty duše polapil do lidského těla. V očích Vatikánu tedy svatokrádežně povýšili Satana na božskou úroveň. V důsledku své víry považovali veškeré hmotné statky za špatnost a odmítali nástrahy bohatství a moci, s nimiž se římskokatolická církev během středověku potýkala.

Ještě více však církev znepokojovalo, že kataré byli zároveň gnostiky. Gnóze - jejíž jméno má podobně jako katarství řecký původ, od slova gnósis čili vyšší poznání - je víra, podle níž člověk může vstoupit v přímý a důvěrný kontakt s Bohem, aniž by potřeboval kněze nebo kostel. Přesvědčení, že přímý osobní kontakt s Bohem je možný, osvobodilo katary od veškerých morálních předpisů a náboženských závazků. Nepotřebovali okázalé chrámy ani předepsané obřady, obešli se bez kněží. Náboženské obřady vykonávali doma či na poli. A jako by to nestačilo, považovali ženy za rovnocenné mužům a dovozovali jim dosáhnout nejvyššího statutu parfaits, „dokonalých“, který se v katarském pojetí blížil kněžství. Věřili totiž, že duše může být mužská právě tak jako ženská, bez ohledu na vnější podobu bezvýznamné tělesné schránky, v níž přebývá.

Jak hnutí sílilo a šířilo se jižní Francií a severní Itálií, působilo Vatikánu čím dál větší starosti, až se papež nakonec rozhodl, že takové kacířství už nelze dál tolerovat. Nejenže ohrožovalo katolickou církev; ohrožovalo dokonce samotné základy evropského feudálního systému, protože kataré věřili, že vazalské sliby jsou hříšné, neboť se vážou k materiálnímu - a tudíž zlému - světu. Tím nebezpečně podřývali lenní svazky mezi nevolníky a jejich pány. Papež snadno získal podporu francouzské šlechty, aby katarskou hrozbu zlikvidoval. Roku 1209 do Languedocu vyrazila armáda křížáků a během následujících více než pětadvaceti let zmasakrovala přes třicet tisíc lidí, mužů, žen i dětí. Říkalo se, že v kostelích, kde se někteří prchající vesničané ukryli, bývalo krve po kotníky, a že když si jeden z papežových vojáků postěžoval, že si není jist, jestli zabíjí kacíře, nebo pravověrné křesťany, bylo mu řečeno: „Pobij je všechny, Bůh už si je přebere.“

To prostě nedává smysl, říkala si Tess. Templáři se vydali do Svaté země doprovázet poutníky - křesťanské poutníky. Byli ušernými jednotkami Vatikánu, jeho nejoddanějšími stoupenci. Naproti tomu kataré byli nepřátelé církve.

Překvapovalo ji, že by Vance při svém vzdělání přišel s tak bláznivou teorií, zvláště když se opírá o chatrnou domněnku ohledně původu jediného muže. Trochu znejistěla, jestli si nevybrala nepravého, ale říkala si, že se s ním potřebuje sejit osobně. Na akademickém faux pas nesejde - jestli mezi loupeží a templáři existuje nějaké pojítko, Vance nejspíš okamžitě strefí hřebíček na hlavičku.

Stejně jako přednáškem vytvořila číslo Columbijské univerzity a nechala se spojit s katedrou historie. Připomněla sekretářce jejich předchozí rozhovor a zeptala se, jestli se na katedře náhodou nenašel někdo, kdo by věděl, jak se s Vancem spojit. Žena odpověděla, že se poptávala u několika profesorů, kteří na univerzitě přednášeli ve stejné době jako Vance, ale že s ním všichni po jeho odchodu ztratili kontakt.

„Chápu,“ povzdychla si Tess. Neměla ponětí, kam jít, se ještě obrátit.

Sekretářka vycítila její bezradnost. „Vím, že ho potřebujete sehnat, ale možná schválně nechce být k zastížení. Někteří lidé jsou raději, když jim nic nepřipomíná... obtížná údoby.“

Tess zbystřila. „Obtížná údoby?“

„Jistě. Po tom všem, čím si prošel... Bylo to tak smutné. Měl ji hrozně rád.“

Tess se o překot rozpomínala, jestli někde něco nepřehlédla. „Promiňte, ale netuším, na co narážíte. Profesor Vance

ztratil někoho blízkého?"

„Myslela jsem, že o tom víte. Přišel o manželku. Onemocněla a umřela."

To byla pro Tess novinka. Na internetu žádnou podobnou zmínku nenašla, ale koneckonců procházela jen stránky, které byly ryze akademické a nevěnovaly se osobním záležitostem. „Kdy se to stalo?"

„Už to bude pár let..., pět nebo šest? Pamatuju se, že to bylo na jaře. Profesor si pak v létě vzal roční studijní volno a už se nevrátil."

Tess jí poděkovala a zavěsila. Přemítala, jestli nemá raději nechat Vancea Vancem a začít shánět Simmonse. Ale nedalo jí to. Vrátila se na internet a otevřela stránku New York Times. Ke své úlevě zjistila, že archiv sahá zpětně až do roku 1996. Klikla na funkci „pokročilé vyhledávání", zadala jméno „William Vance", zaškrtnula oddíl s úmrtními oznámeními a získala jeden odkaz.

Krátký článek oznamoval úmrtí Vanceovy ženy Marthy. Zmiňoval se o komplikacích po krátké nemoci, ale nic bližšího neuváděl. Tess si všimla, že pohřeb se konal na Greenwoodském hřbitově v Brooklynu. Napadlo ji, že Vance možná platí za údržbu hrobu. Pokud ano, na hřbitově budou mít záznam s jeho současnou adresou.

Nejdřív jí blesklo hlavou, že tam zavolá, ale hned ten nápad zavrhl. Jí nejspíš takovou informaci nevydají. Váhavě vylovila vizitku, kterou jí dal Reilly, a zavolala mu do kanceláře. Dozvěděla se, že je zrovna na poradě. Nechtělo se jí prozrazovat někomu neznámému, o čem jde, a tak se rozhodla, že počká, až si s Reillym bude moci promluvit osobně.

Znova pohlédla na monitor počítače, oči jí padly na úmrtní oznámení a náhle jí projel nával vzrušení.

Sekretářka měla pravdu, když říkala, že ke smrti Marthy Vanceové došlo na jaře.

Zítřka tomu bude rovných pět let.

29

„Pitva potvrdila, že i Waldron byl zavražděn," oznámil Reilly a rozhlédl se po ostatních v zasedací místnosti úřadovny FBI. Jediný člověk zvenčí byl monsignore De Angelis. „Našli jsme v jeho krvi lidokain. Je to anestetikum a žádný z ošetřujících lékařů v nemocnici mu ho nepředepsal. Dostal vysokou dávku a ta vyvolala srdeční selhání. Zajímavé je, že má vpichy po injekci na šíji. Použili tu drogu, aby mu zároveň ochromila hlasivky, takže nemohl volat o pomoc." Monsignore se při Reillyho oznámení očividně zhroutil. Krom něj tu byli všichni hlavní aktéři, kteří se podíleli na vyšetřování případu Metropolitního muzea - Jansson, Buchinski, Amelie Gainesová, Aparo, Blackburn se svými dvěma zvláštními agenty a mladý technik, kterého měli k ruce. Ta zpráva nezněla zrovna povzbudivě.

„Kromě toho jsme ve stájích našli zařízení na značkování mrazem," pokračoval Reilly. „Petrovič s jeho pomocí změnil značky koním, které použili při loupeži. Dá se z toho vyvodit dvojnásobný závěr: Buď ten, kdo za celou věc stojí, likviduje pěšáky, anebo se jeden člen gangu rozhodl získat všechno lup pro sebe. Ať tak či onak, jeden anebo možná oba zbylí jezdcí představují potenciální cíl. A ten, kdo zabíjí, nijak neotálí."

„Žádný z ukradených předmětů jste ve stájích nenašli?" obrátil se k Reillymu De Angelis.

„Bohužel ne, otče. Právě kvůli nim možná pachatel vraždí."

De Angelis si sundal brýle a očistil si skla rukávem. „A co ty extremistické skupiny, o které jste se zajímal? Přálo vám při pátrání štěstí?"

„Zatím ne. Dvě z nich prověřujeme blíž - skupiny, které poslední dobou projevily hněv vůči církvi za to, že je kritizuje. Obě jsou ze Středozápadu, takže si je vzaly na starost naše tamní pobočky. Ale zatím neobjevily žádnou souvislost, jen kupu výhrůžek."

De Angelis si znovu nasadil brýle a zamračil se. Byl očividně zneklidněn, i když se to snažil zastříti. „Předpokládám, že nám nezbyvá než čekat a doufat."

Reilly se rozhlédl kolem stolu. Věděl, že s případem nijak zvlášť nepokročili. Zatím byli spíš ve vleku událostí, než aby je sami usměřňovali.

„Nezmíníš se o těch templářích?" zeptal se Aparo.

De Angelis k němu sklouzl očima a pak se zase podíval na Reillyho. „Templáři?"

Reilly nečekal, že jeho partner s touhle věcí vyjde na světlo. Pokusil se to odbýt. „Je to jen jedna z mnoha nitek, které sledujeme."

De Angelis ho tázavým pohledem vybízel, aby pokračoval.

„Jedna svědkyně z Metropolitního muzea, archeoložka, má dojem, že by mezi loupeží a templáři mohla existovat souvislost."

„Kvůli těm červeným křížům na pláštích?"

Že by na tom opravdu něco bylo? pomyslel si Reilly. „Ano, kvůli tomu i kvůli dalším detailům. Rytíř, který sebral šifrovač, říkal něco latinsky - ta slova jsou prý vytesána i na templářském hradu ve Francii."

De Angelis na něj pohlédl s nedůvěřivým úsměvem. „Ta archeoložka se domnívá, že nájezd na muzeum je dílem mnišského řádu, který zanikl před více než šesti sty lety?"

Reilly na sobě ucítil oči všech přítomných. „Ne tak úplně. Jde o to, že templáři se vzhledem ke své historii a kultu, který se kolem nich vytvořil, mohli stát inspirací pro partu náboženských fanatiků, kteří si je zidealizovali a teď usilují o odplatu a o jejich znovuvzkříšení."

De Angelis sám pro sebe zadumaně přikývl, vstal a posbíral si papíry. Číslo z něj zklamání. „Ano, to zní slibně. Přeji vám i nadále při vyšetřování hodně štěstí, agente Reilly. Sbohem, pánové, sbohem, agentko Gainesová," rozloučil se, naposled pohlédl na Janssona a tiše opustil místnost. V Reillym zanechal nepříjemný dojem, že stigma bláznovství se k zájmu o templáře neváže jen v akademickém světě.

Mitchi Adesonovi bylo jasné, že jestli zůstane v téhle díře zavrtaný ještě dlouho, tak mu z toho přeskočí. Ale zdržovat se doma by bylo bláznovství a na ulicích je to pro něj nejspíš ještě nebezpečnější. Tady, v otcově bytě v Queensu, je aspoň v bezpečí.

Nejdřív Gus, potom Branko. Mitchovi to páli, ale i kdyby byl hlupák jako Gus Waldron, domyslel by si, že někdo postupuje podle seznamu, na kterém je stoprocentně i on sám. A že je teď nejspíš na řadě.

Je načase přemístit se do bezpečnějších končin.

Podíval se přes místnost na svého hluchého otce, který už pomalu nedokázal ani udržet moč. Dělal to, co vždycky, čučel na zrnitou televizní obrazovku, na které běžel nekonečný sled mizerných talk-shows, a chrлил na jejich adresu urážky.

Mitche štválo, že netuší, jak se spojit s chlapem, co si ho najal. Nejdřív ho napadlo, jestli by si neměl dávat pozor právě na něj, ale pak dospěl k závěru, že ne. Ten chlap to sice perfektně uměl s koněm, ale nedokázal by zabít Branka - a na takovou vazbu, jako byl Gus Waldron, by si netroufl ani náhodou. Musí to být někdo o stupeň výš v potravním řetězci. Mitchovi bylo jasné, že existuje jen jeden způsob, jak se k vrahovi včas dostat a zatočit s ním - přes člověka, který se na Mitche obrátil a který ho naverboval do té praštěné akce. Háček vězel v tom, že nevěděl, jak ho kontaktovat. Dokonce ani nevěděl, jak se dotyčný jmenuje.

Slyšel, jak se otec upšoukl. Prokristapána, pomyslel si, nemůžu tu jen tak dřepět. Musím něco udělat.

I když už je tma, musí odtud vypadnout. Řekl otci, že se za pár hodin vrátí. Stařík ho ignoroval, ale když si Mitch natáhl kabát a zamířil ke dveřím, zavrčel: „Kup pivo a cigarety.“

Byla to málem nejdelší věta, jakou od něj vyslechl od sobotní noci, kdy sem napochodoval rovnou z Central Parku - potom, co se zbavili brnění a rozešli se každý svou cestou. Mitch splnil svůj úkol, naložil veškeré propriety do nákladáku a zaparkoval ho v zamčené garáži dva bloky od svého bytu. Pronájem byl zaplacený na rok dopředu a do té doby se k vozu nehodlal přibližovat.

Zavřel dveře a sešel po schodech. Dole si dal načas, důkladně zkontroloval, že nikde není nic podezřelého, a teprve pak vykročil do temné ulice a pospíchal k metru.

Pršelo. Mitch se opatrně plížil uličkou kolem špinavého šestipatrového baráku v Astorii, ve kterém bydlel. Byl promočený až na kůži. V podpaží nesl papírový sáček s šesti plechovkami piva Coors a kartonem winstonek pro otce. Původně neměl v úmyslu ochomýtat se poblíž svého bytu, ale pak se rozhodl, že to riskne a zaskočí si pro pár věcí, které se mu budou hodit při zamýšleném zmizení ze scény.

Pár minut nehybně postával v uličce a pak stáhl žebřík k požárnímu schodišti. Odjakživa ho pečlivě naolejovával, čistě jen pro všechny případy, a teď zálibně sledoval, jak žebřík hladce sjíždí dolů. Rychle po něm vyšplhal a přitom nervózně pokukoval do uličky pod sebou. Před oknem své ložnice odložil sáček na schodiště, zalovil prsty v mezeře mezi požární konstrukcí a zdí, vyndal ocelový proužek, který si tam schovával, a za chvíli už měl okno vyháčkované a soukal se dovnitř.

Nerozsvítil si, raději postupoval důvěrně známou místností po hmatu. Z poličky ve skřini sundal starý lodní pytel, úplně vzadu nahmatal čtyři krabice s náboji a hodil je do něj. Potom přešel k záchodu a ze splachovací nádržky vylovil nylonovou tašku. Uvnitř byl velký balíček zabalený v nepromokavém plátně. Mitch ho rozbalil a vyndal z něj zbraň - Kimber ráže pětadvacet a malou devítimilimetrovou Bersu. Zkontroloval je, Bersu nabíl a zastrčil si ji za opasek, Kimber uložil do pytle k nábojům. Popadl pár kusů šatstva a svoje oblíbené pracovní boty. To bude stačit.

Vyšplhal se z okna ložnice, zavřel ho za sebou, přehodil si lodní pytel přes rameno a shýbl se pro sáček.

Byl pryč.

Mitch na okamžik ztuhl a pak opatrně povytáhl zbraň. Zadíval se dolů do uličky. Nikde žádný pohyb. V tomhle počasí se tam nepotulovaly dokonce ani kočky; na krysy by z téhle výšky nedohlédl.

Kdo ten pytlík ukradl? Že by děcka? To musí být ono - kdyby někdo šel po něm, nepáral by se s pivem a kartonem kuřiva. Jenže Mitch neměl nejmenší náladu zjišťovat, jestli je jeho teorie správná. Rozhodl se, že vyleze na střechu, přeskočí na vedlejší budovu a sleze dolů na ulici o sto metrů dál. Už to jednou udělal, i když tehdy nebyly střechy mokré deštěm.

Pomalů a tiše šplhal nahoru, až se dostal na střechu. Přitiskl se ke komínu ventilace a začal ho obcházet, ale zakopl o jednu z několika dlouhých lešenářských trubek, které tu nechali nepořádní údržbáři, a sletěl po hlavě rovnou do louže. Vydrápal se na nohy a přeběhl k zídce na kraji střechy, sahající do půli stěhen. Chytil se jí a zvedl na ni nohu. Vtom ho někdo nečekaně kopl do podkolení té druhé; projela jím pronikavá bolest a noha mu podklesla.

Hrábl po pistoli, ale útočník ho popadl za paži a zkroutil mu ji. Zbraň Mitchovi vyletěla z ruky - slyšel ji, jak rachotí po střeše. Vší silou se vzepřel a pokusil se tomu muži vytrhnout. Na okamžik se zdálo, že se mu to podaří, a zalila ho úleva, jenže pak se převážil a přepadl přes parapet.

Zoufale máchl rukama do vzduchu a povedlo se mu zachytit se za hrubý kamenný okraj. Útočník ho popadl za obě ruce těsně nad zápěstím, pevně je sevřel, a tak ho chránil před pádem dolů, který by nevyhnutelně znamenal smrt. Mitch vzhlédl k jeho tváři. Nepoznával ho.

Dospěl k názoru, že ať po něm ten člověk chce cokoli, ochotně mu to dá.

„Vytáhni mě nahoru,“ zaječel. „Vytáhni mě!“

Muž mu pomalu vyhověl. Mitch se překulil horní polovinou těla přes parapet a zůstal na něm viset tváří dolů. Ucítil, že

mu muž pustil jednu ruku, a vzápětí se cosi zablýsklo. Na okamžik si pomyslel, že je to nůž, ale pak mu došlo, že je to injekční stříkačka.

Ani zaboha netušil, co to má znamenat, a škulbl sebou ve snaze vyprostit se, ale než se stačil pořádně pohnout, něco ho ostře píchlo do napjatého svalu mezi ramenem a hlavou.

Do šíje se mu zabodla jehla.

31

De Angelis si v soukromí svého pokoje prohlížel snímek z videozáznamu a prsty přitom hladil zlatou sošku vzpínajícího se koně, posázenou diamanty a rubíny.

Osobně byl toho názoru, že ta starožitnost působí poněkud nevkusně. Byl to dárek od ruské ortodoxní církve, který papež obdržel při své návštěvě někdy koncem devatenáctého století, a měl obrovskou hodnotu. Nevkusná, šeredná věc, ale nesmírně cenná.

Podíval se na snímek před sebou pozorněji. Dostal ho od Reillyho během jejich prvního setkání, tenkrát, když se ho Reilly vyptával na šifrovač. De Angelisovi se při té vzpomínce ještě teď zrychloval tep. Zrnitý záběr v něm oživoval rozrušení, které se ho zmocnilo, když mu v budově na Federal Plaza promítli záznam z kamer ostrahy.

Rytíři v zářivém brnění, rabující v jedenadvacátém století muzeum na Manhattanu.

Přímo neuvěřitelné, pomyslel si. Taková troufalost!

Obrázek zachycoval čtvrtého z jezdců, jak v rukou drží šifrovač. De Angelis se díval na mužovu přílbu a pokoušel se proniknout skrz ni k jeho myšlenkám. Snímek zabíral zezadu tři čtvrtiny jezdcova těla. Všude kolem se válely rozbité výstavní vitríny. A v levém horním rohu záběru vykukovala za jednou vitrinou ženská tvář.

Nějaká archeoložka slyšela, jak čtvrtý jezdec říká cosi latinsky, pomyslel si De Angelis. Aby ho slyšela, musela mu být dost blízko, a když se teď díval na obrázek, nepochyboval, že to byla právě tahle žena.

Soustředil se na její výraz - v tváři měla bezmezný strach, byla přímo zkamenělá hrůzou.

Musí to být ona.

Odložil snímek i sošku koně na postel a sebral přívěsek, který ležel vedle. Byl ze smaragdů zasazených do stříbra, dárek od Nizáma, vládce Hajdarabádu. Svou hodnotou by mohl posloužit jako královské výkupné - ostatně tak kdysi posloužil. De Angelis ho převracel v prstech a mračil se při pomýšlení na slepou uličku, v níž uvízl.

Jeho kořist za sebou úspěšně zametla všechny stopy, i když od někoho tak smělého by ani nic jiného nečekal. Ostatní členové gangu, ti podřadní břídilové, které De Angelis vypátral, vyslechl a hladce vyřídil, nebyli k ničemu.

Strůjce celé akce mu dál unikaly.

Potřebuje čerstvý nápad. Něco jako Boží vnuknutí.

A teď tohle. Nečekaná potíž.

Komplikace.

Znovu se zadíval na tvář té ženy. Sáhl po mobilním telefonu a stiskl zrychlenou volbu. Po dvou krátkých zazvoněních odpověděl drsný, chraptivý hlas.

„Kdo volá?“

„Hádejte. Kolika lidem jste asi tak dal tohle číslo?“ odsekl monsignore.

Muž hlasitě vydechl. „Rád vás slyším, pane.“

De Angelis ho v duchu viděl, jak zamačkává oharek cigarety a automaticky sahá po další. Protivný zlozvyk, ale mužovy ostatní kvality ho bohatě vyvážíly.

„Potřebuji vaši pomoc,“ pokračoval. Mračil se přitom. Původně doufal, že do téhle věci nebude muset zatahovat nikoho dalšího. Znovu pohlédl na Tessinu tvář. „Potřebuji, abyste se dostal do databáze FBI, která se týká případu v Metropolitním muzeu,“ řekl. „Ale diskrétně.“

Odpověď přišla obratem.

„Žádný problém. To je jedna z výhod války proti teroru. Všichni si ochotně vyměňujeme informace a pomáháme si navzájem. Jen řekněte, co byste potřeboval.“

32

Tess odbočila z jedné z mnoha silniček vinoucích se hřbitovem a kráčela po štěrkové cestičce.

Bylo ráno, teprve něco málo po osmé. Kolem pomníčků kvetly jarní cibuloviny a úhledně ostříhaná tráva se po nočním dešti mokře leskla. Trochu se oteplilo, a tak se nad hroby a kolem stromů vznášel jemný opar.

Nad hlavou jí proletěl papoušek mniší a prolomil poklid svým strašidelným křikem. Tess se navzdory kabátu i teplému počasí zachvěla, ale pokračovala v chůzi do nitra hřbitova. Mezi hroby se nikdy necítila dobře a dnes se jí krom toho vybavilo, že už dlouho nenavštívila hrob svého otce.

Zastavila se a zahleděla se na plánec, který si nechala vytisknout ve stánku u obrovského pseudogotického vchodu. Domnívala se, že jde správně, ale teď si pomalu přestávala být jistá. Hřbitov se rozkládal na více než čtyřech stovkách akrů a snadno se tu dalo zabloudit, zvlášť když šel člověk pěšky. Tess přijela z centra metrem, vystoupila v Brooklynu na Pětadvacáté ulici a došla ten kousek k hlavnímu vchodu po svých.

Rozhlédla se kolem, pokoušela se zorientovat, kde je, a říkala si, že chodit sem asi nebyl nejlepší nápad. Nemůže to dopadnout jinak než špatně. Jestli tu Vance bude, nevhodně mu zasáhne do soukromí. A jestli nedorazí, je celý tenhle

výlet jen přehlídkou ztraceného času.

Vytěsnila pochybnosti z mysli a šla dál. Teď se očividně nacházela ve starší části hřbitova. Když měla honosnou hrobku, na jejímž vrcholu spočíval ležící granitový anděl, zaslechla odkudsi ze strany podivný zvuk. Polekaně se zadívala do okolní mlhy, ale neviděla nic než tmavé, pokroucené tvary stromů. Zneklidněla a přidala do kroku.

Uvědomila si, že se noří do hřbitova čím dál hlouběji.

Zkontrolovala mapku a zjistila, že už musí být blízko. Rozhodla se vzít to zkratkou přes malé návrší a rychle kráčela kluzkou trávou. Škobrtla o zarostlou kamennou obrubu a musela se zachytit zvětřelého náhrobního kamene, aby neupadla.

A vtom ho spatřila.

Byl asi o padesát metrů dál, sám, zahloubaný stál u malého pomníčku. Před ním ležela kytice tmavorudých a smetanových karafiátů. Měl skloněnou hlavu. Poblíž parkovalo na příjezdovce šedé volvo.

Tess se na okamžik zarazila, ale pak se rozhodla, že ho přece jen osloví. Pomalu a tiše došla blíž, zalétla pohledem k pomníčku a zahlédla na něm jméno Martha. Přestože už byla sotva tři metry od něj a široko daleko nebyl nikdo další, neohlédl se po ní.

„Profesore Vanci," oslovila ho váhavě.

Na okamžik strnul a pak se otočil.

Měla před sebou úplně jiného člověka, než si pamatovala.

Husté vlasy měl stříbrošedé, tvář vyhublou. Přestože byl ještě pořád štíhlý a vysoký, jeho dříve atletická postava ochabla, a dokonce se trochu hrbil. Ruce měl v kapsách tmavého převlečnicku, límec vyhrnutý. Tess si všimla, že na kabátě má tu a tam skvrny a rukávy jsou kolem zápěstí odřené. Vlastně celý vypadá dost ošuměle, pomyslela si se znepokojením. Ať se teď zabývá čímkoli, klesl na žebříčku o pěkných pár příček níž. Kdyby se potkali někde na ulici, asi by ho po těch deseti letech, které uplynuly od jejich posledního setkání, ani nepoznala. Ale za těchto okolností nebyla na pochybách.

Pohlédl na ni s obezřetným výrazem v očích.

„Hrozně nerada vás obtěžuji," vykoktala. „Doufám, že mi odpustíte. Chápu, že tohle je pro vás nanejvýš osobní chvíle, a věřte mi, že kdybych našla jakýkoli jiný způsob, jak se s vámi spojit..." Zmlkla, protože postřehla, že se mu obličej trochu rozjasnil, když ji poznal.

„Tess. Tess Ghaykinová, Oliverova dcera."

Nadechla se. Upřímně se jí ulevilo. Jakmile se jeho tvář uvolnila a pronikavé šedé oči změkly, vrátilo se mu cosi z té charismatické přitažlivosti, kterou v sobě měl, když se setkali před těmi dávnými lety. Paměť mu očividně sloužila dobře, protože řekl: „Už mi dochází, proč vypadáte jinak. Když jsme se viděli naposled, byla jste v jiném stavu. Vzpomínám si, jak jsem si tenkrát říkal, že turecká divočina pro vás není nejvhodnější místo."

„Ano," přitakala. „Mám dceru, Kim."

„Už jí musí být...", pokoušel se vzpomenout, jak dlouho už to je.

„Devět," pomohla mu. Pak rozpačitě odvrátila oči. „Promiňte, já... Opravdu jsem sem neměla chodit."

Připadalo jí, že by se měla otočit na patě a rychle zmizet, protože postřehla, že se jeho úsměv vytrácí. Tvář mu potemněla a pohlédl zpátky na pomník. Tiše řekl: „Moji dcerce Annii by dneska bylo pět."

Dcerce? Tess se zhrozila a podívala se na nápis vytesaný na pomníku. Byl vyvedený pěticentimetrovými bílými písmeny, elegantní svou prostotou.

MARTHA & ANNIE

VANCEOVY

Kéž se jejich úsměvy znovu rozzáří
ve světě lepším, než je tento

Nejdřív nechápala. Pak jí to došlo.

Jeho žena musela umřít při porodu.

Tess ucítila, že se červená. Hrozně se styděla, že bezohledně pro následuje toho člověka k hrobu jeho ženy a dcery. Vzhlédla k němu a postřehla, že se na ni dívá, obličej zbrzděný hlubokou bolestí. Zaplavila ji vlna soucit. „Je mi to strašně líto," zamumlala „Netušila jsem..."

„Už jsme dokonce vybrali jména. Matthew, kdyby to byl chlapec, a Annie, pro dceru. Vybrali jsme je hned první noc po svatbě."

„Co... Jak se..." Nedokázala tu otázku dokončit.

„Byla zrovna v polovině těhotenství. Od začátku ji pozorně sledovali. Byla..., vlastně my oba jsme byli na první dítě dost staří. A v její rodině se dědil vysoký krevní tlak. Rozvinulo se u ní cosi, co se jmenuje preeklampsie. Nikdo neví, co ji vyvolává. Údajně je to celkem běžná záležitost, ale někdy se stane, že začne být krajně nebezpečná. A k tomu došlo u Marthy." Zmlkl, hluboka se nadechl a odvrátil se. Mluvit o tom mu zjevně působilo utrpení a Tess si přála, aby přestal, přála si, aby se země otevřela a pohltila ji za to, že ho sobecky donutila, aby to znova prožíval. Ale už bylo příliš pozdě.

„Doktoři řekli, že se nedá nic dělat," pokračoval zasmušile. „Tvrdili, že Martha musí na potrat. Annie byla příliš malá, než aby měla šanci přežít v inkubátoru, a i Marthiny šance přežít těhotenství se každým dnem zmenšovaly."

„Potrat..."

Jeho pohled jako by se obrátil do sebe. „Normálně bychom o něčem takovém vůbec neuvažovali. Ale tohle byla mezní situace. Moji ženě šlo o život. A tak jsme udělali to, co vždycky." Jeho výraz viditelně ztvrdl. „Požádali jsme o radu

svého farního kněze, otce McKaye."

V Tess se všechno sevřelo, protože tušila, co přijde.

Vanceův obličej se napjal. „Jeho názor, názor církve, byl jednoznačný. Řekl, že by to byla vražda. A ne jen tak nějaká vražda, ale nejodpornější, jaká vůbec existuje. Nevýslovný zločin. Vyjadřoval se velmi výmluvně. Řekl, že bychom se prohráli proti Božímu přikázání ‚nezabiješ‘. Řekl, že tady jde o lidský život. Že bychom zabili lidskou bytost na samém prahu jejího života, nejnevinnější oběť, jakou si lze představit. Oběť, která nechápe, oběť, která se nemůže bránit, nemůže prosit o slitování. Zeptal se, jestli bychom to udělali, kdybychom slyšeli její pláč, viděli její slzy. A jako by to nestačilo, uzavřel svou promluvu slovy: ‚Kdybyste měli roční dítě, zabili byste je, abyste si zachránili vlastní život? Ne. Samozřejmě, že ne. A co kdyby tomu dítěti byl měsíc? Anebo jeden jediný den? Co kdyby mu hodiny právě začaly odměřovat čas?‘” Vance se odmlčel a potřásl Při té vzpomínce hlavou. „Uposlechli jsme jeho rady. Žádný potrat. Svěřili jsme se do rukou Božích."

Pohlédl na hrob. Bylo znát, že v něm koluje smutek i hněv zároveň. „Martha se držela, ale pak dostala záchvat a zemřela na, krvácení do mozku. A Annie..., její malinkaté plíce vůbec nedostaly možnost nadechnout se našeho špinavého vzduchu."

„Je mi to tak hrozně líto." Tess se stěží zmohla na slovo, ale vlastně na tom nezáleželo. Vance se přenesl do svého vlastního světa. Když mu pohlédla do očí, viděla, že nad smutkem zvítězil hněv, který mu vyvěrá z hloubi duše.

„Byli jsme blázni, že jsme svěřili své životy do rukou těch ignorantů, těch arogantních šarlatánů. Už se to nestane. Nikomu. O to se postarám." Rozhlédl se po pustém okolí. „Za posledních tisíc let se svět hodně změnil. Život není o Boží vůli nebo o zlomyslnosti ďábla. Je o vědeckém poznání. A je načase, aby to lidé pochopili."

A v tom okamžiku to Tess došlo.

Krev jí ztuhla v žilách, jak na ni to poznání dolehlo s naprostou jistotou.

To on byl tím mužem v muzeu. Tím čtvrtým jezdcem byl William Vance.

V mysli se jí vyrojily vzpomínky na tu paniku, na útočící rytíře, střelbu, chaos a výkřiky.

„Veritas vos liberabit," vypadlo z ní bezděčně.

Vance si uvědomil, co se stalo. Svýma šedýma očima se rozzuřeně zabodl do jejích.

„Přesně tak."

Chtěla utéct, ale nohy ji neposlušely. Úplně zdřevněla. A v tu chvíli si vzpomněla na Reillyho.

„Promiňte, neměla jsem sem chodit." Na víc se nezmohla. Zase se jí vybavil masakr v muzeu; lidé, jejichž smrt tenhle muž svými činy zavinil. Rozhlédla se kolem a doufala, že někde poblíž někoho zahlédne - lidi, co přišli navštívit hroby svých blízkých, turisty nebo někoho, kdo sem zašel pozorovat ptáky, ale ještě bylo příliš časně. Byli s Vancem široko daleko sami.

„Jsem rád, že jste přišla. Uvítám společnost a ze všech lidí na světě byste právě vy měla nejvíc ocenit, o co usiluji."

„Prosím vás, já... Chtěla jsem jen..." Podařilo se jí přimět nohy k pohybu a váhavě o pár kroků couvla. Nervózně se rozhlížela, kudy uniknout. V tom okamžiku jí zazvonil mobil.

Dál klopýtavě couvala a s vytřeštěnými očima pozorovala Vancea, jak se k ní pomalu blíží. Natáhla jednu ruku proti němu a druhou hrábla do kabelky pro telefon, který nepřestával vyzvánět.

„Prosím," žadonila.

„Nedělejte to," řekl. V tu chvíli si uvědomila, že Vance drží v ruce jakousi střelnou zbraň. Vypadala jako dětská hračka, přes krátkou hranatou hlaveň měla žluté proužky. Tess se nestačila pohnout ani vykřiknout, jen rukou v kabelce svírala telefon a bezmocně přihlížela, jak Vance tiskne kohoutek. Vzduchem prolétly dva bodce a zasáhly ji do hrudi a do boku. Ucítila žhavou vlnu nesnesitelné bolesti.

Okamžitě se jí podlomily nohy a tělo jí ochrnulo.

Zhroutila se na zem.

Všechno se s ní zatočilo a upadla do bezvědomí.

Při pohledu na Tess kácející se k zemi pocítil muž ukrytý za stromem opodál - dlouhán v tmavém oblečení, které zatuchle páchlo cigaretovým kouřem - nával adrenalinu. Vyplivl žvýkačku Nicorette, vytáhl mobilní telefon a zmáčkl tlačítko zrychlené volby, zatímco druhou rukou lovil v pouzdře za zády pistoli Heckler & Koch.

De Angelis se ozval okamžitě. „Co se děje?"

„Jsem ještě pořád na hřbitově. Ta mladá žena..." Joe Plunkett se odmlčel a podíval se na Tess zhroucenou na mokré trávě. „Sešla se s nějakým chlapem a ten ji právě omráčil taserem."

„Cože?"

„Říkám vám, je odrovnaná. Co mám dělat? Chcete, abych ho zlikvidoval?" V duchu se už připravoval k akci. Taser pro něj nepředstavoval hrozbu. Neměl ponětí, jestli ten stříbrovlasý muž, co nad ženou stojí, má u sebe nějakou další zbraň, ale na tom venkoncem nezáleželo; vyřídí ho, aniž by mu dal šanci zareagovat - tím spíš, že ten dotyčný je tady očividně sám.

Čekal na příkaz. Už se mu předem zrychloval tep. Skoro slyšel, jak se De Angelisovi v hlavě o překot točí kolečka. Pak monsignore promluvil tichým, pečlivě ovládaným hlasem.

„Ne. Nic nedělejte. Na ní už nezáleží. Teď je důležitý především on. Pověste se mu na paty a dávejte pozor, ať ho neztratíte. Hned budu u vás."

Reilly poslouchal s uchem přilepeným k telefonu a zmocňoval se ho děs. „Tess? Tess!“ Jeho volání zůstávalo bez odpovědi a pak linka náhle zmlkla.

Okamžitě jí zavolal zpátky, ale po čtyřech zazvoněních mu předem namluvený hlas sdělil, že má zanechat vzkaz. Zkusil to ještě jednou, se stejným výsledkem.

Něco se stalo. Něco zlého.

Když Reilly předešlého dne zjistil, že se po něm Tess sháněla, pokusil se ji zastihnout v práci, ale už byla pryč. Nijak zvlášť se mu nechtělo zabývat se těmi templáři. Byl celý nesvůj, že to téma přišlo na přetřes na schůzce s ostatními členy týmu a monsignorem. Přesto ale Tess hned ráno znovu zavolal do kanceláře. Telefon zvedla její sekretářka Lizzie Hardingová a řekla mu, že Tess ještě nedorazila. „Volala, že přijde později,“ tak mu to povídala.

„Kdy později?“

„To neříkala.“

Když se zeptal na číslo Tessina mobilu, prohlásila, že osobní informace neposkytují, ale Reilly si umínil, že je načase, aby si její číslo opatřil - a jakmile oznámil, že je od FBI, postoj archeologického institutu se rázem změnil.

Po třech zazvoněních to v mobilním telefonu cvaklo, jenže Tess se neozvala. Bylo slyšet jen šumění, jako když se někomu v kapse nebo v kabelce zmáčkne tlačítko omylem. Pak ale uslyšel, jak Tess říká „prosím“ tónem, který ho zneklidnil. Znělo to vyděšeně, jako by se někoho o něco doprošovala. Načež následovala celá série zvuků. Reilly se v nich rychle pokoušel vyznat: ostré prásknutí, pak cosi zastřené, neurčitého, možná tlumený výkřik bolesti, a mnohem hlasitější zuchnutí. Zařval do sluchátka: „Tess!“ ale odpověď nepřišla a linka zmrtvěla.

S bušícím srdcem zíral na telefon. Ani trochu se mu nezamlouvalo, jakým tónem to svoje „prosím“ pronesla.

Určitě se stalo něco hrozně zlého.

Myšlenky mu uháněly jako o závod. Ještě jednou zavolal do institutu a nechal se spojit s Lizzii.

„Tady je znovu agent Reilly. Potřebuju vědět, kde je Tess...,“ rychle se opravil, „...kde je paní Ghaykinová. Je to naléhavé.“

„Netuším, kde je. Neříkala, kam jde. Jenom volala, že se zdrží.“

„Potřebuju, abyste se jí podívala do diáře a zkontrolovala její e-maily. Nemá náhodou elektronický kalendář nebo něco podobného? Určitě něco takového musí mít.“

„Počkejte chvíli,“ řekla Lizzie poněkud popuzeně.

Reilly si všiml, že parták se na něj zvědavě dívá.

„Co se děje?“ zeptal se Aparo.

Reilly jednou rukou zakryl mluvítko a druhou mu naškrábal číslo Tessina mobilu. „Jde o Tess. Něco se jí stalo. Zkus, jestli se její mobil nedá podle toho čísla lokalizovat.“

Na druhém břehu East River se šedé volvo pomalu probíjelo provozem na autostrádě Brooklyn-Queens a mířilo k Brooklynskému mostu.

O tři auta zpátky se v diskrétní vzdálenosti držel kovově šedý ford sedan, za jehož volantem seděl muž, který měl odporný zvyk vyhazovat ještě hořící nedopalky cigaret okýnkem.

Po jeho levé straně mu za řekou kynuly mrakodrapy Lower East Side.

Přesně jak odhadoval, volvo zahnilo na most a zamířilo na Manhattan.

34

Ještě než Tess otevřela oči, ucítila vůni kadidla. Když rozlepila víčka, uviděla stovky svíček - anebo jí to tak aspoň připadalo. Svými žlutými plamínky vrhaly měkké třepotavé světlo všude kolem.

Ležela na starém orientálním koberečku. Na pohmat byl drsný a ošoupaný. Zčistajasna se jí ve vzpomínkách vybavilo setkání s Vancem a zamrazilo ji strachy. Ale nebyl tady. Byla sama.

Nejistě se vyškřábala nejdřív do sedu a potom na nohy. Točila se jí hlava. Na hrudi a na levém boku ji pronikavě bolelo. Podívala se na ta místa a ohmatala si je; pokoušela se vzpomenout si, co se stalo.

Vystřelil po mně. Je to k nevíře, ale opravdu po mně vystřelil.

Jak to, že nejsem mrtvá?

Nechápala, jak je možné, že ještě pořád dýchá. Zkoumala svoje oblečení a hledala vstřely. Našla dvě místa, kam ji zasáhl, dvě místa, na kterých byla látka propíchnutá. Okraje děr byly trochu roztřepené a ožehlé. A vtom jí to začalo docházet - vybavil se jí Vance a zbraň v jeho ruce. Uvědomila si, že ji nechtěl zabít, jen paralyzovat, a že asi použil něco jako elektrošokovou pistoli.

Ne že by ji to pomyšlení dvakrát uklidnilo.

Ještě pořád viděla rozmazaně, ale měla dojem, že je v nějakém sklepe. Holé zdi, betonová podlaha, nízký strop s opěrnými pilíři. Žádná okna. Žádné dveře. V jednom rohu dřevěné schodiště vedoucí nahoru do tmy, kam nedosahovalo světlo svíček, většinou už rozteklých do beztvarych loužiček vosku.

Pomalou si uvědomovala, že to není jen sklep. Někdo tu bydlí. U jedné zdi stálo polní lůžko a vedle něj dřevěná bedna, která sloužila jako noční stolek. Přetékala knihami a papíry. Na druhé straně stál dlouhý stůl a u něj velká otáčivá kancelářská židle, která už si odsloužila svoje. I na obou koncích stolu se vršily knihy a papíry a na čestném místě uprostřed, obložen spoustou svíček, stál šifrovací stroj z Metropolitního muzea.

Dokonce i v příšeří se blýskal, jako by pocházel z jiného světa. Připadalo jí, že je v lepším stavu, než si ho pamatovala.

Taky na stole zahlédla svoji kabelku. Vedle ní ležela otevřená peněženka a Tess si náhle vzpomněla na mobil. Matně si

pamatovala, že než omdlela, telefon vyzváněl a ona se s ním pokoušela něco udělat. Věděla skoro jistě, že se jí povedlo zmáčkнуть tlačítko a navázat spojení. Vykročila ke kabelce, ale vtom ji zarazil náhlý zvuk. Otočila se. Přicházelo to z hořejška schodů - otevířely se dveře a zase s kovovým cvaknutím zapadly. Potom se na schodech ozvaly kroky a objevil se pár mužských nohou. Pak dolní okraj dlouhého převlečníku.

Když toho muže poznala, rychle couvla. Vance se na ni vlídně usmál a Tess na vteřinu blesklo hlavou, jestli si to s tím omráčením nakonec celé nevymyslela.

Mířil k ní. Nesl velkou plastovou láhev s vodou.

„Hrozně mě to mrzí, Tess," řekl omluvně. „Ale neměl jsem na vybranou."

Mezi knihami na stole sebral sklenici, nalil do ní trochu vody a podal ji Tess. Vytáhl z kapsy balení nějakých tabletek.

„Tumáte. Jsou to silné prášky proti bolesti. Jeden si vezměte a co nejvíc ho zapijte. Přestane vás bolet hlava."

Podívala se na prášky. Tu značku poznávala a balení se zdálo netknuté.

„Je to jen voltarol. No tak, vezměte si. Udělá se vám líp."

Na chvilku zaváhala, pak jednu tabletku vymáčkla z fólie a zapila ji. Vance jí dolil sklenici a Tess se znovu dychtivě napila. Ještě pořád byla napůl omámená tím, co se seběhlo. Ve slabém světle svíček se pokoušela zaostřit na Vancea pohled. „Kde to jsme? Co je to za místo?"

Zesmutněl a najednou vypadal trochu nejistě. „Asi by se dalo říct, že jsme u mě doma."

„Doma? Snad tady opravdu nebydlíte?"

Neodpověděl.

Tess nešlo do hlavy, co má tohle všechno znamenat. „Co ode mě chcete?"

Vance se na ni zkoumavě podíval. „To vy sama jste mě přece vyhledala."

„Vyhledala jsem vás, abyste mi s něčím poradil," utrhla se na něj. „Nečekala jsem, že po mně budete střílet a unesete mě."

„Uklidněte se, Tess. Nikdo vás neunesl."

„Ne? Takže předpokládám, že můžu svobodně odejít."

Vance se zamyšleně odvrátil. Po chvilce se k ní otočil zpátky. „Až si mě vyslechnete, možná se vám už ani nebude chtít."

„Ujišťuju vás, že odtud vypadnu co nejdřív."

„No..., možná máte pravdu." Vypadal nešťastně, a dokonce trochu zahanbeně. „Je to trochu komplikovanější, než se zdá."

V Tess začínala nad vztekem nabývat vrchu opatrnost. Co trojčíš? Neodporuj mu. Copak nevidíš, že je napůl mimo? Je vyšinutý. Klidně nechá člověku useknout hlavu. Zachovej klid. Nevěděla, kam s očima, nevěděla, co říct. Sjela pohledem k šifrovači a zahlédla ve zdi za ním za bedněný otvor. Malý a čtvercový. Probudila se v ní naděje, ale hned zase zhasla; Vance by jí přece nenechal únikovou cestu. Možná je pomatený, ale hloupý rozhodně není.

Její oči znovu přitáhl šifrovací stroj. Všechno se to stalo kvůli němu. Musí se o něm dozvědět víc. Přinutila se ke klidu a zeptala se: „Ten šifrovač je templářský, vidíte?"

„Ano. Když si jen pomyslím, kolikrát jsem byl ve Vatikánské knihovně a on tam někde ležel ve sklepení a usazoval se na něm prach! Nejspíš si vůbec neuvědomili, co se jim to tam povaluje."

„Po všech těch letech ještě pořád funguje?"

„Potřeboval vyčistit a promazat, ale teď funguje. Perfektně. Templáři byli důkladní."

Tess si přístroj prohlížela. Všimla si, že hned vedle něj leží na stole hromádka papírů. Staré dokumenty, zřejmě listy z nějakého rukopisu. Pohlédla na Vance a ten její pohled opětoval. Zdálo se, že ho Tessin zájem těší.

„Proč to všechno děláte?" zeptala se nakonec. „K čemu tu věc tolik potřebujete?"

„Všechno to začalo před několika lety ve Francii." Tesklivě se podíval na staré dokumenty u šifrovacího stroje a myšlenky se mu kamsi zatoulaly; za chvilku smutně pokračoval: „Vlastně to bylo krátce poté, co Martha a Annie umřely. Opustil jsem univerzitu. Byl jsem... plný zmatku a hněvu. Potřeboval jsem odtud vypadnout. Skončil jsem na jihu Francie, v Languedocu. Už jsem tam byl předtím, na výletě s Marthou. Je tam krásně. Snadno si představíte, jak to tam vypadalo kdysi, před dávnými lety. Mají bohatou historii, i když dost krvavou... Prostě narazil jsem tam na příběh, který mi nešel z hlavy. Příběh, který se stal před staletími. Byl o mladém knězi, kterého povolali k lůžku umírajícího, aby mu dal poslední pomazání a vyslechl jeho zpověď. Ten umírající stařec byl údajně jedním z posledních žijících templářů. Nepatřil ke kněžově kongregaci a nejdřív se jeho návštěvě bránil, ale nakonec svolil. Legenda tvrdí, že když kněz vyšel ven, byl bílý jako stěna. A nejen ve tváři - i vlasy mu prý hrůzou zbělely. Od toho dne se už nikdy neusmál. Až mnohem později, těsně před svou smrtí, naznačil, co se tenkrát stalo. Templář mu vyprávěl svůj životní příběh a ukázal mu nějaké dokumenty. Knězem otrásl tak, že to málem nepřežil. A to je všechno. Nedokázal jsem na ten příběh zapomenout, pronásledovala mě představa, jak tomu knězi bělejí vlasy po pár minutách strávených s umírajícím starcem. Zjistit, co byly ty dokumenty zač, se pro mě od té doby stalo..."

Posedlostí, pomyslela si Tess.

„...jakýmsi posláním." Vance se pousmál, paměť mu zřejmě vykouzlila vzpomínky na daleké klášterní knihovny. „Už ani nevím, kolik zaprášených archivů jsem prohrabal v muzeích, kostelích a kláštřích po celé Francii a dokonce i za Pyrenejemi, v severním Španělsku." Odmlčel se, natáhl ruku a položil ji na dokumenty vedle šifrovače. „A jednoho dne jsem cosi objevil. V templářském hradu."

Hradu, který má nad vstupním portálem vytesaný nápis. Tess se přímo zatočila hlava. Vzpomněla si na latinská slova, která ho slyšela pronést, na heslo, o kterém jí Glive říkal, že je vytesáno na kamenném překladu na hradě de Blanchefort. Znovu pohlédla na listy ležící na stole. Bylo znát, že jsou starobylé, ručně psané. „Našel jste ten původní rukopis?" zeptala se. Jako by se trochu toho vzrušení, které tehdy pocíťoval Vance, přeneslo i na ni. Vzápětí ji jako

blesk osvítilo poznání. „Ale byl zašifrovaný. Proto jste potřeboval ten šifrovací stroj.“

Zvolna přikývl na souhlas. „Ano. Bylo to pro mě obrovské zklamání. Celé ty roky jsem věděl, že jsem na stopě něčemu důležitému, a když jsem konečně získal ty správné dokumenty, nedokázal jsem je přečíst. Šifry založené na prostém nahrazování nebo vynechávání písmen nefungovaly - ačkoli mně bylo hned jasné, že půjde o něco rafinovanějšího. Odhalil jsem tajuplné nářezky na templářské šifrovací stroje, ale žádný jsem nikde nenašel. Vypadalo to naprosto beznadějně. Veškerý majetek templářů byl zničen, když je roku 1307 zlikvidovali. Ale potom zasáhl osud a vynesl na světlo tenhle malý poklad. Celá léta ležel v útrokách Vatikánu, kdysi dávno ho tam ukryli a pak na něj zapomněli.“

„Takže teď to dokážete přečíst.“

„Stejně snadno jako noviny,“ poklepal na rukopis dlaní.

Tess projel přívalem vzrušení. Zastýděla se a honem si připomněla zmařené lidské životy i to, že Vance je nejspíš pomatený, a jak se nedávno ukázalo, bezpochyby nebezpečný. Asi opravdu směřuje k významnému objevu, daleko významnějšímu, než na jaký se kdy zmůže ona sama, ale je potřeba mít na paměti, že ten objev nasákl krví nevinných lidí. Celá jeho historie má v sobě cosi temného a zneklidňujícího - Tess to jasně cítila.

Zadívala se na Vancea, který se zase pohroužil do myšlenek. „Co myslíte, že najdete?“

„Cosi, co bylo ztraceno až příliš dlouho.“ Oči se mu zúžily a rozhořely. „A co uvede věci na pravou míru.“

A kvůli čemu stojí zato zabít, měla na jazyku, ale rozhodla se mlčet. Vzpomněla si na Vanceovu teorii, že zakladatel templářského řádu patřil ke katarům. Vance jí právě řekl, že ten dopis našel v Languedocu, a odtamtud - jak Vance tvrdil k rozhořčení onoho francouzského historika, jehož článek četla - pocházel rod Huga z Paynsu. Chtěla se ho na to zeptat, ale než stačila promluvit, ozval se odněkud seshora rachot, jako by se na kamennou podlahu sesypaly cihly. Vance okamžitě vyskočil. „Počkejte tady,“ nařídil.

Zalétla očima ke stropu a pátrala, odkud ten zvuk přišel. „Co to bylo?“

„Počkejte tady,“ trval na svém. Oběhl stůl, vytáhl z brašny taser, který předtím použil proti ní, ale rozmyslel si to a zase ho odhodil. Prohrábl se brašnou a vyndal jinou zbraň, tentokrát obyčejnou pistoli, znovu oběhl stůl a pospíchal ke schodům.

Hbitě po nich vyběhl, a když jeho nohy zmizely z dohledu, zaslechla Tess kovové klapnutí, jak za sebou zavřel a zamkl dveře.

35

De Angelis si vynadal hned, jak klopýtl o vyčnívající kus zuhelnatělého dřeva a uvolnil haldu trosek. Nenápadně se pohybovat po vyhořelém kostele nebyla žádná hračka; ve tmě a vlhku se všude kolem válely ohořelé krovky a kusy kamenných překladů z propadlého stropu.

Když se dozvěděl, do jaké ruiny Plunkett vystopoval Tess a jejího stříbrovlasého únosce, zdálo se mu to nejdřív divné. Ale když se teď kradl tichými, strašidelnými pozůstatky kostela Nanebevstoupení, pochopil, že je to dokonalé místo na nerušenou práci - tedy aspoň pro člověka, u něhož oddanost věci převládá nad touhou po osobním pohodlí. Další důkaz - ačkoli už vlastně zbytečný -, že ten, koho hledá, přesně věděl, co si to z muzea odnáší.

De Angelis vstoupil do kostela postranním vchodem před necelými čtyřiceti minutami. Plunkett zahlédl, jak únosce vytáhl Tess Chaykinovou ze zadního sedadla šedého volva a právě tímhle vchodem ji odvedl dovnitř. Tess měla zavázané oči a zdálo se, že je sotva při vědomí - musela se toho muže přidržovat kolem ramen, jinak by nevyšla těch pár schůdků ke dveřím.

Kostelík stál na Západní Stočtrnácté ulici. Krčil se mezi dvěma řadami budov z hnědého pískovce a podél jeho východní zdi běžela uzounká ulička, v níž teď parkovalo volvo a sedan. Nedávno šeredně utrpěl velkým požárem a nevypadalo to, že by rekonstrukce byla na dohled. U vchodu stál poutač s dvoumetrovým teploměrem, na kterém stupínky znázorňovaly, jak se daří shánět peníze na obnovu dřívější slávy. Zatím se vyšplhal stěží do třetiny potřebné výšky.

Monsignore proklouzl úzkým průchodem dovnitř. Dvě řady sloupů oddělovaly boční lodě od ústředního prostoru, plného naplň spálených lavic. Ze stěn žárem opadal všecken štuk, obnažené cihlové zdivo bylo zčernalé a místy rozpukané. U stropu přežilo mezi vnějšími zdmi a sloupovím několik žeber klenby, ale byla ohořelá a zdeformovaná k nepoznání. Po kdysi pyšném vitrážovém oknu nad vchodem zůstal jen prázdný kruh, který kdosi zatloukl prkny.

De Angelis se plížil při kraji kostelní lodi, minul roztavená mosazná křídla oltáře a opatrně vystoupal po schůdkách na kněžiště. Po pravici měl ohořelé pozůstatky velké, baldachýnem kryté kazatelny. V kostele vládlo ticho, jen tu a tam sem některou dírou ve zdi dolehl hluk z ulice. De Angelis se dohadoval, že únosce s tou ženou musejí být někde vzadu.

Plunketta nechal hlídat venku a sám teď proklouzl kolem zbytků oltáře do průchodu za kněžištěm. Na hlavě svého Sig Sauera přitom pomalu našroubovával tlumič.

A v tu chvíli klopýtl o kupu trosek.

Rachot se rozlehl temným průchodem na obě strany. De Angelis strnul uprostřed kroku a napjatě poslouchal, jestli nevyvolal poplach. Napjal zrak, aby dohlédl na dveře na konci průchodu, a vtom za nimi zaslechl tlumené bouchnutí a blížící se lehké kroky. Rychle uskočil, přitiskl se ke zdi a zvedl pistoli. Kroky se přibližovaly, zarachotila klika, ale dveře se neotevřely ven směrem k němu, nýbrž dovnitř a za nimi nebylo vidět nic než tmu. Zato De Angelis sám stál ve světle.

Na to, aby couvl, bylo příliš pozdě a bylo to příliš nebezpečné, nemluvě o tom, že utíkat neměl v povaze. A tak se do té temnoty vrátil.

Vance svíral v ruce zbraň a díval se dveřmi na člověka, který se vetřel do jeho útočiště. Nepoznával ho. Zahlédl na jeho krku cosi jako kolárek a zaváhal.

Vtom se neznámý vrhl kupředu. Vance chtěl vystřelit, ale než stačil stisknout spoušť, muž na něj skočil a pokusil se ho srazit na Podlahu. Vanceovi vyletěla zbraň z ruky. Chodbička byla úzká a nízká. Vance toho využil a odrazil se od zdi, ale ten druhý byl mnohem silnější a znova ho povalil. Tentokrát Vance prudce vykopl kolenem a ke svému uspokojení zaslechl bolestný výkřik. Po podlaze hlučně zarachotila další zbraň, tentokrát útočnickova. Ale muž se obratem vzpamatoval a uštědřil mu pěsti tvrdou ránu do hlavy.

Úder Vancea zabolěl, ale neomráčil. Naopak v něm probudil zuřivost. Dnes už podruhé bylo jeho úsilí ohroženo - poprvé Tess Chaykinovou, teď tímhle neznámým. Znovu zaútočil kolenem i pěstmi a zasypal útočníka smrtící ran.

Nebyly to žádné školené údery, ale poháněl je vztek. Ničemu a nikomu nedovolí stavět se mezi něj a jeho cíl.

Vetřelec jeho rány zkušně odrážel a ustupoval, ale přitom zakopl o pohozená prkna. Vance postřehl příležitost a kopl ho prudce do kolena. Hrál po pistoli, zamířil a několikrát vypálil. Jenže muž byl rychlý a včas se vrhl stranou. Z přidušeného výkřiku Vance usoudil, že ho některá kulka přece jen zasáhla, ale jistý si nebyl. Ten člověk se pořád ještě hýbal, klopýtal zpátky do kněžiště.

Vance na kratičký okamžik zaváhal.

Má jít za ním, zjistit, kdo to je, a skoncovat s ním? Pak uslyšel jakýsi hluk z opačného konce kostela. Neznámý sem nepřišel sám.

Rozhodl se, že nejlepší bude utéct. Otočil se a spěchal k padacím dvířkům, která zakrývala vstup do sklepa.

36

Tess uslyšela prásknout výstřely a hned vzápětí výkřik plný bolesti. Někoho zasáhli. K padacím dvířkům spěchaly kroky. Netušila, jestli je to Vance nebo někdo jiný, ale neminila jen tak stát a čekat, až se to dozví.

Proběhla sklepem, popadla ze stolu svou kabelku a vyndala z ní mobil. Mezi mihotavými svíčkami zazářil podsvícený displej jako reflektor, ale jen proto, aby jí sdělil, že v daném místě není signál. Vlastně na tom nezáleželo; Tess stejně neznala číslo FBI z paměti, a kdyby vytočila tísňovou linku 911, nestihla by jim vysvětlit, o co běží. Krom toho neměla nejmenší tušení, kde se vlastně nachází.

Pomoc, jsem ve sklepe někde tady ve městě.

Aspoň myslím.

Paráda.

Ještě pořád napůl omámená a se srdcem až v krku se nervózně rozhlížela kolem sebe; vtom si vzpomněla na zabeđený otvor nad stolem. Bez rozmyšlení se k němu vrhla, shodila na zem hromadu nepořádku, vylezla na stůl a začala škusbat za fošny, kterými byla díra zatlučená, aby je uvolnila. Nepovolovaly. Bezmocně s nimi cloumala, ale držely pevně. Vtom uslyšela, že se padací dveře otevírají. Otočila se a uviděla nohy sestupující dolů. Patřily Vanceovi.

Rychle přešla očima místnost a zastavila se u taseru, který předtím Vance odhodil. Ležel na rohu stolu, za stohem knih. Chňapla po něm a roztrášenými rukama namířila na Vancea, jehož tvář se vynořila z temnoty. Zadíval se jí do očí.

„Nepřibližujte se ke mně!“ zaječela.

„Tess, prosím vás,“ naléhal na ni a gestem se ji snažil uklidnit „Musíme odtud.“

„My? O čem to mluvíte? Nechoďte ke mně.“

Dál se přibližoval. „Tess, odložte tu pistoli.“

V panice stiskla spoušť - ale nic se nestalo. Už mu k ní chybělo sotva pár metrů. Převrátila pistoli v ruce a prohlížela si ji, snažila se zjistit, jestli na něco nezapomněla. Vance zrychlil. Zoufale zírala na zbraň, konečně zahlédla malou pojistku a uvolnila ji. Na pistoli se vzadu rozsvítilo maličké červené světélko. Znovu ji zvedla a zjistila, že se jí nějak povedlo aktivovat laserový paprsek. Na Vanceově hrudi se objevila droboučká červená tečka. Tančila doleva a doprava, jak se Tess třásla ruce. Už byl skoro u ní. Tess se zavřenými očima stiskla spoušť; byl to gumový knoflík, ne studená ocel, kterou čekala. Taser s hlasitým lupnutím ožil a Tess vykřikla, když viděla, jak z něj vylétly dvě elektrody s nerezovými zpětnými háčky, od kterých se táhly drátky.

První minula svůj cíl, proletěla Vanceovi kolem hrudníku a zmizela kdesi v šeru, ale druhá ho zasáhla do levého stehna. Pět vteřin do něj proudilo padesát tisíc voltů elektrického napětí, ochromily jeho centrální nervový systém a přivodily mu nekontrolovatelné tahy svalů. Škubl sebou a prohnul se do oblouku, jak mu tělem projely spalující křeče, nohy se mu podlomily. S obličejem staženým bolestí se bezmocně zhroutil na zem.

Tess chvíli nevěděla kudy kam, ale Vanceovy steny jí připomněly její svízelnou situaci a vyburcovaly ji. Napadlo ji protáhnout se kolem něj a vyběhnout po schodech, ale netroufala si k němu blíž. Taký nevěděla, s kým se Vance nahoře utkal, a tolik se bála, že o radši nechtěla zjišťovat. Vrátila se k zabeđenému otvoru, kopala dc prken a cloumala jimi, dokud jedno konečně nepovolilo. Vytrhla ho, vypáčila jím ostatní a nakoukla do díry.

Někam dozadu se táhl tmavý tunel.

Neměla kam jinam utéct, a tak se začala soukat do otvoru, ale pak se ohlédl. Vance se ještě pořád svíjel bolestí a na stole ležel šifrovač a rukopisy, všechno na dosah.

Bylo to příliš lákavé, nedokázala odolat.

Shýbla se, popadla hromádku dokumentů a nacpala si ji do kabelky. Zrak jí padl na její vlastní peněženku povalující se uprostřed hromady nepořádku, kterou prve ve spěchu shodila ze stolu. Chtěla si pro ni dojít, ale vtom koutkem oka postřehla, že se Vance pokouší zvednout. Na zlomek vteřiny zaváhala, ale pak se rozhodla, že už riskovala dost a že odtud musí zmizet. Otočila se na patě, vydrápala se do tunelu a spěchala kupředu do tmy.

Asi třicet metrů se musela co nejvíc hrbít, a stejně se hlavou málem dotýkala stropu. Pak se štola rozšířila a zvýšila. Tess se vybavila nepříjemná vzpomínka na staré katakomby v Mexiku, které navštívila jako studentka. Tady byl vzduch dokonce ještě vlhčí a při pohledu pod nohy zjistila proč. Prostředkem chodby tekł úzký proud černé vody. Tess klopýtala podle něj a nohy jí klouzaly po mokré opotřebované kamenné dlažbě. Každou chvíli sjela do ledové vody až po kotníky. Pak pramen najednou končil a voda padala o půldruhého metru níž do dalšího, ještě většího tunelu.

Tess se ohlédla a poslouchala. Co to slyší? Je to jen voda, nebo ještě něco jiného?

Tmu prořízl drásavý výkřik: „Tess!”

Vance. Jeho řev přicházel zezadu. Už se vzpamatoval a jde po ní.

Nadechla se, spustila se přes okraj otvoru a zavěsila se za natažené ruce; do rukávu se jí vhrnula voda a rázem ji celou promočila. Ale díkybohu dosáhla špičkami na pevnou zem a mohla se pustit. Ve spodním tunelu byl proud vody širší a hlubší. Plaval na něm povlak špíny, která tak odporně páchla, že Tess rázem pochopila, že se ocitla ve stoce. Nejdřív se pokoušela jít po kraji, ale brzy to vzdala. Dno se svažovalo příliš příkře a bylo příliš kluzké. Obrnila se proti pomyšlení, co asi voda ve svém olejnatém sevření unáší, a pustila se rovnou Prostředkem, kde jí hladina sahala skoro ke kolenům. Koutkem oka zachytila pohyb a barevný zákmít. Ze tmy probleskovaly malé rudé fličky; pohybovaly se a Tess zaslechla zvuk, který ji vyděsil. Podél stoky cupitaly krysy.

„Tess!” Vlhkým tunelem se rozeřměl Vanceův hlas; odrážel se od stěn, jako by přicházel ze všech stran najednou.

Po několika dalších metrech si Tess uvědomila, že tma před ní řídne. Tápavě klopýtala kupředu, jak nejrychleji si troufla. Za žádnou cenu nesmí upadnout obličejem do té špíny. Konečně dorazila ke zdroji světla - přicházelo shora. Z kanálové mřížky v chodníku. Tess nad hlavou slyšela lidi. Když přišla blíž, dokonce je i viděla nějakých šest metrů nad sebou.

Probudila se v ní naděje. „Pomoc!” rozkřičela se. „Pomozte mi! Jsem tady dole. Pomoc!” Zdálo se, že ji nikdo neslyší, a pokud přece jen ano, všichni její křik ignorovali. Samozřejmě, že tě ignorují. Co bys taky čekala? Tohle je New York.

Brát vážně řev pomatenců z kanálu je to poslední, co by zdejší lidi udělali.

Tess došlo, že její výkřiky se rozléhají tunelem na obě strany. Zaposlouchala se. Přibližovaly se k ní jakési zvuky.

Čvachtání a šplouchání. Přece tady nebude jen tak stát a čekat, až ji Vance dožene. Bez ohledu na mokro a špínu znova vyrazila kupředu a skoro okamžitě se ocitla v místě, kde se tunel dvojil.

Jedna větev byla širší, ale tmavší a zdála se vlhčí. Bude snadnější ukrýt se v ní? Možná. Vybrala si ji. Už o nějakých patnáct metrů dál vyšlo najevo, že to byla chyba. Před sebou měla holou cihlovou zeď.

Slepá ulička.

37

Když Vance nahoře v kostele odrazil vetřelce, plánoval, že použije tunely jako únikovou cestu a šifrovač i nedoluštěný text vezme s sebou. Ale důmyslný stroj, který teď svíral v ruce, byl to jediné, co mu zbylo. Rukopis byl pryč. Cítil, jak se ho zmocňuje ledová zuřivost. Vyřkl Tessino jméno; odrazilo se od vlhkých stěn, které ho obklopovaly.

Vždycky s Tess Chaykinovou vycházeli v dobrém. Pamatoval si, že ji kdysi mival rád, tehdy v těch dobách, kdy ještě byl schopen mít rád lidi, a ani později k ní necítil nenávisť. Opravdu ne, vždyť ho dokonce napadlo, že ji přizve, ať se připojí k jeho... křížové výpravě.

Ale teď mu ukradla rukopis, jeho rukopis, a to ho rozzuřilo.

Posunul si šifrovač do pohodlnější polohy a znovu vyrazil v Tessiných stopách. Jestli ji brzy nedostihne, mohla by najít cestu ven z tohoto spleťtého labyrintu.

A to jí nesmí dovolit.

Cítil, jak se v něm zase vzrývá vztek, ale potlačil ho. Nemůže riskovat žádnou zbrkllost.

Teď ne.

A hlavně ne tady dole.

Tess se na konci slepé uličky obrátila a chtěla se vrátit toutéž cestou, kterou přišla, ale vtom zahlédla v postranní zdi kovové dveře. Vzala za zrezivělou kliku a zatáhla. Nebyly zamčené, jen zatuhlé nepoužíváním. S vypětím všech sil je otevřela a spatřila točité schůdky táhnoucí se kamsi dolů. Jít ještě hlouběji a do ještě větší tmy se jí nezdálo dvakrát moudré, ale neměla na vybranou.

Pomalu sestupovala níž a níž, každý stupeň nejdřív vyzkoušela, než na něj přenesla celou váhu, až konečně dorazila na dno další chodby. Prokristapána, kolik tady těch chodeb je? Ještěže tahle byla širší než ty předchozí, a co víc, bylo v ní sucho. Přinejmenším prozatím. Ať je to, co je to, aspoň to není stoka.

Netušila, kterým směrem má utíkat. Nakonec se pustila doleva. Před sebou zahlédla zákmít světla. Pohybujícího se, žlutého světla. Že by zase svíčky?

Nerohodně postupovala kupředu.

Světlo zmizelo.

Tess strnula na místě. Pak si uvědomila, že nezhaslo - někdo je zaclonil tělem.

Za ní se ještě pořád ozývaly ty zvuky. Bůhvíkdokdo je tam vepředu, ale Vance to být nemůže. Anebo ano? Třeba se tady v těch chodbách vyzná. Říkal přece, že tu žije. Přiměla se k pohybu a najednou o pár metrů dál zahlédla ne jednu, ale dvě postavy. Nepřipadalo jí, že by kterýkoli z těch dvou byl Vance. Netušila, jestli jsou to muži nebo ženy, ale tady dole z

nikoho nekoukalo nic dobrého.

„Hej, holčičko," zahulákal chraptivý hlas. „Zabloudila jsi?"

Tess usoudila, že váhání by napáchalo víc škody než užítku, a tak přidala do kroku, přestože kolem ní panovala skoro úplná tma.

„Máme dneska šťastnej den, člověče," ozval se další, tentokrát pronikavý hlas.

Nezněly dvakrát přátelsky.

Tess pokračovala v chůzi. Zvuky za ní sílily. Srdce se jí svíralo. Už byla skoro u těch dvou. Obličej jim pořád ještě tonuly ve tmě. V matném světle svíček bylo vidět hromadu papírových krabic, srolovaný koberec a změť pokrývek.

Rychle přemýšlela. „Jdou sem poldové," vybafla, když došla až k nim.

„Co tady do hajzlu chtěj?" zamumlal jeden.

Tess se kolem nich snažila protáhnout, ale jeden ji popadl za kabát.

„Hele, panenko, pocem..."

Tess se instinktivně ohnala pěstí a praštila ho ze strany do hlavy. Překvapeně vyhekl a stáhl se. Vzápětí se chtěl pokusit o štěstí ten s pištivým hlasem, ale zřejmě v Tessiných očích lesknoucích se ve slabém žlutavém světle zahlédl cosi, co ho odradilo.

Tess se odvrátila a dala se na útěk, aby od těch vandráků byla brzy co nejdál. Neustávala v běhu, ačkoli už byla unavená, lapala po dechu a ponurost téhle podsvětní říše ji začínala zmáhat.

O kus dál se chodba zase větvila. Tess neměla tušení, kam se dát. Tentokrát zamířila doprava. Po pár metrech objevila ve stěně výklenek a v něm dveře. Stačilo do nich strčit a otevřely se. Další přičle sestupující dolů. Tam Tess nepotřebovala, potřebovala nahoru. Jenže nutně musela setřást Vancea, a tak se po nich pustila. Doufala, že sem se za ní Vance snad nevydá.

Ocitla se v ještě větším tunelu, taky suchém a s rovnými stěnami. Byla tu mnohem větší tma, a tak Tess opatrně tápala kupředu, přidržovala se stěny a dávala se jí vést. Vanceovy kroky ani výkřiky už neslyšela. Oddechla si. Bájecně. A co teď? Po necelé minutě, která jí připadala spíš jako věčnost, za sebou něco zaslechla. Tentokrát to nebyly krysy ani lidský pronásledovatel. To, co slyšela, byl rachot vlaku.

Do háje! Jsem v metru.

Na zdi dopadl slabý mihotavý záblesk světla, jak se vlak hlučně přibližoval. Tess se dala do běhu, zoufale se pokoušela neztratit z očí napájecí kolejnici a jen doufala, že o ni nezavadí. Vlak se rychle blížil, jeho rytmický rachot se odrážel od stěn tunelu. Už ji skoro dohnal, když ke své úlevě ve světle reflektorů zahlédla výklenek ve zdi. Vrhla se do něj. Ještě než se stačila úplně vmáčknot dovnitř, vlak byl vedle ní, stěží pár centimetrů od jejího rozklepaného těla. S rozbušeným srdcem si pudově přitiskla ruce na obličej a pevně zavřela oči - i tak vnímala mihání světél, jak se vlak řítí kolem. Dorážel na ni proud dusného horkého vzduchu, cítila ho v každém póru, vnikal jí do nosu a do úst. Přitiskla se ke zdi ještě pevněji. Ten hřmot byl ohlušující, potlačil všechny ostatní Tessiny smysly. Nechala oči pevně zavřené, dokud ji světla konečně neminula. Vzápětí vzduch prořizl kvílivý jakot, jak se brzdy vlaku se zajiskřením zakously do kol. I když Tess ještě pořád bušilo srdce až v uších, ohromně se jí ulevilo.

Stanice. Asi jsem blízko stanice.

Posbírala poslední špetky energie, přiměla se k pohybu, a když vlak zase odjel, odpotácela se těch posledních, zoufalých pár metrů; k jasné záři světél a vysoukala se na nástupiště. Několik opoždilých pasažérů mizelo po schodech, a pokud ji některý z nich zahlédl, nedal to najevo.

Tess chvilku zůstala tak, jak byla - na všech čtyřech na krajíčku peronu, bez sebe strachy a únavou, mokrá, špinavá a roztřesená. Konečně se přinutila vstát.

S nohama jako z hadrů vyčerpaně zamířila za ostatními nahoru, vstříc civilizaci.

38

Tess seděla v Reillyho autě zaparkovaném přes ulici od stanice podzemky na Stotřetí ulici a klepala se, ačkoli byla zabalená v dece a ruce si hřála o obrovský hrnek horké kávy. V promočeném oblečení jí bylo zima. Od pasu dolů byla promrzlá na kost a zbytek těla na tom nebyl o moc líp.

Reilly jí nabídl, že ji odveze do nemocnice anebo rovnou domů, ale Tess si stála na svém, že jí nic není a domů hned teď nepotřebuje. Napřed mu chtěla odvykládat, co všechno se dozvěděla.

Zatímco se do metra trousily policejní týmy, vyprávěla mu, co se mezi ní a Vancem odehrálo. Že jí Clive doporučil, aby se s profesorem poradila; že se s ním setkala už kdysi dávno před lety, a tak to riskla a vypravila se za ním na hřbitov, protože doufala, že jí pomůže poodhalit souvislosti skryté za loupeží v muzeu. Shrnula Reillymu, co jí Vance pověděl o smrti své ženy při porodu a o tom, že podle něj je tím vinen kněz - a taky o tom, že prý chce „uvést věci na pravou míru". To Reillyho zaujalo. Tess mu převyprávěla příběh o umírajícím templáři a knězi, kterému hrůzou zbělely vlasy, popsala mu, jak po ní Vance vystřelil a jak se ocitla ve sklepe, jak je někdo vyrušil, potom slyšela přestřelku a nakonec utekla.

Během povídání si představovala, jak se skupiny pátračů vějířovitě rozcházejí chodbami a hledají Vancea v tom hrůzostrašném podzemí, ale bylo jí jasné, že ten je patrně už dávno pryč. Při vzpomínce na tunely se znovu otřásla. Nechtěla se tam už nikdy vrátit a jen doufala, že se to od ní nebude vyžadovat. Ještě nikdy se tak příšerně nebála. I když vlastně ano - při útoku na muzeum před pár dny Během necelého týdne dvakrát zakusila nejhorší strach svého života Radši ani nepřemýšlet, jak tahle série může pokračovat...

Když domluvila, Reilly zavrtěl hlavou.

„Co vy na to?“ zeptala se.

Mlčky na ni hleděl.

„Proč se na mě tak díváte?“

„Chováte se jako blázen, víte o tom?“

Rozladěně si povzdechla. „Proč?“

„Ale no tak, Tess. Od vás se přece nečeká, že se budete honit za stopami a pokoušet se vyřešit tenhle případ sama. Sakra, vůbec se od vás nečeká, že byste ho řešila. Je to moje práce. A tečka.“

Tess se ušklíbala. „Bojíte se, že vás zahanbím?“

Reilly na žertovný tón nepřistoupil. „Myslím to vážně. Mohla jste přijít k šerednému úrazu. Anebo dopadnout ještě hůř. Copak to nechápete? Kvůli téhle věci už se zabijelo. Není to žádná legrace. Prokristapána, musíte přece myslet na dceru.“

Při zmínce o Kim Tess viditelně strnula. „Ale vždyť já počítala, že si jen zajdu popovídat s profesorem historie.“

Nečekala jsem, že mě postřelí tím...“ hledala potřebné slovo.

„Taserem.“

To je přece fuk. tím taserem, nacpe mě dozadu do auta a bude mě honit po stokách prolezlých krysy. Vždyť je profesor historie, proboha! Pod tím si člověk představí slušně vychovaného introverta, co kouří dýmku, a ne...“

„Šilence?“

Tess se zamračila a odvrátila. Navzdory všemu, co prožila, se jí takové označení přičilo. „Nevím, jestli bych zašla až tak daleko..., ale rozhodně s ním není všechno v pořádku.“ Bdl jí osten soucitu k Vanceovi, což ji samotnou zaskočilo, a vzápětí se slyšela, jak říká: „Potřebuje pomoc.“

Reilly se na chvíli odmlčel a pozorně si ji prohlížel. „No dobře. Až se vzpamatujete, pořádně vás vyslechnu, ale teď hlavně musíme najít to místo, kam vás odvezl. Nemáte ponětí, kde vás držel, co to bylo za sklep?“

Zavrtěla hlavou. „Už jsem vám říkala, že ne. V autě mi zavázal oči a cesta odtamtud, to byla jedna jediná, nekonečná spleť tmavých chodeb. Ale nemůže to odtud být daleko. Vždyť jsem to ušla pěšky.“

„Odhadla byste, kolik to bylo bloků?“

„Nevím..., pět?“

„Tak dobře. Podíváme se do mapy a uvidíme, jestli to vaše vězení najdeme.“

Reilly se sbíral k odchodu, ale Tess ho zadržela. „Ještě o jedné věci jsem vám neřekla.“

„U vás mě to ani neudivuje,“ rýpl si do ní. „Oč jde?“

Tess sáhla do kabelky a vytáhla listy, které sebrala z Vanceova stolu. Rozložila je před Reillym, aby se na ně podíval, a přitom si je na denním světle poprvé pořádně prohlédla. Dokument sepsaný na starodávném pergameni byl překrásný, ačkoli neobsahoval žádné ilustrace, jen prostý, podivně hutný text souvisle pokrývající stránky od kraje ke kraji, jediný nepřerušovaný tok úhledných písmen bez jakýchkoli mezer mezi slovy či odstavci.

Reilly ho užasle zkoumal a pak k ní vzhledl. Ušklíbala se a tvář ještě pořád umazanou od špíny z tunelů jí prozářil úsměv.

„Sebrala jsem to Vanceovi,“ řekla. „Je to ten templářský rukopis z Languedocu. Ale má to háček. Umím trochu latinsky, jenže tenhle text nedává smysl. Je to galimatyáš. Proto Vance potřeboval šifrovač. Ty dokumenty jsou klíčem ke všemu, co se děje.“

Reilly se zachmuřil. „Jenže bez šifrovače jsou k ničemu.“

Tess se triumfálně blýsklo v očích. „To je fakt. Ale platí to i obráceně - šifrovač bez nich taky ztrácí smysl.“

Bylo jí jasné, že na tenhle okamžik bude vždycky s gustem vzpomínat. Reilly ztratil řeč a nevěděl, kudy kam. Tess věděla, že mu udělala radost, ale taky věděla, že by se radši propadl, než by jí to dal najevo. Ani za nic nechtěl v Tess podporovat její bezhlavou odvalu. Místo toho na ni chvíli zíral, pak vylezl z auta, přivolal ostatní agenty a přikázal, aby okamžitě pořídili fotografie těch dokumentů. O chvíli později přichvátil muž s ohromným fotoaparátem a Reilly mu rukopis podal.

Tess přihlížela, jak fotograf rozkládá jednotlivé stránky po kapotě auta a pouští se do práce. Když se zase ohlédla po Reillym, držel malou vysílačku a nechával si podávat hlášení o situaci v tunelech Zaujetí, s jakým se své práci věnoval, ji imponovalo. Zatímco mumlal do vysílačky jakési záhadné pokyny, podíval se na ni a Tess by přísahala, že v tom pohledu zachytila slabý úsměv.

„Musím jít tam dolů,“ řekl jí, když se odhlásil. „Našli vaše dva přátele.“

„A co Vance?“

„Není po něm ani stopy.“ Na Reillym bylo znát, že z toho nemá žádnou radost. „Zařídím, aby vás někdo hodil domů.“

„To nepospíchá,“ opáčila. Což nebyla tak úplně pravda. Strašně moc toužila zbavit se špíny, mokrých šatů a celé hodiny stát pod sprchou - ale teprve až fotograf skončí. Ze všeho nejdřív se chtěla podívat na dokument, kterým tohle všechno začalo.

Reilly ji nechal v autě a pomalu odcházel. Viděla ho, jak se cestou baví s pár dalšími agenty, pak všichni společně zamířili ke vchodu do metra.

Najednou ji z myšlenek vytrhl mobilní telefon. Z čísla na displeji poznala, že jí volají z domova.

„Tess, drahoušku, to jsem já,“ ozvala se Eileen.

„Mami! Hrozně mě to mrzí, měla jsem ti zavolat.“

„Zavolat mi? Proč? Děje se něco?“

Tess vydechla úlevou. Neexistuje důvod, proč by měla matce dělat těžkou hlavu. Jestli s ní mluvili lidé z FBI, určitě si dali záležet, aby ji nevylekali. „Ne, ovšemže ne. Proč voláš?“

„Chtěla jsem se zeptat, kdy přijdeš. Tvůj přítel už tady na tebe čeká.“

Tess zamrazilo. „Můj přítel?“

„Ano. Je ohromně milý," rozplývala se matka. „Předám ti ho, promluv si s ním sama. A nevracej se moc pozdě. Poprosila jsem ho, ať zůstane na večeři."
Tess slyšela, jak sluchátko přechází z ruky do ruky, a pak se ozval další známý hlas.
„Tess, moje milá, tady Bill. Bill Vance."

39

Tess přimrzla k sedadlu a hrdlo se jí stáhlo. Je s její matkou. A s Kim?
Otočila se zády k dvířkům a pevně sevřela telefon.
„Co tam..."
„Počítal jsem, že už tady budeš," přerušil ji klidně. „Nespletl jsem si přece hodinu, že ne? Tvůj vzkaz zněl dost naléhavě."
Vzkaz? Tess uháněly myšlenky jako o závod. Je u mě doma a hraje nějakou hru. Probudil se v ní vztek. „Jestli jim ublížíte, přísahám..."
„Ne ne ne," skočil jí do řeči. „O to nejde. Ale doopravdy se nemůžu dlouho zdržet. Hrozně rád bych přijal laskavé pozvání tvojí matky a zůstal s vámi všemi na večeři, ale musím se vrátit do Connecticutu. Říkalas, že pro mě něco máš. Chtělaš, abych se na něco podíval."
Samozřejmě. Ty papíry. Chce zpátky svoje papíry. Pochopila, že Vance nemíní matce ani Kim nijak ublížit. Představil se jako přítel a podle toho se choval. Její matka netuší, že je něco v nepořádku. To je dobře. Postarejme se, aby při tom zůstalo.
„Tess?" ozval se s rozčilujícím klidem. „Jsi tam ještě?"
„Ano. Chcete po mě, abych vám přinesla ten rukopis."
„To by bylo vynikající."
Vzpomněla si na peněženku, kterou nechala ležet uprostřed nepořádku na podlaze ve Vanceově sklepě, a v duchu si vynadala, že se pro ni nevrátila. Nervózně vykoukla okénkem auta. Poblíž byl jen fotograf, ještě pořád zabraný do práce. Tess se sevřelo srdce, zhluboka se nadechla a odvrátila se. „Hned tam budu. Jen, prosím vás, nic neudělejte..."
„Samozřejmě, že ne." Znělo to vítězoslavně. „Počkám tu na tebe. Přijede ještě někdo?"
Tess se zamračila. „Ne."
„Výborně." Na chvilku se odmlčel. Tess by ráda věděla, co zrovna dělá. „Jsem rád, že mám příležitost poznat se s nimi blíže," pokračoval. „Kim je ohromně roztomilá holčička."
Takže Kim tam opravdu je. Ten parchant! Ztratil vlastní dceru a teď ohrožuje tu moji.
„Přijdu sama, nedělejte si starost," prohlásila odhodlaně.
„Ať to netrvá moc dlouho."
Uslyšela v telefonu cvaknutí; ještě chvíli si ho držela u ucha, v duchu si znova procházela celý rozhovor a pokoušela se nějak vyrovnat s nejnovějším vývojem událostí.
Čekalo ji zásadní rozhodnutí. Mám to říct Reillymu? Samozřejmě znala správnou odpověď. Znal ji každý, kdo se někdy díval na televizi: bez ohledu na to, co říká únosce, je třeba přivolat policii. Jenže reálný život je něco jiného než televize. Její rodina se ocitla v rukou pomatence. Hrozně ráda by se Reillymu svěřila, ale vzhledem k Vanceově duševnímu stavu nechtěla riskovat, že se z její matky a dcery stanou rukojmí.
Snažila se sama sebe přesvědčit, že jim Vance neublíží. Jí přece taky neublížil. Dokonce se omlouval za to, co jí udělal. Ale teď ho rozhněvala a má jeho dokumenty - dokumenty, které jsou pro jeho poslání nepostradatelné. Dokumenty, o kterých Reilly správně poznamenal, že se kvůli nim už i zabíjelo.
Nemůže to riziko podstoupit. Ohrozila by své nejbližší.
Kradmo se podívala po fotografovi. Byl s prací hotov. Tess k němu zamířila, telefon ještě pořád u ucha. „Ano," řekla na hlasitě do hluchého mluvítka, „právě skončil s fotografováním." Pokývla tomu muži a přiměla se k úsměvu. „Jistě, hned je přinesu. Jen pokračujte a začněte připravovat zařízení."
Odmáčkla hovor a zeptala se fotografa: „Víte jistě, že ty fotky dobře vyjdou?"
Svou otázkou ho překvapila. „To doufám. Jsem za to placený."
Posbírala papíry a fotograf bezděčně poodstoupil. „Musím s tímhle tím honem do laboratoře." O laboratoři se mluví vždycky. Doufala, že to zní aspoň trochu věrohodně. Podívala se na fotoaparát a dodala, Reilly chce mít ty fotky vyvolané co nejdřív. Postaráte se o to?"
„Žádný problém - jsou totiž digitální," uzemnil ji.
Tess udělala obličej a co nejsebevědoměji se vrátila k Reillyho autu. Vzдорovala pokušení dát se do běhu. Když došla ke dvířkům řidiče, pohledem se ujistila, že klíčky jsou ještě pořád v zapalování, kde je Reilly nechal. Nastoupila a nastartovala.
Přelétla očima tváře kolem a hledala mezi nimi Reillyho, ačkoliv doufala, že ho tam nenajde. Ani on, ani jeho partner nebyli nikde v dohledu. Opatrně vyjela z místa u chodníku a pomalu, metr metrem, se proplétala mezi ostatními civilními i policejními vozy, rozpačitě se usmála na dvojici policistů, kteří jí mávnutím uvolnili cestu, a doufala, že navenek se v její tváři neodráží nic z té hrůzy která jí zmítá.
Jakmile měla cestu volnou, zkontrolovala zpětné zrcátko, šlápla na plyn a vzápětí ujížděla ulicí směrem k Westchesteru.

40

Když Tess zahrnula na příjezdovku ke svému domu, špatně odhadla, kde je obrubník, a tvrdě do něj narazila. Teprve pak se jí povedlo se zaskřípěním brzd zastavit.

Polomrtvá strachy zůstala jen tak sedět a dívala se na své ruce. Třásl se jí, dýchala zrychleně a mělce. Pokusila se vzpamatovat. Chce to klid. No tak, Tess. Seber se. Jestli se dokážeš ovládnout, snad nakonec všechno dobře dopadne.

Vystoupila z auta a náhle zalitovala svého rozhodnutí zatajit před Reillym, co se stalo. Vždyť by sem i tak mohla přijet, zatímco by Reilly zařizoval..., co vlastně? Příjezd jednotky rychlého nasazení, mužů s puškami a megafony, co pořvávají „vyjděte ven s rukama nad hlavou“? Hodiny děsivých vyjednávání o rukojmí, než dojde k nevyhnutelnému a vysoce riskantnímu, byť dokonale naplánovanému, útoku? Radši zarazila představivost rozjetou na plné obrátky a soustředila se na svoji momentální situaci. Snad se rozhodla správně.

Ať tak či onak, už je příliš pozdě.

Už je tady.

Cestou ke dveřím zaváhala. Uměla si představit, co se stalo. Vance zazvonil a promluvil si s Eileen. Stačilo pár slov o Tess a Oliveru Chaykinovi a určitě Eileen odzbrojil a nejspíš i okouzlit.

Možná to přece jen měla říct Reillymu.

Odemkla si, otevřela a vešla do obývacího pokoje. Výjev, který ji uvítal, byl přímo neskutečný. Vance seděl s její matkou na pohovce přátelsky klábosili a usrkávali čaj. Z Kimina pokoje bylo slyšet hudbu. Takže Kim je nahoře. Eileen poklesla čelist, když viděla, jak neupraveně její dcera vypadá. Vyskočila na nohy. „Proboha, Tess, co se ti stalo?“

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Vance a vstal. Z jeho hlasu zaznívalo neličené překvapení.

Ten má ale nervy, že se dokáže takhle ptát. Tess si ho ostře změřila a ze všech sil se snažila potlačit zuřivost, která v ní momentálně převládla nad strachem.

„Nic mi není.“ Zmohla se na úsměv. „Na ulici u kanceláře prasklo potrubí, a jak jsem tam stála, nákladák vletěl do louže a... Radši to ani nechtějte slyšet.“

Eileen vzala dceru za paži. „Musíš se převléct, drahoušku, jinak nastydneš.“ Obrátila se k Vanceovi. „Omluvíte nás, vidíte, Bille?“

Tess z něj nespouštěla zrak. Prostě si tam jen tak stál, ztělesněná vřelost a starostlivost.

„Je mi to líto, ale už opravdu budu muset jít.“ Střetl se s Tess pohledem. „Až mi dáš ty papíry, hned půjdu. Koneckonců host v domě je v tuhle chvíli asi to poslední, oč byste stály.“

Tess nehybně stála a hleděla na něj. Ticho přímo bilo do uší. Eileen pohlédla na Vancea, pak na Tess a bylo na ní znát, že vycítila, že v místnosti vládne napětí. Tess se rychle vzpamatovala a usmála se.

„Jistě, hned. Mám je tu s sebou.“ Sáhla do kabelky a vyndala rukopis. Podala mu ho. Natáhl se pro něj a na pár vteřin ho drželi oba.

„Díky. Začnu na tom pracovat, jak nejrychleji to půjde.“

Tess se přinutila k dalšímu úsměvu. „To bude skvělé.“

Vance se obrátil k Eileen. Vzal její ruku do dlaní. „Bylo mi potěšením.“

Z Eileen opadla nejistota a začervenala se, tvář se jí při tom komplimentu rozzářila. Tess se nesmírně ulevilo, že se nedozví, co je Vance ve skutečnosti zač. Přinejmenším ne hned. Otočila se zpátky k němu. Hleděl na ni s nečitelným výrazem.

„Radši bych už měl jít,“ řekl. „Ještě jednou díky.“

„To nestojí za řeč.“

U dveří zastavil a otočil se k Tess.

„Brzy zase na viděnou.“ S těmi slovy vyšel ven. Tess zůstala stát u dveří, dokud neodjel. Eileen se k ní připojila

„Takový milý člověk. Proč jsi mi neřekla, že se znáte? Říkal že pracoval s Oliverem.“

„Ale no tak, mami,“ odbyla ji Tess a tiše zavřela dveře. Ruce se jí ještě pořád třáslly.

41

Ve vysokém zrcadle v koupelně se Tess konečně prohlédla. Ještě nikdy v životě nebyla tak špinavá, ucouraná a bleďá. I když se jí pořád klepala kolena, odolala pokušení posadit se. Po tom všem, co má dneska za sebou, by se už nejspíš nezvedla. A den pro ni ještě zdaleka neskončil. Pospíchá sem Reilly. Zavolal chvilku po Vanceově odchodu a teď už je na cestě. Do telefonu sice zněl poměrně klidně, ale Tess bylo jasné, že zuří. Bude mu mít co vysvětlovat.

Už zase.

Ale tentokrát to bude horší. Bude mu muset objasnit, proč mu nedůvěřovala natolik, aby ho požádala o pomoc.

Zírala na ženu v zrcadle. Nepoznávala ji. Sebevědomá energická blondýnka byla ta tam, místo ní tu najednou stála troška po stránce tělesné i duševní. Začínala o sobě pochybovat. Vrátila se ve vzpomínkách k událostem dnešního dne, přebírala si každý svůj čin a nejradši by si nařekovala za to, jak ohrozila svou matku a dceru.

Tohle není hra, Tess. Koukej toho nechat. A hned.

Když se svlékala, do očí jí vyhrkly slzy. Ubránila se pláči, když po Vanceově odchodu šla obejmout Kim. Ubránila se nervóznímu smíchu smíšenému se slzami, když ji Kim odstrčila se slovy „Fuj, mami, ty ale smrdíš. Potřebuješ pořádnou sprchu.“ Nerozbrečela se. Při telefonátu s Reillym a ještě si dokázala celou dobu hlídat, aby jejich rozhovor nezaslechly matka a Kim. Když o tom tak přemýšlela, vlastně se ani nepamatovala, kdy naposled brečela.

Ted' si ale nedokázala pomoci. Bylo jí mizerně, cloumala jí třesavka ze strachu a hlavně ze všech těch příšerných „co kdyby“, které jí vykreslila představivost.

Využila čas ve sprše nejen k tomu, aby ze sebe spláchla špínu a zápach, ale i k přemýšlení. Dospěla k závěru, že Kim a Eileen cosi dluží.

Bezpečí.

Dostala nápad.

Jen v županu a s mokkými vlasy, ze kterých kapalo, zašla za Eileen do kuchyně. „Přemýšlela jsem o našich plánech, že strávíme léto s tetičkou Hazel,“ prohlásila bez úvodu. Hazel byla matčina sestra. Žila na malém ranči poblíž Prescottu v Arizoně, úplně sama jen s kupou domácích zvířat.

„A co s tím?“

Tess šla rovnou k věci. „Myslím, že bychom tam měly jet už teď, na Velikonoce.“

„Proč proboha...“ Matka se zarazila uprostřed věty a vyhrkla: „Tess, co přede mnou tajíš?“

„Nic,“ zalhala Tess. Vzpomněla si na toho člověka, co hledal Vancea ve sklepení, na střelbu a bolestný výkřik.

„Ale...“

Tess matce skočila do řeči: „Všechny si potřebujeme odpočinout. Já pojedu taky, co ty na to? Potřebuju pár dní, abych si to vyřídila v práci a přesunula si schůzky na jindy. Ale ráda bych, abyste ty a Kim jely už zítra.“

„Zítra?“

„A proč ne? Strašně se na to těšíš a Kim si klidně může vyrazit na velikonoční prázdniny o pár dní dřív. Zarezervuju letenky - bude to takhle jednodušší, vyhneme se velikonočnímu shonu.“

„Tess,“ naléhala matka rozzlobeně, „co se děje?“

Tess se nervózně usmála. Na omluvy bude dost času později. „Je to důležité, mami,“ ujistila ji tiše.

Eileen z ní nespouštěla oči. Odjakživa dokázala ve své dceři číst jako v otevřené knize a ani dnešek nebyl výjimkou. „Co se děje. Hrozí ti nebezpečí? Pověz mi pravdu. Tak co?“

Tess nedokázala lhát. „Myslím, že ne,“ řekla vyhybavě. „A jedno vím jistě - v Arizoně nebude k obavám vůbec žádný důvod.“

Matka se zamračila. Očividně by si přála slyšet jinou odpověď. Tak pojed' zítra s námi.“

„Nemůžu.“ Z Tessina výrazu a tónu bylo zřejmé, že nemá cenu naléhat.

Eileen se zhluboka nadechla. „Tess...“

„Nemůžu, mami.“

Eileen nešťastně přikývla. „Ale přijedeš za námi? Slib mi to.“

„Slibuju. Za pár dní jsem u vás.“

Tess zčistajasna zaplavil pocit úlevy.

Vtom zazvonil zvonek.

„Mělas mi to říct, Tess. Proč jsi mi to neřekla?“ Reilly byl vzteky bez sebe. „Mohli jsme ho sbalit, jakmile vyšel z domu, anebo mu někoho pověsit na paty, mohli jsme udělat spoustu věcí.“ Zavrtěl hlavou. „Mohli jsme ho chytit a celé to zarazit.“

Bavili se spolu na zadním dvorku, stranou od matky a Kim. Když Reilly dorazil, Tess ho ujistila, že už nikomu nic nehrozí, a požádala ho, aby se choval diskrétně a nemával kolem sebe pistolí. Nechal Apra hlídkovat vepředu a čekat na policejní vůz, sám šel dovnitř a rychle si ověřil, že situace je opravdu taková, jak ji Tess líčí - všechno je pod kontrolou, nebezpečí už pominulo.

Tess byla v bílém froté županu, dlouhé vlasy jí vlhkem ztmavly, zpod županu jí vykukovaly holé nohy. Seděli spolu pod vysokým slézem. Přestože Tess věděla, že Reillyho zklamala a že zuří, cítila zvláštní klid. Byla ráda, že je u ní.

Dvakrát za jediný den se ocitla v ohrožení, jaké nikdy předtím nezažila, a dvakrát jí poskytl oporu.

Odvrátila pohled, aby si posbírala myšlenky a nechala ho trochu uklidnit, a teprve pak k němu zvedla oči. „Mrzí mě to, namouduší. Nevěděla jsem, co si počít. Vůbec mi to nemyslelo. Představila jsem si přepadovou jednotku, vyjednavače, rukojmí a...“

„...a zpanikařila jsi. Tomu rozumím, to je úplně normální. Ten chlap ohrožoval tvoji dceru a matku, ale stejně...“

Zklamaně si povzdechl.

„Já vím. Máš pravdu. Promiň.“

Potřásl hlavou.

Těžce nesl, že se ocitla v nebezpečí a že hrozilo i její dceři. A uvědomoval si, že Tess nemůže zazlívat, co udělala. Není agentka FBI; je archeoložka a matka. Nemůže od ní čekat, že bude uvažovat stejně jako on, že na extrémní situaci zareaguje chladnokrevně a racionálně. Rozhodně ne, když se bojí o dceru. A už vůbec ne po takovém dni, jaký prožila.

Po dlouhé odmlce promluvil. „Podívej, udělalas, co jsi považovala za nejlepší pro svou rodinu, a to ti nikdo nemůže vyčítat. Nejspíš bych se zachoval stejně. Hlavní je, že se nikomu nic nestalo. To je jediné, na čem doopravdy záleží.“

Tess se rozjasnila a přikývla. Trochu provinile zalétla ve vzpomínkách k Vanceovi a vybavila si, jak tam stál v jejím obývacím pokoji. „Jenže... Já mu vrátila ty papíry.“

„Máme je ofotografované,“ připomněl jí Reilly. Zmohla se na nejistý úsměv a Reilly ho opětoval. Pak se podíval na hodinky. „Už bych tě měl přestat otravovat, určitě si potřebuješ odpočinout. Řeknu hlídce, ať dává pozor na tvůj dům. A až odejdu, pořádně zamkni.“

„Neboj se.“ Najednou si uvědomila, jak je zranitelná. Jak jsou všechny tři zranitelné. „Už ode mě nemá co chtít.“

„Víš to jistě?“ zeptal se Reilly a ani to moc nemyslel jako vtip.

„Čestné skautské,“ usmála se. Zase se mu povedlo zbavit ji napětí.

„No dobře," řekl Reilly. „Mimochodem, byl bych moc rád, kdybys ráno zajela k nám do úřadu. Ohromně by nám pomohlo, kdybychom si všechno ještě jednou detailně prošli, až u toho bude cel tým, ať máme všichni přehled." „Klidně. Jen co posadím matku a Kim do letadla."

„Fajn. Takže zítra."

Setkala se s jeho očima. „Platí." Vstala a šla ho vyprovodit ze dveří.

Po pár krocích se zastavil a obrátil se k ní. „Víš, na něco jsem se tě předtím nestihl zeptat."

„Na co?"

„Proč jsi je vlastně brala? Ty dokumenty. Chci říct... Určitě jsi myslela jenom na to, jak odtamtud co nejrychleji vypadnout, a přece ses kvůli nim zdržela."

Nevzpomínala si přesně, co se jí odehrávalo v mysli. Všechny vzpomínky tonuly v mlze. „Nevím," vymáčkla ze sebe.

„Prostě se tam válely..."

„Já vím, ale stejně... Je mi to prostě divné, to je všechno. Čekal bych, že budeš myslet jenom na to, jak odtamtud zmizet."

Tess odvrátila pohled. Věděla, kam Reilly míří.

„Dokážeš celou tu věc pustit k vodě?" zeptal se. „Anebo tě budu muset v zájmu tvého vlastního bezpečí strčit pod zámek?" Mluvil smrtelně vážně. „Proč ti na tom tak záleží, Tess?"

Přinutila se k úsměvu. „Víš, já... Na celé té záležitosti prostě něco je. Ten rukopis, celá jeho historie... Mám pocit, že u toho musím být, že musím zjistit, o co běží. Snaž se mě pochopit," řekla naléhavě. „Archeologie, to není zrovna vděčné povolání. Ne každý objeví Tutanchamonovu hrobku nebo Tróju. Čtrnáct let jsem jezdila po výzkumech, oháněla se krumpáčem a lopatou v nejzapadlejších koutech planety, nechávala se okusovat moskyty a celou dobu jsem doufala, že narazím na něco takového, jako je tohle - nejenom na obyčejné hliněné stěpy nebo částečně dochované mozaiky, ale na něco fakt velkého, chápeš? Je to sen každého archeologa. Najít opravdu velkou věc, takovou, jaká se dostane do knih o historii, takovou, kterou bych jednou mohla ukázat Kim v muzeu a pyšně říct: „Tohle jsem našla já." Na chvíli se odmlčela a vyčkávala, jak se Reilly zatváří. „I pro tebe je to víc než jen pouhý rutinní případ, nebo snad ne?" Pokusil se odlehčit situaci. „Kdepak, cvoky na koních, co rabují muzea, máme na krku týden co týden. Právě tohle mi na mojí práci nejvíc leze na nervy. Ta ubíjející rutina, to je hotový mor." Zase zvažněl. „Tess, pořád zapomínáš na jednu věc. Tady nejde jen o vědeckou záležitost, nejde jen o ten rukopis a jeho význam... Probíhá vyšetřování vraždy. Zemřelo několik lidí."

„Já vím."

„Nejdřív musíme dostat pachatele za mříže. Potom můžeš dumat, o co jim šlo. Přijď zítra na Federal Plaza. Pověz nám všechno, co víš, a zbytek nech na nás. Jestli budeme potřebovat pomoc, budeš první, na koho se obrátíme. Pokud ti jde o to, že bys chtěla něco jako exkluzivitu..."

„Ne. Já jen..." Uvědomila si, že ať řekne cokoli, stejně jeho postoj nezmění.

„Musíš toho nechat, Tess. Prosím. Nech to plavat."

Dojalo ji, jak starostlivě to řekl.

„Uděláš to?" naléhal. „Opravdu nevidím rád, když do toho šťouráš."

„Pokusím se," slíbila.

Upřel na ni pohled a potřásl hlavou.

Oba věděli, že Tess si nemůže pomoci.

Chytila se na udičku a už se nedokáže vysmeknout.

42

De Angelis si ve strohé prosklené konferenční místnosti na Federal Plaza poposedl na židli a pozorně si prohlížel Tess Chaykinovou. Velmi chytrá žena, pomyslel si, to se jí nedá upřít. A co je ještě důležitější, zřejmě je taky nebojácná. Zajímavá kombinace, a potenciálně nebezpečná. Ale může se hodit, jen je třeba počínat si opatrně. Zdálo se, že ta žena ví, jaké otázky klást a jaká vodítka sledovat.

De Angelis se rozhlížel po ostatních kolem stolu a naslouchal Tessinú líčení, jak ji Vance unesl a jak se jí povedlo utéct. Nenápadně si masíroval místo na noze, kam ho škrábla Vanceova kulka. Pálilo to jako oheň, hlavně při chůzi, ale utišující prášky utlumily bolest do té míry, že doufal, že si jeho kulhání nikdo nevšimne.

Při Tessině vyprávění se mu znovu vybavil střet s Vancem v tmavé chodbičce za kněžištěm. Vzedmul se v něm vztek.

Nadával si, že nechal Vancea vyklouznout. Takového nanicovatého, utrápeného profesůrka historie! To je neomluvitelné. Podruhé se mu to stát nesmí. Když o tom teď tak přemýšlel, napadlo ho, že kdyby Vancea přemohl,

musel by pak něco provést i s Tess, a to by byla nepříjemná komplikace. Nic proti ní neměl, přinejmenším prozatím.

Dokud se mu nezačne plést pod nohy a bránit mu v uskutečnění jeho cílů.

Potřeboval jí lépe porozumět. Proč to dělá? Za čím ve skutečnosti jde? táhlo mu hlavou. Bude si ji muset proklepnout a hlavně zjistit, jaký zaujímá postoj k jistým záležitostem zásadního významu.

Zatímco mluvila, všiml si De Angelis ještě něčeho dalšího - toho jak se na ni Reilly dívá. Mezi těmi dvěma něco je.

Zajímavé. Ten agent v ní zjevně vidí víc než jen pomocnici při vyšetřování. Nedivil se mu, ale zajímalo by ho, jestli jsou Reillyho city opětovány.

Rozhodně ji nesmí spouštět z očí.

Když Tess skončila, převzal slovo Reilly a na velkou plochou obrazovku proti konferenčnímu stolu promítl z laptopu fotografii kostelních ruin. „Tam tě držel," řekl Tess. „Kostel Nanebevstoupení."

Tess vypadala překvapeně. „Je vyhořelý.“

„Ano, ještě pořád se sbírají peníze na obnovu.“

„Ten pach, vlhkost..., to odpovídá, ale...“ Pořád se tvářila, jako by jí to nešlo do hlavy. „Žil ve sklepení vyhořelého kostela.“ Odmíkla se a pokoušela se spojit si obrázek, který teď měla před očima, se vzpomínkou na Vancea a na to, co říkal. Pohlédla na Reillyho. „Ale vždyť on církev nenávidí.“

„Tohle není jen tak ledajaký kostel. Vyhořel před pěti lety. Požární inspektoři sice nenašli nic, co by nasvědčovalo žhářství, ale v plamenech zahynul tamní farář.“

Tess zavzpomínala a vylovila z paměti jméno kněze, o kterém se Vance zmiňoval. „Otec McKay?“

„Ano.“

Vyměnili si s Reillym pohled. Bylo zřejmé, že oba dospěli k témuž závěru.

„Kněz, kterého Vance vinil ze smrti své ženy.“ Tessina představitivost uháněla s větrem o závod a předestírala jí hrozné výjevy.

„Časově to odpovídá. K požáru došlo tři týdny potom, co ji pohřbili.“ Reilly se obrátil k Janssonovi. „Budeme muset ten případ znova otevřít.“

Jansson přikývl. Reilly se obrátil k Tess, která se bloudila myšlenkami kdesi daleko.

„Nad čím hloubáš?“

„Ani nevím,“ řekla, jako by se právě vynořila z mlhy. „Je těžké srovnat si v hlavě ty protiklady. Na jedné straně milý, vzdělaný profesor, a na druhé straně pravý opak - člověk schopný hrubého násilí...“

Do hovoru se vmísil Aparo. „Bohužel to není nijak výjimečné. Je to podobné jako se všemi těmi laskavými sousedy, u kterých se najdou v lednici kusy lidských těl. Bývají mnohem nebezpečnější než chlapi, co se každou noc rvou po barech.“

Reilly se znovu ujal slova. „Potřebujeme se dozvědět, po čem jde. Tess, byla jsi první, kdo postřehl pojitko mezi Vancem a templáři. Kdybys nám vyložila, co už víš, možná bychom dokázali předvídat jeho další kroky.“

„Odkud mám začít?“

Reilly pokrčil rameny. „Od začátku.“

„Bude to na dlouhé lokte.“

„Vezmi to letem světem. Když se nám něco bude zdát zajímavé, podíváme se na to blíž.“

Tess si rychle uspořádala myšlenky a pustila se do toho.

Vyprávěla jim o původu templářského řádu, o devíti rytířích, kteří se jednoho dne objevili v Jeruzalémě, o devíti letech, která strávili v ústraní v Templu, a teoriích, že tam cosi vykopali, o následném, nevysvětlitelně rychlém vzestupu jejich moci, o vítězstvích na bitevním poli a definitivní porážce u Akkonu. Probrala návrat templářů do Evropy, jejich vlivné postavení a aroganci, nenávist francouzského krále a papeže, který králi podléhal, a jejich konečný pád.

„Král zahájil s podporou svého přísluhovače papeže Klementa V pronásledování, dal templáře pozatýkat a obvinil je z kacířství. Během pár let je zlikvidoval. Většinou sešli ze světa mimořádně krutou smrtí.“

Aparo se tvářil zmateně. „Počkejte, z kacířství? Jak by to odůvodnil? Myslel jsem, že templáři byli obhájci křesťanstva, papežovi oblíbenci.“

„Mluvíme o době s vypjatým náboženským citěním,“ řekla Tess. „Lidé tenkrát všude kolem sebe viděli ďábla.“ Udělala pauzu a rozhlédla se kolem stolu. Povzbuzena tichem, které vládlo, pokračovala: „Templáře obžalovali, že nováčky při přijímání do řádu plivali, a dokonce močili na kříž a zapírali Ježíše Krista. Navíc prý vyzývali podivného démona jménem Bafomet a holdovali sodomii. V podstatě šlo o samá obvyklá obvinění z okultních obřadů, která Vatikán vytahoval, kdykoli se chtěl zbavit někoho, kdo se mu na poli víry pletl pod nohy.“

Zalétla pohledem k De Angelisovi. Dál si uchovával výraz vlídného zájmu a nic neříkal.

„Během let věznění,“ pokračovala Tess, „se templáři k ledasčemu přiznali, ale jejich přiznáním nelze přikládat o nic větší význam než těm z dob španělské inkvizice. Pod hrozbou pálení žhavým železem se kdokoli přizná k čemukoli. Zejména když všude kolem sebe vidí, že ta hrozba není planá.“

De Angelis si sundal brýle a oťel si je rukávem saka, pak si je znovu nasadil a zachmuřeně pokýval hlavou. Teď už mu bylo jasné, s kým Tess sympatizuje.

Tess sesbírala svoje papíry zpátky do složky. „Spousty templářských rytířů po celé Francii skončily ve vězení a musely podstoupit tu soudní frašku. Některým se ale podařilo před zatčením utéct. A tady nastal zádrhel: Zdá se, že jejich poklad zmizel spolu s nimi.“ Vysvětlila, že se tradují příběhy o truhlách plných zlata, které byly ukryty v jeskyních a jezerech po celé Evropě, a o templářských lodích vyplouvajících z přístavu La Rochelle v noci před osudným pátkem třináctého.

„Takže o to běží?“ Jansson zvedl svou kopii šifrovaného rukopisu. „O ztracený poklad?“

„No vida, a jsme u staré dobré hamižnosti,“ odfrkl si Aparo. „Po všech těch pošahaných magorech, co je obvykle honíme, je to příjemná změna.“

De Angelis se předklonil, odkašlal si a podíval se na Janssona. „Templářský poklad se nikdy nenašel, to se obecně připouští.“

Jansson poklepal špičkami prstů na papíry. „Takže tenhle rukopis je něco jako mapa cesty k pokladu a Vance ho teď dovede přechíst.“

„To nemá hlavu ani patu,“ vstoupila do hovoru Tess. Všechny tváře se k ní obrátily. Najednou si připadala jako vetřelec. Ohlédla se po Reillym, a když se jí dostalo pohledu, který si vyložila jako povzbudivý, pokračovala: „Kdyby šel Vance po penězích, mohl toho v Metropolitním muzeu ukrást mnohem víc.“

„To je fakt,“ přitakal Aparo, „jenže exponáty z muzea by prakticky nemohl prodat. A podle toho, co jste nám řekla, má

templářský poklad mnohem větší hodnotu než ty vystavené věci, a navíc se dá zpeněžit bez obav z postihu, protože nejde o nic kradeného, ale o nález."

Agenti souhlasně přikyvovali, ale De Angelis postřehl, že Tess se tváří pochybovačně. „Zdá se, že vy o téhle teorii nejste tak úplně přesvědčena, paní Chaykinová," prohodil.

Nuceně se usmála. „Je jasné, že Vance potřeboval šifrovač, aby si mohl přečíst ten nalezený rukopis."

„Popis cesty k pokladu," řekl Jansson. Bylo to napůl tvrzení, napůl otázka.

„Pravděpodobně," odpověděla. „Ale přijde na to, co si pod pokladem představujete."

„Co jiného než cennosti?" zeptal se De Angelis ve snaze vypátrat, jestli jí Vance neprozradil něco bližšího.

Tess zavrtěla hlavou. „Nevím."

Pokud nelže, tak je to dobré, pomyslel si De Angelis.

Doufal, že nelže.

Jenže Tess jeho naděje vzápětí rozdrtila na prach, protože pokračovala: „Vance jde po něčem jiném, nejen po penězích. Zdálo se mi, že je tím úplně posedlý a považuje to za své poslání." Předložila jim teorie o duchovní povaze templářského pokladu, včetně názoru, že templáři pomáhali střežit Ježíšovu krevní linii. Zatímco mluvila, zalétla pohledem k De Angelisovi. Bezvýrazně ji pozoroval a nedával najevo žádné hnutí mysli.

Teprve když skončila, pustil se do ní. „Nechme teď stranou všechny ty zábavné dohady," uštědřil ji lehce přezíravý úsměv. „Tvrdíte, že Vance hledá odplatu - že je na jakési soukromé křížové výpravě."

„Ano."

„Nu," pokračoval De Angelis rozvázným, uklidňujícím tónem světaznalého univerzitního profesora, „peníze, zvláště pokud je jich velké množství, jsou úžasný nástroj. A křížové výpravy - ve dvanáctém století stejně jako v současnosti - stojí hromadu peněz, že?" Rozhlédl se kolem stolu.

Tess neodpověděla.

Otázka zůstala viset ve vzduchu, dokud nepromluvil Reilly. „Jednu věc nechápu. Víme, že Vance obviňuje ze smrti své manželky kněze, a tím pádem i církev."

„Ze smrti své manželky a dcery," opravila ho Tess.

„Správně. A teď má v držení rukopis, který podle jeho slov dokáže nahánět takovou hrůzu, že jakémusi knězi zbělely vlasy, sotva se o něm doslechl. A všichni se shodujeme, že ten zašifrovaný rukopis je templářský dokument, je to tak?"

„Kam tím míříš?" přerušil ho Jansson.

„Domníval jsem se, že templáři stáli s církví na stejné straně. Vždyť ji hájili. Dvě stě let vedli jejím jménem krvavé války. Chápu, že vzhledem k tomu, jak dopadli, ji museli nakonec nenávidět. Ale ty teorie, o kterých jsi mluvila," zalétl pohledem k Tess, „se přece vážou k objevu, který udělali dvě stě let předtím, než se stali obětí procesů. Proč by tenkrát úplně na začátku, přechovávali ve svém vlastnictví něco, co může církvi škodit?"

„Vysvětlovalo by se tím, proč je upálili," nadhodila Amelie Gainesová.

„Až za dvě stě let? A je tu ještě jedna věc," obrátil se Reilly přímo k Tess. „Templáři přešli od obrany kříže k jeho znesvěcování. Proč? Jejich zasvěcovací rituály nedávají smysl."

„Z obvinění se nedá vyvozovat, že by takové věci opravdu dělali," řekla Tess. „Podobná nařčení byla tenkrát běžná. Stejná použil král několik let předtím, aby se zbavil papeže Bonifáce VIII."

„Ani tak to nedává smysl," stál na svém Reilly. „Proč by trávili veškerý čas bojem za církev, a přitom opatrovali tajemství, které se Vatikán snaží ututlat?"

De Angelis se konečně zapojil do diskuse. „Jestli dovolíte," řekl svým obvyklým mírným tónem, „když už se chcete zabývat výstřelky fantazie, můžete uvážit ještě jednu možnost, na kterou zatím nepřišla řeč."

Všichni se po něm podívali. Chvilku mlčel, aby vybičoval jejich očekávání, a pak pokračoval.

„Domněnka o krevní linii Páně se vynoří každých pár let a pokaždé vyvolá zájem fantastů i vědců. Svatý grál, San Graal nebo Sang Real, říkejte si tomu, jak je libo. Jenže jak paní Chaykinová velmi výmluvně objasnila," zdvořile pokývl hlavou směrem k Tess, „mnohé z toho, co se přihodilo templářům, se dá vysvětlit prostou lidskou vlastností, totiž...," tentokrát vrhl pohled po Aparovi, „...hamizností. Když už templáře nezaměstnávala obrana Svaté země, vrátili se zpátky do Evropy - většinou do Francie. Byli ozbrojení, byli mocní a velmi, velmi bohatí. Francouzský král se cítil ohrožen, a právem, jelikož byl finančně skoro na dně a měl u templářů obrovské dluhy, nesmírně žíznil po jejich bohatství. Byl to bezesporu skrz naskrz špatný člověk; vcelku bych souhlasil s paní Chaykinovou, že jejich pozatýkání bylo neoprávněné. Nepřikládal bych příliš váhy vzneseným obviněním. Nepochybně byli nevinní - pravověrní věřící a oddaní vojáci Kristovi. Ale obvinění poskytla králi záminku, aby se jich zbavil, a když to udělal, zabil dvě mouchy jednou ranou. Zbavil se ohrožení a zmocnil se pokladu. Nebo se o to přinejmenším pokusil, vzhledem k tomu, že se ten poklad nikdy nenašel."

„Teď je řeč o opravdovém pokladu, ne o nějaké utajované znalosti?" ujišťoval se Jansson.

„Domnívám se, že ano, ale já nikdy nebyl obdařen bujnou fantazií. Chápu přitažlivost všech těch barvitých teorií o tajných spiknutích, jenže materiální a duchovní svět mohou navzájem souviset i jinak. Zájem o templáře pramení do značné míry ze skutečnosti, že nikdo nedokáže přesvědčivě vysvětlit, jak mohli získat takové bohatství a takovou moc za tak krátkou dobu. Já věřím, že jim k tomu prostě pomohl příliv darů, které obdrželi, jakmile jejich poslání vešlo v obecnou známost. Ale kdoví? Třeba opravdu našli nějaké pohřbené tajemství, které je v rekordním čase učinilo neuvěřitelně bohatými. Ale čeho se týkalo? Vztahovalo se k údajným potomkům Kristovým, šlo o důkaz, že náš Pán byl před tisíci lety otcem jednoho či více dětí...," lehce se ušklíbl, „...anebo to bylo něco mnohem méně kontroverzního, ale zato daleko výnosnějšího?"

Počkal, aby se ujistil, že všichni drží krok s tokem jeho myšlenek.

„Třeba šlo o tajemství z oblasti alchymie, o formuli přeměny běžných kovů...“, nadnesl nevzrušeným tónem, „...ve zlato.“

43

Lidé kolem stolu ustrnule naslouchali, jak jim De Angelis předkládá stručné dějiny té tajemné vědy.

Historická fakta mluvila ve prospěch jeho domněnky. Alchymie se skutečně dostala do Evropy během křížáckých válek. Všechna starší alchymistická díla pocházela ze Středního východu a byla sepsána arabsky a teprve mnohem později přeložena do latiny.

„Alchymistické pokusy vycházely z Aristotelovy teorie o zemi, vzduchu, ohni a vodě. Alchymisté věřili, že v přírodě se vše skládá z kombinace těchto čtyř elementů. Věřili také, že při správném dávkování a postupu je možná transmutace - že každý z těchto elementů se může změnit v jakýkoli jiný. Vždyť například voda se snadno změní ve vzduch, když se uvede do varu. A poněvadž země, vzduch, oheň a voda jsou základem všeho, co na naší planetě existuje, považovali přinejmenším teoreticky za možné, že i materiály se dají po libosti přetvářet navzájem. A nejvytouženějším materiálem bylo samozřejmě zlato.“

Monsignore vysvětloval, že alchymie fungovala také na fyziologické rovině. Aristotelovské čtyři elementy se odrážely ve čtyřech tělesných šťávách, kterými byly hlen, krev, světlá žluč a černá žluč. Věřilo se, že u zdravého člověka jsou tyto čtyři šťávy v rovnováze, že nemoc pochází z nedostatku, či naopak přebytku některé z nich. Alchymie se ani zdaleka nezabývala pouhým hledáním receptu, jak proměnit olovo ve zlato. Slibovala odhalit i tajemství fyziologických změn, vracet zdraví nemocným a mládež starým. Kromě toho mnozí alchymisté pojímali hledání oné magické formule jako metaforu pro hledání morální dokonalosti - věřili, že když je něco uskutečnitelné v přírodě, lze téhož dosáhnout i v srdci a mysli člověka. Kámen mudrců, po němž pátrali, měl být nadán mocí způsobit přerod nejen tělesný, ale i duchovní. Alchymie tedy zasvěcencům, kteří proniknou do jejích tajů, slibovala prakticky všechno - bohatství, dlouhověkost, dokonce i nesmrtelnost.

Ve dvanáctém století však těm, kdo jí nerozuměli, připadala tajemná a děsivá, protože alchymisté používali podivné nástroje, mystické zařikávací formule a záhadné symboly. Ostatně i Aristotelova díla se dočkala zákazu. Tenkrát se na jakoukoli vědu dívali jako na ohrožení autority církve - a o vědě, která slibovala duchovní očistění, to platilo dvojnásob.

„Což může být další vysvětlení, proč Vatikán nebránil pokračujícímu pronásledování templářů,“ dovodil De Angelis a dodal: „Doba, místo, původ, všechno to do sebe dokonale zapadá.“ Podíval po lidech kolem stolu a vlídně se usmál.

„Nerad bych, abyste mě špatně pochopili. Neříkám, že ta vysněná formule existuje, ačkoli mně osobně nepřipadá o nic fantastičtější než ostatní bizarní teorie o velkých templářských tajemstvích, které se rozebírají u tohoto stolu i jinde.

Říkám jen tolik, že člověk, který ztratí soudnost, může v existenci něčeho podobného snadno uvěřit.“

Tess krátce pohlédla na Reillyho a zaváhala, ale pak se De Angelise zeptala: „Proč by měl Vance stát o zlato?“

„Nezapomínejte, že neuvažuje normálně. Sama jste to říkala, paní Chaykinová. Stačí si vzpomenout, co se stalo v muzeu, a je to zcela zřejmé. Takový plán nepřipravil duševně zdravý člověk. Vance je naprosto nevyzpytatelný. Třeba bere zlato jen jako prostředek - jako zdroj financí, který mu dovolí dosáhnout nějakého jiného pokřiveného cíle, který si předsevzal.“ De Angelis pokrčil rameny. „Ten člověk podlehl klamu a ocitl se v osidlech nesmyslné honby za pokladem, ať už hledá cokoli. Dřív nebo později mu dojde, že je veškerá snaha marná, a bojím se i jen pomyslet, co potom v návalu zklamání udělá.“

Na stůl se sneslo ticho, jak se všichni shromáždění zabývali tou zneklidňující představou.

Jansson se předklonil. „Každopádně jde za svým cílem přes mrtvolu - a je mu jedno, kolik jich bude. Musíme ho zastavit. Mám dojem, že momentálně můžeme jít jen za jedním, a to je tenhle zatracený rukopis.“ Zamával namnoženými papíry. „Kdybychom ho rozluštili, dalo by se z něj vyvodit, k čemu se asi chystá.“ Obrátil se k Reillymu: „Co říkají v Národní bezpečnostní agentuře?“

„Nevypadá to dobře. Před chvílí jsem mluvil s Terrym Hendricksem a netvářil se zrovna optimisticky.“

„Proč ne?“

„Poznali, že je to šifra založená na polyalfabetickém nahrazování. Nic zvlášť složitého, armáda ji užívala celá desetiletí. K prolomení kódu stačí znát frekvenci výskytu písmen a jejich skupin; člověk si všimne opakujících se slov, vydedukuje, oč může jít, a z toho pak vychází, dokud nerozluští klíč a tím pádem i všechno ostatní. Jenže v tomhle případě nemají dost materiálu, se kterým by mohli pracovat. Kdyby byl ten dokument delší anebo kdyby měli jiné dokumenty sepsané ve stejném kódu, odvodili by si klíč docela snadno. Ale šest stránek je prostě málo, nestačí to.“

Jansson se zasmušil. „To snad není pravda... Dostávají několik milionů ročně, a nedokážou rozlousknout šifru, kterou dala dohromady parta mnichů před sedmi sty lety?“ Pokrčil rameny a povzdechl si. „No dobře. Tak na ten zatracený rukopis zapomeneme a poohlédneme se po něčem jiném. Musíme projít všechno, co máme, a najít nové vodítko.“

De Angelis pozoroval Tess. Mlčela. Podívala se na něj a cosi v jejích očích mu prozradilo, že ji nepřesvědčil; ta žena tuší, že za celou věcí je víc než jen hledání peněz na osobní pomstu.

Ano, říkal si De Angelis, je rozhodně nebezpečná. Ale prozatím její potenciální užitečnost převažuje nad hrozbou, kterou představuje.

Na jak dlouho, to se teprve uvidí.

Co to posloucháš za stanici?"

Tess přijala Reillyho nabídku, že ji svezí, a tak s ním teď seděla v autě, poslouchala svižnou hudbu a pozorovala zapadající slunce, jak vykukuje zpoza chumáče uhlově černých mraků a zbarvuje obzor do tmavorůžova. Byla ráda, že neodmítla.

Cítila se uvolněně a v bezpečí. A co víc - zjišťovala, že je jí s Reillym dobře. Ta jeho houževnatost a cílevědomost měly něco do sebe. I jeho upřímnost. Věděla, že mu může důvěřovat, což by nemohla říct o většině mužů, na které v životě narazila; její exmanžel byl přímo zářnou ukázkou úplně jiné podkategorie lidstva. Doma ji čekal prázdný dům - Kim a matka odletěly do Arizony. Těšila se na teplou koupel a skleničku červeného; pak sáhne po prášku, aby měla jistotu, že se pořádně vyspí.

„To není rádio, ale cédéčko. Ta poslední písnička byla od Willieho a Loba, z alba Caliente. Teď hraje Pat Metheny. Jedna z mých kompilací." Potřásl hlavou. „K tomu bych se asi neměl přiznávat."

„Proč ne?"

Zakřenil se. „Proč asi? Hráť si s vypalováním kompilací je důkaz, že člověk neví, kam s volným časem."

„Anebo taky důkaz, že přesně ví, co se mu líbí."

Potěšeně přikývl. „Tak tohle zdůvodnění беру."

„Ani se nedivím." S úsměvem se zaposlouchala se do elektrické kytary a složitých instrumentací. „Prima muzika."

„Líbí se ti?"

„Uklidňuje... a inspiruje. A taky už to posloucháme přes deset minut a ještě jsem neohluchla, což je příjemná změna po těch přišernostech, kterými moje uši terorizuje Kim."

„Je to moc velká hrůza?"

„Ani nechtěj, abych o tom začínala. A ty texty, panebože... Dělal jsem si iluze, že jdu s dobrou a že jsem bezva máma, ale ty písničky pokud se to tak vůbec dá nazvat..."

Reilly se zašklebil. „Kam jsi to s tím světem spěje?"

„Však ty taky nejsi žádný hiphopový král."

„Steely Dan se nepočítá?"

„Podle mě ne."

„Průšvih." Nasadil teatrálně zdrcený výraz.

Tess se dívala přímo před sebe. „Říkám ti, je to nový svět," pronesla s neutrálním výrazem a přitom po něm koutkem oka pošilhávala a vyčkávala; když viděla, že mu to došlo, usmála se. Potěšilo ji, že pochopil narážku na název písničky Donalda Fagena. Uznale pokýval hlavou a jejich oči se setkaly. Ucítila, že se červená, jenže zrovna v tu chvíli se probudil k životu její mobil.

Rozladěně ho vylovila z kabelky a podívala se na displej. Číslo volajícího se nezobrazilo. Rozhodla se přijmout hovor a vzápětí toho zalitovala.

„Ahoj, to jsem já, Doug."

Ani jindy nehořela nadšením, když měla s bývalým manželem mluvit, ale teď jí to bylo obzvlášť nepříjemné. Vyhnula se Reillyho pohledu a ztlumila hlas.

„Co chceš?" zeptala se stroze.

„Vím, že jsi byla ten večer v muzeu, a rád bych věděl, jestli náhodou..."

A je to tady. U Douga se člověk mohl spolehnout, že po něm bude něco chtít. Utála ho v půli věty. „Nesmím o tom mluvit," zalhala. „FBI mě důrazně požádala, abych se s novináři nebavila."

„Fakt? To je úžasné!" Úžasné? Co je na tom úžasného? „Nikomu jinému nic takového neřekli." Přímou sršel nedočkavostí. „Víš něco o čem ostatní nemají ani ponětí, že jo? No tak, o co jde?"

Lež se jí vrátila jako bumerang. „Nech toho, Dougu."

„Hele, nebuď taková!" Ulisnost začínala vystrkovat růžky. „Vždyť jsem to já, copak jsi zapomněla?"

Jak by mohla? „Nech toho," zopakovala.

„Ale no tak, Tess."

„Zavěšuju."

„Neblbni, holčičko..."

Vztekle odměčkla hovor a mrštila mobilem do kabelky daleko prudčeji, než bylo nutné. Ztěžka si povzdechla a vrátila se pohledem k silnici před sebou.

Po pár minutách se přinutila uvolnit napětí v šíji a ramenních svalech, a aniž by se podívala na Reillyho, řekla: „Promiň. To byl můj bývalý manžel."

„Odhadl jsem to. V Quantiku nás slušně vydrežirovali."

Nervózně se uchechtla. „Takže teď ti nic neunikne?"

Podíval se po ní. „To si piš, že ne. Leda když jde o templáře - tam se totiž vyskytuje jedna příšerně protivná archeoložka a dává nám obyčejným laikům v jednom kuse na frak."

Rozesmála se. „Hlavně to kvůli mně nezabalte."

Znovu se na ni podíval a ona jeho pohled opětovala. Tentokrát se jí díval do očí ještě o něco déle než předtím.

Byl moc rád, že souhlasila, aby ji odvezl domů.

Když dorazili do její ulice, už svítila pouliční světla a pohled na dům Tess rázem připomněl strach a útrapy posledních dnů. Znovu na ni všechno padlo.

Vance byl tady, otřásla se v duchu. Byl u mě doma.

Projeli kolem policejního hlídkového vozu zaparkovaného opodál. Reilly mávl na policistu uvnitř, ten poznal Tess a gesto mu oplatil.

Reilly zastavil na příjezdovce a vypnul motor. Tess se zahleděla na dům a její neklid vzrostl. Váhala, jestli má Reillyho pozvat dovnitř, nebo ne, ale vzápětí už se slyšela říkat: „Půjdeš na chvilku dál?”

Zaváhal a pak řekl: „Rád bych.” Z jeho tónu bylo zřejmé, že to nemyslí jako flirt. „Měl bych se tam trochu porozhlédnout.”

U vstupních dveří jí vzal z ruky klíč a vešel dovnitř jako první.

V domě vládlo nezvyklé ticho. Tess šla za Reillym do obývacího pokoje, automaticky rozsvítila všechna světla, pustila televizi a ztlumila zvuk. Přístroj byl naladěný na Kimin oblíbený kanál WB. Tess se ho nenamáhala přepnout.

Reilly na ni poněkud udiveně pohlédl.

„Pouštím si televizi pokaždé, když jsem doma sama,” vysvětlila. „Dodává mi to pocit, že mám společnost.”

„To znám. Ale člověk si časem zvykne,” řekl. „Zkontroluju pokoje,” navrhl, ale pak se zarazil a dodal: „Nevadí ti to?”

Dovtípila se, že nejspíš váhá kvůli tomu, že musí zajít i do její ložnice. Byla mu vděčná za obojí - za starostlivost i za takt.

„Samozřejmě ne.”

Přikývl a vyšel z místnosti. Tess se svalila na gauč, vytáhla telefon a zavolala tetě do arizonského Prescottu. Hazel to zvedla po třech zazvoněních. Zrovna dorazila, byla vyzvednout Kim a Eileen na letišti ve Phoenixu a pak je vzala na večeři. Oběma se prý daří báječně. Tess si krátce popovídala s matkou, zatímco Hazel šla pro Kim do stáje, kde si holčička prohlížela koně. Eileen zněla mnohem míň ustarané než předtím. Tess usoudila, že ji uklidňuje jednak přítomnost dobrosrdečné veselé sestry, jednak to, že je od New Yorku vzdálená na den cesty. Pak přiběhla Kim, byla celá rozjásaná, že zítra půjde jezdit na koni, a vypadalo to, že se jí po mámě ani trochu nestýská.

Jakmile se Tess rozloučila a zavěsila, vrátil se Reilly.

Vypadal zrovna tak unaveně jako ona. „Nikde nic, jak se dalo čekat. Už se nemáš čeho bát.”

„Určitě máš pravdu. Ale i tak díky.”

„Rádo se stalo.” Naposled se rozhlédl a pokývl jí na rozloučenou, ale pak se na kratičký okamžik zarazil. Využila toho.

„Oběma by nám bodlo něco k pití,” řekla, zvedla se a odvedla ho do kuchyně. „Pivo nebo víno, co si dáš?”

„Díky, ale nic,” usmál se.

„Aha, zapomněla jsem, že jsi ve službě, co? Tak aspoň kafe?”

„O to nejde. Já jen...” Zdálo se, že se mu nechce pokračovat.

„Co?”

Chvilku mlčel a pak dodal: „Je půst.”

„Půst? Vážně?”

„Jo.”

„A nebereš to jenom jako záminku, jak shodit pár kilo?”

Zavrtěl hlavou.

„Čtyřicet dní bez alkoholu. Páni!” uklouzlo jí. Začervenala se. „Dělej, že jsi nic neslyšel. Nechci, aby sis o mně myslel, že jsem případ pro Anonymní alkoholiky nebo tak něco.”

„Pozdě. Už jsem si to vryl do paměti.”

„Co nadělám.” Došla k lednici a nalila si půl sklenice bílého vína. „Vůbec by mě nenapadlo, že někdo ještě dodržuje půst. A už vůbec ne v tomhle městě.”

„Řekl bych, že zrovna tady je to pravé místo pro... duchovní život.”

„Děláš si psinu? V New Yorku?”

„Přesně tak. Tady víc než kde jinde. Jen se nad tím zamysli. Existuje tu spousta mravních a etických dilemat, se kterými se musíš poprat. Správné či nesprávné, dobré či špatné... Pořád si musíš vybírat.”

Tess se s tím novým odhalením ještě pořád vyrovnávala. „Jsi hodně zbožný? Tedy jestli ti nevadí, že se ptám.”

„Ne, to je v pořádku.”

Usmála se. „Doufám, že nepatříš k těm, co se vydávají na kravskou pastvinu v bůhvíjakém zapadákově, protože se tam prý někomu zjevila v mracích Panenka Maria.”

„Ne - aspoň ne poslední dobou. Ty nejsi moc nábožensky založená, vid’?”

„No..., řekněme, že k tomu, abych se někam vláčela přes půlku země, bych potřebovala něco přesvědčivějšího.”

„Něco přesvědčivějšího... Chceš říct, že bys potřebovala jasný důkaz? Nezpochybnitelný, prokazatelný zázrak?”

„Tak něco.”

Nic neříkal. Jen se usmíval.

„Co je?”

„Víš, se zázraky je to tak: Pokud věříš, obejdeš se bez nich, a pokud pochybuješ, žádný ti nikdy nebude stačit.”

„Napadá mě pár věcí, se kterými bych si vystačila.”

„Třeba zázraky existují. Třeba si je jenom neuvědomuješ.”

Nevěřila vlastním uším. „Tak moment. Jsi u FBI, a chceš mi tvrdit, že věříš na zázraky?”

Pokrčil rameny. „Představ si, že jdeš po ulici a chystáš se přejít. Už máš nohu skoro ve vozovce, když vtom se zčistajasna zarazíš - jen tak, bezdůvodně. A přesně v ten okamžik ti těsně před nosem prosvíští autobus nebo nákladák.

Kdybys nezastavila, vletěla bys rovnou pod něj. Nevíš, proč jsi zůstala stát - něco tě v poslední chvíli zarazilo a zachránilo ti život. Jak bys tu situaci popsala? Je to zázrak, že ještě žiju. Já v tom zázrak vidím.”

„Ty v tom vidíš zázrak, já náhodu.”

„Pokud nějaký zázrak zažiješ, je snadné uvěřit. Opravdovou zkouškou víry je, když se ti žádného znamení shůry nedostane.“

Tess byla ještě pořád zaskočená; něco podobného od něj nečekala. Ocitla se v rozpacích, protože takový způsob uvažování jí byl bytostně cizí. „Mluvíš vážně?“

„Naprosto.“

Nešlo jí to do hlavy. „Tak dobře, ale řekni mi jedno. Jak se víra - myslím skutečná, hluboká víra, jako je ta tvoje - snáší s povoláním vyšetřovatele?“

„Jak to myslíš?“

Podezírala ho, že moc dobře ví, jak to myslí; že už se s tou otázkou setkal. „Vyšetřovatel nesmí věřit nikomu a ničemu.

Nic nesmí brát jako hotovou věc. Zacházíš s fakty, s důkazy. S důkazy, které musejí obstát i u soudu.“

„Ano.“ Nezdálo se, že by ho to zaskočilo.

„Jak to jde dohromady s vírou?“

„Věřím v Boha, ne v lidi.“

„Ale jdi. Tak jednoduché to přece není.“

„Právě že je,“ prohlásil skálopevně.

Potřásla hlavou a rozpačitě se zasmála. „Myslela jsem si, že se v lidech vyznám, ale tebe jsem odhadla úplně špatně.

Nikdy bych do tebe neřekla, že jsi... věřící. Vedli tě k tomu rodiče?“

„Ne, moji rodiče nijak zvlášť zbožní nebyli. Nějak se to schumelilo až později.“

Čekala, že bude pokračovat. Neudělal to. Tess se najednou cítila provinile. „Poslyš, omlouvám se, tohle je hodně osobní záležitost a já tě netaktně bombarduju otázkami.“

„Nevadí mi to, namouduši. Bylo to tak: Můj otec zemřel, když jsem byl hodně malý, já pak prožíval těžké časy a jediný člověk, o kterého jsem se mohl opřít, byl farář. Pomáhal mi vyhrabat se z mizérie a právě tenkrát jsem k víře přilnul. To je všechno.“

Vytušila, že se mu nechce zacházet do detailů, a chápala to. „Aha.“

„A ty? Hádám, že u vás doma jste si na náboženství moc nepotrpěli.“

„To teda ne. U nás vládla vědecká atmosféra a s tou náboženství nešlo dohromady. A pak jsem zjistila, že Einstein taky v Boha nevěřil, a pomyslela jsem si, že když to nebylo dost dobré pro nejchytřejšího člověka na světě...“

„Nevadí mi to,“ řekl mirmě. „I někteří mí nejlepší přátelé jsou ateisté.“

Střelila po něm rychlým pohledem a viděla, že se usmívá. „To ráda slyším,“ utrousila, i když se považovala spíš za agnostičku než za ateistku. „Leckdo by si mohl myslet, že jsem na štíru s morálkou, ne-li skrz naskrz zkažená.“

Odvedla ho zpátky do obývacího pokoje. Reilly stočil pohled k televizi. Zrovna běžela epizoda ze seriálu Smallville, o Supermanových heroických kouscích v dospívání. Nepřítomně se zahleděl skrz obrazovku a odbočil k úplně jinému tématu: „Chtěl jsem se tě na něco zeptat. Ohledně Vancea.“

„Jen se ptej. Co je s ním?“

„Celou dobu, co jsi mi o něm vyprávěla, o hřbitově, o sklepě, o tom všem... Nebyl jsem si tak úplně jistý, co k němu cítíš.“

Přes tvář jí přelétl mrak. „Když jsme se před lety seznámili, byl to ohromně milý člověk, úplně normální. Jenže pak... To, co se stalo s jeho ženou a nenarozeným dítětem, je prostě strašné.“

Reilly vypadal poněkud nesvůj. „Lituješ ho.“

Uvědomila si, že s Vancem opravdu soucítí. „Svým způsobem ano.“

„Dokonce i po tom přepadu muzea, po popravě toho hlídače, po té střelbě..., po tom, co ohrožoval Kim a tvou matku?“

Střelil se do citlivého místa. Upozorňoval ji na spleť, rozporuplné emoce, ve kterých se ani ona sama nevyznala. „Já vím, že to zní nesmyslně, ale... do určité míry ano, lituji ho. To, jak mluví, jak podléhá náladám... Potřebuje se léčit, ne být štvancem. Potřebuje pomoc.“

„Nejdřív ho musíme chytit. Tess, nesmis zapomínat, že bez ohledu na to, čím si prošel, je nebezpečný.“

Tess se vybavila klidná Vanceova tvář, když tu tak seděl a povídal si s její matkou. Najednou ho začínala vnímat jinak.

„Možná ty svoje hrozby ani nemyslel vážně.“

„Věř mi, že ano. Jsou ještě další věci, o kterých nevíš.“

Tázavě naklonila hlavu ke straně. Myslela, že už ji nemá čím překvapit. „Jaké?“

„Další mrtví. Ten muž je nebezpečný, a hotovo. Stačí?“

Řekl to tak důrazně, že nenechával prostor pro pochybnosti. Tess už vůbec nevěděla, co si má myslet. „Cože? Další mrtví? Kdo?“

Mlčel. Ne že by ji nechtěl odpovědět; něco odvedlo jeho pozornost. Díval se kamsi za ni a zdálo se, že je myšlenkami.

Tess si uvědomila, že ji nevnímá. Otočila se a sledovala směr jeho pohledu. Vypadalo to, že uhranutě zírá na televizi. Na obrazovce se mladistvý Clark Kent chystal zase jednou zachránit kritickou situaci.

Tess se ušklíbila. „Copak? Prošvihnul jsi tuhle epizodu, nebo co?“

Ale Reilly už se hnál ke dveřím. „Musím jít.“

„Jít? Kam?“

„Prostě musím jít.“ A ve vteřině byl pryč, vstupní dveře se za ním zabouchly a Tess zůstala nechápavě civět na teenagera, který se uměl dívat skrz zdi a zdolával mrakodrapy jediným mohutným skokem.

Vůbec nechápala, co se děje.

Večerní provoz ještě nepolevil. Reilly uháněl v pontiacu na jih po Van Wyckově autostrádě. Nad hlavou mu hřmělo zdánlivě nekonečné procesí mohutných tryskových letadel dosedajících na přistávací dráhy. Letiště odtud bylo ani ne půldruhého kilometru.

Aparo si na vedlejším sedadle promnul oči a vykoukl z otevřeného okénka, kterým dovnitř proudil ostrý jarní vzduch. „Která společnost že to je?“

Reilly měl co dělat, aby uhlídal záplavu ukazatelů, které se na ně valily ze všech stran. Konečně zahlédl ten, který hledal. Kývl k němu hlavou.

„Tahleta.“

Zelená šipka po pravé ruce ukazovala cestu k budově číslo 7 v odbavovacím terminálu nákladní dopravy. Pod hlavním nápisem se mezi logy leteckých společností krčilo to, které Reillyho obzvlášť zajímalo.

Alitalia.

Krátce po teroristických útocích z jedenáctého září přijal Kongres Zákon o bezpečnosti leteckého provozu a přepravy. Podle tohoto zákona se odpovědnost za prohlídky přepravovaných osob a zavazadel přenesla na nově zřízenou Agenturu pro bezpečnost přepravy. Všichni lidé a všechny věci směřující do Spojených států musejí od té doby projít mnohem přísnější bezpečnostní kontrolou. Po celé zemi byly nainstalovány počítačově ovládané rentgenové systémy schopné detekovat výbušniny v příručních i cestovních zavazadlech pasažérů. Zpočátku i sami cestující podstupovali krátkou prohlídku rentgenem, ale posléze se od ní ustoupilo kvůli pozdvižení, které vyvolala - nešlo ani tak o strach ze škodlivé radiace, jako spíš o prostou skutečnost, že systémům Rapiscan nic neuniklo, ani ty nejdůvěrnější záležitosti. Zobrazovaly úplně všechno.

Agentura pro bezpečnost přepravy se obzvlášť zajímá o nákladní přepravu - ta sice stojí ve stínu pozornosti médií, ale národní bezpečnost ohrožuje mnohem víc než přeprava osob. Do USA denně proudí desetitisíce kontejnerů, palet a dopravních klecí ze všech koutů světa. A tak se ve věku zvýšených bezpečnostních opatření neomezují nové kontrolní předpisy jen na zavazadla cestujících, ale týkají se i rozměrných nákladů, které se do země dostávají vzduchem, po zemi i po moři. Prakticky na všech celnicích jsou rozmístěny rentgenové bezpečnostní systémy pro jejich kontrolu.

Když teď Reilly seděl v kontrolní místnosti nákladního terminálu italských národních aerolinií na Kennedyho letišti, byl za ně mimořádně vděčný. Na monitoru vyvstával jeden obrázek za druhým. „Měli byste si udělat pohodlí, pánové. Je to zásilka jako hrom," varoval je technik.

Reilly se uvelebil na oděné židli. „Ta krabice, která nás zajímá, by měla být poznat na první pohled. Projíždějte to rychle. Až na ni narazíme, stopnu vás.“

„Jak chcete.“ Muž přikývl a začal procházet databanku záběrů.

Na obrazovce se vynořovaly rentgenové snímky beden nejrůznějších velikostí, ze strany a seshora. Daly se v nich snadno rozeznat kostry předmětů, které vatikánští kurátoři poslali na výstavu v Metropolitním muzeu. Reilly, ještě pořád otrávený, že tenhle nápad nedostal dřív, visel na monitoru očima a Aparo zrovna tak. Tep se mu zrychloval, jak před ním defilovaly modravé a šedavé přízraky zdobených rámců, krucifixů a sošek. Rozlišení bylo překvapivě dobré, mnohem lepší, než čekal; rozeznával dokonce i drobné detaily.

A pak se mezi tou záplavou předmětů konečně objevilo, co hledal.

„Stop!“ Reillym projel nával vzrušení.

Na snímku s vysokým rozlišením, zbaven všech ochranných slupek a odhalen v celé své kráse, trůnil šifrovací stroj.

46

Tess vkročila do zasedací místnosti, ale vzápětí se zarazila, jako by do ní udeřil hrom.

Byla ráda, že se jí Reilly po třech dnech frustrujícího mlčení konečně ozval. Během té doby pro ni bylo čím dál těžší odrážet matčiny nálehavé telefonáty, aby za ní a za Kim přijela do Arizony. Krom toho začínala být nervózní; uvědomovala si, že ji vyšetřování případu vtáhlo natolik, že od něj bez ohledu na Reillyho rady nedokáže dát ruce pryč.

A když teď viděla, co to leží na konferenčním stole, nedala by od něj ruce pryč, ani kdyby o ně měla přijít.

Byla to přesná replika multidiskového šifrovacího stroje, vytvořená z průhledného plastu.

Tess se stěží zmohla na slovo. „Jak...“

S čirým úžasem pohlédla na Reillyho. Asi ji schválně nachystal překvapení - když jí telefonoval, požádal ji jenom, aby přišla na Federal Plaza, a utrousil povšechné „potřebujeme si projít pár věcí“.

Teprve teď se rozhlédla, kdo všechno tu je. Jansson, Aparo, Ganesová a pár dalších lidí, které nepoznávala. A monsignore. Vrátila se pohledem k Reillymu.

Věnoval jí letmý, zdrženlivý úsměv. „Napadlo mě, že bys u toho asi chtěla být.“ Ukázal na jednoho z mužů, se kterými se dosud nesetkala. Zrovna rozdával lidem kolem stolu papíry sešité sponkou. „Tohle je Terry Hendricks. To on tu repliku sestavil.“

„Spolu se svým týmem," doplnil Hendricks a usmál se na Tess od ucha k uchu. „Rád vás poznávám.“

Tess neochotně odtrhla oči od přístroje. Mrkla na papíry, které dostala, a její naděje se potvrdily. Znovu zvedla zrak k Hendricksovi.

„Takže ta mašinka funguje?“

„No jasně. Šlape jako hodinky. Ten text byl latinsky. Aspoň mi to tvrdili lingvisté z překladatelského týmu.“

Tess to ještě pořád nechápala. Úpěnlivě se obrátila k Reillymu. „Ale... Jak...?“

„Na celnici všechno prochází rentgenovou kontrolou,“ vysvětlil. „Dokonce i když jde o předměty vypůjčené od Svaté stolice.“

Tess si musela sednout. Měla pocit, že se jí každou chvíli podlomí kolena. Rozechvělými rukama zvedla papír, který dostala, a dychtivě se pohroužila do úhledně vytištěných slov.

Byl to dopis, s datem z května 1291.

„Tehdy padl Akkon,“ vykřikla. „Poslední město, které ještě drželi křižáci.“

Znovu sklopila oči k dopisu a začetla se do něj se vzrušujícím pocitem, že ji přes propast času spojuje s muži, jejichž činy se staly legendou.

„S velkým smutkem,“ začínal dopis, „vám tímto dávám na vědomí, že Akkon již není pod naší ochranou. Opustili jsme město, jakmile padla temnota, a naše srdce ztěžkla, když jsme viděli jeho zkázu v plamenech...“

47

VÝCHODNÍ STŘEDOMOŘÍ - KVĚTEN 1291

Galéra se celou noc plavila podél pobřeží k severu a za úsvitu se stočila směrem na západ ke Kypru, k bezpečí tamější pevnosti.

Martin, zdrcený posledními hodinami v Akkonu, se stáhl do podpalubí, aby si odpočinul, ale loď se příliš kymácela a navíc nedokázal vypudit z mysli obraz umírajícího velmistra a potupného útěku. Když se za rozbřesku vrátil na palubu, zděsil se. Vepředu křižovaly temnotu oslepujivé blesky a přes hvízdot větru v ráhnovi se nezřetelně neslo burácení hromu. Za nimi na východě zakryl slunce pás výhrůžně purpurových mraků, kterým se zoufale pokoušely prorazit sluneční paprsky a rozzářit zachmuřené nebe.

Je tohle vůbec možné? nevěřil vlastním očím Martin. Dvě bouře najednou, jedna se na nás žene zepředu a druhá nás pronásleduje. Prohodil pár slov s kapitánem a ověřil si, že ani Hugh ještě nikdy nic takového nezažil.

Vězeli v pasti.

Vítr zesílil a spolu s ním dorazily poryvy studeného, bodavého deště. Plachta sebou zuřivě pleskala, námořníci se jí s vypětím všech sil snažili udržet pod kontrolou, stěžen utrápeně sténal. V podpalubí ržáli koně a neklidně bušili kopyty do bednění. Kapitán horečně studoval mapu a zaznamenával současnou pozici. Nařídil dozorcům, ať galejníci zvýší tempo, a zařval na kormidelníka nové pokyny v úporné snaze uniknout bouřím.

Martin přistoupil k Aimardovi na příďové nástavbě. I jeho starší druh pozoroval blížící se bouřky s rostoucími obavami. „Jako by si sám Bůh přál, aby nás moře spolklo,“ prohodil k Martinovi. Hluboko očích mu vězela tíseň. Netrvalo dlouho a bouře propukla s nespoutanou zuřivostí. Nebe ztemnělo do neproniknutelné černi, den se změnil v noc, vítr přerostl ve vichřici. Všude kolem se zvedaly vysoké, zpěněné hřebeny vln, hnaly se přímo k nim a zezadu narážely do pravoboku. Oblohu protřel blesk a v témže okamžiku se ozvalo ohlušující zahřmění. Loď bičoval lijavec; provazce deště jí úplně odřízly od okolního světa.

Hugh přikázal námořníkovi v lanoví, ať se podívá, jestli někde na horizontu nezahledne pevninu. Martin postřehl, že se muži ani trochu nechce, ale postavil se přivalům deště a vydrápal se nahoru do hlídkového koše. Lodí zmítaly obrovské vlny a divoce do ní bušily; každou chvíli se vztyčily vysoko nad záď a rozlily se po palubě. Vesla žila svým vlastním životem - narážela o lodní trup a surově řádila mezi přikovanými galejníky, kteří se je pokoušeli zvládnout. Když několik z nich utrpělo zranění, Hughovi nezbylo, než nechat vesla vytáhnout.

Celé hodiny se loď bezmocně zmítala na obřích vlnách a pak Martin zaslechl, jak s ohlušivým lomozem povolily poklopy na palubních průlezech a do podpalubí se vřítla temně modrá voda. Loď se vzápětí začala nebezpečně naklánět. Seshora se ozvalo zaskřípění a praskot lámaného dřeva. Martin vzhlédl a uviděl, jak se stěžen řítí na palubu - katapultoval bezmocného muže ve strážním koši do zpěněných vln a rozdrtil tři členy posádky.

Bez plachty a vesel byla galéra zcela vydána napospas bouři a mořským proudům, rozrušené moře jí bezhlavě smýkalo sem a tam. Tři dny a tři noci bouře nepolevovala a Falcon Temple se musela sklánět před její zlobou, ale nějak se jí dařilo udržet se na hladině. A potom, čtvrtého dne, kdy vítr ještě dul neztenčenou silou, se ozval výkřik: „Země! Země na obzoru!“ Martin si všiml, že jeden z námořníků ukazuje přímo vpřed; napjal zrak, ale sám kromě dmoucího se moře nic neviděl. Konečně to zahlédl - vzdálený tmavý pruh na horizontu, stěží rozeznatelný.

A vtom se to stalo.

Bylo to kruté - když už byla země na dohled, loď se začala lámat. Obšívka a pažení, které tak dlouho odolávaly zuřivým náporům moře, začaly povolovat. Po ohlušivém sténání následoval zvuk připomínající sérii výbuchů, jak popraskal celý trup. Mezi přikovanými veslaři propukla panika, koně se dole v nákladovém prostoru plašili a vyděšeně ržáli.

„Otroci!“ zařval Hugh. „Odpoutejte je, než se utopí!“ Námořníci spěchali veslaře vysvobodit z řetězů, ale jejich svoboda měla krátké trvání, protože podpalubím se vzápětí prohnaly hřmící přivaly vod a smetly je.

Hugh už nemohl oddalovat nevyhnutelné. „Spusťte člun!“ poručil. „Opusťte loď!“ Martin se rozběhl ke člunu, jediné záchraně, která jim zbývala, když vtom se objevil Aimard s neforemným koženým vakem a pospíchal opačným směrem, k přídi. Martin na něj křikl právě ve chvíli, kdy udeřila další ohromná vlna a mrštila bezmocným Aimardem přes můstek k navigačnímu stolku. Bokem narazil na roh. Výkřik bolesti, ale zařal zuby a vydrápal se na nohy; ruku si tiskl k žebrům. Odmítl Martinovu pomoc a dál pevně svíral vak, ačkoli bylo zřejmé, že mu svým neforemným tvarem a vahou působí bolest.

Jen tak tak se jim podařilo přešplhat do člunu a Martinovi z Carmaux se naskytl poslední pohled na ztrýzněnou loď

Falcon Temple, kterou se rozběsněné moře chystalo s konečnou platností pohltit. Mohutná dřevěná špice zakončená vyřezávanou příďovou figurínou se odlomila jako suchá haluz, ale prasknutí utonulo v démonickém vytí větru a hrůzoplém nářku topících se koní. Martin viděl, že s ve tvářích ostatních osmi mužů ve člunu zrcadlí tatáž hrůza, jaká svírala jeho samotného, když se zoufalstvím sledovali, jak se loď kousek po kousku hrouží do obrovitých vln. Vlny a vítr je poháněly kupředu, smýkaly člunem jako lodičkou z papíru, ale kapitán posadil šest z devíti přeživších mužů k veslům, takže se jim podařilo zmírnit nejhorší nápor. Martin vesloval s pohledem upřeným do prázdna, otupělý únavou a zoufalstvím. Byli vyšťváni ze Svaté země a teď ztratili i galéri. Přemítal, jak dlouho přežijí, pokud se jim vůbec podaří dosáhnout pevniny. Ať se ocitnou kdekoli, budou daleko od domova, hluboko v nepřátelském území a nemají skoro nic, čím by se mohli bránit.

Připadalo mu, že se člun zmítá na rozdivočelém moři celé hodiny než konečně vlny opadly a oni uviděli zemi, kterou jim ohlásila hlídka. Krátce nato už vytahovali člun z vody na písčitou pláž. Kolem stále ještě vyl vítr a z nebe se lil studený déšť, ale přinejmenším měli pod nohama pevnou zem.

Prodrávěli meči dno člunu a odrazili ho zpátky na moře, které ještě pořád bouřilo, i když nejhorší vichřice už pominula. Nechtěli na sebe zbytečně upozorňovat. Hugh byl přesvědčen, že rozbouřené vlny zanesly Falcon Temple ke Kypru a pak ji kolem něj hnaly dál na sever. Aimard se spolehl na jeho námořnickou zkušenost a rozhodl, že se vyhnou nekrytému pobřeží a zamíří do vnitrozemí, namísto aby se vydali hledat přístav.

Nízké kopce jim brzy poskytly ochranu před větrem, a co bylo ještě důležitější, i před zraky místních obyvatel. Ne že by jim hrozilo bezprostřední nebezpečí; nikoho neviděli a neslyšeli nic než kvílení bouře. Nebyla tu dokonce ani žádná divoká zvířata, patrně se schovala před špatným počasím. Během dlouhého a vyčerpávajícího pochodu si Martin všiml, že Aimardovi je čím dál hůř. Ten úder do žeber byl šeredný a zranění si nejspíš začínalo vybírat svou daň. Aimard se tvářil, že bolest nevnímá, a hrdinsky krácel kupředu; držel se za poraněný bok a přitom k sobě dál tiskl neforemný vak.

Když narazili na vesnici, nejprve je sklíčilo pomyšlení, že by ve svém současném stavu měli bojovat; byli zranění a unavení a navíc nevalně ozbrojení. Ale nad obavami vzápětí převládla naděje, že tam třeba seženou jídlo. Jak obavy, tak naděje se ukázaly jako liché. Vesnička byla opuštěná, domy prázdné. V jejím středu stály trosky kostela. Zdi měl neporušené, ale místo střechy jen ohořelou kostru sežehlých trámů opírajících se o vysoké kamenné pilíře. Těžko říci, kdy ke zkáze došlo - určitě už dávno, před mnoha měsíci, ne-li dokonce roky.

Naproti kostelu se přes roubení studny skláněly větve mohutné staré vrby.

Trosečníci se usadili na zemi a odpočívali. Ze všech nejhůř na tom byl Aimard. Martin mu šel pro trochu vody, když vtom zaslechl zvuk - jemné, melodické cinkání zvonků. Vyčerpaní muži se rychle stáhli do úkrytu a pozorovali, jak se úzkou cestou blíží stádečko koz. Natlačily se kolem studny, marně hledaly něco k snědku, a tak některé z nich stáhly dolů větve vrby a začaly je ožvykovat. Vzápětí se objevil pastýř, shrbený chromý stařík, a s ním malý chlapec.

Martin se pohledem dotázal Aimarda, jestli má jednat, a ten pokývnutím souhlasil. Martin gesty naznačil ostatním, ať se rozestoupí do věžře a dávají pozor, a spolu s Hughem pak vykročil ke staříkovi který okamžitě padl na kolena a prosil, ať ho nezabíjejí a ušetří i život jeho vnuka. Martin a Hugh podobně jako další řádoví bratři uměli trochu arabsky. I tak jim chvíli trvalo, než starce uklidnili a ujistili ho, že se nemusí bát. Ještě déle jim trvalo vysvětlit mu, že od něj chtějí kozu koupit, a ne mu ji sebrat násilím. Neměli peníze ani žádné cennosti, ale podařilo se jim dát dohromady pár nadbytečných kusů oblečení - koza sice měla větší cenu, ale aspoň trochu to vypadalo na obchodní výměnu. Zatímco pastýř a jeho vnuk nabírali pro zvířata vodu ze studny, rytíři kozu zabili, rozdělali pomocí křesadla oheň a upekli si ji. Přizvali pastýře s vnukem, ať se s nimi o jídlo podělí.

Ten dobrý skutek jim patrně zachránil život.

Pastýř jim byl vděčný, že ho nezabili. Poklábosil si s nimi, prozradil jim, že vesnice se jmenuje Fonsalis, a pozdě odpoledne se svým pomocníkem zase vyrazil na cestu. Rytíři a námořníci se najedení a posílení znovu uložili k odpočinku s příjemným vědomím, že mohou pokračovat v cestě až ráno.

Zahálka však neměla dlouhého trvání.

Rytíř na hlídce jako první zaslechl podezřelé zvuky a zburcoval Martina. Kdosi přibíhal. Brzy zjistili, že je to pastýřův vnuk. Bez dechu a celý vystrašený jim oznámil, že se blíží tlupa mamlúků. Dědeček už prý na ně kdysi narazil a oloupil ho; určitě sem mají namířeno pro vodu.

Neměli jinou možnost než postavit se jim.

Martin s Aimardovou pomocí rychle vymyslel léčku. Muži posbírali v pobořeném kostele kdeký kus železa, aby doplnili svoji skromnou sbírku zbraní, a pak se rozestoupili daleko od sebe do formace ve tvaru širokého V, která se rozevírala směrem k přicházejícímu nepříteli a hrotem spočívala u studny.

Hugh s dalším námořníkem natáhli přes cestu, po níž se jezdci blížili, provaz odmotaný ze studny. Zaházeli ho hlinou a zaujali pozici na otevřených koncích formace. Martin se ujistil, že nikde nezapomněli nic, čím by se mohli prozradit, pak se přikrčil za roubení studny a čekal.

Čekání netrvalo dlouho. Slyšeli mamlúky dlouho předtím, než je uviděli; nehybným vzduchem se nesl jejich hlasitý smích. Bezpochyby si ve zdejší kraji připadali nezranitelní. Lidé se jich právem báli. Před nějakými padesáti lety byly tisíce zdejších mladíků prodány do otroctví egyptskému sultánovi. Vládce, jehož vůbec nenapadlo, co svým činem způsobí, si z nich sestavil svou gardu a pojmenoval je mamlúci, arabským slovem pro „vlastněného“, neboli otroka. O několik let později se mamlúci vzbouřili a brzy ovládli celý Egypt. Šla z nich ještě mnohem větší hrůza než z těch, kdo je původně prodali do otroctví.

Jezdci byli oděni v kůži s železnými pláty; všichni měli v pochvách meče a u pasu dýky. Na hruškách sedel se jim blýskaly velké kulaté kovové štíty a v oblaku zvířeného prachu, který se kolem nich vznášel, povlávaly ze vztyčených

kopí barevné praporce.

Martin je počítal. Jedenadvacet válečníků. Pokud chtějí přežít, budou je muset pobít do posledního. Kdyby jen jeden jediný unikl, obratem se vrátí se spoustou dalších.

Když kolem Hugha a jeho druha naproti projížděl poslední jezdec, Martin zaslechl, že vůdce bandy už dorazil ke studni a sesedl. Vyrázil zpoza roubení a mohutnými rozmachy meče hbitě srazil dva nejbližší mamlúky. Zatímco další seskakovali z koní, vyřítili se ze svých úkrytů i ostatní trosečníci, vyrazili válečný pokřik a zaútočili na ně všim, co měli po ruce. Překvapení jim vyšlo dokonale a mělo drtivý účinek.

Jezdci, kteří zůstali v sedle, otočili koně, zuřivě je pobídlí do cvalu a vraceli se, odkud přijeli. Jakmile se dostali do jedné roviny s Hughem, kapitán zatahl za provaz a napjal ho. Mamlúci nestihli zareagovat. První koně přes provaz upadli, do nich narazili další a jejich jezdci bezmocně vyletěli ze sedel. To už k nim uháněli rytíři Netrvalo dlouho a na malíčkém bitevním poli nezbýval ani jediný živý nepřítel.

Bylo to neslavné vítězství. Po šarvátce zůstali v prachu ležet dva mrtví námořníci a dva rytíři. Naživu jich včetně zraněného Aimarda zůstalo jen pět.

Ale aspoň teď měli koně a zbraně.

Poté, co pohřbili své mrtvé, ulehli ke spánku u zdi pobořeného kostela a střídali se na hlídce. Martinovi se nedařilo usnout. Mysl měl ještě pořád rozjitřenou a pronikavě vnímal každý zvuk a pohyb.

Zevnitř kostela, kde se uložil k odpočinku Aimard, zaslechl šramot. Věděl, že jeho druh trpí krutými bolestmi a každou chvíli vykašlává krev. Vstal a prošel ohořelým portálem dovnitř. Aimard nebyl na místě, kde ho viděl naposled. Martin upíral oči do temnoty, až ho zahlédl, jak sedí u malého ohně. Plamínky se kroutily a třepotaly v závanec větru, který sem foukal zničenou střešou. Když se Martin přiblížil, spatřil, že Aimard je pohroužen do psaní. Psal dopis. Vedle něj ležela podivná věc s otáčivými kotouči. Něco takového Martin nikdy předtím neviděl.

Aimard zvedl hlavu a oči se mu ve světle plamínků zaleskly. „Potřebuji, abys mi pomohl,” řekl ochraptělým, zadržávajícím hlasem.

Martin váhavě přistoupil blíž. Cítil, jak v něm roste napětí. „S čím?” zeptal se.

„Zdá se, že mě opouštějí síly.” Aimard zakašlal. „Pojď sem. Vztyčil se, namáhavě zvedl kožený vak a vedl Martina hlouběji do kostela, do míst, kde podlahu tvořily kamenné dlaždice. Na některých stála jména a data. Martin si uvědomil, že jsou to náhrobní desky.

„Tuhletu,” řekl Aimard a zastavil se u jedné, na které stálo Romiti.

Martin na něj tázavě pohlédl - nechápal, co se po něm chce. Aimard se zmohl na úsměv. „Potřebuji, abys mi ji nadzvedl.”

Aniž by čekal na další vysvětlování, Martin vytáhl z pochvy meč a vypáčil jím náhrobní kámen.

„Podrž mi to otevřené,” požádal Aimard, poklekl a spustil do temného otvoru vak. Jakmile byl hotov, pokývl mladšímu rytíři. „Hotovo. Můžeš to zase zavřít.” Martin opatrně usadil kamennou desku zpátky na místo. Aimard ji prohlédl, ujistil se, že na ní není poznat, že se s ní hýbalo, a pak se odšoural zpátky k místu, kde si utlul, a s bolestmi se uložil na zemi.

Martin zíral do tmy a hlavou mu vířila zněť myšlenek. Když ho Aimard z Villiersu vybídl, aby vstoupil do templářského řádu, byl nadšen a poctěn. Tři roky se zdálo, že hrdost je namístě - templáři skutečně byli vznešeným společenstvím výjimečně odvážných mužů oddaných Bohu, lidstvu, církvi. Ale co se s nimi stane teď, když je Svatá země ztracena? Už před sebou neviděl žádné jasné poslání.

Krom toho na povrch vyplouvaly věci, které ho zneklidňovaly. Během let si začal být vědom nevyřešených obav, které mezi řádovými rytíři panovaly. Z útržků rozhovorů, které náhodou vyslechl, pochopil, že mezi řádem a církví narůstá napětí. Tam, kde by očekával těsné svazky a důvěru, vytušil rozkol a podezřívavost. Vzrostly do té míry, že církev nespolupracovala, když se řád nedávno dožadoval posil. Tím, že odmítla pomoc, zpečetila osud pevnosti v Akkonu. Že by vystavila templáře nebezpečí schválně?

Obratem tu myšlenku zavrhl. Určitě ne.

A co ty tajné schůzky Williama z Beaujeu s několika málo vybranými staršími rytíři? Vraceli se z nich zasmušilí a zamlklí. Patřil k nim i Aimard z Villiersu, u něhož si Martin nadevše považoval otevřenost a čestnost. A pak přišla ta zdobená truhla a záhadná slova, která si Aimard vyměnil s velmistrem, než se nalodili na Falcon Temple. A teď tohle.

Má mu snad přestat důvěřovat?

„Martine,” zachroptěl sotva srozumitelně Aimard.

Martin pohlédl na jeho bolestí zkřivenou tvář.

„Vím, co si asi myslíš. Ale věř mi... Musíš se dozvědět jisté věci, Potřebuješ je znát, má-li náš řád přežít. William svěřil tu znalost a ten úkol mně, ale...” Hlas se mu zlomil, rozkašlal se a otřel si ústa. Pak Pomalu pokračoval: „Moje pouť je u konce, oba to víme.” Zvednutou rukou zarazil Martinovy protesty. „Musím tu znalost předat tobě. Musíš dokončit úkol, který jsem já stěží začal.”

Martin se zastyděl, že mu křivdil.

„Posaď se ke mně,” vyzval ho Aimard. Chvilku nabíral dech a pak promluvil.

„Po mnoho let znala to tajemství vždy jen hrstka členů řádu. Na začátku jich bylo devět a ten počet nikdy nebyl překročen. V tom tajemství spočívá sama podstata našeho společenství, je zdrojem obav a nevraživosti církve.”

Aimard vyprávěl celou noc. Martin zprvu nevěřil vlastním uším, rostl v něm úžas, a dokonce pobouření, ale protože mu to všechno vykládal právě Aimard, hluboko v srdci věděl, že ten příběh nemůže být pouhá smyšlenka. Musí to být pravda.

Aimard pokračoval, hlas se mu čím dál víc zadržoval a chvěl a Martinovi postupně začínalo všechno docházet. Jeho hněv přešel z hlubokou úctu a nakonec nad všim převládlo vědomí vznešenosti jejich úkolu. Aimard pro něj byl jako

otec a nesmírné zaujetí, s nímž mluvil, na něj hluboce zapůsobilo. Pomalu, ale jistě přecházelo do krve i jemu a s každým Aimardovým slovem v něm zapouštělo kořeny.

Rozprávěli až do východu slunce. Když Aimard skončil, Martin chvíli mlčel. Pak se zeptal: „Co se žádá ode mě?"

„Napsal jsem dopis," řekl Aimard. „Dopis, který je potřeba předat velmistrovi pařížského Templu. Nikdo jiný ho nesmí vidět." Podal list Martinovi, ale ten ho nedokázal přečíst. Aimard pokývl ke stroji, který mu ležel po boku. „Je to zašifované. Pro případ, že by dopis padl do nepovolaných rukou."

Odmlčel se a vyhlédl ven. „Jsme na nepřátelském území a zbýváte už jen čtyři," konstatoval. „Držte se pohromadě jen tak dlouho, dokud to bude nutné, pak se rozdělte do dvojic. Vydejte se do Paříže odlišnými cestami. Napsal jsem ten dopis ve dvou kopiích, takže každá dvojice bude mít svou. Objasni ostatním důležitost poslání, ale prosím tě, neodhaluj jim pravdu, kterou jsem ti sdělil, pokud nebudeš přesvědčený, že ti bezprostředně hrozí smrt."

Martin se na svého starého přítele zadumaně díval a pak se zeptal: „Co když cestou zahyneme všichni? Co se stane s řádem?"

„Jsou ještě další," řekl Aimard. „V Paříži i jinde. Pravda se neztratí -" Odmlčel se a lapal po dechu. „Něco z toho, co je v těch dopisech, znám jen já, ačkoli myslím, že Hugh si to domyslel. Ale vyptávat se nebude. Není sice řádový bratr, ale jeho loajalita je neochvějná. Můžeš mu důvěřovat právě tak, jako já důvěřuji tobě."

Aimard sáhl do kapsy kabátce a vyndal dva balíčky zabalené do naolejované kůže. „Vezmi si je. A jeden předej té druhé dvojici."

„Hughovi?"

Aimard zavrtěl hlavou. „Ne. Není templář a mohlo by se stát, že mu velmistr pařížského Templu nebude ochoten naslouchat. Naopak si myslím, že Hugh by měl jít s tebou."

Martin zamyšleně přikývl. „A co ty?" zeptal se.

Aimard zakašlal, otřel si vousy a Martin zahlédl v jeho slinách krev. „Tentokrát nám přálo štěstí, ale na cestě nepochybně čekají další nástrahy. Nemůžete si dovolit, aby vás zpomalovali nemocní a ranění. Teď ani později. Jak říkám, moje pouť je u konce."

„Nemůžeme tě tu nechat," protestoval Martin.

Aimard si sáhl na žebra a celý se přitom schoulil bolestí. „Je to div, že jsem po tom úrazu na lodi došel až sem. Vezměte ty dopisy a běžte. Musíte se nějak dostat do Paříže. Na vašich bedrech spočívá důležitý úkol."

Martin z Carmaux přikývl, sklonil se ke svému mentorovi a příteli a objal ho. Potom vstal a odešel k ostatním, kteří už čekali u koní.

Krátce s nimi promluvil a všichni pohlédli na Aimarda z Villiersu, který chvíli opětoval jejich pohled, pak se pracně vydrápал na nohy a nejistým krokem se vydal ke studni. V rukou nesl onen podivný strojek. Martin mlčky pozoroval, jak ho rozbíjí o kamennou zeď a úlomky kousek po kousku hází do studny.

„Bůh s tebou," řekl Martin tiše, „a s námi všemi."

Chopil se uzdy jednoho koně a vyhoupl se do nezvyklého sedla. Rada čtyř jezdců a rezervních koní projela ruinami vesnice a zabočila k severozápadu. Nikdo z nich neměl tušení, jakému osudu jedou vstříc, jaká nebezpečí je očekávají na dlouhé cestě do Francie.

48

Tess se v myšlenkách toulala po odlehle mamlúcké provincii, ale Janssonův hlas ji z výletu do středověku vytrhl a postavil ji zpátky na zem.

„Musíme předpokládat, že Vance už si to taky přeložil," podotkl rozmrzele.

Reilly bez zaváhání přikývl. „Rozhodně."

Tess došlo, kde je, a s papíry v ruce se rozhlédla po ostatních. Nezdálo se, že by hýřili stejným nadšením jako ona. Ji ten dopis uchvátil. Dojímal ji výjimečným, navýsost osobním vhledem do životů, činů a myšlení oněch legendárních mužů a zároveň jí potvrzoval všechno, co jí od loupeže v muzeu napovídal instinkt. Celá se rozechvěla blaženou předtuchou. Tohle může být její Trója, její Tutanchamon. Ráda by věděla, jestli ještě někoho z přítomných zaujalo, co se v dopise naznačuje, anebo jestli se o něj zajímají jenom proto, že jim může pomoci s vyřešením zvlášť obtížného případu.

Janssonův výraz ji nenechával na pochybách, ke které skupině on sám patří. „Takže ještě pořád nevíme, o co kráčí," pokračoval. „Snad jen, že ta věc - netušíme jaká - je tak malá, že se dá nosit v příruční brašně. Ale aspoň víme, kam má Vance namířeno. Fonsalis." Střelil tázvým pohledem po Hendricksovi.

„Zatím vám bohužel nepomůžu," odpověděl Hendricks zachmuřeně. „Snažíme se, ale nikam jsme se nedobrali. Nikde jsme o tom místě nenašli žádnou zmínku."

Jansson se zamračil. „Nikde?"

„Ne. Aspoň zatím. Mluvíme o Evropě třináctého století - tenkrát neměli mapy jako my dnes. Pořizovali si jen velice hrubé, primitivní náčrtky a zachovalo se jich málo. Probíráme se všemi dochovanými písemnostmi včetně věcí mladšího data - dopisy, deníky, vším možným. Nějaký čas to potrvá."

Jansson se zabořil do židle a mnul si dlaně zátylek. Tvářil se zasmušile. Očividně špatně nesl, že se zadrhli na něčem, co by podle všeho měla být konkrétní, snadno ověřitelná fakta.

„Třeba na to Vance taky ještě nepřišel," nadhodil Aparo.

Tess zaváhala, ale pak vstoupila do hovoru. „Na to bych nespolehala. Je odborník. Odkazy, jaké potřebujeme, se pravděpodobně neobjevují v publikovaných pracích, které najdete ve svých databázích. Spíš se vyskytnou v nějakých

pozapomenutých rukopisech z té doby a člověk jako Vance je umí dohledat."

Jansson se na ni pátravě zahleděl, zřejmě si to přebíral. Vedle něj seděl De Angelis. Přímou na ní visel očima, ale z jeho výrazu nic nevyčetla. Ze všech lidí v místnosti by měl právě on nejvíce ocenit, že se jim dostalo privilegia podílet se na takovéhle věci. Nedával však najevo sebemenší známky zaujetí a během celé schůzky prakticky nepromluvil.

„Jestli chceme toho chlapa chytit, musíme tomu přijít na kloub," zamručel Jansson. Obrátil se k De Angelisovi. „Vaši lidé by nám mohli být hodně nápomocní, otče."

„Určitě. Postarám se, aby na tom začali pracovat naši nejlepší učenci. Máme obrovskou knihovnu. Nepochybuji, že je to jen věc času."

„Jenže my čas nemáme." Jansson pohlédl na Reillyho. „Ten chlap si určitě pakuje kufry, pokud už neodjel ze země."

„Dohlédnu, aby tomu v CBP dali nejvyšší prioritu," ujistil ho Reilly. CBP, Úřad pro cizince a ochranu hranic, vedl záznamy o tom, kdo a z jakých důvodů vstupuje do země anebo z ní odjíždí. „Musí to být někde ve východním Středomoří, mám pravdu?" obrátil se k Tess. „Nedokážeme to nějak zúžit?"

Tess si odkašlala a zamyslela se. „Může to být kdekoli. Smetlo je to daleko z původního kurzu... Máte mapu té oblasti?"

„Jistě." Hendricks si přitáhl klávesnici a něco vyfukal. Vzápětí se na ohromné plazmové obrazovce na stěně objevila mapa světa. Zmáčkl pár dalších kláves, náhled se posunul, mapa se několikanásobně zvětšila a zobrazila východní Středomoří.

Tess vstala a přešla k obrazovce. „Podle toho dopisu opustili Akkon - ten je tady, v dnešním Izraeli, na sever od Haify - a plavili se ke Kypru. Měli namířeno na sever a pak na západ, ale bouře je zasáhla dřív, než se ke Kypru přiblížili..."

Zadumala se nad mapou a mysl se jí chtě nechtě znovu zatoulala a předestřela jí výjevy z té nešťastné plavby; výjevy tak živé, že Tess na okamžik připadalo, že je na palubě spolu s templáři. Vzpamatovala se a soustředila se na svůj úkol.

„Záleží na tom, kterým směrem je moře unášelo. Jestli je bouře zahнала na východ od ostrova, mohlo je to vyplavit kdekoli na pobřeží Sýrie nebo jihovýchodního Turecka...", naznačila prstem, „...ale jestli je to smetlo kolem západního pobřeží Kypru, mluvili bychom o téhle oblasti - o jihozápadním pobřeží Turecka od Antalyjského zálivu po Rhodos."

„To je sakra velká oblast," poznamenal Jansson ponuře.

„Krajina na pobřeží si je všude dost podobná," pokračovala Tess, „a v dopise není nic, co by naznačovalo tu či onu možnost."

Reilly přikývl a zadíval se na mapu. „Ze všeho nejdřív bychom měli upozornit naše lidi v Turecku a Sýrii."

Jansson zmateně sraštil obočí. „Co si Vance vůbec myslí? Že na něj ta dávno ukrytá věc ještě pořád čeká? Vždyť ten dopis dorazil do Francie. Jak může Vance vědět, že se pro ni templáři nevrátili?"

Tess se v duchu vrátila k Vanceovu příběhu. Říká se, že se ten muž už nikdy neusmál.

„Je potřeba uvědomit si časové souvislosti," ozvala se. „Vance říkal, že stařec, který ukázal ten rukopis knězi - tomu prý hrůzou zbělely vlasy, vzpomínáte? - byl jeden z posledních přeživších templářů. De Molaye a ostatní upálili na hranici roku 1314, čili příběh s knězem se musel odehrát až potom, v době, kdy už od ztroskotání lodi uběhlo přes dvacet let. Vance se nejspíš spoléhá, že když templáři nedokázali tu věc vyzvednout před likvidací svého řádu, nezbyl pak už nikdo, kdo by to udělal."

Místnost ztichla. Byla to komplikovaná úvaha zvlášť pro lidi, kteří nebyli v zacházení s dávnou minulostí tak zběhlí jako Tess. Hendricks navrhl: „Nasimulujeme plavbu té lodi. Vezmeme v potaz nejrůznější faktory - směr větrů v daném ročním období, mořské proudy a tak podobně. Podíváme se, jestli některé podrobnosti v textu nenaznačují geografii pevniny, a pokusíme se trochu blíže určit, kde to může být."

„Možná by nebylo k zahazení podívat se, jaké staré vraky se v té oblasti našly. Kdo ví, třeba je mezi nimi i Falcon Temple." Janssonovy netrpělivé pohyby naznačovaly, že už chce schůzku ukončit. Obrátil se k De Angelisovi. „Dejte nám prosím vědět, jestli něco zjistíte."

„Spolehněte se." Monsignore se tvářil klidně a nevzrušeně jako vždycky.

Reilly odvedl Tess chodbou k výtahům. Nikdo další tam nečekal. Už sahala po knoflíku, ale pak se zarazila a se zvědavým výrazem se k němu obrátila.

„Trochu mě překvapilo, že jsi mě sem pozval. Po všech těch kázáních, co jsi mi onedny uštědřil - že ten případ mám nechat plavat a tak."

Reilly se zašklebil a přešel si dlaní čelo. Bylo to hodně dlouhé odpoledne. „Máš pravdu. A nejspíš se mi to vymstí."

Zvážněl. „Upřímně řečeno, všechno se ve mně hádalo."

„Jsem ráda, že v té hádce zvítězilo tvoje méně nudné já."

Uvědomil si, že se mu ten její uličnický úsměv hrozně líbí. Líbilo se mu na ní kdekdo. Vzpomněl si, jak se celá rozzářila, když v zasedací místnosti uviděla repliku šifrovače. Její nadšení bylo nakažlivé - tahle žena se ještě pořád dokáže upřímně a bez zábran radovat ze života. Většinu lidí už ta schopnost dávno opustila; on sám ji postrádá, kam až jeho paměť sahá.

„Podívej, Tess, já chápu, že ti ta záležitost asi připadá senzační, ale..."

Nadechl se a Tess toho využila, aby mu vpadla do řeči. „A tobě? Co to znamená pro tebe?"

Ta otázka ho zaskočila; nebyl zvyklý, že by se ho při vyšetřování případu někdo vyptával na osobní postoje. Ty přece byly jasné. Přinejmenším většinou. „Jak to myslíš?"

„Jde ti jen o to, abys strčil Vancea pod zámek?"

Připadalo mu, že odpověď je nábílední. „Za dané situace si nemůžu dovolit přemýšlet o ničem dalším."

To ji rozohnilo. „Ani za mák ti nevěřím, Seane. Nech toho," přesvědčovala ho. „Netvrď mi, že tě to nezajímá, proboha. Sepsal šifrovanou zprávu. O něčem osudově důležitém pro budoucnost. Upálili je kvůli tomu na hranici, vyhladili, sprovodili ze světa. Copak nejsi ani trochu zvědavý, o co vlastně běží?"

Pro Reillyho bylo těžké vzdorovat nadšení, které z ní sálalo. „Nejdřív musíme chytit Vancea. Už zahynulo příliš mnoho lidí.“

„Víc, než si myslíš. Když započítáš i všechny templáře, co zahynuli tenkrát dávno.“

Teprve takhle poznámka mu otevřela oči a najednou viděl celou věc z jiného úhlu. Až teď mu svítalo, že se jedná o cosi obrovského. Ale bylo mu jasné, že širší souvislosti budou muset počkat. Napřed musí uzavřít případ Metropolitního muzea. „Právě proto jsem nechtěl, aby ses v tom šťourala. Necháváš se tím moc unášet a mně to dělá starosti.“

„A přesto jsi mi zavolal.“

Zase ten uličnický úšklebek.

„No ano... Zdá se, že by nám mohla přijít vhod tvoje pomoc. S trochou štěstí Vancea lapneme na některém hraničním přechodu, ale pro jistotu by na něj naši lidé měli čekat ve Fonsalisu, ač je to kde bud’.“

Tess zmáčkla knoflík výtahu. „Budu přemýšlet.“

Prohlížel si ji, jak tam tak stojí; koutek úst měla trošičku povytažený a zelené oči jí šibalsky jiskřily. Neznatelně potřásl hlavou a proti své vůli se zasmál. „Netušil jsem, že jsou i chvíle, kdy nepřemýšlíš.“

„Občas se mi to přihází.“ Upejpavě po něm mrkla. „Ale jen výjimečně.“

Ozvalo se dvojí tiché zapípání a dveře výtahu se otevřely. Kabina byla prázdná. Reilly se díval, jak Tess vchází dovnitř.

„Bud’ opatrná, prosím tě.“

Otočila se a přidržela dveře. „Ani náhodou. Mám v úmyslu být úplně, trestuhodně, neomluvitelně neopatrná.“

Neměl čas odpovědět, protože dveře výtahu se zavřely a Tess mu zmizela z dohledu. Zůstal chvilku stát a před očima mu utkvíval obrázek jejího rozzářeného obličeje. Pak ho cinknutí přijíždějícího výtahu surově vrátilo do reality.

Tess pohrával na rtech úsměv, ještě když vycházela z budovy. Bylo jí jasné, že mezi ní a Reillym přeskakují jiskry, a těšilo ji to. Tenhle taneček si už dlouho nezatancovala a raná fáze byla vždycky nejhezčí - podobně jako při práci archeologa. Věřte mi, archeologie a muži mají ledacos společného. Zachmuřila se při pomýšlení, že v lásce stejně jako v archeologii se prvotní očekávání, všechn ten optimismus a naděje, sotvakdy pořádně naplní.

Ale třeba to tentokrát vyjde. Na obou frontách.

Třeba.

Kráčela ostrým jarním vzduchem a nedokázala vypudit z mysli De Angelisův nápad, že skryté tajemství může souviset s alchymii. Čím víc o tom přemýšlela, tím méně tomu věřila. Ale vatikánský vyslanec si tím byl tak jistý... Formule, kterou se olovo přeměňuje ve zlato. Kdo by neudělal všechno možné, aby ji skryl před chamtivci? A přece na tom Tess něco nehrálo.

Ze všeho nejzvláštnější jí připadalo, že Aimard pokládal bouři za akt Boží vůle. Domníval se, že si Bůh přeje, aby moře pohltilo věc, kterou vezou, a pohřbilo ji navždy. Proč by si měl něco takového myslet? A pak ji mátl a velikost toho předmětu. Relikviář. Jedna malá truhlička. Co asi mohla skrývat, že kvůli ní lidé umírali a vraždili?

Fonsalis.

Jestli se nechce nechat vyšachovat, musí zjistit, kde to je.

Usoudila, že ji patrně čeká pár bezesných nocí. A musí si ověřit, že má v pořádku pas.

Navíc věděla, že bude muset přetrpět drsný telefonát s matkou a vysvětlit jí, že za nimi do Arizony hned tak nepřijede.

De Angelis se vrátil do svého hotelového pokoje. Hlavu měl plnou problémů, kterým bude muset čelit. Posadil se na kraj tvrdé postele, zavolal do Říma a promluvil si s kolegou, který ani vzdáleně nepatřil ke kruhům kolem kardinála Brugnona. V tuhle chvíli rozhodně nemínil čelit zvědavým dotazům.

Bylo mu jasné, že náskok, který získal, když vystopoval ty čtyři jezdce, se už dávno rozplynul a že být u vyšetřování už ztratilo smysl. Brzy mu nezbude než jednat na vlastní pěst. Vydal patřičné příkazy aby měl pro tu chvíli všechno připraveno a mohl jednat rychle.

Když domluvil, vytáhl z aktovky štůsek fotografií, rozložil je na posteli a jednu po druhé si je prohlížel. Tess, jak přichází do budovy na Federal Plaza a zase ji opouští. Tess, jak se vrací domů do Mamaronocku. Její kancelář v Manoukianově institutu. Záběry zblízka, ze střední vzdálenosti, zdaleky. Dokonce i na zrnitých dvourozměrných obrázcích z ní dýchalo sebevědomí a odhodlání. A jak se ukázalo, nepostrádá ani zápal a představitost. Na rozdíl od FBI obratem zavrhl možnost, že by se mohlo jednat o obyčejnou krádež.

Její odborné znalosti i fakt, že se znala s Vancem, ještě než na ni zaútočil, to vše z ní činilo užitečného spojence a nebezpečného protivníka.

Poklepal jí na jedné fotografii ukazováčkem na čelo. Chytrá holka. Chytrá, moc chytrá. Vsadil by se, že pokud tu záhadu někdo rozlouskne, bude to ona. Ale také mu bylo jasné, že Tess se o svůj objev s nikým nepodělí.

Bude se to z ní muset vypáčit.

Tess ztratila pojem o čase, ale podle počtu šálků od kávy na stole a množství kofeinu, který jí koloval v žilách, odhadovala, že sedí u svého počítače v Manoukianově institutu už hodně dlouho.

Kancelář zela prázdnotou. I vrabci a holubi už šli dávno spát a zahrada se halila do tmy. Čeká ji další dlouhá noc plná zklamání.

Posledních pár dní jí tonulo v mlze. Zůstávala v Butlerově knihovně na Columbijské univerzitě, dokud ji odtamtud prakticky nevyhodili, když v jedenáct večer zavírali. Vracela se domů po půlnoci se stohem knih v podpaží a probírala

se jimi, dokud oknem ložnice nezačalo nakukovat slunce a ona se nepoddala spánku - jen aby ji hodinu a půl nato surově vyburcoval budík.

Ted seděla s opuchlými očima u stolu v práci a ještě pořád se prokousávala horou knih, které si sama přinesla, anebo je našla v ohromných sbírkách institutu. Tu a tam ji něco upoutalo, a tak se dychtivě pustila do vyhledávání na internetu a v duchu střídavě žehnala Googlu, že jí šetří spoustu času, a nadávala, že vyhledávání nepřináší žádné výsledky.

Nadávání zatím mělo jednoznačně navrch.

Odvrátila se od stolu k oknu a promnula si unavené oči. Stíny v zahradě jí podivně splývaly. Nedokázala pořádně zaostřit pohled, oči se vzpouzely. No co, aspoň si dá pauzu. Už se ani nepamatovala, kdy toho naposledy za tak krátký čas tolik přečetla. Do sítnice se jí vpálilo jedno slovo, ačkoli na něj zatím nikde nenarazila.

Fonsalis.

Jak vyhlížela do tmy venku, přitáhla její pohled mohutná vrba, která zahradě vévodila. Nejasně se rýsovala na pozadí pouličních lamp, které lemovaly vysokou cihlovou zeď, a její střípaté větve se kolébaly ve večerním vánku.

Tess se zadívala na prázdnou lavičku pod stromem. Tady v samém srdci města působila skoro nemístně, tak poklidně a idylicky Tess by nejradši vyšla ven, stulila se na ni a prospala celé dny.

A v tom okamžiku jí něco blesklo hlavou.

Vybavila se jí mosazná cedulka zapíchnutá na krátké tyčce u kmene vrby. Cedulka, kterou četla snad stokrát.

Strom sem dal s velkou slávou dopravit před padesáti lety arménský zakladatel institutu. Nechal ho přivézt z vesnice svých předků, na paměť svého otce, který byl spolu s dalšími dvěma sty arménskými intelektuály a místními vůdci zavražděn během prvních dnů genocidy v roce 1915. Tehdejší turecký ministr vnitra se chvástal, že zasadil arménskému lidu tak zdrcující úder, že se z něj nevzchopí nejméně padesát let. Jeho slova se ukázala jako prorocká: arménský národ od té doby stíhala jedna tragédie za druhou, začala pro něj temná éra, z níž se teprve teď začínal pomalu vzpamatovávat.

Vrba se pro svůj účel vzhledem ke smuteční symbolice hodila. Smuteční vrby se běžně vysazují na hřbitovech od Evropy až po Čínu. Jejich symbolika sahá až do časů Starého zákona, který popisuje, jak se větve tohoto stromu údajně schýlily pod vahou harf, jež na ně zavěsil vyhnáný lid Izraele. Časem vznikly arabské příběhy o tom, jak se Davidovi po svatbě s Batšebou zjeví dva andělé a obvinili ho ze hříchu. Zaplaven smutkem se vrhl na zem, zůstal na ní ležet a po čtyřicet dnů a čtyřicet nocí proléval hořké slzy kajícího. Bylo mu souzeno „vyplakat tolik slz, kolik jich nad svými hříchy prolíje celé lidstvo od nynějška až do soudného dne“. Z proudů jeho slz, které se vlily do zahrady, posléze vyrašily dva stromy - kadidlovník, který neustále roní slzy smutku, a smuteční vrba, jejíž větve se sklánějí žalem.

Tess zalétla v myšlenkách k nápisu na mosazné cedulce. Vyvstal jí před očima naprosto zřetelně. Pamatovala si, že na něm stojí, že strom patří k rodu známému jako Vitisalix.

Taky si pamatovala, že cedulka uvádí i podrobnější taxonomickou klasifikaci smuteční vrby.

Salix Babylonica.

Přímějí to praštilo do očí.

50

Příštího rána seděli Reilly i Aparo u svých pracovních stolů na Federal Plaza a telefonovali. Reilly poslouchal, co je nového u Hendrickse. Žádná sláva. Nejlepší mozky v Úřadu pro národní bezpečnost ještě pořád sváděly s Fonsalisem marný boj. A Hendricks ho varoval, ať nečeká žádný rychlý pokrok. Všechny relevantní databáze už prohledali a ani telefonáty spřáteleným odborníkům po celém světě nevnesly do věci žádné světlo. Analytici se teď prohrabávají tunami knih v tradiční papírové podobě, pročítají je a hledají, jestli se zmínka o Fonsalisu nevyskytne tam.

Reilly pochyboval, že to k něčemu povede.

Aparo se u protějšího stolu zamračil a dal mu znamení. Reilly odhadoval, že i jeho partner má špatné zprávy a nejspíš dost závažné. Když Aparo zavěsil, ukázalo se, že je to opravdu tak. Volal Buchinski. Časně ráno našli v uličce za činžákem ve čtvrti Astoria v Queensu mrtvého muže. Měl v sobě stopy lidokainu a na šíji výmluvné vpichy. Jmenoval se Mitch Adeson.

Reillyho přepadla sklíčenost; případ se jim čím dál víc vymykal z rukou. „Co bylo příčinou smrti?“

„Pád ze střechy. Spadl, skočil, anebo ho strčili - vyber si.“ Reilly se na židli opřel a unaveně si promnul oči. „Tři ze čtyř. Takže už zbývá jenom jeden. Otázka je, jestli ho taky někde najdeme se vpichem po injekci na krku, anebo jestli už je na cestě do Evropy.“

Rozhlédl se a spatřil, že dvojími dveřmi vedoucími do chodby li výtahům vchází monsignore. Dostavil se osobně, což věstilo, že nepřináší žádné převratné novinky.

Zasmušilý výraz, s nímž si přisedl k Reillymu, obavy jen potvrdil.

„Mojí kolegové v Římě bohužel prozatím neuspěli. Hledají dál, ale...“ Netvářil se optimisticky. „Hádám, že vy...“ Ani nemusel pokračovat.

„I my se zatím snažíme nadarmo, otče.“

„Co se má dělat.“ Monsignore se přiměl k povzbudivému úsměvu. „Když to místo nenašli naši učenci ani vaši odborníci, možná tomu nepříjde na kloub ani Vance.“

Reilly v hloubi duše věděl, že je to jen zbožné přání. Rozeslali Vanceovu fotografii po všech větších knihovnách od Washingtonu až po Boston, ale zatím se nikde neukázal. Bud si už zjistil, kam má jet, anebo využívá nějaké vlastní zdroje, k nimž FBI nemá přístup. Ani jedna možnost nevypadala dobře.

Monsignore se na chvíli odmlčel a pak řekl: „Paní Chaykinová mi připadá velmi důvtipná.“
Reilly se navzdory únavě neubrnil úšklebku. „Vzal bych jed na to, že zatímco si tu povídáme, přemýšlí, až se jí z hlavy kouří.“
Tím De Angelisovi jen potvrdil, co si myslel i on sám. „Už se vám ozvala?“
„Ještě ne.“
De Angelis mlčky přikývl. Reilly na něm postřehl, že mu cosi dělá starosti, že něco tají.
„Co se děje, otče?“
Monsignore poněkud zrozpačitěl. „Nevím jistě. Jen mám trochu obavy, to je všechno.“
„Kvůli čemu?“
Kněz sešpulil rty. „Víte jistě, že by vám zavolala? Kdyby na něco přišla?“
Reillyho udivilo, proč se De Angelis na něco takového ptá. Že by Tess nedůvěřoval? Předklonil se k němu. „Co vás k té otázce vede?“
„Nu, připadalo mi, že jí na tom hodně záleží. Koneckonců, je to její obor. A takový objev... I na daleko menším se dá vybudovat kariéra. Kdybych byl na jejím místě, hodně bych zvažoval, co je pro mě prioritou. Dopadnout Vancea, anebo uskutečnit objev, za jaký by kdejaký archeolog klidně obětoval pravou ruku? Informovat úřady a riskovat, že přijdu o kredit a o slávu..., anebo za tím jít na vlastní pěst?“ Mluvil přívětivě, ale s neoblomným přesvědčením. „Jeví se mi jako velmi ctizádostivá dáma. A ctizádost, ta člověka leckdy dožene, aby si vybral - jak to jen říci? - méně ušlechtilou cestu.“

De Angelisova slova ležela Reillymu v hlavě ještě dlouho poté, co kněz odešel.
Zavolala by mi? Až dosud ho vůbec nenapadlo, že by nemusela. Ale co když má vatikánský vyslanec pravdu? Kdyby Tess uspěla a prozradila FBI, kde to místo je, pověsili by se Vanceovi na paty a zatáhli by do hry i místní policejní složky, takže by se Tess rychle ocitla na vedlejší koleji a pro vlastní pátrání by jí nezůstal žádný prostor. Pro úřady mělo jasnou prioritu dopadení uprchlíka. Archeologickému objevu by valnou důležitost nepřikládaly.
Ale přece by Tess nebyla tak lehkomyšlná..., anebo byla? Co se chystá provést, odletět tam sama?
Zamrazilo ho. To snad ne, to by byla šílenost.
Sáhl po telefonu a vytočil její domácí číslo. Nikdo to nezvedal. Nechal telefon vyzvánět, dokud se nezapnul záznamník, a pak zavěsil, aniž by nechal vzkaz. Rychle zkusil její mobil. Telefon se po pěti zazvoněních přepnul na hlasovou schránku.
Reilly byl čím dál nervóznější. Zavěsil a zavolal na ústřednu FBI. Během pár sekund ho spojili s policistou hlídkujícím u Tessina domu. „Viděl jste ji dneska?“
Policista odpověděl s tupou sebejistotou: „Ne. Naposled včera pozdě v noci, když se vrátila domů.“
V Reillym se zapnul vnitřní poplašný systém. Tušil, že je někde něco špatně, strašně špatně. „Potřebuju, abyste na ni zazvonil a ujistil se, že je v pořádku. Zůstanu na lince.“
Podle zvuků poznal, že policista vystupuje z auta. „Už jdu.“
Vteřiny plynuly a Reilly napjatě čekal. V duchu si představoval, jak policista přechází ulici, kráčí cestičkou přes dvorek, vystupuje po třech kamenných schůdcích ke dveřím a zvoní. Jestli je Tess nahoře, bude jí chvíli trvat, než sejde po schodech. Právě teď asi otevírá přední dveře.
Nic.
Vteřiny se táhly a Reillyho neklid přerůstal v paniku. Pak ve sluchátku zaskřípal policistův hlas. „Neotvírá. Díval jsem se dovnitř a nic podezřelého jsem neviděl, žádné stopy násilného vniknutí. Ale zdá se, že není doma.“
Reilly už na nic nečekal. „Teď mě poslouchejte,“ vyštěkl a zuřivě gestikuloval na Apra. „Potřebuju, abyste se okamžitě dostal dovnitř a potvrdil mi, jestli je dům prázdný. Když to bude nutné, vylomte zámek.“
Apra vyskočil na nohy. „Co se děje?“
Reilly už sahal po druhém telefonu. „Okamžitě mě spojte s celníky a úřadem pro ochranu hranic.“ Zakryl mluvítko dlaní a podíval se na partnera. Z očí mu číselo zklamání a hněv. „Mám dojem, že nám Tess vzala roha.“

51

Tess stála u odbavovací přepážky Tureckých aerolinií na Kennedyho letišti a dívala se na displej mobilu. Nebylo poznat, kdo volá, a Tess se rozhodla, že to nezvedne. Hovor patrně přišel přes nějakou ústřednu a nikdo z těch, kdo mohli takhle volat, nebyl v danou chvíli vítán. Rozhodně nechtěla mluvit s Leem z institutu, kterému už Lizzie určitě předala její mňhavé, zmatené vysvětlení, proč bude nějaký čas pryč. Nechtělo se jí do hovoru s Dougem - vůči bývalému manželovi se necítila ani trochu provinile. Ale nechtělo se jí mluvit ani s Reillym - a tohle pomyšlení na ní leželo jako kámen. Mrzelo ji, co mu provedla. Bylo to jedno z nejobtížnějších rozhodnutí, jaká kdy musela udělat, ale jakmile se odhodlala k činu, už si nemohla dovolit přijít s Reillym do kontaktu. Aspoň prozatím ne.
Dokud nebude za hranicemi.
Nacpala si mobil zpátky do kapsy, konečně přišla na řadu u přepážky a odbyla si otravnou odbavovací proceduru. Jakmile byla hotová, zamířila podle šipek k odletové zóně, kde si dá kávu. Zatraceně ji potřebuje. Cestou si u novinového stánku koupila pár paperbacků, které si chtěla přečíst, až bude mít čas; tedy pokud se jí povede přitáhnout uzdu vlastní představitivosti natolik, aby se dokázala soustředit aspoň na lehké čtivo.
Prošla pasovou kontrolou a usadila se na sedačce v odletové hale.
Skoro se jí nechtělo věřit, do čeho se to pouští. Jak tak seděla neměla na práci nic jiného než čekat, až vyvolají její let,

konečně se jí naskytla příležitost přibrzdit a podívat se na události posledních dnů z odstupu. Nijak jí to na náladě nepřidalo. Posledních čtyřadvacet hodin - od chvíle, kdy pochopila, že je něčemu na stopě, až po samotný objev - tonula v adrenalinovém opojení. Teď, uprostřed osamělého večerního čekání na odlet, se z hloubi jejího nitra vyplížily strach i pochybnosti a ovládly pole.

Co tě to napadlo? Vypravit se sama do odlehlého kouta Turecka? Co když tam narazíš na Vancea? Anebo na nějaké jiné gaunery? Není to zrovna bezpečná země. Američanka samotná na tureckém venkově... Copak ti přeskočilo? Obavy o vlastní bezpečí vzápětí ustoupily výčtkám svědomí, které ji trápily ještě víc.

Reilly.

Lhala mu. Už zase. Vlastně mu jenom něco zamlčela, ale zato něco hodně důležitého. Tohle bylo ještě horší než zmizet s rukopisem a nezalarmovat ho, že na ni doma čeká Vance. Tušila, že mezi ní a Reillym začíná klíčit bližší vztah, měla z toho radost a záleželo jí na tom, přestože se Reilly z nějakého neznámého důvodu držel zpátky. Přemítala, jestli právě nezničila veškerou naději, že by se spolu mohli dát dohromady. Tehdy poprvé jí neférovost prošla; měla polehčující okolnosti a Reilly byl plný pochopení - vlastně se zachoval přímo skvěle. Ale teď to nespíš zpackala, jak se jen dalo. Jak moc pro tebe ten vztah znamená, Tess?

Vytrhla se ze zamyšlení, protože na ni najednou přestalo dopadat ostré světlo zářivek - někdo je zaclonil. Otevřela oči. Stál nad ní Reilly. A netvářil se dvakrát mile.

Popravdě řečeno, sálal z něj bezmezný vztek.

Prolomil tíživé ticho. „Co to zase vyvádíš?“

Nevěděla, jak odpovědět. Zrovna v tu chvíli se ozval z reproduktorů nosový hlas a vybídl cestující k nástupu do letadla. Lidé kolem se začali zvedat ze sedaček a neuspořádaně se řadili u odbavovacích pultů u brány, čímž jí poskytli vítaný odklad.

Reilly se po nich podíval, s viditelnou námahou se ovládl a usadil se vedle Tess.

„Kdys mi to chtěla laskavě oznámit?“

„Až tam dorazím,“ odpověděla pokorně.

„Jo? Poslala bys mi pohled? Krucinál, Tess! Úplně kašleš na všechno, co jsem ti povídal.“

„Podívej, fakticky...“

Zavrtěl hlavou a zdviženýma rukama ji zarazil. „Já vím - fakticky tě to mrzí, ale je to pro tebe důležité, životní šance, rozhodující moment v kariéře a tak dál. Tohle už tu bylo, Tess. Prostě sis vzala do hlavy, že se mermomocí necháš zabít.“

Nešťastně si povzdechla. „Nemůžu jen tak sedět a nechat si to proklouznout mezi prsty.“

Reilly se rozhlédl a ztlumil hlas. „Ti další tři jezdcí z toho muzea jsou mrtví, chápeš? A neumírali hezky. Žádná pokojná smrt ve spánku.“

Tess se ošila. „Myslíš, že je zabil Vance?“

„Buď on, nebo někdo, kdo je s ním ve spojení. Každopádně je vrah na svobodě a nerozpakuje se zabíjet. Rozumíš, co říkám?“

„Co když to Vance ještě nerozluštil?“

„V tom případě by k tobě znova zašel na návštěvu. Já bych řekl, že už to ví.“

Hlasitě vydechla. „Takže co uděláme?“

Reilly jí hleděl do očí a zřejmě přemýšlel o toméž. „Viš bezpečně, že ses nespletla?“

Přikývla. „Vím.“

„Ale neřekneš mi, kde to je?“

Zavrtěla hlavou. „Radši ne. Jenže ty mě k tomu můžeš přinutit, co?“ V reproduktoru nad jejich hlavou se znovu ozval nosový hlas a vyzýval poslední pasažéry, ať se dostaví k odletu. Tess řekla Reillymu: „To je můj let.“

Díval se, jak opozdílci procházejí bránou. „Opravdu to chceš provést?“

Nervózně přitakala. „Opravdu.“

„Nech to na nás. Uznání za jakýkoli nález připadne tobě, máš moje slovo. Ale nech nás, ať nejdřív odklidíme Vancea z cesty.“

Zadívala se mu hluboko do očí. „Nejde mi jen o uznání. Já..., já to prostě chci najít sama.“ Hledala v jeho tváři nějakou známku pochopení, nějaký náznak toho, co mu táhne hlavou. „Navíc se vám to může vymknout z rukou. Kolem mezinárodních objevů bývá fůra tahanic a zmatků.“ Přinutila se k rozpačitému úsměvu. „Můžu už jít, anebo mě zatkneš?“

Reillymu ztvrdla čelist. „Uvažuji o tom.“ Nevypadal, že žertuje. Ani trochu na to nevypadal.

„Z čeho mě obvineš?“

„Nevím, ale něco už si vymyslím. Třeba ti podstrčím pár balíčků kokainu.“ Předstíral, že si šacuje kapsy. „Určitě u sebe někde něco mám.“

Napětí v její tváři povolilo.

Zato Reilly zvážněl. „Jak tě mám přesvědčit, abys změnila rozhodnutí?“

Rozradostnilo ji, že se jí na to ptá. Možná jsem to ještě tak úplně nezapackala. Vstala. „Nic se mi nestane,“ prohlásila, i když si tím nebyla dvakrát jistá.

Taky se zvedl a chvíli se jen tak dívali jeden na druhého. Tess čekala, že Reilly ještě něco dodá, ale neudělal to. V koutku duše doufala, že ji popadne a zabráni jí v odchodu. Ale ani to neudělal. Podívala se směrem k bráně a pak zase zpátky na něj. „Brzy na viděnou.“

Neodpověděl.

Odkráčela k přehnaně usměvavé ženě u přístrojku na kontrolu palubních vstupenek. Když vytáhla pas a podala jí ho,

ohlédla se zpátky po Reillym. Dál tam stál a pozoroval ji. Zmohla se na křečovitý úsměv, odvrátila se a zamířila bílou chodbičkou k letadlu.

Čtyři motory se probudily k životu, letušky procházely sem a tam uličkami a dokončovaly poslední přípravy ke startu. Tess dostala sedadlo u okénka a s potěšením zaznamenala, že během desetihodinového letu bude mít vedle sebe prázdné místo. Sledovala, jak pozemní personál odklízí z plochy kolem letadla poslední servisní zařízení, a opanovala ji podivná směsice rozjařenosti a neblahých tušení. Vidina cesty ji příjemně vzrušovala, ale Reillyho novinky o mrtvých jezdcích ji otřásly. Zakázala si nepříjemné myšlenky a snažila se přesvědčit samu sebe, že pokud se bude chovat opatrně, nic jí nehrozí.

Aspoň doufala.

Sáhla po magazínu letecké společnosti, ale vtom si uvědomila se v přední části letadla strhl rozruch. Celá strnula, když jí došlo co je jeho příčinou. Reilly. Razil si cestu uličkou směrem k ní.

Sakra. Rozmyslel si to. Přisel mě odtud odvést.

Užasle na něj zírala a zmocňoval se jí vztek. Když došel k její řadě, couvla k okénku. „Nedělej to! Nenuť mě vystoupit. Nemáš na to právo. Nic se mi nestane - a vůbec, vždyť tam máš svoje lidi, ne? Můžou na mě dohlédnout. Nemůžeš mi to zakázat.“

Tvářil se lhostejně. „Já vím.“ Protáhl se na sedadlo vedle ní.

Tess na něj ohromeně vytřeštila oči. Nezmohla se na slovo.

Suverénním gestem jí sebral z rukou magazín a zapnul si bezpečnostní pás. „Tak co, budou dávat nějaký slušný film?“

52

Muž usazený šest řad za Tess nebyl ve své kůži. Létání nenáviděl. Nijak to nesouviselo s iracionálním strachem z letadel ani s klaustrofobií. Prostě nesnášel, že má celé hodiny trčet zavřený v plechovce, kde se nesmí kouřit. Deset hodin. Nepočítaje v to čas, který strávil v terminálu, kde bylo kouření taky zakázáno.

Říše žvýkaček Nicorette.

Měl štěstí. Když dostal za úkol sledovat Tess, musel se kvůli přítomnosti policejních hlídek spokojit s pozorovacím stanovištěm, které bylo od jejího domu nepříjemně daleko. Jenže kdyby byl býval blíž, nejspíš by mu proklouzla.

Vyplížila se zadním vchodem, proklíčkovala přes dva sousední dvorky a teprve pak vyšla na ulici a naskočila do taxíku, který na ni čekal jen pár metrů od místa, kde parkoval on sám.

Upozornil De Angelise a sledoval ji na letiště. Ze své sedačky v odletové hale měl na ni i na Reillyho dokonalý výhled, a přitom se nemusel bát, že se prozradí - neměli o jeho existenci tušení. Dvakrát zavolal mobilem De Angelisovi. Poprvé mu sdělil, že Tess nastoupila do letadla. Podruhé volal už přímo z paluby a jen tak tak mu stihl oznámit, že se v letadle objevil Reilly; pak rozhovor přerušila letuška, která neústupně trvala na tom, že musí mobil vypnout.

Výklonil se do uličky, prohlížel si oba sledované objekty a v prstech žmoulal drobnou věcíčku ne větší než čtvrták.

Postřehl, že Reilly si do letadla nepřinesl žádné příruční zavazadlo. Ale na tom nesešlo. Tess si do zavazadlového prostoru nad hlavou nacpala kabelu a právě Tess byla hlavní cíl. Díval se na ty dva a bylo mu jasné že není třeba spěchat. Čeká je dlouhý let a většina pasažérů, včetně těch dvou, dřív nebo později usne. Musí se obrnit trpělivostí a počkat si na vhodnou příležitost, aby jim podstrčil sledovací zařízení Aspoň mu to na té protivné cestě poskytne trochu rozptýlení.

Nepohodlně se zavrtěl na sedadle a zamračil se na letušku, která kolem něj procházela uličkou a kontrolovala, jestli mají všichni zapnuté bezpečnostní pásy. Nesnášel ty striktní předpisy. Připadal si jako by se ocitl zpátky ve škole. Nekuř. Netelefonuj. Neříkej jim stevardky. Co přijde dál? Povolanky, aby si člověk směl odskočit na záchod?

Zadíval se z okénka a nacpal si do pusy další dvě nikotinové žvýkačky.

Když mu volal Plunkett, De Angelis zrovna přijížděl na letiště Teterboro v New Jersey. Pro jeho narychlo zorganizovanou cestu se tohle klidnější letiště hodilo líp; bylo něco málo přes deset kilometrů od Manhattanu a fungovalo jako oblíbený letecký přístav pro celebrity a podnikatele a jejich soukromá letadla.

Monsignore usazený na zadním sedadle lincolnu byl k nepoznání. Zavrhl strohý oděv ve prospěch elegantního černého obleku ze Zegnova ateliéru, na který byl zvyklejší; a přestože měl jako obvykle trochu výčitky svědomí, že odkládá kolárek, udělal to bez váhání a vzal si na sebe modrou košili. Zbavil se i staromódních brýlí, které během svého pobytu na Manhattanu nosil; místo nich si nasadil svoje obvyklé, bez obrouček. I oděný kožený kufík byl pryč, teď měl vedle sebe tenký hliníkový. Tmavá limuzína ho dovezla až ke dveřím letadla.

Zatímco vystupoval po schůdkách do Gulfstreamu IV, mrkl na hodinky a rychle počítal. Je na tom dobře. Nejspíš přistane v Římě krátce předtím, než se Tess a Reilly dostanou do Istanbulu. G-IV patřilo k letadlům, která mohou doletět do Říma bez mezipřistání, a navíc bylo rychlejší než mohutný čtyřmotorový airbus, kterým letěli oni. Bude mít čas vzít si všechno, co potřebuje, aby svůj úkol dokončil, a ještě pořád je zastihne tam, kam mají namířeno.

Usadil se na sedadle a znovu zvažoval dilemata ohledně Chaykinové. FBI záleží jen na tom, aby zatkli Vancea za přepad muzea, ale ona jde po něčem jiném. De Angelisovi bylo jasné, že i dlouho poté, co Vance skončí za mřížemi, bude Tess pokračovat v pátrání, převracet kameny a hledat tu věc. Má to zkrátka v povaze.

Ne, nebyl vůbec na pochybách - přijde okamžik, kdy Tessina momentální užitečnost pomine a on se bude muset tímhle problémem zabývat. A teď se všechno ještě zhoršilo Reillyho nešťastným rozhodnutím, že se k ní připojí.

De Angelis zavřel oči a opřel si hlavu o měkkou opěrku přepychového otáčivého sedadla. Nijak se tím netrápil. Prostě

je to jen mrzutá komplikace, se kterou se bude muset vypořádat.

53

Teprve když vyšplhali do cestovní letové výšky, vysvětlila Tess Reillymu, na co přišla. „Hledali jsme místo, které neexistuje - proto jsme ho nemohli najít.“

Povedlo se jim zahlédnout manhattanské mrakodrapy chvějící se v mlžném modrozlatém oparu zapadajícího slunce. Z téhle výšky bylo ještě nápadnější, jak mezi nimi chybějí dvě věže Světového obchodního centra, a rozsah zkázy, která je postihla, se zdál ještě krutější. Letoun s červeným ocasem se stočil do oblouku, zabořil se do tlusté vrstvy mraků a bez námahy vystoupal k bezmračnému nebi ve výšce jedenácti kilometrů. Uháněli vstříc postupující temnotě; brzy se setmí úplně.

„Aimard z Villiersu byl chytrý a věděl, že právě tak chytrý je i muž, kterému píše, pařížský velmistr.“ Tess zářila nadšením nad svým luštitelským úspěchem. „Neexistuje žádný Fonsalis. A nikdy neexistoval. Ale v latině fons znamená studnu a salis znamená vrbu.“

„Čili něco jako ‚vrba u studny‘?“

Tess přikývla. „Přesně tak. Uvědomila jsem si, že Aimard ten dopis psal na cizím území. Vesnici ovládali muslimové. A to mě přimělo k úvaze, proč by ji Aimard označoval latinským jménem. Jak by je znal? Spíš by znal jeho arabskou podobu, kterou používali dobyvatelé. Právě tu jim určitě prozradil ten pastýř. Ale Aimard se snaží jméno vesnice zamaskovat pro případ, že by dopis padl do nepravých rukou a někdo ho přece jen rozluštil.“

„Takže ta vesnice se jmenovala ‚vrba u studny‘?“

„Ano. Tenkrát se místa běžně pojmenovávala podle geografických zvláštností.“

Reilly se na ni pochybovačně díval. Připadalo mu, že ta úvaha pokulhává. „Ale to by Aimard musel rozumět arabštině.“

„Určitě arabsky uměl, a když ne on sám, některý z jeho druhů určitě. Posledního období křížáckých válek se účastnilo hodně rytířů, kteří se ve Svaté zemi už narodili. A templáři chovali k některým muslimům pozoruhodnou náklonnost. Četla jsem, že si s nimi vyměňovali vědecké poznatky i úvahy z oblasti mystiky, a dokonce se o nich tvrdilo, že si párkrát najali asasíny - ty neuvěřitelně zdatné zabijáky, co kouřili hašiš.“

Reilly povytáhl obočí. „Najali si zabijáky z řad svých nepřátel? Myslím, že s nimi měli bojovat.“

Tess pokrčila rameny. „Když dvě stě let žiješ u někoho na dvorku, dřív nebo později se s ním spřátelíš.“

Reilly se vrátil k původnímu tématu. „Dobře, tak jak se tedy ta vesnice jmenovala arabsky?“

„Beer el Sifsaa.“

„A ty jsi to našla...“

Tess se neubránila samolibému úsměvu. „Val-Idrisího denících. Byl to slavný arabský cestovatel, jeden z největších kartografů své doby, a vedl si rozsáhlé, velice podrobné záznamy z cest po Africe a muslimském světě. Hodně se jich dochovalo.“

„V angličtině?“

„Ve francouzštině, ale na tom nesejde.“ Tess sundala kabelu a vytáhla z ní mapu a fotokopie, které si pořídila ze staré knížky. „V jednom deníku se zmiňuje o té vesnici a zpusťšeném kostele.“ Rozložila mapu plnou naškrábaných značek a poznámek. „Procházela skrz ni na cestě z města Antalya přes Myru a podél pobřeží nahoru do Izmiru. Na pobřeží je spousta historických pamětihodností, byzantských, lýdských... Al-Idrisí popsal svou cestu do nejmenších detailů. Stačí, když půjdeme v jeho stopách, a tu vesnici najdeme i ten kostel.“

Reilly studoval mapu. „Když jsi na to přišla ty, do jaké míry je pravděpodobné, že na to přišel i Vance?“

Tess svařila obočí a prohlásila bez sebemenšího stínu pochybností: „Hrozně bych se divila, kdyby už nebyl na cestě.“

Reilly přikývl. Očividně byl stejného názoru. „Potřebuju se s někým spojit rádiem.“

Vstal a zamířil do pilotní kabiny.

Když se vrátil, Tess spokojeně ucucávala zbytky ostrého rajčatového džusu. Vzala kalíšek i pro něj. Pozorovala ho, jak pije, a rozechvívalo ji pomyšlení, že tady spolu sedí a míří do vzdálené exotické země za dobrodružstvím. Kdyby mi někdo něco takového vykládal přede dvěma týdny... Sama pro sebe se usmála.

Reilly si toho všiml. „Čemu se směješ?“

„Ničemu. Já jen... pořád ještě žasnu, že jsi tady.“

„Můj šéf žasne víc, to se vsaď.“

Poklesla jí čelist. „Snad jsi neodjel bez dovolení?“

„Tak něco. A Jansson není zrovna blahem bez sebe. Ale protože nevíš úplně přesně, kde to místo leží, a jediný způsob, jak to zjistit, je odjet tam osobně...“

„Ale to ses ode mě dozvěděl až v letadle.“

Zakřenil se. „Vždycky tak lpíš na detailech?“

Pobaveně nad tím odhalením potřásla hlavou. Takže oba tancují na tenkém ledě. Hrozně moc tam chce jet, zrovna jako já. Překvapilo ji to.

Jak se tak na něj dívala, uvědomila si, že o muži, který se skrývá za služebním odznakem, ještě pořád ví jen málo. Ten večer, kdy ji odvezl domů, zachytila pár náznaků. Jeho hudební vkus, oduševnělost, smysl pro humor, i když trochu zrezivělý. Ráda by se dozvěděla víc. Těch deset hodin letu jí skýtá ohromnou příležitost - teď pokud vydrží vzhůru.

Připadlo jí, že její víčka váží nejmenší tunu. Zničehonic na ni padlo vyčerpání z těch několika posledních dnu. Poposedla si, pohodlně se opřela o okénko a obrátila se k Reillymu.

„Jak to, že můžeš jen tak na poslední chvíli naskočit do letadla? Zase se jí vrátil uličnický úsměv. „Copak doma nemáš nikoho, koho bych ti mohla předhazovat jako ty mně Kim?“

Reilly pochopil, jak to myslí. „Je mi líto,“ zažertoval, „nejsem ženatý.“

„Rozvedený?“

„Ne.“ Z jejího pohledu poznal, že se od něj očekává vysvětlení. „Při mém povolání by to se mnou partnerka neměla snadné.“

„To teda ne. Kdykoli tě napadne, hupsneš si do letadla se ženou, kterou sotva znáš - to by se mi u manžela taky dvakrát nezamlouvalo.“

Byl rád, že se mu naskytla šance odvést řeč jinam. „Když už je řeč o manželech, co ten tvůj? Jak to bylo s Dougem?“

Tess přešel smích, v očích jí prokmitla lítost a stopy přetrvávajícího hněvu. „Udělala jsem chybu. Byla jsem mladá...,“ zaúpěla a hned se opravila: „...chci říct mladší než teď“ a pracovala jsem společně s otcem, což nebyla dvakrát zábava. Archeologie je hodně uzavřený obor. A pak jsem se seznámila s Dougem, byl to takový ten odvázaný, sebevědomý chlap ze zábavního průmyslu. Má charisma, syčák, to se mu nedá upřít, a já mu na to skočila. Otec byl ve svém oboru hodně známá a obdivovaná osobnost, ale byl pořád vážný - tak trochu zachmuřený, chápeš? A panovačný. Potřebovala jsem se vymanit zpod jeho vlivu. A Doug představoval řešení. Rád se předváděl a bavil ostatní, byl ohromný suverén.“

„Ty si na suverény potrpíš, co?“

Přes tvář jí přelétl mrak. „Ne. Vlastně tehdy možná ano. Trochu. Když jsme spolu chodili, hrozně se mu líbilo, že mám svoje vlastní povolání. Připadlo mu zajímavé a podporoval mě v něm. Ale když jsme se vzali, změnil se doslova přes noc. Začal být ještě panovačtější než otec. Jako bych mu patřila, jako bych byla sbírkový exponát, o který stál. A jakmile ho získal... Než mi došlo, že jsem šlápla vedle, přišla jsem do jiného stavu. Váhavě jsem přijala otcovu nabídku, abych s ním jela na vykopávky do Turecka...“

„To byl ten pobyt, během kterého ses poprvé setkala s Vancem?“

„Ano,“ přisvědčila. „No, prostě jsem tam jela a myslela jsem si, že mi to odloučení pomůže, abych si některé věci přebrala v hlavě. Jenže když jsem se vrátila, zjistila jsem, že Doug má milostný poměr, který překonává všechna klišé.“

„S moderátorkou relace o počasí?“

Tess se trpce zasmála. „Přihořívá. Se svou produkční. No, a to je všechno. Dala jsem mu sbohem.“

„A vrátila ses k dívčímu jménu.“

„Nechtěla jsem se jmenovat po tom mizerovi déle, než bylo nutné. A navíc při mojí práci věhlasné jméno neškodí.“

Nejenže neškodí, právě naopak. V podstatě mu vděčila za práci v Manoukianově institutu. A právě proto by jí přišel vhod objev velkého významu který nijak nesouvisí s Oliverem Chaykinem ani s tím, že je jeho dcera - dokázala by sama sobě i všem ostatním, že umí stát na vlastních nohou.

Pochopitelně za předpokladu, že ten objev učiní ona osobně.

Víčka se jí zachvěla. Byla unavená a potrebovala se trochu prospat. Oba to potrebovali.

Vřele na Reillyho pohlédla. Po chvíli ticha prostě jen řekla: „Díky.“

„Za co?“

„Za všechno.“ Předklonila se, zlehka ho políbila na tvář a hned se zase odtáhla. Hvězdy venku se zdály být téměř na dosah, hladce klouzaly po temné obloze. Stáhla roletku na okně, odvrátila se, zavřela oči a cítila, jak pomalu odplouvá do nevědomí.

Když Tess s Reillym opatrně sestupovali po kovových schůdcích na vyasfaltovanou přistávací plochu letiště Dalaman, odpoledne zrovna vrcholilo a oba si připadali dočista umoření. Během transatlantického letu se jim sice povedlo na pár hodin usnout, ale pořádnou postelí by před další etapou cesty nepohrdli. Jenže neměli čas. Místo toho museli tři hodiny vysedávat na letišti v Istanbulu, odkud jim letěl spoj na jižní pobřeží, kde mělo začít jejich vnitrozemské putování.

Reilly strávil značnou část istanbulske zastávky telefonováním z mobilu; stručně vysvětloval situaci Aparovi a pak se rozohněně dohadoval s Janssonem, kterému se ještě pořád nelíbilo, že se k Tess zbrkle připojil, místo aby ji obratem dopravil na Federal Plaza. Zbytek času mu zabrala debata s místním spolupracovníkem FBI, pupkatým právníkem jménem Vedat Ertugrul, kterého jim FBI poslala naproti, aby Reillymu zařídil vstup do země bez platného pasu. Ertugrul se o záležitosti s Vancem dozvěděl teprve před několika dny. Potvrdil Reillymu, že zatím nemají žádné zprávy, že by Vance překročil hranice, a slíbil, že ještě projdou další záznamy. FBI neměla v Turecku stálé agenty. Nejbližší byli momentálně v Aténách, kde místní policii pomáhali řešit nedávné bombové útoky. Vztahy s tureckou vládou byly přinejmenším napjaté, mimo jiné kvůli pokračujícímu neklidu v Iráku. Ertugrul Reillymu navrhl, že pokud by chtěli, zařídí jim z Dalamanu policejní doprovod, ale Reilly s poděkováním odmítl; nechtěl se potýkat s jazykovou bariérou a místní byrokracií. Požádal Ertugrula, aby tamní policisty prostě jen upozornil, že se v jejich oblasti budou pohybovat, a slíbil, že s nimi bude ve spojení a v případě potřeby je přivolá, ačkoli věří, že si s touhle záležitostí poradí sám.

Využil zdržení také k tomu, aby si pořídil vhodnější oblečení. Běžný pracovní oblek, ve kterém přiletěl, si nacpal do malého batohu společně s doklady, které dostal od Ertugrula, aby se jimi prokazoval místo pasu. V zavazadle měl ještě satelitní telefon napojený na telekomunikační družici Iridium, který mu prostřednictvím pozemního komunikačního

střediska ministerstva obrany na Havaji zajistí spojení s vnějším světem prakticky z jakéhokoli místa na planetě.

A taky svůj Browning Hi-Power, ke kterému mu Ertugrul dodal náhradní munici.

Tess nuceně zastávky využila, aby zavolala tetě a promluvila si s Kim a Eileen. Nebylo to pro ni snadné. Po Kim se jí stýskalo, a když uslyšela její hlas v telefonu, stesk ještě zesílil, ale utěšovalo ji vědomí, že se dcera báječně baví. Mnohem horší bylo oznámit matce, co to provádí za vylomeninu. Snažila se ji uklidnit, jak to jen šlo, dokonce se v zoufalství přiznala, že je s ní Reilly - jenže to matku ještě víc polekalo. Proč by Tess doprovázel agent FBI, kdyby nedělala nic nebezpečného? Tess ze sebe vypotila mlhavé vysvětlení, že sem přiletěla jen jako nezávislý expert, a pak využila hlášení z letištního reproduktoru jako záminku, aby rozhovor ukončila. Zavěsila, ale měla ze své lži mizerný pocit. Jenže co jiného mohla matce říct, pokud nechtěla svůj zámožný výlet úplně zapřít?

Skoro ani nevnímala nezdravě bledého muže, který do ní náhodou vrazil, když se chvíli po tom nepříjemném telefonátu proplétala přelidněným terminálem k dámské toaletě. Vyrázil jí z ruky tašku, kterou za sebou táhla na kolečkách, ale hned jí ochotně pomohl zavazadlo sebrat, a ještě se ujišťoval, že jí neublížil.

Zaregistrovala, že zatuchle páchne cigaretovým kouřem, ale říkala si, že v těchhle končinách kouří většina mužů. Čeho si nevšimla, to byla černá věčička velká sotva jako mince, kterou jí přilípl k malému kolečku na dně tašky.

Teď na letišti Dalaman zase táhla tašku za sebou a mířila spolu s Reillym dusným, hektickým terminálem k přepážce, kde se pronajímala auta. Ertugrul jim předal zásoby a vybavení, které jim ve spěchu opatřil: karton balené vody, jídlo, dva spací pytle, nylonový stan. Krátce poté se usadili do poněkud otlučeného Mitsubishi Pajero s náhonem na všechna čtyři kola a vyrazili po staletých stopách skupinky ztroskotaných rytířů.

Reilly řídil a Tess se ujala role navigátora. S pomocí celé sady map a poznámek se pokoušela dát dohromady trasu, která by odpovídala tomu, o čem psal ve svých denících al-Idrisí, a zmínkám posbíraným z Aimardova dopisu.

Když nechali pobřeží za sebou, hustá zástavba domků a nízkých činžáků ustoupila poklidnější krajině. Rozsáhlé úseky lýdské pobřežní oblasti byly památkově chráněné už před výstavbou letiště v Dalamanu, takže se jim vyhnula morová rána v podobě středisek masové turistiky. Tess s Reillym brzy dojeli do idylličtějšího prostředí starých stavení obehnaných hrubými kamennými zdmi a rezivějícími železnými ploty, která se krčila ve stínu borovic. Po obou stranách silnice se táhla úrodná půda, hustě porostlá křovím a tu a tam skupinkami stromů. V kopečích napravo porost houstl. Ani ne za hodinu dorazili do Köycegizu, malého městečka stuleného na okraji velikého, tajemně vyhlížejícího jezera, které tvořilo přirozený přístav. Odevsud na ně pochmurně shlížely kárijské skalní hrobky, umně vytesané do skalnatých stěn kolem jezera a dochované v překvapivě dobrém stavu - připomínka jedné z mnoha civilizací, které zdejší kraj kdysi obývaly.

Pár kilometrů za městem navedla Tess Reillyho na odbočku z hlavní silnice. Asfaltový povrch byl popraskaný a samý výmol a nebylo pochyb, že dál bude cesta čím dál horší, ale odolné odpružení terénního vozu se nenechávalo vyvést z míry.

Projížděli háji olivovníků a citroníků, kolem kukuřičných polí a plantáží s rajskými jablčky, po silničkách lemovaných kadidlovníky. všechny ty živé barvy a vůně jim pomáhaly burcovat smysly otupené časovým posunem. Pak se začali šplhat nahoru, do zalesněných kopců, v nichž se tu a tam choulily ospalé vesničky.

Všude kolem viděli chudíčky a malebné pozůstatky způsobu života, který přetrval staletí, živoucí historii, která na blahobytnějším Západě už dávno vymizela. Co chvíli se nečekaně vynořil další výjev - dívka pasoucí stádo ovcí, jak spřádá vlnu, sběrač dříví, který pod svým vysokánským neforemným nákladem vypadal jako trpaslík, volský potah na pozadí zapadajícího slunce.

Tess zajasala, kdykoli narazili na něco, co odpovídalo popisu v al-Idrisího denících. Myšlenkami ale nebyla u arabského cestovatele; mnohem častěji dlela u přeživších rytířů, kteří tudy putovali v oněch dávných časech.

Už se stmívalo a na cestu jim svítily reflektory terénního vozu. Silnice se vytratila a přešla v kamenitou cestu.

„Měli bychom to pro dnešek zabalit," navrhl Reilly.

Tess se zadívala do mapy. „Už to nemůže být daleko. Tipovala bych to na nějakých třicet čtyřicet kilometrů."

„Možná, ale padá tma a já bych nerad najel na kámen a zlomil poloosu."

Zajel na poměrně rovný kousek země. Tess sice dychtěla dorazit k cíli, ale musela uznat, že Reilly má pravdu. I proražená pneumatika by byla malér.

Vylezli z auta a rozhlédli se kolem. Zpod chumáčů šedorůžových mračen probleskovaly poslední slabé paprsky zapadajícího slunce. Všude jinde byla obloha čistá. Voskový srpek měsíce se zdál nepřírozeň blízko. Hory kolem byly mlčenlivé a liduprázdné, halily se do zneklidňujícího ticha, na jaké nebyl Reilly zvyklý. „Je tu poblíž nějaké město, kde bychom mohli přenocovat?"

Tess se znova podívala do mapy. „Moc blízko ne. Poslední zůstalo víc než deset kilometrů za námi."

Reilly se rychle rozhlédl, do jaké míry je okolí bezpečné, a dospěl k názoru, že na přespaní to tu není o nic horší než kdekoli jinde. Vykročil k zadním dvířkům terénního vozu. „Tak se mrkneme, co nám ten člověk v Istanbulu opatřil."

Než Reilly postavil stan, Tess se podařilo rozdělat oheň. Za chvíli už do sebe hladově házeli zásoby, kterými je vybavil Ertugrul, a zapíjeli plátky sušeného hovězího a plněné sýrové placky vodou z lahvi.

Tess se nadšeně rozzářily oči, když otevřela malou krabičku a vytáhla z ní kousek medového koláčku lokma. Zhltila ho jako vlk.

„Toho člověka nám seslalo samo nebe," vypravila ze sebe, než si nacpala do pusy další sousto. Z prstů jí kapal sirup. „Ochutnej taky, je to úžasná dobrotka. Když jsem tu byla naposled, nemohla jsem se jich nabažit - a to jsem zrovna byla těhotná."

„Co sem tehdy přivedlo Vancea?" zeptal se Reilly a vzal si kousek na ochutnání.

„Můj otec vedl vykopávky poblíž Araratské anomálie. Vance se tam hrozně chtěl podívat, a tak ho otec pozval." Tess vysvětlila, jak v roce 1949 špionážní letoun U-2 při návratu z průzkumu nad sovětským územím přelétal Turecko a pořídil několik záběrů, kterými se pak fotoanalytici CIA zabývali celé roky. Nakonec se ta informace provalila - koncem devadesátých let byly snímky zveřejněny a vyvolaly menší senzaci. Vysoko v horách bylo pod vrcholkem jednoho horského štítu vidět cosi, co vypadalo jako loď. Detailní záběry ukazovaly něco jako tři ohromné otesané dřevěné trámy připomínající část trupu velkého plavidla.

„Noemova archa," konstatoval Reilly, kterému se matně vybavily tehdejší novinové titulky.

„Fascinovalo to spoustu lidí, včetně mého otce. Problém ale je, že i když studená válka polevila, tohle je pořád ještě citlivá oblast. Ta hora je necelých dvacet kilometrů od ruských hranic a něco přes třicet od Iránu. Jen pár lidí získalo povolení, aby směli vylézt nahoru a podívat se, co to je. Jedním z nich byl James Irwin. Ten astronaut, co přistál na Měsíci a později se stal hluboce věřícím křesťanem. Pokusil se tam dostat a prohlédnout si tu anomálii zblízka." Po chvilce ticha doplnila: „Neuspěl. Během druhého pokusu se zřítíl a vážně se zranil."

Reilly se zamračil. „Co si o tom myslíš? Je to opravdu Noemova archa?"

„Obecně panuje názor, že ne. Jde prý jen o zvláštní skalní útvar."

„A co si myslíš ty?"

„Nevím. Nikdo se tam nikdy nedostal a nesáhl si na to. Ale příběh o potopě a muži s archou, do které naložil hromadu zvířat, se dochoval i v písemnostech z dávné Mezopotámie, v písemnostech které jsou o celá tisíciletí starší než bible. Je klidně možné, že se něco takového opravdu stalo. Ne že by byl zaplaven celý svět, ale třeba jen nějaká rozlehlá oblast v těchhle končinách. Jeden člověk přežil a jeho příběh vstoupil do legend."

Mluvila rozhodně, s pevným přesvědčením. Reilly sice v Noemovu archu nikdy tak úplně nevěřil, ale stejně... „Je to zvláštní," řekl.

„Co?"

„Čekal bych, že ze všech lidí na světě právě archeologové budou přistupovat k záhadám minulosti s otevřenější myslí než ostatní, že se budou rozplývat nad tím, co se dělo v těch dávných a tak odlišných dobách, ale ty všechno bereš hrozně analyticky a racionálně. Nevytrácí se tím - jak to jen říct - určité kouzlo?"

Očividně v tom žádný rozpor nenacházela. „Jsem vědec, Seane. Stejně jako ty se zabývám fakty. Když jedu na výzkum do terénu, hledám důkazy, jak lidé žili a umírali, vedli války a budovali města. Mýty a legendy přenechávám jiným."

„Čili pokud něco nemůže být vědecky vysvětleno...?"

„Tak se to pravděpodobně nestalo." Odložila krabici s medovými koláčky, otřela si ústa ubrouskem a pak se pohodlně natáhla a otočila se k němu. „Chtěla bych se tě na něco zeptat."

„Jen do toho."

„Tam na letišti,..."

„Ano?"

„Proč jsi mě z toho letadla nevytáhl? Klidně jsi mě mohl nechat zadržet, ne? Proč jsi to neudělal?"

Z nepatrného pousmání a pohledu v jejích očích poznal, kam míří. Byl rád, že se ujala iniciativy, protože on sám se nebyl s to rozhoupat. Vyhnul se odpovědi nezávazným „ani nevím" a pak dodal: „Tužil jsem, že kdybych to udělal, hrozně bys vyváděla a ječela na celé letiště."

Přisunula se k němu blíž. „To si piš."

Srdce se mu rozbušilo rychleji. Naklonil se těsně k ní. „Krom toho jsem si říkal: To bych se na to podíval, jestli je ta ženská doopravdy tak chytrá, jak si o sobě myslí."

Poposunula se ještě kousek, takže se tvářemi skoro dotýkali, a pátravě studovala jeho výraz. Pak se její rošťácký úsměv rozšířil. „Gentleman se nezapře."

Obloha, les, oheň..., nemělo to chybu. Cítil, jak její rty žhnou a vábí ty jeho, a rázem zapomněl na všechno ostatní. Zbytek světa pro něj přestal existovat.

„Co ti mám povídat, jsem prostě gentleman skrznaškrz. Hlavně když mám před sebou poutnici na cestě za svatým cílem"

Na propastnou minutu zůstaly jejich rty tkvět kousínek od sebe. „Jestli jsi tu, abys mě chránil," zašeptala, „nejsi vlastně takový můj templářský rytíř?"

„Tak něco."

„Poslyš," zapřemítala a rozpustile po něm pokukovala, „podle oficiálních templářských příkazů bys měl zůstat celou noc na stráži, zatímco poutníci spí."

„Vážně?"

„Kapitola šest, odstavec čtyři. Ověř si to."

Připadal si jako ve snu.

„Co myslíš, zvládneš to?"

„Jasně. Pro nás templáře je to hračka."

Usmála se. A Reilly se k ní sklonil a políbil ji.

Přivinul se k ní a políbil ji ještě naléhavěji. Nechali se pohltit tím okamžikem, zaplavit úchvatnými pocity, vůněmi a chutěmi, přestali myslet..., ale pak se mezi ně cosi vetřelo, Reillyho strhl důvěrně známý spodní proud a odvedl jeho mysl do temných končin, k matčině zmučené tváři, k muži v křesle, s bezvládně svěšenými rukama a pistolí pohozenou na koberci, a ke zdi za ním postříkané krví.

Odtáhl se.

„Co je?" špitla omámeně Tess.

Zachmuřeně se posadil. Do očí se mu vetřel vzdálený pohled, ze kterého šel strach. „Tohle... Prostě to není dobrý

nápad."

Nadzvedla se, zabořila mu ruku do vlasů a přitáhla si jeho hlavu k sobě. „Promiň, ale dovolím si nesouhlasit. Podle mě je to skvělý nápad." Znovu ho políbila, ale sotva se jejich rty dotkly, Reilly se zase odtáhl.

„Ne. Radši toho necháme."

Tess se podepřela o loket a chvíli se nezmohla na slovo. Reilly sklesle opětoval její pohled.

„Ty to myslíš doopravdy, co?" Úkosem na něj pohlédla a ušklíbala se. „Že by se během půstu musel dodržovat celibát?"

„Tím to není."

„Tak čím? Ženatý nejsi. Přisahal bych, že nejsi homosexuál, i když člověk nikdy neví." Pokrčila rameny. „A když jsem se naposled koukala do zrcadla, vypadala jsem docela k světu. Tak co se děje?"

Nevěděl, kudy do toho. V téhle situaci už byl, ale naposledy hodně dávno. Už hrozně dlouho k žádné ženě tak hlubokou náklonnost necítil. „Špatně se to vysvětluje."

„Zkus to."

Nešlo to snadno. „Vím, že se sotva známe a že na takovéhle věci je ještě brzo, ale mám tě opravdu rád a... chci, abys to o mně věděla, i kdybych..." Nedokončil, ale ten náznak mluvil jasně. I kdybych tě kvůli tomu měl ztratit. „Jde o mého otce."

To ji zaskočilo.

„Co má společného s námi dvěma? Říkal jsi, že umřel, když jsi byl ještě kluk, a že to pro tebe byl otřes." Všimla si, že Reilly sebou cukl. Od první chvíle, kdy se u ní doma o otci zmínil, tušila, že je to nebezpečný terén, ale chtěla se dozvědět víc. „Co se s ním stalo?"

„Zastřelil se. Bez důvodu."

V Tess povolilo napětí. Představovala si mnohem horší věci. „Jak to myslíš, bez důvodu? Nějaký důvod mít musel."

Reilly zavrtěl hlavou a přes tvář mu přelétl stín. „V tom to vězí. Žádný neměl. Aspoň žádný takový, který by dával smysl. Nikdy na něm nebylo znát, že by byl náladový nebo nešťastný. Po čase jsme zjistili, že byl nemocný, trpěl depresemi, ale nevěděli jsme proč. Měl dobrou práci a měl ji rád, žili jsme si pohodlně, moje matka ho milovala. Podle všeho vedl báječný život. A přece si vystřelil mozek z hlavy."

Tess se k němu naklonila. „Je to choroba, Seane. Medicínská záležitost, chemická nerovnováha, prostě nemoc. Vždyť jsi to sám povídal."

„Já vím. Ale jde o to, že ta nemoc bývá dědičná. S pravděpodobností jedna ku čtyřem tak dopadnu taky."

„A s pravděpodobností tři ku čtyřem ne." Povzbudivě se usmála, ale nezdálo se, že by ho přesvědčila. „Léčil se s tím?"

„Ne. Tehdy ještě lidé nehtali prozac jako aspirin."

Chvilku mlčela a přemýšlela. „Nechal ses prohlédnout?"

„V práci pravidelně procházíme psychotesty."

„A...?"

„Nic neobvyklého nenašli."

„Tak vidíš. Ani já ne." Hlas jí zjemněl. „Poznala bych ti to na očích. Ale u tebe vidím jenom obezřetnost, jako by ses úmyslně odřízl od světa a držel se stranou. Až doteď jsem si myslela, že je to prostě tvůj styl jednání - však víš, agent s odznakem, zamklý, nepřístupný typ." Sálalo z ní hluboké přesvědčení a jistota. „Tobě se určitě nic podobného nestane."

„A co když ano? Byl jsem u toho, viděl jsem, co to udělalo s matkou. Nechtěl bych něčemu podobnému vystavit tebe ani nikoho jiného, koho mám rád."

„A tak se radši uzavřeš před celým světem? Neblázni, Seane. Je to, jako bys mi vykládal, že spolu nemůžeme chodit, protože tvůj otec umřel na rakovinu. Kdo ví, co se s námi jednou stane? Člověk prostě musí žít a doufat v nejlepší."

„Nestává se běžně, že se někdo ráno probudí a rozhodne se prohnat si hlavou kulku. Nejhorší je, že si uvědomuju, jak moc jsem po něm. Když to udělal, nebyl o moc starší než já teď. Občas se podívám do zrcadla a vidím ho tam, vidím jeho výraz a postoj, a to mě děsí."

S neskrývaným rozladěním potřásla hlavou. „Říkal jsi, že ti tenkrát pomohl kněz?"

Roztržitě přitakal. „Můj otec nebyl věřící. Zpochybňoval víru v Boha a matka se mu prostě přizpůsobila, ostatně nebyla nijak duchovně založená. Po jeho smrti jsem se uzavřel do sebe. Nechápal jsem, proč to udělal, proč jsme si nevšimli, že se k tomu schyluje. Proč jsme mu v tom nezabránili. Matka se úplně zhroutila. Trávila čím dál víc času s knězem a ten o tom pak začal mluvit i se mnou. Pomohl mi pochopit, že ani jeden z nás nenese žádnou vinu, a ukázal mi život z jiné strany. Církev mi poskytla útočiště a nikdy ji to nezapomenu."

Tess viditelně pookřála a spustila s novým odhodláním: „Tak poslyš: Vážím si tvé starostlivosti a upřímnosti, zachoval ses jako praví gentleman. Ale neodradil jsi mě. Chtěl jsi, abych to věděla, tak teď to vím. A myslím, že to s tebou takhle nemůže jít dál, nemůžeš přece dovolit, aby ti něco, k čemu pravděpodobně nikdy nedojde, zničilo život. Tímhle chováním dosáhneš leda toho, že se tvoje obavy opravdu naplní. Ty nejsi on, jasné? Musíš zapomenout, žít si po svém a jestli to nevyjde..., no, pak je možná něco od základu špatně na způsobu, jakým žiješ. Bydlíš sám, to není zrovna nejlepší začátek, a nevybral sis dvakrát radostnou a veselou práci."

„Dělám to, co dělám."

„Možná bys měl začít dělat něco jiného." Šibalský úsměv se vrátil v pravý čas. „Třeba zmlknout a políbit mě."

Reilly se na ni zahleděl. Přestože se sotva znali, pokoušela se dát jeho životu smysl, vnutil mu něco ze svého upřímného optimismu. Zmocňoval se ho příjemný pocit, že doopravdy žije - a začínal si uvědomovat, že tenhle pocit se dostavuje, kdykoli je pohromadě s Tess.

Přitáhl ji k sobě blíž a pevně ji objal.

Dvě postavy na obrazovce se k sobě přibližovaly, až jejich šedomodré obrysy splynuly v jediný beztvářý objekt. Nežetelné hlasy umlkly a nahradil je šelest odhazovaných šatů a navzájem se dotýkajících těl.

De Angelis se na ty záběry lhostejně díval a hřál si ruce o šálek kávy. Parkovali na horském hřebeni, vypínajícím se nad prohlubní, kde se utábořili Tess a Reilly. Zadní sklopná dvířka běžového landcruiseru byla otevřená a zpod nich zářily do tmy dvě obrazovky. Jedna patřila laptopu, od kterého se plazila šňůra k infračervené kameře Raytheon Thermal-Eye umístěné na trojnožce shlížející na krajinu dole. Vedle ní byl na další trojnožce nainstalován parabolický směrový mikrofon. Druhá obrazovka patřila kapesnímu digitálnímu počítači. Blikala na něm současná pozice sledovacího zařízení GPS tajně umístěného na spodek Tessiny cestovní kabely.

Monsignore se odvrátil a upřel pohled do ztemnělého údolí dole. V duchu se radoval. Všechno bylo pod kontrolou, jak to měl rád. Blížili se k cíli a s trochou štěstí se jim povede předběhnout Vancea. Ještě pořád přesně nevěděl, kam mají ti dva namířeno; nejraději by měl v jejich autě zvukový odposlech, ale nenaskytla se příležitost nastrčit jim štenici. Ale na tom nezáleží. Ať najdou cokoli, bude se jim držet v patách a počká si, aby jim to vyfoukl.

Bude to hračka.

Těžší byla otázka, co s těmi dvěma udělá, jakmile dosáhne svého.

Naposledy spočinul pohledem na obrazovce a vychrstl zbytek kávy do křoví.

Něčím takovým se nenechá připravit o spánek.

55

Když se Tess probudila, zvenčí prosvítalo denní světlo. Ospale natáhla ruku, ale nahmatala jen prázdné místo. Ve spacích pytlích, které si večer sepnuli dohromady, ležela sama. Posadila se, rozpomněla se, že je nahá, a posbírala si oblečení, které večer ve spěchu odhodila.

Slunce venku stálo výš, než čekala, a když se podívala na hodinky, pochopila proč. Blížila se devátá a slunce už urazilo skoro polovinu cesty k nadhlavníku; jasně zářilo na azurové obloze bez poskvrnky. Zamžikala a rozhlédla se. Reilly stál u auta, do půl těla nahý. Holil se s pomocí horké vody z ponorného ohříváče zastrčeného do zásuvky v autě.

Když ji slyšel přicházet, obrátil se a oznámil jí: „Kafe je hotové.“ „Já toho vašeho Ertugrula přímo miluju,“ rozjásala se při pohledu na kouřící obsah termokališků. Hutná vůně sametově černé kávy blahodárně působila na její smysly.

„Umíte cestovat se vši parádou, to se vám musí nechat.“

„A pak že prý marníme peníze daňových poplatníků.“

Setřel si holicí pěnu a políbil ji. Stejně jako večer si přitom všimla malinkého, nenápadného stříbrného křížku, který se mu pohupoval na řetízku kolem krku. Pomyslela si, že něco takového už dneska lidi moc nenosí, přinejmenším ne ti, se kterými se stýká. Mělo to v sobě cosi starosvětského, co se jí ohromně líbilo. Ani v nejmenším by jí nenapadlo, že by jí křížek na krku mohl připadat byť jen vzdáleně přitažlivý, a přece ano. Hodil se k němu, patřil k němu.

Za chvíli už byli zase na cestě. Mířili dál do vnitrozemí; terénní auto drncalo po boulicích a výmolech v omláceném asfaltu. Minuli pár opuštěných domů a malou farmu a pak zahrnuli z úzké silničky na ještě užší lesní cestu, která příkře stoupala.

Projeli kolem háje balzámových stromů, ze kterých mladý vesničan sbíral voňavou pryskyřici, a Tess spatřila na obzoru strmět hory. Zmocnilo se jí vzrušení.

„Tamhle, podívej!“ Pulz se jí zrychlil. Ukázala na vzdálený hřeben, jehož vrchol měl zvláštní symetrický tvar. „To je ono!“ vykřikla. „Hřeben Kenjik se dvěma velbloudími hrby.“ Očima přímo hltala poznámky a mapu a porovnávala je s krajinou před sebou. „Jsme tu. Ta vesnice by měla být v údolí hned na druhé straně hor.“

Cesta se zařízla do hustého borového lesa. Brzy se opět vynořili do slunečního jasu, objeli nízký pahorek a dál se šplhali vzhůru - teď plně docenili přednosti silného vozu s pohonem na všechny čtyři kola -, až dorazili na vrchol hřebene.

Přivítal je naprosto nečekaný výhled. Tess měla pocit, jako by dostala úder kladivem.

Dole pod nimi, uhnížděné v údolí mezi dvěma pásmy svěžích, borovicemi porostlých hor, se táhlo obrovské jezero.

56

Tess zkomněla; pak šklubla za páčku na dvířkách a vyskočila, ještě než auto pořádně zastavilo. Doběhla na okraj hřebene a nevěstičně shlížela dolů. V hloubce pod ní poklidně spočívalo tmavé jezero táhnoucí se od jedné strany údolí k druhé.

„Já to nechápu,“ vyhrkla. „Mělo by to být zrovna tady.“

„Asi jsme někde špatně odbočili,“ ozval se vedle ní Reilly.

„Určitě ne,“ naježila se Tess. V duchu horečně rozebírala kdejaký detail cesty, kdejaký záchytný bod. „Všechno perfektně sedí. Jeli jsme přesně podle al-Idrisího deníku. Mělo by to být tady. Musí to tu být.“ Nechtělo se jí připustit zjevný omyl, a tak se propletla mezi stromy o kus níž, odkud měla lepší vyhlídku. Reilly šel za ní.

Po jejich pravici se jezero táhlo až k nejvzdálenějšímu konci údolí. Protější břeh jim zakrýval les.

Tess zírala na poklidnou vodní hladinu jako omráčená. „Nechápu to.“

Reilly se rozhlédl. „Určitě nejsme daleko. Jen jsme asi během stoupání sjeli ze směru.“

„Ale kde?“ namítla podrážděně. „Jeli jsme cestou, kterou popsal, rovnou k dvojitému hřebeni. Měli bychom být na

místě." Zabořila nos do mapy. „Na mapě vůbec žádné jezero není."

Vzhlédla k Reillymu a povzddechla si.

Objal ji kolem ramen. „Nic si z toho nedělej, určitě to tu někde bude. Ale už jsme na cestě dlouho. Pojd', zajedeme se někam do civilizace najíst. A přitom si znova projdeme tvoje poznámky."

* * *

Vesnička byla malá a jediná zdejší hospůdka očividně sloužila jen místním. Objednali si jídlo - tedy souhlasili, ať jim stařík s vrásčitou tváří a očima jako oblázky prostě přinese, co má. Pro začátek dostali dvě láhve efeského piva a talíř plněných révových listů.

Tess se pohroužila do svých poznámek. Nejhorší zklamání už ji přešlo, ale čišela z ní nervozita a rozčarování.

„Jez," pobízela ji Reilly. „Pak se ti bude vztekat líp."

„Nevztekám se," zamumlala podrážděně.

„Půjč mi to, kouknu se na to sám."

„Na co?" Oči ji zaplály.

„Na ty poznámky. Projdeme si je spolu krok za krokem."

Odstrčila papíry stranou, opřela se v židli a zuřivě zařala pěsti, až jí zbělely klouby. „Chybí nám už jen krůček, cítím to v kostech."

Hospodský se vrátil se dvěma talíři kapustových taštiček a špízy grilovaného jehněčího a začal servírovat na stůl.

Reilly mu gestem poděkoval a nadhodil: „Co kdybychom se zkusili zeptat?"

„Neblázni, Seane," zavrčela Tess. „Beer el Sifsaaf zmizel z map už před stovkami let. Ten chlap je sice starý, ale tolik zas ne."

Reilly ji nevnímal. Hleděl na staříka, který se při Tessiných slovech doširoka usmál bezzubými ústy a nesměle přikývl.

Reillym prokmitla naděje. „Beer el Sifsaaf?" zopakoval a co nejzřetelněji dodal: „Vy víte, kde to je?"

Hospodský se usmíval a důrazně přikyvoval. „Beer el Sifsaaf," přitakal. „Evet."

Tess vytřeštila oči a prudce vstala. „Cože?" vykřikla rozrušeně. „Kde to je?" Starý muž se zatvářil poněkud zmateně.

Tess se zakabonila a zkusila to ještě jednou. „Nerede?"

Ukázal ke kopcům, odkud přijeli. Tess sledovala jeho ukazováček pohledem. Stařík dál mával rukou k severu a cosi vysvětloval, ale Tess už uháněla k autu.

Pajero se s řevem sápallo zpátky do kopce. Starý hospodský na sedadle spolujezdce křečovitě svíral madlo nad pootevřeným okénkem, kterým dovnitř šlehal vítr, a potil se hrůzou při pohledu na hory ženoucí se jim závratnou rychlostí vstříc. „Yavas, yavas!" hulákal, ale Reillyho tím neoblomil; jen se ušklíbal a hnál vůz dál. Tess se ze zadního sedadla nakláněla dopředu a vyhlížela v rychle ubíhající krajině orientační body.

Těsně před vrcholem hřebenu, odkud prve spatřili jezero, hospodský křikl: „Göl, göl!" a Reilly strhl volant stranou, na ještě užší cestu které si předtím nevšimli. Terénní vůz se dral kupředu bez ohledu na větve, které do něj šlehalý z obou stran. Asi o kilometr dál stromy ustoupily a auto se vyhoupllo na další hřeben.

Jejich průvodce se vzrušeně šklebil a ukazoval dolů do údolí. „Orada, orada! Shte!"

Když se před nimi údolí otevřelo, Tess nevěřila vlastním očím.

Jezero.

Už zase.

Zdrceně se podívala na staříka, který zářil sebeuspokojením. Reilly zastavil, všichni vystoupili a společně došli k okraji malé mýtiny. Tess potřásla hlavou a řekla Reillymu: „Je senilní. Tomu se říká pech!" Znova se starého muže úpěnlivě dotázala: „Beer el Sifsaaf? Nerede?"

Popleteně vytáhl obočí. „Orada," trval na svém a ukazoval na jezero.

Reilly popošel ještě pár kroků a podíval se pozorněji. Tady odtud bylo vidět celou vodní plochu včetně západního břehu.

Ušklíbl se na Tess a ocitoval: „Ach, vy malověrní..."

„Nemůžeš se vyjadřovat jasně?" utrhla se na něj. Prstem ji přivolával k sobě a starý hospodský zuřivě přikyvoval na souhlas. Nejistě k Reillymu došla a uviděla to také.

Asi o dva kilometry dál se na dolním konci jezera táhla od jednoho svahu k druhému betonová stěna. Přehradní hráz.

„Bože můj," vydechla Tess.

Reilly vytáhl z kapsy zápisník a schematicky načrtl kopce a vodní nádrž mezi nimi. Pak do jezera přimaloval pár zjednodušených domečků a předložil náčrtek hospodskému. Ten si od něj vzal propisovačku, udělal na dno jezera velké X a prohlásil: „Köy suyun altında. Beer el Sifsaaf."

Reilly přistrčil neumělou kresbu Tess. „Je to tam dole," řekl. „Pod vodou. Přehrada zaplavila celé údolí i s tou vesnicí. Je to na dně jezera."

Stařík už si v autě jakžtakž zvykl a Reilly opatrně sjížděl hrbolatou kamenitou cestou dolů, dokud nedorazili na břeh. Jezero bylo ohromné a lesklo se jako hladká skleněná deska. Po protějším břehu se vinula řada sloupů; Reilly odhadoval, že je to elektrické a telefonní vedení a že tamtudy nejspíš vede i hlavní přístupová silnice k přehradě. Od

přehradu samotné se přes hřeben kopce táhl dvojstup stožárů vysokého napětí kamsi do obydlenějších končin. Jinak okolí umělé vodní nádrže zůstalo civilizací nedotčené. Reilly si říkal, že se ten nehostinný terén plný zalesněných kopců a holých horských vrcholů za sedm set let, co uplynuly od doby, kdy tudy procházeli templáři, patrně příliš nezměnil. Když dorazili k přehradě, z duše se mu ulevilo, že se zbaví klikování mezi hrboly a kamením. Stejně jako Tess se nemohl dočkat, až konečně dojedou k cíli, a tak šlápl na plyn a uháněl po silniče vedoucí po vrcholu mohutné betonové hráze, která nalevo spadala přinejmenším o šedesát metrů níž. Na druhém konci stála stanice údržby - a právě tam je starý hospodský vedl.

Cestou po hrázi Reilly zkoumal pohledem břehy jezera a okolí Nikde ani živáčka, ačkoli to nemuselo nic znamenat; stromy tu rostly hustě a v jejich hlubokém stínu se mohl snadno skrýt každý, kdo by o to stál. Reilly měl od příletu do Turecka vytrvale oči na stopkách ale nic nenaznačovalo, že by se poblíž vyskytoval Vance nebo kdokoli jiný. Na vrcholu turistické sezony to v těchto končinách možná vypadá jinak, ale momentálně se zdálo, že jsou široko daleko sami.

Ne že by se tím Reilly nechal ukolébat. Vance se prozatím vždycky dokázal držet o krok napřed a nenechával nikoho na pochybách, že jde houževnatě za svým cílem.

Někde tu je. Někde blízko.

Reilly využil jízdy, aby od staříka vyzvěděl, jestli se na vesnici poslední dobou nevyptával někdo další. Oba se potýkali s jazykovou bariérou, ale nakonec Reilly vyrozuměl, že se starý hospodský na nic takového nepamatuje. Možná jsme Vancea předhonili, pomyslel si. Než ale konečně zastavil před baráčkem údržby, stejně si všechno kolem prohlédl s největší obezřetností.

Hned u domku parkoval prorezivělý bílý fiat. Po tomhle břehu sem vedla silnice - rovná a poměrně nová. „Jak tak koukám," prohodil Reilly k Tess, „mohli jsme se sem dostat se vším pohodlím a za poloviční dobu."

„No co, hlavně že jsme tady," usmála se. „Aspoň si hladkou zpáteční jízdu jaksepatří vychutnáme." Stoupla ji nálada; vyskočila z auta celá rozzářená. Stařík už byl venku a povídal si s mládcem, který vyšel z baráčku.

Reilly se ještě chvilku zdržel ve voze a díval se na Tess, jak dlouhými kroky míří k oběma místním. Je prostě nepolepšitelná, pomyslel si. Do čeho se to s ní řítím? Navrhl jí, že by měli svou objevitelskou cestu odpískat a přenechat hledání specialistům; ujistil ji, že udělá všechno, co bude v jeho silách, aby se veškeré zásluhy o nález přičítal jí. Bez servitků ten návrh zamítla a požádala ho, ať ještě počká. Nedal na zdravý rozum a kapituloval před jejím nezdolným nadšením. Tess toho využila a dokonce na něm vymámila, aby si nezapínal satelitní telefon, přinejmenším dokud jí nedá příležitost trochu se tu porozhlédnout.

Teď se naplno zabrala do rozhovoru s mládcem - inženýrem, který se jmenoval Okan. Byl drobný a štíhlý, s hustými černými vlasy a přerostlým knírem. Vytrvale se křenil, z čehož Reilly vyvodil, že Tess už si ho svým kouzlem ochočila natolik, že jim bez váhání pomůže. Uměl trochu anglicky a Reilly se zájmem pozoroval, jak mu Tess vysvětluje, že jsou archeologové a zajímají se o staré kostely, hlavně o ten na dně jezera. Inženýr jí prozradil, že údolí se ocitlo pod vodou v roce 1973 - dva roky poté, co vyšla Tessina mapa. Přehrada teď zásobuje elektřinou celé rušné jižní pobřeží.

Při Tessině další otázce Reilly ztuhl uprostřed kroku. „Určitě tu máte potápěčské vybavení, vidíte? Abyste mohli přehradu kontrolovat."

Okan vypadal stejně překvapeně jako Reilly. „Ano, máme," vykoktal. „Proč?"

Tess bez váhání odpověděla: „Rádi bychom si ho vypůjčili."

„Vy se k tomu kostelu chcete potopit?" zeptal se užasle Okan.

„Ano," přitakala Tess a doširoka rozhodla ruce. „Dneska je na to báječný den, ne?"

Inženýr zalétl pohledem k Reillymu a staříkovi; očividně byl na pochybách, jestli Tess správně pochopil. „Máme tady vybavení, to ano, ale používáme ho jen jednou dvakrát do roka," řekl rozpačitě. „Bude se muset překontrolovat a já nevím, jestli..."

Skočila mu do řeči. „My si ho s kolegou překontrolujeme. Děláme takové věci běžně. Půjčíte nám ho?" Reilly se po ní tázavě podíval. Opětovala jeho pohled s nebetyčnou sebedůvěrou. Nestačil se divit jejímu suverénnímu prohlášení, že jsou oba zkušení potápěči. Nevěděl, jak ona, ale sám měl jen nejzákladnější výcvik. Ale nechtěl ji shodit - rozhodně ne před cizími lidmi. A taky byl zvědav, kam až sahá její uminěnost.

Okanovi se ten nápad očividně nezamlouval. „Já nevím..., k něčemu takovému nemám oprávnění."

„Nebojte se, podepíšeme prohlášení, že je to plně na naší odpovědnost," ubezpečila ho Tess se zářivým úsměvem.

Vzápětí dodala: „A samozřejmě za použití vašeho vybavení ochotně zaplatíme... vaší společnosti." Pauza, kterou udělala před slovy „vaší společnosti", byla odměřená přímo mistrovsky. Být nepatrně kratší, Okan by ji nepostřehl; o něco delší by ho mohla urazit jakožto neohrabaně nabídnutý úplatek.

Chvilku se na Tess zamýšleně díval, pak sebou jeho knír zacukal a Okan pokrčil rameny. „No dobře. Pojdte se mnou. Ukážu vám, kde to máme."

* * *

Z kanceláře vedlo úzké schodiště dolů do zaprášeného skladiště, kde se páté přes deváté válely všemožné krámy. Na stropě poblíkala a vrčela zářivka. V její slabé namodralé záři rozeznal Reilly obloukovou svářečku, plynové bomby s butanem, kyslíkoacetylenový hořák a konečně, v nejzastřenějším rohu, hromadu potápěčského vybavení.

Nechal na Tess, aby se jím probrala. Převracela v rukou jeden kus po druhém a vypadala přitom, jako že ví, co dělá.

„Žádný zázrak to není, ale bude stačit," usoudila nakonec.

Zahlédla na stěně tabulku s potápěčskými limity a zeptala se Okana, jak je jezero hluboké. Odpověděl, že to odhaduje tak na třicet, pětadvacet metrů. Zadívala se na tabulku a zamračila se. „Nebudeme mít na dně moc času, takže se

potřebujeme potopit přímo nad vesnicí." Obrátila se k Okanovi s dotazem, jestli netuší, jak by se správné místo dalo určit.

Mladík zadumaně svraštil obočí. „Měli byste si promluvit s Rüstemem," prohlásil. „Bydlel tady, než to tu zaplavili, a prožil v okolí celý život. Jestli někdo ví, kde ten kostel je, tak on."

Reilly si počkal, až Okan odejde, a řekl Tess: „Tohle je bláznovství. Měli bychom přivolat profíky."

„Já jsem taky profík," opáčila. „Potápěla jsem se už nejmní stokrát."

„Ale ne v takovéhle situaci. A vůbec se mi nelíbí, že bychom měli jít oba dva pod vodu, aniž nás nahoře bude někdo hlídat."

„Musíme to risknout. Netrojčí, sám jsi přece viděl, že tu kolem nikdo není. Povedlo se nám Vancea předběhnout."

Naklonila se k němu, tvář rozzářenou radostným očekáváním. „Teď to přece nevzdáme. Vždyť jsme tak blízko!"

„No dobře," kapituloval. „Jeden pokus, ale pak jdu telefonovat."

Tess už byla na cestě ke dveřím. „Ať to tedy stojí zato."

Vynesli vybavení do schodů a naskládali ho do kufru auta. Okan pozval Tess do svého rezavého bílého fiátku a navrhl Reillymu, ať se staříkem jedou za ním. Reilly se podíval na Tess, ta mu oplátila spikleneckým zamrknáním a pak se k inženýrově radosti nasoukala do mrňavého autíčka.

Pajero jelo za Okanovým vozem po asfaltové obslužné cestě necelý kilometr. Potom inženýr odbočil a zaparkoval u prostranství ohraničeného řetězy, na kterém se kupily kusy betonu, drenážní trubky a haldy prázdných barelů od nafty - obvyklý nepořádek, jaký zůstává po dokončení stavby. Mezi nimi se procházel postarší muž ve fezu a kaftanu. Reilly odhadl, že tu asi provozuje vlastní soukromé podnikání, jakousi miniskládku, a ani se nedivil, když mu ho Okan představil jako svého strýce Rüstema.

Rüstem na ně v úsměvu vycenil téměř bezzubé dásně, zaujatě si vyslechl synovcovu palbu otázek a pak odpověděl, přičemž svou řeč provázel zuřivou gestikulací a nadšeným příkyvováním.

Okan se obrátil k Tess a Reillymu. „Strýček se na zbytky vesnice pamatuje velice dobře. Spoustu let tam chodil pást kozy. Říká, že ten kostel zčásti ještě pořád stojí." Pokrčil rameny a doplnil: „Nebo aspoň stál, než údolí zaplavili. U kostela bývala studna a strýček se pamatuje..." Okan zapátral po potřebném výrazu, „...na mrtvý konec hodně velkého stromu."

„Pahýl," pomohla mu Tess.

„Pahýl, to je ono. Pahýl vrby."

Tess rozzářenýma očima pohlédla na Reillyho.

„Tak co myslíš? Stojí to za podívání?" zeptal se s naoko lhostejným výrazem.

„Když na tom tak trváš," uculila se.

Poděkovali, Okan se obdivným pohledem rozloučil s Tess a pak se starým hospodským odjeli. Tess a Reilly si natáhli neoprenové obleky a vynosili vybavení ke břehu, kde měl Rüstem přivázaných několik člunů. Do jednoho se vyšplhali, Rüstem odstrčil člun od břehu a naskočil do něj. Ujal se veslování s lehkostí člověka, který tuhle činnost provozuje celý život.

Tess během plavby Reillymu rekapitulovala, na co při potápění nesmí zapomínat - on sám se potápěl jen jednou, během krátkých prázdnin na Kajmanských ostrovech před čtyřmi lety. Asi kilometr od přehrady, v půli cesty mezi západním a východním břehem, přestal Rüstem veslovat. Něco si zamumlal pod vousy, mrkl na nedaleký kopec, pak na další a ještě další a pečlivými záběry vesel kormidloval na správné místo. Reilly namočil obě masky do vody.

„Co myslíš, že tam dole najdeme?" zeptal se Tess.

„Netuším." Zaujatě zírala na hladinu. „Jen doufám, že tam bude aspoň něco."

Mlčky se podívali jeden na druhého. Pak si uvědomili, že Rüstem už zastavil člun a triumfálně se na ně kření bezzubými ústy. „Kilise suyun altında," prohlásil. Znělo to podobně jako slova toho člověka z restaurace.

„S ükran," odpověděla Tess.

„Co to povídal?" zeptal se Reilly.

„Nemám ponětí." Posadila se na okraj člunu a dodala: „Ale vím celkem spolehlivě, že kilise znamená kostel, takže jsme na místě." Vyzývavě pohodila hlavou. „Tak jdeš, nebo ne?"

Než stačil odpovědět, natáhla si masku a kotoulem nazad se ponořila do přehradní nádrže. Skoro to ani nešplouchlo.

Reilly zalétl pohledem k Rüstemovi, který velmi moderním gestem zvedl palec, a pak se - i když s mnohem menší grácií - potopil za Tess do tmavé vody.

58

Jak klesali do ponurého chladného přítí jezera, Tess se zmocnilo staré známé vzrušení po kterém se jí tolik stýskalo. Hledat věc, kterou lidské oko už celé věky nespatrilo, je téměř mystický zážitek. Podobně opojný pocit zakoušela i na zemském povrchu, kdykoli se blížila k pozůstatkům zmizelých civilizací, jež kdysi dávno pohřbil písek a hlína. Ale naleziště hluboko pod vodou ji rozjařovala ještě víc.

A tohle pátrání překonávalo všechno, co kdy zažila. U archeologických výzkumů bývalo obvyklé, že ze začátku slibovaly velký objev a pak až příliš často končily zklamáním. Jenže tentokrát to bylo mnohem nadějnější. Řetěz stop, které je zavedly k jezeru, povaha zašifrovaného vzkazu i krajností, do nichž byli lidé ochotni kvůli té věci zajít - to vše naznačovalo, že Tess stojí na prahu archeologického objevu obrovského významu, o jakém se neodvážila ani snít.

Už dosáhli hloubky šesti metrů a pomalu klesali níž. Voda byla čím dál studenější, ale Tess hřálo vzrušené očekávání.

Podívala se nahoru, kde se na hladině mihotaly skvrnky slunečního světla. Přímě nad ní se pokojně kolébalo dno Rüstemova člunu. Voda byla na přehrazenou řeku překvapivě čirá, ale jak sestupovali, rychle se kolem nich uzavírala temnota.

Dno ještě pořád nebylo na dohled. Tess rozsvítila baterku. Světlo pomalu nabíralo na síle, až naplno prozářilo přízračnou černotu kolem. Ve vodě před Tess tančily droboučké částičky, které proud pomalu unášel směrem k přehradě. Kolem se mihlo malé hejno pstruhů, ale hned zase prchlo do tmy. Tess se podívala po Reillym, který plaval vedle ní.

Ukazoval dolů a Tess uviděla, že se pod nimi konečně začíná rýsovat dno. První pohled ji zneklidnil; navzdory bahně usazeninám, které se na něm za léta navršily, vypadalo jinak než podmořská dna, na jaká byla Tess zvyklá. Vlastně nezapřelo svůj původ - bylo to prostě potopené údolí poseté kamením a holými kmeny mrtvých stromů. Všechno obrůstaly husté tmavé řasy.

Plavali s Reillym bok po boku, kroužili kolem a prozkoumávali terén, až Tess vytrénovaným zrakem konečně spatřila to, co hledali. Rüstem se nemýlil - v tajuplném vodním světě se skrývaly strašidelné pozůstatky vesnice.

Nejdřív rozeznávala jen shluky polorozpadlých kamenných zdí; pak jí začaly tvary dávat smysl a postřehla v nich pravidelnost a účel. Nasměrovala k nim Reillyho a brzy rozeznali ulici a pár domů. Proploovali nad ruinami prastaré vesnice, která uvízla v téhle podsvětlné temnotě, jako objevitelé vznášející se nad neznámou pevninou. Působila přízračným dojmem - bezlisté větve mrtvých stromů se v mírném proudu vlnily jako údy uvězněných bytostí a kynuly jim k sobě.

Tess na okamžik zalétla očima doleva - upoutal ji pohyb, jak se do stínů náhle rozprchlo hejno rybek, které předtím oždivovaly chomáče řas. Když se vrátila pohledem zpátky před sebe, domy vystřídal prázdný prostor. Zamířila tam a uviděla černý pahýl obrovského stromu s tenkými výčnělky uhnítilých větví. Vrba - našli ji! Bezděčně vydechla. Z jejího dýchacího přístroje se vyřinul oblak bublinek a rychle stoupal k hladině. Horečně se rozhlížela kolem. To, co hledala, zahlédla právě v okamžiku, kdy se k ní připojil Reilly - kousíček vedle vrby se rýsovaly rozbité pozůstatky čehosi, co kdysi zřejmě bývalo studnou. Bylo jí jasné, že už jsou blízko. Vyrázila kupředu a kužel světla z baterky pronikl stěnou temnoty. A tam, hned za studnou, se s tesklivou velkolepostí zdvíhaly zdi kostela.

Tess se podívala po Reillym, který se držel vedle ní. I na něm bylo znát vzrušení. Prudce vykopla nohama a střemhlav se spustila dolů. Vnější zdi skoro zmizely pod nánosem bahna, které se kolem nich usadilo; střecha byla ošklivě poničená. Tess přejížděla po zbytcích kostela baterkou a viděla, že je v hodně mizerném stavu, patrně mnohem horším než před sedmi sty lety, kdy k němu dorazili templáři.

Doplula ke vstupnímu portálu, v němž nakřivo visely masivní dveře, a s Reillym v patách mrštně jako šípka zajela dovnitř. Ocitli se v hlavní lodi. Zůstali několik metrů nad úrovní podlahy a bok po boku proploovali galerií sloupů, tu a tam zborcených. Uvnitř bylo mnohem míň bahna, takže s hledáním náhrobní desky to vypadalo nadějně. Drželi se těsně u sebe a ve světle jejich baterek tančil v hlubokých výklencích po stranách kaleidoskop stínů.

Tess stěží přemáhala vzrušení. Rozhlížela se kolem a ukládala si do paměti každý hrůzostrašný tvar a stín. Když už se dost vzdálili od vchodu, dala Reillymu znamení a společně se snesli níž k podlaze. Ležela tam obrovská rozbitá kamenná deska, kdysi patrně součást oltáře. Dusil ji příkrov řas, ve kterých se to hemžilo droboučkými ráčky. Tess zkontrolovala, jak jsou na tom s časem, a ukázala Reillymu deset prstů. Tolik minut jim zbývá - pak musejí začít s výstupem, aby jim zásoby vzduchu stačily na dostatečně dlouhou přestávku na dekompresi.

Věděla, že máji cíl na dosah. Držela se těsně u podlahy, opatrně prohmatávala bahno, kterým se míhali úhoři, a snažila se ho moc nezvířit. Nikde ani stopy po náhrobních kamenech. Vtom do ní Reilly šťouchl. Něco jí povídal - zpod masky se mu vyhrnula spousta bublinek. Sáh l kamsi dolů na podlahu a odhrnul bahno a písek. Objevila se vytesaná písmena. Náhrobní deska. Tess se zrychlil dech. Objela písmena prstem a rozluštila jméno: Caio. Vyměnili si s Reillym nadšený pohled. Rychle, ale přitom opatrně čistili písek z dalších desek. Zpod nánosů se písmenko po písmenku nořila další jména a Tess napětím málem ani nedýchala. A pak se to v bahně konečně objevilo.

Romiti.

Aimardův dopis nelhal. Šifrovač, který sestavila FBI, fungoval přesně. A ze všeho nejvíc Tess potěšilo, že se její předpoklady potvrdily.

Našli to.

59

Co nejrychleji očistili od nánosů náhrobní desku i prostor kolem.

Reilly se pokusil vmáčknout prsty do štěrbin po stranách a vypáčit ji, ale neměl se o co zapřít a navíc ho nadlehčovala voda. Tess zkontrolovala hodinky - zbývalo jim pět minut. Překotně se rozhlížela po něčem, co by se dalo použít jako páčidlo, až konečně zahlédla, že z jednoho sloupu nahoře trčí cosi jako pokroucená kovová tyč. Doplavala tam a cloumala s ní, dokud se ten kus kovu v mračnu droubounkých kamenných odštěpků neuvolnil. Vrátila se co nejrychleji k Reillymu, tyč mu podala a Reilly ji jedním koncem zaklínal do mezery pod náhrobním kamenem. Společně zabrali za opačný konec.

Náhle se ozvalo zapraskání. Ne pod nimi, ale u stropu. Tess polekaně vzhledla a zpozorovala, že z místa, odkud vypáčila kus kovové konstrukce, se snášejí ke dnu kousky kamení. Klame ji zrak, anebo se hořejšek sloupu začíná naklánět? Vyděšeně pohlédla na Reillyho. Poklepal prstem na jejich provizorní páčidlo a naznačil, že se znovu pokusí nadzvednout desku. Tess přikývla, chopila se tyče a oba se o ni vši silou opřeli. Tentokrát se náhrobní kámen pohnul. Jen o kousíček, ale pohnul se, ačkoli to zatím nestačilo, aby se dalo do mezery sáhnout. Znovu zabrali. Kámen zakolísal

a nazdvěděl se. Zpod něj unikla ohromná vzduchová bublina. Proplula kolem a stoupala vzhůru, až zmizela dírou v pobožené střeše.

Seshora se ozvalo další zaprašštění.

Tess zvedla oči - hořejšek sloupu se znatelně vychýlil z osy. Když zbrkle vyškubla ten kus železa, zřejmě nějak narušila pilíř a tím i celou zchátralou konstrukci. Nad hlavou jí vířily chuchvalce bahna a kamínků, jako by tam došlo k neslyšné explozi. Obrátila se k Reillymu, ale ten zápolil s náhrobním kamenem a ukazoval dolů. Mezera už se zvětšila natolik, aby se do ní dalo sáhnout. V Tess zatrnulo protože si vzpomněla na starý film, ve kterém popadne potápěče za ruku dravý úhoř, ale vytěsnila ten výjev z mysli a sáhla dovnitř. Hmatala kolem, snažila se nevnímat praskot a nemyslet na to, jak chatrné tyhle prastaré zdi jsou. Vtom o něco zavadila. O něco objemného. Pohledem naznačila Reillymu, ať desku ještě trochu nadzvedne a udělá jí víc místa. Přehmátl, popadl tyč pevněji a vši silou se o ni opřel, až mu od úst vyrazil proud bublin. Tess táhla předmět nahoru a pokoušela se ho provléct otvorem, aniž by se poškodil.

Reilly znovu zabral a ještě trochu nadzvedl kámen, takže ta věc konečně vyklouzla ven. Byl to kožený vak s dlouhým popruhem a v něm něco tvrdého a těžkého. Sotva ho Tess vytáhla, železná tyč se vysmekla a náhrobní deska sjela dolů a zapadla na své místo. Minula vak jen o vlasek. Kolem se rozlehlo zadunění a zvedl se oblak bahna. Nahore to znova zaprašťelo, kámen vrzl o kámen, hořejšek sloupu se pomaloučku odlomil a padal dolů a nad ním se zborčil kus střechy. Tess s Reillym si vyměnili naléhavý pohled a zamířili ke vchodu, jenže Tess cosi zarazilo uprostřed pohybu. Vak uvízl, popruh vězel zachycený pod náhrobní deskou.

Zoufale za něj škubala a Reilly se marně rozhlížel po něčem, co by se dalo použít jako páka. Trosky na ně přímo přšely, snášely se do bahna jako stále houstnoucí mrak. Tess znovu trhla za popruh. Setkala se s Reillyho vyděšeným pohledem a zavrtěla hlavou. Nejde to. Kostel se na ně může každým okamžikem zřítit, musejí okamžitě pryč, jenže to by znamenalo nechat vak tady. Dál svírala v prstech zpuchřelou kůži. Nehodlala se ho vzdát.

Reilly nezaváhal. Potopil se k podlaze, zaklínil prsty za okraje kamenné desky, zapřel se nohama po stranách a mohutně zabral, aby popruh vysvobodil. Těsně vedle něj klesl ke dnu celý kus krovu a přistál mu jen kousínek od nohy. Reilly s nadlidským úsilím pohnul deskou - sotva znatelně, ale stačilo to. Popruh se uvolnil. Reilly pustil desku, ukázal směrem ke vchodu a oba tam mohutnými tempy zamířili. Kusy střechy přšely všude kolem. Snažili se jim vyhýbat, kličkovali mezi sloupy a padajícím kamením, až se konečně protáhli vstupním portálem a vynořili se do nezakalené vody venku. Chvilku se nechali volně nadnášet a přihlíželi, jak se kostel vlastní vahou hroutí a obrovské kusy zdiva a kamení se řítí dolů, do víru kalné vody a tančících bublin. Tess ještě pořád divoce bušilo srdce. Snažila se zpomalit dech, protože si uvědomovala, že s sebou mají jen omezenou zásobu vzduchu a čeká je pozvolný, zdoluhavý výstup. Pohlédla na vak. Hrozně ráda by se dozvěděla, co je vevnitř a jestli obsah přečkal všechna ta léta bez úhony; jenom doufala, že ho teď na poslední chvíli nepoškodí voda. Naposledy se pohledem rozloučila s vesnicí a v myšlenkách se vrátila k Aimardovi a oné osudné noci. Tenkrát před sedmi sty lety by si ani v nejtřeštěnějších snu neuměl představit, že lidské ruce postaví hráz, která zaplaví údolí a pohrbí jeho tajný úkryt pod třiceti metry vody.

Zachytila Reillyho pohled. Bylo jí jasné, že i pod maskou je na ní určitě znát, jakou má radost. Zkontrolovala hodinky. Brzy jim dojde vzduch. Ukázala prstem nahoru. Reilly přikývl na souhlas a zahájil pomalý výstup, při kterém si dávali pozor, aby nestoupali rychleji než bublinky z jejich kyslíkových přístrojů.

Chumáče bahna a rozvířených trosek nechávali pod sebou a voda se postupně pročišťovala. Zdálo se, že stoupání trvá celou věčnost, než konečně shora prorazilo světlo. Tess se podívala směrem, odkud se linul sluneční svit, a z obličej se jí vytratila všechna krev. Něco bylo jinak. Volnou rukou popadla Reillyho za paži, ale z jeho napjatých svalů poznala, že už to zpozoroval taky.

Tam, kde měl být stín jednoho člunu, teď byly dva.

Čeká na nás ještě někdo další. Jenže neměli na vybranou, zásoby vzduchu se jim tenčily. Nezbyvalo jim než se vynořit. Tess se zamračila. Až moc dobře tušila, kdo to je. A jakmile prorazili nad hladinu, Poznala, že se nemýlila.

Růstem byl ještě pořád tam, kde ho nechali, ale tvářil se vyděšeně a žalostně. Ve druhém člunu seděl William Vance. Pozoroval je s chabě skrývaným zadostiučiněním - tak trochu jako profesor, který bere na vědomí úspěch nadaného žáka, napadlo Tess.

Na klíně měl pušku.

60

Zatímco Reilly pomáhal Tess do Růstemova člunu, zalétl pohledem ke břehu. Vedle jejich terénního vozu parkoval hnědý pick-up Toyota. U něj stáli dva muži, ale žádný z nich nebyl Okan. Ten první měl mnohem vyšší a robustnější postavu než drobný inženýr, druhý byl sice šlachovitý a výškou se Okanovi podobal, ale postrádal jeho hustou černou hřívu. Reilly si všiml, že oba drží pušky. Takhle zdálky to vypadalo na kulovnice, ale jistý si nebyl. Usoudil, že si Vance cestou najal nějaké místní rváče. Moc rád by věděl, jestli je napadlo prohledat pajero, a pokud ano, jestli našli browning, který si zastrčil do krabice s náradím pod sedadlo.

Prohlížel si Vancea, kterého poprvé viděl tváří v tvář. Tak tenhle člověk to všechno spískal. Vzpomněl si na lidi povražděné v New Yorku a pokoušel se spojit si muže, kterého měl před sebou, se všemi těmi událostmi, co je zavedly na tohle odlehlé místo, vcítit se do jeho způsobu uvažování. Když mu výhrůžně oznámil, že je agent FBI, nijak ho tím nevyvedl z míry. Při pohledu na Vanceův klid a sebeovládání nechápal, jak se tenhle kultivovaný muž, vážený akademik, mohl změnit v uprchlíka před zákonem, který tu proti němu sedí s puškou na klíně; jak je možné, že člověk z takového prostředí dokázal dát dohromady lupičskou partu a potom své najaté pistolníky jednoho po druhém pozabíjet, navíc tak hladce a nemilosrdně.

Něco mu na tom nehrálo.

Všiml si, že Vance je u vytržení nad vakem, který drží Tess.

„Opatrně," kladl jí na srdce, když se usazovala ve člunu. „Nechceme přece, aby se to poškodilo. Po tom všem by to byla škoda." Nastavil ruku. „Podej mi to, prosím."

Tess se bezradně podívala na Reillyho. Ten se k Vanceovi otočil ale profesor hbitě stočil hlavě jeho směrem. Tvářil se posmutněle ale z očí mu číselo pevně odhodlání. Tess vstala a podala mu vak.

Vance si ho uložil k nohám a mávl puškou ke břehu. „Vrátíme se na pevnou zem, co říkáte?"

Když na břehu vystupovali ze člunů, Reilly si potvrdil, že Vanceovi muži opravdu mají lovecké kulovnice. Ten vyšší, neurvalec s býčí šíjí a tvrdýma očima, je držel na mušce a gestikuloval na ně, ať popojdou dál od člunů. Kulovnice vypadala opotřebovaně, ale to jí nijak neubíralo na výhrůžnosti. Zvláštní zbraň pro najatého rváče. Reillyho napadlo, že se Vance asi musel spokojit s prvním, na koho v tom spěchu narazil. To pro nás může být výhoda, pomyslel si, hlavně jestli v pajeru zůstal ten browning. Ale momentálně byli ve svých zmáčených neoprenových kombinézách bezbranní.

Vance našel na Rüstemově skládce rozviklaný stůl a opřel si o něj pušku. Pohlédl na Tess a obličej se mu poněkud rozjasnil. „Jak vidím, nejsem jediný fanoušek al-Idrisiho. Jistě si umíš představit, jak moc jsem se k tomu chtěl dostat první, ale..." Nedořekl. Položil neforemný vak na stůl, zbožně na něj zíral a na chvíli se zatoulal myšlenkami jinam.

„Vlastně jsem rád, že jste sem přijeli," dodal potom. „Pochybuju, že by si s tím ti moji místní experti poradili tak hladce jako vy."

Jemně ohmatával ranec a snažil se odhalit, jaké tajemství v sobě tají. Začal nadzvedávat víko, ale pak se zarazil a obrátil se k Tess: „Měli bychom to udělat spolu. V mnoha ohledech je to tvůj objev stejně jako můj."

Tess zmítaly protichůdné pocity. Podívala se na Reillyho a ten ji příkřívnutím pobídl, ať jde. Váhavě vykročila, ale proplešatělý šlachovitý chlap zpozorněl a zvedl kulovnici. Vance na něj vychrlil cosi turecky a muž ustoupil stranou a nechal Tess projít. Přistoupila ke stolu.

„Doufejme, že to všechno nebylo pro nic za nic," řekl Vance, sáhl po vaku a otevřel ho.

Pomalou oběma rukama cosi vytáhl ven. Byl to balíček v naolejované kůži. Položil ho na stůl a se svaštělým obočím, očividně zmaten, studoval jeho tvar. Váhavě kůži rozbálil. Uvnitř se objevil zdobený mosazný kotouč o zhruba pětadvaceticentimetrovém průměru.

Po obvodu měl složité členěnou stupnici s pravidelně rozmístěnými drobnými vruby, uprostřed byla pohyblivá ručička se zašpičatělými konci a pod ní několik menších, pomocných ručiček.

Reilly střelil pohledem po mohutném Turkovi; i ten se marně pokoušel udržet zvědavost na uzdě a těkal očima od Reillyho a Rüstema ke stolu a zase zpátky. Reilly postřehl příležitost a napjal se, jenže hromotlukovi to došlo. O krok ucouvl a výhrůžně zvedl pušku. Reilly se stáhl. Rüstem Turkův pohyb zaregistroval a na čele se mu zaperlily krůpěje potu.

Tess nemohla od přístroje odtrhnout zrak. „Co je to?"

Vance ho zaujatě zkoumal. „Astroláb," řekl s nelíčeným úžasem. Zachytil Tessin zmatený výraz a vysvětloval:

„Navigační pomůcka, něco jako primitivní sextant. Tehdy samozřejmě neměli ani ponětí o zeměpisných délkách, ale..." Astroláb, kterému se také přezdívá „nebeské logaritmické pravítko", je jeden z nejstarších vědeckých přístrojů, známý už od starověku. Sestavili ho řečtí učenci v Alexandrii a po dobytí Španělska muslimy se postupně rozšířil i do Evropy. Hojně ho využívali arabští astronomové - měřili jím, jak vysoko je slunce nad obzorem, a podle toho určovali čas. V patnáctém století se astroláby staly vysoce oceňovanou navigační pomůckou portugalských námořníků a zasloužily se o to, že portugalský princ Jindřich, syn krále Jana I., získal přezdívku Mořeplavec. Jindřichova flotila po mnoho let střežila používání astrolábu jako přísné tajemství a díky tomu byla jediná, která se dokázala plavit po otevřených mořích. Astroláb byl neocenitelným pomocníkem během celé éry portugalských objevitelských cest a na své plavbě ho s sebou měl i Kryštof Kolumbus, když roku 1492 poprvé vkročil na půdu Nového světa.

A jistě není jen náhoda, že princ Jindřich byl od roku 1420 až do své smrti v roce 1460 velmistrem Kristova řádu, portugalské vojenské řehole, jejíž kořeny sahají k templářům.

Vance přístroj dál zkoumal, převracel ho v rukou a studoval stupnici na vnějším okraji. „To je úžasné. Jestli je templářský, pak je starší než všechny, co se zatím našly..." Hlas se mu vytratil, jak nahmatal ve vaku něco dalšího - ještě jeden balíček v kůži.

Otevřel ho a vyndal kousek pergamenu.

Reilly to písmo okamžitě poznal. Bylo stejné jako na šifrovaném manuskriptu, který je sem přivedl. Jenže tady byly mezi slovy mezery.

Tenhle dopis nebyl zašifrovaný.

I Tess si té podobnosti všimla. „To psal Aimard," vykřikla. Ale Vance ji nevnímal. Pohroužil se do pergamenu a duchem se ocitl kdesi daleko. Mlčky ho pročetl a vteřiny napjatého ticha se pomalu vlekly. Když se konečně vrátil v myšlenkách zpátky, zaznělo z jeho hlasu zklamání. „Zdá se," řekl pochmurně, „že ještě pořád nejsme u cíle."

Tess se sevřel žaludek. Věděla, že ji odpověď nepotěší, ale přesto ze sebe vypravila otázku: „Co se tam píše?"

Kapitánův výkřik Aimarda zasáhl jako rána palicí. Galéra se zmítala v zuřící bouři a právě se o ni roztříštila další vodní stěna, ale Aimard, který spěchal na příď, myslel jen na jediné - na relikviář. Musím ho zachránit!

Vzpomněl si na první noc plavby, kdy se s Hughem ujistili, že posádka a ostatní řádoví bratři spí, a nenápadně se odkradli na přídovou palubu. Aimard svíral truhličku, kterou mu svěřil William z Beaujeu. Templáři mají nepřátele všude a teď, po porážce u Akkonu, jsou daleko zranitelnější než kdykoli dřív. Truhličku je potřeba bezpečně ukrýt někam, kde o ni nezavádí žádný zvědavý pohled a kde ji nikdo nevypátrá, ani kdyby se snažil sebevíc. Aimard se Hughovi se svojí starostí svěřil hned poté, co opustili Akkon; on i Beaujeu mu bezvýhradně důvěřovali. A kapitán přišel s dokonalým nápadem, který předčil všechna Aimardova očekávání.

Došli k přídi, Hugh zvedl plápolající louč a ukázal mu dutinu o něco větší než truhlička, vyhloubenou do temene ptačí hlavy. Vyšplhal nahoru a obkročmo se na figuríně usadil. Aimard se pohledem rozloučil se zdobenou schránkou, podal ji kapitánovi a ten ji opatrně uložil do otvoru. Poblíž stál topný koš a nad ním se nahřívala nádoba s rozpuštěnou smolou, jejíž hladina se pomalu kolébala v rytmu stále prudšího vlnobití. Jakmile se truhlička ocitla v přichystaném úkrytu, chopil se Aimard kovové naběračky s dlouhou rukojetí. Nabíral pryskyřici, Hugh si ji od něj bral a opatrně vyléval celý vnitřek dutiny. Pak zchladili rozžhavenou smolu kbelíkem vody. Vývalil se oblak páry. Hugh dal Aimardovi znamení a přistoupili k poslednímu kroku - Aimard mu podal kus dřeva vytvarovaný tak, aby zaklopil otvor, Hugh ho upevnil pomocí klínů tlustších než mužský palec, spáru znova zalepil rozpuštěnou pryskyřicí a tu zchladil vodou, aby ztvrdla. Když byl úkol dokončen, Hugh sešplhal z figuríny zpátky na palubu.

Aimard se rozhlédl a ujistil se, že jejich noční práce proběhla bez povšimnutí. Pomyslel na Martina z Carmaux, který spal v podpalubí. Neviděl důvod, proč by se chráněnci svěřoval; až se dostanou do přístavu, možná se tomu nevyhne, ale do té doby ať o úkrytu relikviáře ví raději jen on sám a Hugh. A pokud jde o obsah truhličky - na tuhle záležitost mladý Martin ještě nedozrál.

Úder blesku vrátil Aimarda do přítomnosti a připomněl mu, v jak tísnivé situaci se nacházejí. Razil si cestu provazci deště a poryvy větru a užuž se mu povedlo dostat se k přídi, když vtom do Falcon Temple udeřila další obrovská vlna s takovou silou, že Aimarda zvedla do vzduchu a mrštila jím přímo o roh navigačního stolku. Martin byl jedním skokem u něj a navzdory Aimardovým přerývaným prosbám ho vtáhl do čekajícího člunu.

Aimard se zhroutil dovnitř, a ačkoli ho řezala krutá bolest v boku, napřímil se právě včas, aby viděl, jak přes pažení sešplhává do člunu Hugh. Svíral podivný kulatý přístroj, navigační pomůcku, se kterou ho Aimard vídal už dřív, a rychle na ní nastavoval jejich současnou polohu. Aimard vztekle praštil pěstí o bok člunu a bezmocně vzhlédl. Přídová figurína hrdě vzdorovala nemilosrdnému náporu rozběsněného moře, ale pak se ulomila jako uschlá větev a zmizela ve zpěných vlnách.

62

Tess zalapala po dechu a srdce jí pokleslo. Bylo to k nevíře. „Cože? Po tom všem se dozvíme, že ta věc leží na mořském dně?“

Popadl ji vztek. Znova už ne. Myšlenky jí v hlavě vířily jedna přes druhou. „Proč tedy všechno to tajnůstkářství?“ rozhořčila se. „Proč ten zašifrovaný dopis? Proč Aimard prostě jen nevzkázal templářům v Paříži, že je ta věc nenávratně pryč?“

„Snažili se uchovat zdání, že ji ještě pořád mají,“ nadhodil Vance. „Aby udrželi svou záležitost při životě. A měli zaručeno bezpečí.“

„Dokud se to neprovalí...“

„Přesně tak,“ přikývl profesor. „Nezapomínej, jak nesmírně důležitá pro ně ta věc byla, ať už šlo o cokoli. Aimard prostě musel zaznamenat její polohu - bez ohledu na to, jestli se k ní dokážou ještě někdy dostat, anebo ne.“

Tess si ztěžka povzddechla a sesunula se na dřevěnou židli u stolu. Představila si tu dávnou, strastiplnou pouť a muže, které kati vlečou k hranicím. Promnula si oči a znova se podívala na astroláb. Celá ta pouť, všechna rizika, která podstupovali, pomyslela si..., a jen kvůli tomuhle.

„Měli hroznou smůlu.“ Vance se zase ponořil do úvah a soustředěně studoval navigační pomůcku. „Kdyby se Falcon Temple udržela na vodě o pár hodin déle, dostali by se k pobřeží, mohli se plavit podle něj a doveslovat na některý spřátelený řecký ostrov. Tam by opravili stěžen a pluli dál, aniž by se museli bát útoku - buď zpátky na Kypr, anebo patrně rovnou do Francie.“ Odmíchl se a pak dodal spíš jen pro sebe: „A my bychom zřejmě žili v úplně jiném světě...“ Reilly, který posedával opodál na hromadě betonových kvádrů, už měl všeho po krk. Věřil, že by se dokázal vypořádat s oběma Turky i Vancem, ale nechťel ohrozit Tess a Rüstema. A netrápilo ho jen pošramocené ego. V nejzazším koutku jeho mysli se dovolávala pozornosti jiná bolistka. Vypravil se na prachobyčejnou honbu za zločincem, jenže ta se zvrtila v cosi mnohem zákeřnějšího; Reilly se cítil osobně ohrožen, ale ne fyzicky. Neuměl by přesně popsat proč. Už od chvíle, kdy rozluštili rukopis, ho trápily otázky zásadního významu a teď v něm začínaly hlodat naplno; zničehonic si připadal podivně zranitelný. „V úplně jiném světě?“ pronesl uštěpačně. „A to jako proč? Díky magické formulí, kterou se vyrábí zlato?“

Vance se přezíravě zasmál. „Agente Reilly, prosím vás! Nešpiňte odkaz templářů směšnými povídkami z říše alchymie. Dá se snadno dokázat, že získali své bohatství díky darům šlechty z celé Evropy a s požehnáním Vatikánu. Evropané křesťanství velmoži je zahrnovali půdou i penězi, aby je odměnili za statečnou ochranu poutníků - ale také proto, že jejich poslání považovali za svaté. Podporovali je, protože věřili, že templáři usilují o nezměrný prospěch pro lidstvo.“ Vanceovou napjatou tvář prolétl náznak úsměvu. „Netušili ovšem, že případný úspěch by prospěl úplně

všem - nejen jim samým, vyvolencům, za jaké se křesťané nadutě pokládali."

„O čem to mluvíte?" zavrčel Reilly.

„Ke zkáze templářů přispělo kromě jiného i obvinění, že se až příliš sblížili s ostatními obyvateli Svaté země - s muslimy a židy. O našich milých rytířích se povídalo, že se dali natolik svést svými styky s těmi lidmi, že s nimi sdíleli tajemství z oblasti mystiky. Ta obvinění byla v podstatě oprávněná, i když je nepřítel templářů brzy odsunuli stranou a nahradili barvitějšími, která jistě znáte. Papež a král - pomazaný Bohem a celý žhavý dokázat, že je nejkřesťanštější ze všech králů - radši zahladili dojem, že se jejich někdejší oblíbenci bratříčkovali s pohany, než aby proti nim toho pádného obvinění využili. Templářům ovšem nešlo jen o mystiku, ale o daleko pragmatictější cíl. Plánovali cosi neuvěřitelně troufalého, hrdinského a dalekosáhlého - počín, který možná hraničil se šílenstvím, ale byla za ním úchvatná vize a odvaha." Vance se odmlčel, očividně se nechal unést dojetím. Pak se znovu obrátil k Reillymu a zabodl do něj pohled. „Měli v úmyslu sjednotit ta tři velká náboženství."

Rozhlédl se po horách, které je obklopovaly, a doširoka rozhodil ruce. „Jen si to představte," zasmál se. „Křesťané, židé a muslimové - spojeni jedinou vírou. A proč vlastně ne? Vždyť všichni vyznáváme téhož Boha. Všichni jsme děti Abrahámovy, ne snad?" ušklíbl se. Pak mu pohled ztvrdl. „Nechte si to projít hlavou. Představte si, v jak odlišném světě bychom žili, kdyby k tomu došlo. Byl by to nekonečně lepší svět. Jen pomyslete na všechnu bolest a krveprolévání, kterým bychom se vyhnuli - a v současnosti je to ještě aktuálnější než kdykoli předtím. Miliony lidí by nemusely nesmyslně umřít. Nebyla by žádná inkvizice, žádný holocaust, žádné války na Balkáně ani na Blízkém východě, žádná letadla narážející do mrakodrapů..." Tváří mu prolétl potůchlý záblesk. „Patrně byste byl bez práce, agente Reilly."

Reilly se úporně snažil jeho tvrzení vstřebat a srovnat si je v hlavě. Může na tom něco být? Vzpomněl si, co mu Tess říkala o devíti letech, která templáři strávili v ústraní Templu, o rychlém vzestupu jejich moci a bohatství a o latinském nápisu.

Veritas vos liberabit.

Pravda osvobozuje.

Zahleděl se na Vancea. „Myslíte si, že templáři Vatikán vydírali, vidíte? Podle vás jim církev právě proto dovolila, aby na její úkor získali moc."

„Nic jiného jí nezbyvalo. Měla nahnáno."

„Ale... proč?"

Vance přikročil blíž a vzal do prstů křížek, který Reillymu vykukoval zpod polorozepnuté kombinézy. Nečekaně mu ho serval z krku. Držel pohupující se křížek v ruce a sledoval ho s opovržením, které se pozvolna měnilo v nenávist.

„Protože znali pravdu o téhle pohádce."

63

Vanceova slova visela ve vzduchu jako čepel gilotiny.

Hleděl na drobný blýskavý předmět, který se mu houpal v pěsti, a oči se mu rozhořivaly vnitřním žářem. Potom jeho výraz potměnil. „Je to k nevíře, nezdá se vám? I dnes, o dva tisíce let později, navzdory všemu, čeho jsme dosáhli, a všemu, co víme, tenhle maličký talisman ještě pořád vládne nad životy milionů lidí... a nad jejich smrtí."

Reilly se nervózně ošil. Zalétl pohledem k Tess. Hleděla na Vancea se zaujetím, které dost dobře nechápal.

„Jak tohle všechno víš?" zeptala se váhavě.

Vance odtrhl oči od Reillyho křížku. „Hugo z Paynsu. Zakladatel templářského řádu. Když jsem byl v jižní Francii, zjistil jsem o něm cosi, co mě překvapilo."

Tess si vzpomněla na urážlivé výpady francouzského historika. „Že byl odtamtud - z Languedocu? A že byl katar?"

Vance udiveně zvedl obočí a uznale pokýval hlavou. „Domácí úkol jsi udělala na jedničku."

„Ale to nedává smysl," namítla Tess. „Jejich původním posláním přece bylo poskytovat doprovod křesťanským poutníkům."

Vance odpověděl poněkud nabroušeně: „Jejich posláním bylo najít věc, která se ztratila před tisícem let - věc, kterou ukryli veleknězi před Titovými legiemi. Jakou lepší záminku by si mohli opatřit. A jak snáz získat přístup do míst, která je zajímala, než prohlásit, že jsou skalními přívrženci papeže a jeho neblahých křížových výprav? Nemínili se pustit do bezhlavého boje s církví, dokud nebudou dost silní a bohatí, aby v tom nerovném zápase vůbec měli šanci. Vatikán během své dlouhé historie nemilosrdně potlačoval všechny, kdo se odvážili zpochybnit jedinou pravou víru - papežské armády zmasakrovaly celé vesnice, kde si lidé stáli za vlastním přesvědčením, včetně žen a dětí. A tak templářům bylo jasné, že aby srazili církev na kolena, musejí si napřed opatřit patřičné zbraně a vliv. Málem se jim to povedlo. Našli, co hledali. Řád se stal prvořadou mocností vojensky i politicky. Moc nechybělo, a odkryli by karty. Ale s jednou věcí nepočítali ani oni, ani žádná jiná křesťanská armáda - že budou vyhnáni ze Svaté země. Museli odtamtud odejít dřív, než stihli na církev zaútočit. A když v roce 1291 definitivně padl Akkon, neztratili jen svou mocenskou základnu - své hrady, svou armádu, své dominantní postavení v Zámorí -, ale také svoji hlavní záštitu, zbraň, která jim dovoľovala dvě stě let vydírat Vatikán a dávala jim šanci naplnit jejich záměr. Potopila se spolu s galérou Falcon Temple. A od té chvíle bylo jen otázkou času, kdy řád padne." Zlehka pokýval hlavou a změřil si je plamenným pohledem. „Teprve teď, jestli nám bude přát štěstí, můžeme jejich práci dokončit."

Náhle se tichem rozlehl ohlušivý, děsivý třesk. Hlava jednoho z Vanceových mužů jako by explodovala zevnitř; síla výstřelu mu podrazila nohy a odhodila ho na zem, kde se zhroutil v krvavou hromádku.

Reilly se instinktivně vrhl k Tess, ale Vance už ji popadl kolem pasu a stáhl ji s sebou do bezpečí za pick-upem. Vzduchem kolem Reillyho zahvízdaly další kulky. Skočil za pajero, aby se kryl, a pokoušel se podle zvuku odhadnout, odkud se střílí. Do auta se zaryly tři kulky, prorazily kapotu a blok motoru a rozervaly pravou přední pneumatiku. Reillymu to poskytlo hrubou představu o pozici odstřelovače. Někde jižním směrem, na okraji lesa - a beznadějně mimo dostřel pistole.

Zavládl tíživé ticho a Reilly té pauzy využil, aby se vyklonil a ohledal škody. S pajerem se už počítat nedá, to už nikam nepojede. Za převrženým stolem, u kterého prve seděli, se vyděšeně krčil ten hubený proplešatělý Turek. Reillyho upoutal pohyb a zákmit modří kus stranou, u hlídací boudy - zevnitř se vynořil Rüstem s puškou malé ráže, kterou nejspíš lovil králíky. Zůstal stát, civěl na kopec a hledal mezi vzdálenými stromy cíl. Reilly na něj křikl a zuřivě mu gesty naznačoval, ať se schová, ale než Rüstem stačil zareagovat, vypálil odstřelovač další dvě rány. Jedna se odrazila od betonových rour naskládaných na zemi, druhá se zavrtala Rüstemovi do hrudi a odhodila ho zpátky k boudě jako hadrového panáka.

Zpoza kufru pajera Reilly viděl, jak Vance rozrazil dvířka pick-upu, strčil Tess dovnitř a naskočil za ní. Nastartoval, vyhnal motor do obrátek a zařadil rychlost. Pick-up se začal obracet a chystal se zamířit k výjezdu ze skládky. Hubený Turek toho využil a naskočil na korbu.

Reilly neměl na vybranou. Ani nestačil vytáhnout z pajera svůj browning. Nervózně přejel pohledem úbočí a rozhodl se, že to riskne. Jako šipka se vyřítíl zpoza auta za odjíždějícím pick-upem.

U brány ho dohonil a chytil se zadního okraje korby. O bok vozu zabubnovaly dvě další kulky. Pick-up prorazil závoru u vjezdu a těžkopádně rachotil hrbolatou cestou. Reilly na něm zezadu visel za rozbolavělé prsty, nohy mu drncaly po nerovném povrchu; levou brkl o kámen a bolest mu vystřelila až do páteře jako rozžhavený drát. Rázem měl celé tělo v jednom ohni a bál se, že se už dlouho neudrží.

Ale musí.

Uvnitř je Tess. Přece ji nemůže ztratit.

Nahoře nad sebou zahlédl na vnitřní stěně postranice rukojeť. Vší silou, která mu zbývala, se odrazil od země, jednou rukou po ní hmatl, vytáhl se nahoru a překulil se na korbu.

Vevnitř se u postranice krčil Turek, svíral pušku a ustrašeně vykukoval přes okraj. Když se ohlédl a uviděl Reillyho, jak se drápe dovnitř, polekaně na něj namířil, ale Reilly popadl hlavěň a v poslední chvíli ji strhl nahoru. Třeskl výstřel a Reillyho zabrněla ruka od zpětného nárazu. Nakopl Turka těžkou botou do slabin a vrhl se po něm. Zatímco se potýkali, zahlédl přes kabinu pick-upu, že o necelých sto metrů dál parkuje napříč přes silničku běžový landcruiser a blokuje jim cestu. I Turek to postřehl, ale motor dál řval naplno - Vance nepřibrzdil. Reilly zadním okénkem nakoukl do kabiny a setkal se s Tessinými vyděšenými očima. Hned se zase otočila po směru jízdy a zapřela se o palubní desku.

Reilly i Turek se chytli hořejšku kabiny právě včas, protože pick-up sjel z vozovky na hrubý kamenitý terén a smýkl sebou do mezery mezi svahem kopce a zaparkovaným landcruiserem. Nabral předek těžkého terénního vozu, prorazil si kolem něj cestu, až se na všechny strany rozletěly skleněné střepy a úlomky plastu, a hnál se dál.

Reilly se po landcruiseru ohlédl - zdálo se, že vůz vyšel ze střetu tak poškozený, že už nebude střelci k užítu. Vtom Turek zase zacoulmal puškou a pokusil se ji vytrhnout z Reillyho sevření. Zápolili spolu, ještě když auto dojelo k přehradní hrázi a bez zpomalení se na ni vřítlo.

Plnou rychlostí se hnalo po koruně hráze na druhou stranu. Reilly vestoje zasypal Turka ranami a konečně mu sebral pušku, ale ten chlap ho popadl oběma rukama kolem hrudníku a vší silou stiskl. Byli u sebe příliš blízko, než aby ho Reilly účinně praštil kolenem a tak ho nakopl z vnitřní strany do kotníku. Muž povolil sevření a Reillymu se ho povedlo setrást. Oba se přitom zase ocitli u kabiny a Reilly postřehl, že uvnitř Tess zápasí s Vancem a snaží se ho přimět aby zastavil. Zmocnila se volantu, vůz se vychýlil ze směru a zavadil o postranní zídku. Reillymu vyletěla puška z ruky, sjela po podlaze korby a s rachotem se skutálela na silnici a zmizela vzadu za autem. Turek se po ní zděšeně ohlédl a v návalu paniky bezhlavě skočil po Reillym. Ten se instinktivně vrhl pod něj a nohou ho nadzvedl do výšky. Vůz v tu chvíli znovu s ohlušujícím rachotem brkl o zídku. Turek přeletěl přes bočnici, přepadl přes betonovou zídku a skutálel se po vnější straně přehrady. Jeho výkřiky odumřely v řevu motoru.

Na konci hráze Vance uhnul na cestu, po které ráno přijeli Tess s Reillym. Kodrcali mezi výmoly a Reillymu bylo jasné, že tady už jsou chráněni před střelbou z úbočí, kde se nejspíš skrýval odstřelovač. Vance musel kvůli mizernému povrchu vozovky zpomalit, ale Reilly zatím neměl důvod nutit ho, aby zastavil úplně.

Nechal ho ujet dalších pár kilometrů a teprve pak zaťukal na zadní okénko. Profesor kývl hlavou na znamení, že signál pochopil, a vzápětí auto zastavilo.

Reilly hrábl dovnitř, vytáhl klíčky ze zapalování a obešel auto, aby zjistil škody. Toyota byla posetá děrami po kulkách a samá promáčklina; bylo až k nevíře, že vydržela. Zavrzala dvířka a z vozu se vynořili profesor a Tess. Jak se zdálo, všichni tři z toho vyvázli dobře. Měli jen nějaké ty pohmožděniny a škrábance, Reillymu navíc bolestivě cukalo v levé noze.

Na Tess a profesorovi bylo znát, že jsou oba šeredně otřeseni. U Tess ho to nepřekvapovalo, zato u Vancea ano. Nespletl jsem se v něm? Podíval se mu do očí a uviděl v nich tutéž otázku, která trápila i jeho samotného. Je zaskočený

stejný jako já. Nečekal to. Reillymu se potvrdilo dřívější podezření. Jakmile profesora tam na jezeře uviděl, vytušil, že něco nehraje, a střela, co zabila toho velkého Turka, v něm spustila hotový alarm.

Vance ty ostatní jezdce nezabil. Ve hře je ještě někdo další.

Rozladilo ho to. Bez takové komplikace by se s chutí obešel. Když začali nacházet jednoho mrtvého jezdce za druhým, zvažovali sice i tuhle možnost, ale hned zkraje ji zavrhl. Všechno nasvědčovalo tomu, že Vance likviduje spolupachatele. Jenže střelba u jezera tu teorii rozbila napadrt'. Je do toho zapleten ještě někdo - ale kdo? Kdo další ví, že Vance po té věci jde, a co víc, kdo další je kvůli ní ochoten zabít?

Vance se obrátil k Tess. „Co ten astroláb?"

Tess přikývla, jako by se nořila z mlhy. „Mám ho," ujistila profesora. Sáhla do kabiny a vytáhla přístroj. Vance pochvalně pokýval hlavou a zalétl pohledem ke hřebeni, ze kterého zrovna sjeli. Zadumaně si prohlížel opuštěné hory kolem. Reilly v jeho očích zachytil záblesk rezignace, ale vzápětí ji vystřídal bojovné odhodlání.

„Co se to tam dělo?" přistoupila k Reillymu Tess.

Odrhl zrak od profesora. „Jsi v pořádku?" zeptal se a prohlédl jí drobný škrábanec na čele.

„Nic mi není." Neklidně se ošila při pohledu na les, který je obklopoval jako vysokánský plot. Hory byly strašidelně tiché, zvláště po tom běsnění, které se strhlo sotva před pár minutami. „Co se to sakra děje? Kdo to byl, co myslíš?"

Reilly se rozhlédl. Nikde žádná známka života. „Nemám ponětí."

„Napadá mě spousta lidí, co by tuhle věc radši ututlali," konstatoval Vance a spokojeně se ušklíbl. „Začínají být nervózní - asi už přehořívá."

„Radši bychom odtud měli zmizet," řekl Reilly a mávl rukou k dodávce. „Pojďte." Odvedl Vancea a Tess do vozu. Tess se vmáčkla mezi oba muže, Reilly zařadil a otlučená toyota vyrazila dolů ze svahu a ponechala své pasažéry mlčenlivým úvahám, co je asi čeká.

Hned jak pick-up vyjel ze skládky, De Angelis zalitoval, že nechal landcruiser zaparkovaný přes cestu, aby zabránil případnému úniku. Třesk nárazu, který odjíždějící pick-up vyprovodil, nevěstil nic dobrého, a když teď De Angelis viděl, že jeho auto má zdemolovaný celý pravý přední roh od blatníku až po masku, jeho nejhorší očekávání se potvrdila.

Rázem mu bylo jasné, že tímhle vozem už nikam nedojedou, ani to nepotřeboval slyšet od Plunketta. Rozrazil zadní dvířka a prohraboval se vybavením, až našel přijímač systému GPS. Vztekla do něj ťukl. Kurzor se na displeji zatřepotal, ale zůstal na místě. Signální zařízení, na které byl napojen, se nehýbalo. De Angelis poznal souřadnice - byla to skládka - a došlo mu, že zařízení nejspíš zůstalo na zavazadle v opuštěném pageru. Zamračil se. Bude muset najít jiný způsob, jak je vypátrat, a v tomhle zalesněném horském terénu to nebude žádná hračka.

Odložil přístroj a zadíval se na jezero. Rozezlilo ho, jak se události zvrty, ale věděl, že nemůže svalovat vinu na Plunketta. Zavinil si to sám.

Svou vlastní domýšlivostí.

Byl si až příliš jistý.

Dopustil se hříchu pýchy. Další věc, ze které se bude muset vyzpovídat.

„Jejich auto stojí ještě pořád na skládce. Třeba by se dalo použít." Plunkett už s puškou v ruce odcházel od landcruiseru. Bylo na něm znát, že chce co nejrychleji zmizet.

De Angelis zůstal stát a dál hleděl na nehybnou hladinu jezera.

„Nejdřív to nejdůležitější. Podej mi vysílačku."

66

Během jízdy se Reilly každou chvíli ohlížel a napínal uši. Nebylo slyšet nic než ptačí zpěv, ale i ten za daných okolností působil podivně znepokojivě. Ujeli nějakých třináct čtrnáct kilometrů, pak se začalo smrákat a to je přímělo uvažovat o noclehu. Reilly se rozhodl raději sjet někam stranou, a tak uhnul na boční cestu, která je nakonec zavedla na malou mýtinu u potoka. Do rozbřesku to budou muset přetpět a potom vyrazí k pobřeží.

Byl přesvědčen, že po Vanceově energickém nájezdu je velký landcruiser nepojízdný. Pokud je odstřelovač pronásleduje pěšky, zůstal pozadu o celé hodiny; jede-li přece jen autem, přinejmenším ho uslyší, jak se blíží. Reilly pozoroval, jak se za horami vytrácejí poslední zbytky denního světla, a doufal, že je padající tma dostatečně ukryje. Dneska žádný táborák nebude.

Nechal Vancea vedle vozu a svázal mu ruce za zády. Druhý konec šňůry uvázal k autu. Předtím auto prohledal, aby se ujistil, že se vevnitř neskrývají žádné zbraně, a vyndal základní vybavení, které jim zajistí aspoň nejnutnější pohodlí - malý plynový vaříč, pár konzerv s jídlem. Nic na převlečení ale nenašel. On i Tess se prozatím budou muset spokojit s potápěčskými kombinézami.

Zašel za Tess k potoku, ze všeho nejdřív si klekl a žíznivě se napil, pak se vedle ní usadil na kámen. Dotíraly na něj nejrůznější starosti a obavy. Dosáhl sice svého cíle a zbývá už jen dopravit Vancea zpátky do Států a postavit ho před soud, jenže nemá valnou naději, že by to proběhlo nenápadně. Na tureckém území došlo ke zločinům, při kterých zahynuli lidé. Znechuceně si představoval spleť úřední jednání o vydání zločince, kterým se nevyhne. Ale momentálně bylo daleko naléhavější, aby se všichni ve zdraví dostali z hor na pobřeží. Ten, kdo po nich střílel, očividně vyznává zásadu „nejdřív střílejte, až pak se ptejte" a oni nemají zbraně ani vysílačku a jsou mimo dosah mobilních telefonních sítí.

Měl z toho všeho těžkou hlavu, ale tyhle obavy rychle zatlačila do pozadí jiná otázka, která ho úporně pronásledovala.

Z nejistoty v Tessině tváři poznal, že i ji trápí totéž.

„Vždycky jsem si říkala, jak asi bylo Howardu Carterovi, když našel Tutanchamonovu hrobku," utrousila zasmušile.

„Asi líp než nám."

„Co my víme... Nezapomeň, že měl na krku kletbu." Slabounce se zasmála a tím mu na chvíli vylepšila náladu. Ale hned to na něj zase padlo, jako by ho zasypal náklad cihel. Už nemělo cenu zavírat před tím oči. Musí se stůj co stůj dozvědět, do čeho se namočili.

V duchu se připravil na nejhorší, vstal a zamířil k Vanceovi; Tess se mu držela v patách. Dřepel si vedle svázaného muže a zkontroloval mu pouta na zápěstí. Vance ho mlčky pozoroval. Reillymu bylo divné, že bere svou situaci s takovým klidem. Zaváhal, jestli se do té ožehavé věci vůbec pouštět, ale nakonec usoudil, že není zbylí.

„Povězte mi jedno," prohlásil úsečně. „Když jste zmínil ‚pravdu o téhle pohádce', co jste tím myslel? Co podle vás ukrývali na Falcon Temple?"

Vance se na něj pevně zadíval pronikavými šedými očima. „Stoprocentně to nevím. Ale každopádně je to něco, s čím se budete obtížně smířovat."

„To nechte na mně," odsekl Reilly.

Vance se zatvářil zamyšleně. „S vámi stejně jako s většinou hluboce zbožných lidí je jedna potíž. Ani vás nenapadne přemýšlet o rozdílu mezi vírou a fakty - o rozdílu mezi Ježíšem Kristem z vašeho náboženství a skutečným, historickým Ježíšem, o rozdílu mezi pravdou... a fikcí."

Reillymu to znělo jako výsměch, ale nenechal se vyprovokovat. „Nikdy jsem to nepotřeboval."

„Spokojte se s tím, co se píše v bibli, je to tak? A opravdu všem těm povídačkám věříte, vidíte? Berete zázraky jako fakt - že Pán krácel po vodě, že Pán uzdravil slepého, že Pán vstal z mrtvých..."

„Pochopitelně."

Vance se pousmál. „Dobře. Tak mi tedy dovoluje otázku. Kolik toho víte o původu těch textů? Víte, kdo ve skutečnosti napsal bibli tu bibli, kterou tak dobře znáte, Nový zákon?"

Reilly neměl ponětí. „Máte na mysli evangelia svatého Matouše Marka, Lukáše a Jana?"

„Ano. Odkud se vzala? Anebo začneme hned od začátku: Kdy vznikla?"

Reilly měl dojem, že na něj doléhá neviditelná tíže. „Nevím... Byli Ježíšovi učedníci, takže nejspíš krátce po jeho smrti?"

Vance zalétl pohledem k Tess a opovržlivě se zachechtal. Pak se s výsměchem ve tváři obrátil zpátky k Reillymu.

„Neměl bych se divit, ale stejně je to zvláštní, nepřipadá vám? Na světě žije více než miliarda lidí, kteří tyhle spisy uctívají, přijímají každé jejich slovo jako zjevenou Boží pravdu, vraždí se kvůli nim, a přitom nemají nejmenší ponětí, odkud ta díla doopravdy pocházejí."

V Reillym rostl hněv, Vanceův přezíravý tón ho dráždil. „Vždyť je to bible! Existuje už dost dlouho, aby..."

Vance ohrnul rty a odmítavě potřásl hlavou. „Aby to byla pravda?" Opřel se a zabloudil zrakem kamsi do dálky. „I já býval stejný jako vy. Nic jsem nezpochybňoval. Bral jsem všechno jako záležitost... víry. Ale říkám vám, jakmile jednou začnete hledat pravdu," znovu utkvěl pohledem na Reillym a zachmuřil se, „narazíte na nepěkný obrázek."

67

„Musíte si uvědomit," pustil se Vance do vysvětlování, „že z vědeckého hlediska představuje éra raného křesťanství jednu jedinou ohromnou černou díru. Neexistují žádná ověřitelná, zdokumentovaná fakta. O tom, co se ve Svaté zemi před dvěma tisíci let odehrávalo, dokážeme říct jen hodně málo. Jedno ale bezpečně víme: Žádné ze čtyř evangelií, která jsou součástí Nového zákona, nese-psali Ježíšovi současníci." Při pohledu na Reillyho reakci kousavě dodal: „Oddané stoupence víry, jako jste vy, to ovšem nepřestává udivovat."

Pokračoval: „Nejstarší z těch čtyř evangelií je Markovo - či spíše to, kterému tak říkáme, protože ve skutečnosti nevíme, kdo je jeho autorem. Tehdy bylo běžné, že se písemnosti připisovaly věhlasným osobnostem. Má se zato, že Markovo evangelium vzniklo přinejmenším čtyřicet let po Ježíšově smrti. Během těch čtyřiceti let neměli k dispozici žádnou CNN, žádné videozáznamy, žádný vyhledávač Google, kde by se zachovaly zprávy očitých svědků, co Ježíše skutečně znali. Takže v nejlepším případě jde o příběhy, které se přes čtyřicet let předávaly od úst k ústům. Co říkáte, agente Reilly - kdybyste vedl vyšetřování, do jaké míry byste je považoval za přesvědčivý důkaz? Po čtyřiceti letech, kdy si je navzájem vyprávějí primitivní, nevzdělaní, pověřiví lidé u táborových ohňů?"

Nenechal Reillymu čas na odpověď a hned navázal: „Ještě daleko povážlivější je, jak se právě tahle čtyři evangelia stala součástí Nového zákona. Po Markově evangeliu se během následujících dvou set let vyrojila spousta dalších, ve kterých se popisovaly nejrůznější historky z Ježíšova života. Křesťanské hnutí si začínalo získávat oblibu, šířilo se od jednoho společenství k druhému a příběhy o Ježíšovi postupně nabíraly místní ráz - ovlivňovalo je prostředí, ve kterém místní komunita žila. Obíhaly celé desítky různých evangelií a často si protiřečily. Víme to s určitostí, díky skupince arabských rolníků z hornoegyptského pohoří Džabal al-Tárif nedaleko města Nag Hammádí. V prosinci 1945 se vydali pro hlínu, která se tenkrát používala jako hnojivo. Během kopání našli veliký hliněný džbán. Nejdřív váhali, jestli ho vůbec mají otevřít - báli se, jestli v něm nesídlí zlý duch, džin. Pak je ale napadlo, že by vevnitř mohlo být zlato, rozbili ho, a tak došlo k jednomu z nejúžasnejších archeologických objevů všech dob. Ve džbánu se ukrývalo třináct papyrových kodexů, svázaných ve vydělané gazeli kůži. Rolníci si bohužel neuvědomili hodnotu svého nálezů, a tak některé knihy a volné listy papyru skončily u nich doma v peci. Další listy vzaly z své, než se dokumenty dostaly do Koptského muzea v Káhiře. Ale i tak přežilo dvaapadesát textů, které jsou dodnes předmětem obrovských sporů mezi znalci bible. Tyhle texty - běžně se jim říká Gnostická evangelia - totiž popisují Ježíšovy výroky a přesvědčení úplně jinak než Nový zákon."

„Gnostická?“ zeptal se Reilly. „Za gnostiky byli označováni kataři.“

Vance se usmál. „Přesně tak,“ přitakal. „Mezi texty nalezenými u Nag Hammádí bylo například Tomášovo evangelium - samo sebe prohlašuje za tajné a začíná slovy: ‚Toto jsou skrytá slova, která řekl živoucí Ježíš a která zapsal jeho bratr-dvojče Judas Thomas.‘ Jeho dvojče. A nejen to. Ve stejném kodexu je i Evangelium podle Filipa, v němž se otevřeně popisuje Ježíšův vztah s Máří Magdalénou jako milenecký. Dokonce i sama Máří tam má vlastní text, Evangelium Máří Magdalény, kde se označuje za Ježíšovu žákyni a hlavu křesťanského seskupení. Je tam Petrovo evangelium, Evangelium Egyptanů a Apokryf Janův. A také Evangelium pravdy, které obsahuje výrazné buddhistické prvky... A mohli bychom ve výčtu pokračovat dál a dál.“

Nechal ta slova doznít a pak pokračoval: „Všechna tahle evangelia ohrožují církev. Nejenže popisují Ježíše jinak než Nový zákon, ale také se jimi zpochybňují běžně přijímané prvky křesťanské věrouky - například neposkvrněné početí a zmrtvýchvstání. A co víc: všechna do posledního jsou gnostická. Pojednávají sice o Ježíšovi a jeho učednících, ale zároveň hlásají přesvědčení, že hlubokým poznáváním sebe sama poznává člověk i Boha - čili že člověk má sám v sobě hledat zdroje radosti, smutku, lásky a nenávisti, a tím najde Boha ve svém nitru.“

Vance vysvětloval, že ve svých prvopočátcích bylo křesťanské hnutí ilegální. Pokud chtělo přežít a rozrůst se, muselo si vytvořit pevný základ. „Kdyby se šířila evangelia, která si protiřečí, mohlo by se hnutí osudně rozštěpit. Křesťané potřebovali, aby je někdo vedl, a to nešlo, kdyby každá komunita měla své vlastní přesvědčení a svá vlastní evangelia. Koncem druhého století začala mocenská struktura nabírat zřetelnější obrysy. Uvnitř křesťanských obcí vznikla třístupňová hierarchie složená z biskupů, kněží a jáhnů, kteří tvrdili, že hovoří jménem většiny, a považovali se za strážce jediné pravé víry. Neříkám, že je poháněla jen bezohledná touha po moci,“ zdůraznil Vance. „Stáli za svým přesvědčením s obrovskou statečností a pravděpodobně se naprosto upřímně báli, že bez soustavy široce akceptovaných přísných pravidel a obřadů celé hnutí odumře a zanikne.“

Vyprávěl Reillymu, že v těch dobách - kdy být křesťanem znamenalo riskovat pronásledování, či dokonce smrt - záviselo přežití církve na tom, jestli dokáže zavést nějaký vnitřní řád. Tak to trvalo zhruba do roku 180, kdy byla pod vedením lyonského biskupa Ireneia ustavena jednotná věrouka. Nadále měla existovat jediná církev s jedinou soustavou dogmat a obřadů a vše ostatní bylo odmítnuto jakožto hereze. Nová doktrína byla přímočará: Mimo pravou církev není spásy; její příslušníci mají být ortodoxní, čili „pravověrného smýšlení“, a církev sama se má stát katolickou, tedy „univerzální“. Znamenalo to, že bezbřehému sepisování evangelií se musí učinit přítrž. Ireneus rozhodl, že nadále mají existovat čtyři pravá evangelia, přičemž použil podivný argument: Čtyři prý proto, jelikož existují čtyři hlavní světové strany a čtyři hlavní větry. Ve svém pětisvazkovém díle Zničení a vyvrácení nesprávného takzvaného vědění zavrhl ostatní evangelia jako kacířská a stanovil, že napříště jsou platným záznamem Slova Božího jen ta čtyři, která dnes známe z Nového zákona - jsou prý věrná, naprosto spolehlivá a úplně dostačující potřebám věřících.

„V žádném gnostickém evangeliu nenajdete pašijový příběh,“ upozornil Vance, „ale ve čtyřech evangeliích vybraných Ireneem ano. Vyprávějí o Ježíšově smrti na kříži a jeho vzkříšení - a tedy i o Poslední večeři, od níž se odvíjí základní církevní obřad svátosti oltářní. Ale ani v nich ze začátku nebylo všechno,“ podotkl uštěpačně. „V nejstarší verzi Markova evangelia, jednoho z těch čtyř vybraných, se vůbec nemluví o neposkvrněném početí ani o vzkříšení. Text prostě končí u Ježíšova prázdného hrobu, kde tajemný mladík, jakási nadpřirozená bytost, zvěstuje skupině žen, které k hrobu přišly, že na ně Ježíš čeká v Galileji. A ty ženy to tak vyděsí, že utečou a nikomu nic neřeknou. Člověka chť nechtě napadá, jak se to tedy Marek, anebo ten, kdo Markovo evangelium sepsal, vůbec dozvěděl. ... Ale zpátky k věci: Právě takhle Marek své evangelium původně ukončil. Se zjevením zmrtvýchvstalého Ježíše přišel až o padesát let později Matouš a po něm pak za dalších deset let Lukáš. Připojili ten výjev k Markovu původnímu zakončení. A i to bylo dodatečně přepsáno.“

Trvalo dalších dvě stě let - přesněji řečeno do roku 367 -, než zavládla konečná shoda na sedmadvaceti textech, které dnes dohromady nazýváme Nový zákon. Koncem čtvrtého století se křesťanství stalo oficiálně uznávaným náboženstvím a vlastnit jakýkoli text, který církev označila za heretický, se stalo zločinem. Všechny exempláře ostatních evangelií, o nichž se vědělo, byly zničeny a spáleny. Všechny - až na ty, které skončily v úkrytu u Nag Hammádí. A v těch se Ježíš v žádném ohledu nepopisuje jako nadpřirozená bytost.“ Vance nespouštěl z Reillyho zrak. „Zakázali ty texty, protože Ježíš byl podle nich osvěcený potulný kazatel, který hlásal život v chudobě a nekonečnou lásku k bližním. Nepřišel, aby nás spasil od hříchu a věčného zatracení, ale aby nás vedl k duchovnímu poznání. Jakmile žák dosáhne stavu osvěcení, už žádného Mistra nepotřebuje. Žák a učitel se stanou sobě rovnými. Tahle představa musela Ireneovi a lidem kolem něj působit bezesné noci. Čtyři kanonická evangelia z Nového zákona nahlížejí Ježíše jako Spasitele, Mesiáše, Syna Božího. Ortodoxní křesťané - ale i ortodoxní židé, když na to tak přijde - trvají na tom, že člověka a Stvořitele dělí nepřekonatelná propast. Evangelia nalezená u Nag Hammádí však tvrdí pravý opak: Sebepoznání znamená poznat Boha, já a božství jsou jedno a totéž. Ježíše popisují jako učitele a osvěceného filozofa - tedy jako obyčejného člověka, který se podobal mně i vám, a to se Ireneovi a jeho spolku ani trochu nehodilo. Ježíš nesměl být obyčejný člověk. Musel být něco víc. Musel být Syn Boží. Musel být jedinečný, protože tím, že byl jedinečný on, se stávala jedinečnou i sama církev - a představovala tudíž jedinou cestu ke spáse. Díky tomu, že ho vyličila v tomto světle, si mohla nárokovat, že kdo k ní nepatří, není poslušen jejích předpisů a nežije způsobem, jaký církev vyžaduje, je odsouzen k zatracení.“

Vance se odmlčel, zdálo se, že zkoumá, jak se na to Reilly tváří. Pak kousavě poznamenal: „Snažím se vám vysvětlit, agente Reilly, že v podstatě nic z toho, v co křesťané od čtvrtého století věřili a dosud věří, nic z obřadů, které provozují, ať už je to eucharistie nebo svátky, nic z toho nebylo součástí víry, jak ji vyznávali nejbližší následovníci Ježíše. Všechny rituály a víra v nadpřirozeno jsou výmysly doplněné až mnohem později a často přebrané z jiných náboženství - od vzkříšení až po Vánoce. Otcové zakladatelé nicméně odvedli dokonalou práci. Skoro na dva tisíce let udělali z církve trháka, který šel skvěle na odbyt... Jenže myslím, že templáři měli pravdu. Už za jejich časů to nabralo

špatný směr, se všemi těmi masakry lidí, kteří si zvolili jiné přesvědčení."

Rozezleně na Reillyho ukázal prstem. „A když se tak dívám na dnešní svět," prohlásil, „řekl bych, že tohle zboží už má dávno prošlé datum spotřeby."

68

„Takže tohle podle vás převáželi na Falcon Temple?" zeptal se kousavě Reilly. „Důkaz, že evangelia jsou výmysl? Že Ježíš nebyl božská bytost? Kdybyste měl pravdu, chápu, že by to ohrozilo křesťanství. Ale jak to mělo pomoci templářům ke sjednocení tří náboženství..., tedy pokud něco takového skutečně plánovali?"

„Začali u toho, které sami znali," odpověděl sebejistě Vance. „U náboženství, ke kterému měli přístup a s jehož výstřelky se osobně setkali. Očistili by ho od falešných nánosů, a mezitím by získali spojence uvnitř muslimských a židovských společenství - partnery, kteří by podnítili podobné debaty o svých vlastních náboženských učeních - a společně by vydláždili cestu novému, sjednocenému náhledu na svět."

„Tím, že poslepují dohromady roztržštěné masy zbavené iluzí?" řekl Reilly. Znělo to spíš jako prohlášení než jako otázka.

Vance se nenechal vyvést z míry. „Z dlouhodobého hlediska by to světu prospělo, nemyslíte?"

„Velice o tom pochybuji," odsekl Reilly. „A nechápu, jak něco takového může posuzovat člověk, který lidskému životu nepřikládá skoro žádnou váhu."

„Ušetřte mě svého spravedlivého rozhořčení a chovejte se dospěle, buďte tak hodný. Vždyť je to všechno absurdní," stál si na svém Vance. „I dnes, v jedenadvacátém století, žijeme v říši smyšlenek. Nejsme o nic dál než ti chudáci u Tróje. Celá planeta podléhá masové iluzi. Křesťanství, judaismus, islám... Lidé jsou ochotni bojovat na život a na smrt, aby hájili každické slovo z knih, které jsou pro ně svaté, ale na čem se ty jejich knihy ve skutečnosti zakládají? Na legendách a mýtech starých tisíce let. Vezměte si takového Abraháma: pokud věříte Starému zákonu, zplodil ten muž potomka, když mu byla rovná stovka, a dožil se stopěťasedmdesáti. Nad životy lidí dodnes vládne snůška báhorek - vždyť je to směšné!

Jeden průzkum veřejného mínění za druhým potvrzuje, že většina soudobých křesťanů, židů a muslimů vůbec netuší, že jejich náboženství sdílají společný kořen u patriarchy Abraháma, zakladatele monoteismu. Podle Knihy Genesis Bůh Abraháma povolal, aby lidi spojil bez ohledu na odlišné jazyky a kulturu. Všichni se měli stát jednou rodinou před tváří Boha, který je všechny stvořil. Jenže to vznešené poslání se nám zvrhlo v nepovedenou epizodu ze seriálu Dallas," vysmíval se. „Abraháмова žena Sára nemohla mít děti, a tak Abraháma přesvědčila, aby zplodil dítě s arabskou otrokyní Hagar. Hagar se narodil syn Izmael. O třináct let později se i Sáře podařilo porodit syna, Izáka. Když Abrahám zemřel, Sára vyhnala Hagar s Izmaelem a semitská rasa se rozštěpila mezi Araby a Židy."

Vance potřásl hlavou a sám pro sebe se zasmál. „Je to hořká ironie - všechna tři náboženství prohlašují, že věří v téhož Boha, v Boha Abrahámovu. Zadržlo se to, až když se lidé začali handrkovat, či slova nejvěrněji zprostředkovávají pravou vůli Boží. Židovská víra čerpá své přesvědčení od proroka Mojžíše, jehož původ Židé vystopovali až k Izákovi a Abrahámovi. Několik století poté přichází Ježíš - židovský prorok - s novým učením, svou vlastní verzí Abrahámovu náboženství. O dalších pár set let později se objevuje Mohamed a tvrdí, že ve skutečnosti je pravým Božím poslem on, a ne ti dva šarlatáni. Slibuje návrat k původním zjevením pocházejícím od Abraháma - všimněte si, že tentokrát k němu vede spojnice přes Izmaela - a rodí se islám. Žádný div, že tehdejší křesťanští vůdci pokládali islám za pouhou herezi, ne za nové, odlišné náboženství. A jakmile Mohamed zemřel, i islám se rozštěpil na dvě hlavní sekty, šíity a sunnity, kvůli mocenským tahanicím, kdo je Mohamedovým právoplatným následníkem. A tak to jde pořád dál a dál. Lidská hloupost nemá konce kraje.

Takže tu máme křesťany, kteří přezíravě shlížejí na židy," pokračoval, „protože je považují za vyznavače ranějšího, neúplného zjevení Boží vůle. Ze stejného důvodu muslimové opovrhují křesťany - a přitom sami také uctívají Ježíše, byť jen jako překonaného proroka, ne jako Božího syna. Je to k pláči. Víte, že zbožní muslimové žehnají Abrahámovi sedmáctkrát denně? Víte, o čem vlastně je celá pouť do Mekky, svatá povinnost každého muslima, kvůli které miliony lidí čelí strašlivému vedru a riskují ušlapání? Připomínají si, že Bůh ušetřil Izmaela, syna Abrahámovu! Stačí si zajet do Hebronu, abyste se přesvědčil, k jak absurdním koncům náboženské sváry dospěly. Na světě neexistuje jiný kousek půdy, o který by se tak úporně bojovalo. Arabové a Židé se tam dodnes navzájem zabíjejí jen proto, že se tam nachází údajný Abrahámov hrob - jeskyňka, do které lze nahlédnout ze samostatných, pečlivě oddělených vyhlídek, pro každé náboženství zvlášť. Jestli Abrahám někdy existoval, musí se v hrobě obracet, když to svoje rozhádané, omezené, malicherné potomstvo vidí. Tomu se tedy říká nefunkční rodina..."

Vance si hoře povzdychl. „Chápu, že je snadné svalovat vinu za všechny konflikty, které se v historii lidstva odehrály, jen na chantivost a politiku. Jistěže na nich měly svůj podíl, ale pod povrchem vždycky bylo a je náboženství. Slouží jako palivo, kterým se udržují ohně nesnášenlivosti a nenávisti. Zdržuje nás od lepších věcí, ale především nám brání připustit si pravdu o sobě samých, osvojit si všechno, co nám přinesla a přináší věda, přijmout odpovědnost za vlastní činy. Před tisíciletími svíral lidi v primitivních kmenových společenstvích strach; potřebovali náboženství, aby jim pomohlo pochopit tajemství života a smrti, smířit se s nevyzpytatelnými nemocemi, s rozmary počasí, s nejistou úrodou a přírodními pohromami. My už nic takového nepotřebujeme. Umíme si z mobilu popovídat s člověkem na opačné straně planety. Umíme vyslat dálkově ovládané vozítko na Mars. Umíme stvořit život ve zkumavce - a spoustu dalších věcí. Je načase, abychom opustili dávné pověry a uvědomili si, čím jsme se stali - abychom si připustili, že člověk z doby před pouhými sto lety by nás vlastně mohl pokládat za bohy. Musíme si uvědomit vlastní možnosti a nespolehat se na všemocnou sílu shůry, která všechno vyřeší za nás."

„Nezdá se vám, že je to dost krátkozraký postoj?“ ohradil se rozhořčeně Reilly. „Co všechno dobro, které nám náboženství přináší? Vytváří etický kodex, mravní rámec pro naše chování. Poskytuje útěchu, ani nemluví o charitativní činnosti - vždyť krmí chudé a stará se o ty, které pronásleduje neštěstí. Pro spoustu lidí je víra v Krista to jediné, co mají; miliony lidí čerpají z náboženství sílu, aby se dokázali den za dnem vypořádávat se životem. Ale vy před tím schválně zavíráte oči, vidíte? Nechal jste se zaslepit tragickou událostí, která vám zničila život a pokřivila váš pohled na svět i na všechno dobré, co se na něm nachází.“

Do Vanceova výrazu se vloudila odtažitost a žal. „Vidím prostě, že náboženství způsobilo zbytečné utrpení a bolest nejen mně, ale i milionům dalších.“ Po krátké odmlce se zase podíval na Reillyho a hlas mu ztvrdl. „Když se křesťanství zrodilo, sloužilo velkolepému účelu. Dávalo lidem naději, vytvořilo systém sociální péče, pomáhalo odstranit tyranii. Sloužilo potřebám lidského společenství. Jakým potřebám ale slouží dnes, krom toho, že blokuje lékařský výzkum a ospravedlňuje válčení a vraždy? Smějeme se groteskním bohům, k nimž se kdysi modlili Inkové či Egypťané. Ale oč jsme my sami lepší? Co si o nás pomyslí lidé za dalších tisíc let? Nebudou se nám taky smát? Dodnes tancujeme podle píšťalky lidí, kteří věřili, že bouře je projevem Božího hněvu,“ rozlítil se. „A to se musí od základu změnit.“

Reilly se obrátil k Tess, která během Vanceova proslovu neřekla ani slovo. „Co ty na to? Co si o tom myslíš? Souhlasíš s tím?“

Zamračila se. Vyhnula se jeho pohledu a bylo znát, že pečlivě volí každé slovo. „To, o čem tu byla řeč, jsou historická fakta, Seane. Široce doložená a obecně přijímaná.“

Po malém zaváhání pokračovala: „Nepochybuji, že evangelia původně vznikla, aby se jimi předávalo duchovní poselství. Ale později začala sloužit politickým účelům. Ježíš žil v okupované zemi ve strašlivé době. Tehdejší Římská říše byla světem křiklavých nerovností. Na jedné straně obrovská chudoba, na druhé straně obrovské bohatství pro pár vyvolených. Byla to doba hladomorů, nemocí a epidemií. Není divu, že uprostřed vši té nespravedlnosti a násilí působilo křesťanské poselství přitažlivě. Jeho stěžejní myšlenka, že milosrdný Bůh po lidech žádá, aby se i oni k sobě navzájem chovali milosrdně, a to i mimo vlastní rodinu a komunitu, byla doslova revoluční. Křesťanství nabízelo konvertitům z nejrozumnějších končin jednotnou kulturu, pocit rovnosti a sounáležitosti, ale přitom po nich nevyžadovalo, aby se vzdali svých etnických vazeb. Skýtalo jim pocit důstojnosti a rovnoprávnosti bez ohledu na společenské postavení. Hladoví věděli, že dostanou najíst, staří a nemocní měli jistotu, že se o ně někdo postará. Všem nabízelo život na věčnosti, kde nebude chudoba, nemoc a osamění. Do tehdejšího světa, překypujícího krutostí a posedlým smrtí, vneslo křesťanství nové pojetí lidskosti - poselství lásky, milosrdenství a pospolitosti.“

Nevyznám se v tomhle oboru tolik jako on,“ pokynula Tess směrem k Vanceovi, „ale dávám mu za pravdu. Odjakživa se mi přičil ten nadpřirozený balast - Ježíšovo božství, dogma, že je Syn Boží zrozený z neposkvrněné Panny Marie. Zvláště když se vezme v úvahu, že tohle všechno se vynořilo až desítky, ne-li stovky let po ukřižování a oficiální doktrínou církve se to stalo teprve po koncilu v Nikaji roku 325.“ Rozhodila rukama: „Asi tenkrát potřebovali k propagaci svého náboženství něco mimořádného, něco nesmírně přitažlivého. V těch dobách věřil v nadpřirozené úkazy kdekdo; nemohli si vymyslet nic lepšího než prohlásit, že u zrodu jejich náboženství nestojí prostý tesař, ale božská bytost, která všem nabízí, že po smrti mohou žít věčně.“

„Ale jdi, Tess,“ odbyl ji Reilly rozhořčeně, „mluvil o tom, jako by to byla všehovšudy vypočítavá propagandistická kampaň. Copak opravdu věříš, že by křesťanství získalo takovou sílu a vydrželo tak dlouho, kdyby se zakládalo na pouhém klamu? Země se tehdy potulovala spousta kazatelů a proroků, ale jedině kvůli Ježíšovi a jeho učení lidé riskovali vlastní život. Inspiroval lidi kolem sebe víc než kdokoli jiný, zapůsobil na ně jako nikdo předtím - proto psali a vyprávěli o svých zážitcích.“

„A tady se dostáváme k jádru problému,“ přerušil ho Vance. „Žádné zážitky z první ruky neexistují. Neexistuje nic, čím by se tohle všechno dalo dokázat.“

„Ale ani vyvrátit,“ opáčil Reilly. „Nezdá se vám, že byste měl brát v úvahu obě strany rovnice?“

„Když se to nedá vyvrátit, tak proč se Vatikán tolik bojí toho templářského objevu?“ ušklíbl se Vance. „Jestli se nám povede dokončit, k čemu se templáři chystali,“ obrátil se k Tess s nebezpečně horlivým zápalem, „dovedeme do konce proces, který vře už od osvícenství. Není to tak dávno, co lidé věřili, že Země je středem vesmíru a Slunce se kolem ní otáčí. Pak přišel Galileo, prohlásil, že je to právě naopak, a církev ho málem nechala upálit jako kacíře. Podobně to bylo i s Darwinem. Popřemýšlejte o tom. Či slovo dnes platí jako evangelium?“

Reilly ztichl a pohroužil se do nepříjemných úvah. Ke své krajní nelibosti musel uznat, že to, co právě vyslechl, zní nejen logicky, ale i hodnověrně. Vždyť na světě mezi sebou opravdu soupeří několik hlavních náboženství, každé z nich prohlašuje, že jen ono je to pravé, a všechna najednou nemohou mít pravdu. Provinile si uvědomil, že má sklon zavrhnout ostatní náboženství jako pouhou iluzi - ale proč by zrovna to jeho mělo být jiné?

„Všechny falešné mýty otců zakladatelů se jeden po druhém bortí,“ konstatoval Vance s pohledem upřeným na Tess. „A tenhle ten padne jako poslední, toť vše.“

Reilly seděl o samotě na vršku skalnatého svahu nad mýtinou, kde zaparkovali s autem, a díval se, jak nebe pomalu tmavne a vyrážejí na něm myriády hvězd. Ještě nikdy neviděl tak ohromný a jasný měsíc. Ten pohled by uchvátil i naprostého cynika, jenže Reilly momentálně nebyl v nejvhodnější náladě.

V uších mu ustavičně zněla Vanceova slova. Při svém racionálním založení mívával odjakživa potíže s nadpřirozenými

prvky v ústředním příběhu své víry, ale zatím neviděl důvod, aby je důkladně rozebíral. Vanceovy znepokojivé, a jak si krajně neochotně připouštěl, dokonce i pádné argumenty otevřely plechovku s červy, kterou už nejspíš nepůjde zavřít. V houstnoucí tmě se nejasně rýsoval pick-up a vedle něj obrys Vanceovy postavy; seděl přesně tam, kde ho nechal. Reillymu nepřestávala vířit hlavou ta jeho tiráda, hledal v ní nějakou slabinu, která by mu pomohla celou tu nejapnou konstrukci zbourat, ale žádnou nenacházel. Nic neodporovalo jeho intuici, ba právě naopak - dávalo to smysl až příliš. Poblíž zachrastily kamínky a to ho vytrhlo z rozjímání. Ohlédl se a uviděl, že k němu nahoru šplhá Tess.

„Ahoj,“ řekla. Tvářila se ustaraně; rozzářený výraz, který se mu u ní tak líbil, byl tentam.

Kývl jí hlavou na pozdrav. „Ahoj.“

Chvilku postávala na kraji a kochala se okolním tichem a pak si přisedla k němu. „Poslyš, já... Mrzí mě to. Vim, že tyhle debaty dokážou být hrozně nepříjemné.“

Pokrčil rameny. „Spíš jsem zklamaný.“

Nechápavě se po něm podívala.

„Vy tomu prostě nerozumíte,“ řekl. „Vezmete něco jedinečného, něco naprosto výjimečného, a okleštíte to na nejhrubší podstatu.“

„A to máme podle tebe ignorovat důkazy?“

„Ne. Ale když se šťouráte v maličkostech, nevidíte pořádně celek. Pochop, že víra není záležitostí vědeckého dokazování. Neměla by být. Nejde o fakta, analýzu a rozumová vysvětlení, ale o citění. Je to zdroj inspirace, způsob života, něco, co člověka spojuje...“ doširoka rozhodil rukama, „...se vším kolem.“ Zpytavě se na ni zadíval a pak se zeptal: „Copak ty v nic nevěříš?“

„Na tom nezáleží.“

„Mně ano,“ opáčil zostra. „Vážně, rád bych to věděl. Copak ty v sobě nemáš vůbec žádnou víru?“

Zalétla pohledem dolů na mýtinu, kde zůstal Vance - zdálo se, že se na ně i skrz tu neproniknutelnou tmou dívá. „Dalo by se říct, že mi mluví z duše Jefferson.“

„Jefferson?“

Přikývla. „Thomasi Jeffersonovi taky dělalo potíže uvěřit všemu, co stojí v bibli. Ačkoli považoval Ježíšovu soustavu etických zásad za nejdokonalejší, jaká kdy spatřila světlo světa, dospěl k názoru, že Ježíšův příběh i výroky byly zkresleny, aby se jeho učení snáz zpřístupnilo pohanům. A tak se rozhodl prostudovat si bibli blíž, zbavit ji všech nepravd a pokusit se vyprostit Ježíšova pravá slova zpod toho, co označoval za „nános, pod kterým jsou pohřbena“. V jeho knize Život a morální zásady Ježíše Nazaretského se Ježíš nepodobá božské bytosti z Nového zákona; v Jeffersonově bibli nenajdeš žádné zázraky, neposkvrněné početí či vzkříšení. Jen člověka.“

Hledala v Reillyho očích porozumění. „Nechci, abys mě špatně pochopil, Seane. Věřím, že Ježíš byl mimořádně osvícený člověk, jeden z nejvýznamnějších, co kdy žili, a že hlásal spoustu báječných myšlenek. Jeho vize nesobecké společnosti, kde si lidé navzájem důvěřují a pomáhají, je nádherná. Inspiroval spoustu dobra... a inspiruje dodnes. Dokonce i Gándhí, ačkoli nebyl křesťan, prohlašoval, že jedná v duchu Ježíše Krista. Ježíš byl bezesporu výjimečná osobnost - ale to byli i Sokrates a Konfucius. Souhlasím s tebou, že jeho učení o lásce a bratrství by mělo být základem mezilidských vztahů - kéž by tomu tak bylo! Ale byl božská bytost? Možná by se u něj dalo mluvit o božské vizi a prorockém osvětlení, ale ty nadpřirozené prvky prostě neberu. A už vůbec neberu pány u moci, co prohlašují, že jsou jedinými zástupci Boha na Zemi. Vsadila bych se, že Ježíš určitě nechtěl, aby to s jeho převratným učením dopadlo takhle. Neumím si představit, že by se mu líbilo, že v jeho jménu vzniklo dogmatické a utlačovatelské náboženství. Bojoval přece za svobodu a stavěl se proti autoritám. No řekni, není to trpká ironie?“

„Dnešní církev je taková, jakou si ji během staletí udělali lidé,“ opáčil Reilly. „Je to organizace, protože organizací být musí, aby vůbec mohla fungovat. A organizace potřebují mocenskou strukturu -jak jinak by mohly šířit svoje poslání?“

„Podívej se ale, v jakou frašku se to zvrhlo,“ namítla. „Viděl jsi někdy některého z těch televizních kazatelů? Je to tyátr, přehlídka komediantů, co lidem vymývají mozky. Výměnou za šek ti zaručí místo na nebesích. Není to k uzoufání? Na bohoslužby chodí čím dál mň lidí, kdekdo se uchyluje k alternativám - od jógy přes kabalou až po hnutí New Age - a hledá duchovní vzpruhu jinde, protože církev se strašně vzdálila modernímu životu a tomu, co dneska lidi doopravdy potřebují...“

„Ano,“ skočil jí do řeči Reilly a vstal, „ale jen proto, že se ženeme dopředu příliš rychle. Skoro dva tisíce let církev držela s vývojem krok. Teprve v posledních pár desetiletích se to změnilo - v době, kdy rozvoj pokračuje závratným tempem. Ano, máš pravdu, církev neudržela tempo, bohužel! Ale to přece neznamená, že máme zahodit všechno, co bylo, a přejít... K čemu vlastně?“

Tessin výraz zhořkl. „Nevím. Ale třeba se nemusíme uplácet vidinou nebes a vyhrožovat si peklem a zatracením, abychom se dokázali chovat slušně. Možná by bylo zdravější, kdyby lidi věřili v sebe samé.“

„Doopravdy si to myslíš?“

Zadávala se mu do očí - byly vážné, ale klidné. „Ano,“ přisvědčila. „A taky vím, že bych byla radši, kdyby moje dcera vyrůstala ve světě, kde se lidé nenechávají tahat za nos nějakým historickým výmyslem a kde si mohou svobodně vybrat, v co uvěří jestli ve fakta, nebo v mýty.“ Odvrátila se a pokrčila rameny. „Ale na tom nesejde. Přinejmenším dokud nenajdeme Falcon Temple a nepodíváme se, co je v té truhličce.“

„To už není naše věc, nemyslíš?“

Chvilku jí trvalo, než se zmohla na reakci. „Co tím chceš říct?“ zeptala se užasle.

„Přijel jsem sem, abych vypátral Vancea a odvezl ho zpátky. Ať na mořském dně leží cokoli..., moje starost to už není.“ Sotva to dořekl, uvědomil si, že mu ta slova nejdou od srdce. Ale rychle to pomyšlení zahnal.

„Takže ty chceš prostě jen tak odjet?“ vyhrkla a vyskočila na nohy.

„Neblázní, Tess. Co bys po mně chtěla? Abych na pár týdnů nechal New York plavat a šel s tebou hledat ztroskotanou loď?“

Rozhořčeně na něj upřela své zelené oči. „Nevěřím vlastním uším! Sakra, Seane! Copak ti nedochází, co udělají, jestli zjistí, kde to je?“

„Kdo?“

„Vatikán,“ vykřikla. „Jestli se jim dostane do rukou ten astroláb a najdou vrak, víckrát už o té věci nikdo neuslyší.

Postarají se, aby zase zmizela, a tentokrát nejen na sedm set let, ale navždycky.“

„Je to na nich,“ řekl odtažitým tónem. „Někdy je lepší nechat věcem volný průběh.“

„To nesmíš,“ trvala na svém.

„A co mám podle tebe dělat?“ odsekl. „Vyrvat tajemství ze dna oceánu a předhodit ho lidem, ať se jím pro mě za mě třeba udusí? Ten chlap nijak neskrývá, o co mu jde,“ ukázal vztekle prstem směrem k Vanceovi. „Chce zničit církev. Opravdu ode mě čekáš, že mu přitom budu pomáhat?“

„Ne, samozřejmě že ne. Ale co když na světě žije miliarda lidí ve lži? Copak ti to nevadí? Nedlužíš jim pravdu?“

„Možná bychom se jich měli nejdřív zeptat, jestli o to stojí,“ utrl se na ni.

Počítal, že Tess bude dál naléhat, ale jen zavrtěla hlavou. Ve tváři měla výraz hlubokého zklamání.

„Copak ty se nechceš dozvědět, jak se věci mají?“ zeptala se nakonec.

Reilly celý nesvůj chvilku čelil jejímu pohledu a pak se mlčky odvrátil. Potřeboval čas, aby si všechno promyslel.

Tess pokývala hlavou a podívala se dolů na mýtinu, kde nechali Vancea. Po chvilce napjatého ticha řekla: „Potřebuju se napít.“ Začala slézat dolů ze skály k potoku třpyticímu se v měsíčním světle.

Díval se za ní, dokud se nerozplynula ve tmě.

Tess vyklopýtala na mýtinu, kde parkoval pick-up. V hlavě jí řádil hotový uragán myšlenek.

Klekla si k potoku, nabrala do dlaní studenou vodu a přitom si všimla, že se jí třesou ruce. Zavřela oči, zhluboka se nadechla vlhkého nočního vzduchu a pokoušela se uklidnit, ale marně.

To už není naše věc, nemyslíš?

Reillyho slova ji pronásledovala celou cestu ze skály dolů; nedokázala je vypudit z mysli.

Zadívala se na rozežraný hřeben, kde matně rozeznávala proti noční obloze Reillyho siluetu. Pořád dokolečka přemítala o tom, jakou cestu si zvolil. Chápala, že se asi rozhodl správně. Vzhledem ke všemu, co se stalo, k tomu krveprolévání a nezodpovězeným otázkám, je nejspíš rozumné odvézt Vancea zpátky do New Yorku.

Ale nebyla si jistá, jestli takové rozhodnutí dokáže přijmout. V sázce je příliš mnoho.

Zalétla k Vanceovi pohledem. Seděl přesně tak, jak ho opustili, zády opřený o auto, se svázanýma rukama. Z odlesku měsíčního svitu v jeho očích poznala, že se na ni dívá.

A v tu chvíli ji to napadlo.

Zmatkem, který v jejím nitru zuřil, prorazila ztřeštěná myšlenka a začala sílit.

Ať se Tess snažila sebevíc, nedokázala ji setřást.

Reillymu bylo jasné, že Tess má pravdu. Svou otázkou řála do živého - právě tohle v něm začalo hlodat, už když naslouchal Vanceovi. Samozřejmě, že se chce dozvědět, jak se věci mají; potřebuje se to dozvědět. Jenže na svoje rozporuplné pocity nesmí brát ohled. Musí se řídit předpisy. Je už prostě takový a nemá na vybranou. Dobře věděl, co říká, když prohlásil, že oni sami tu ztroskotanou loď hledat nemohou. Jak by se o něco takového mohli pokoušet? Je přece agent FBI, a ne hloubkový potápěč. Především musí dopravit Vancea - a teď i astroláb - zpátky do New Yorku. Ale až příliš jasně si uvědomoval následky. Zadíval se do noci a znovu před ním vyvstala Tessina tvář s hlubokým zklamáním v očích; trpce si uvědomoval, že on sám je zklamaný zrovna tak. Neměl ponětí, co by se z jejich vztahu mohlo časem vyvinout, ale momentálně se zdálo, že veškeré možnosti narážejí na skálu jeho náboženského přesvědčení.

A vtom uslyšel zvuk motoru.

Ne někde v dálce.

Blízko.

Trhl sebou a podíval se dolů - pick-up odjížděl. Instinktivně zajel rukou ke kapse, ale vzápětí mu došlo, že žádnou nemá. Ještě pořád měl na sobě potápěčskou kombinézu. V duchu si vybavil, jak schovával klíčky od auta pod sedadlo spolujezdce, a rozpomněl se, že Tess v tu chvíli stála vedle něj.

Pochopil, co se stalo, a padl na něj děs.

„Tess!“ zařval. Ozlomkrk se ve tmě hnál z prudkého kamenitého svahu dolů, až suť odletovala na všechny strany.

Když konečně dorazil na mýtinu, po pick-upu zbylo jen rychle se rozplývající mračno prachu v dálce.

Tess a Vance byli pryč.

Nepřičetně zuřil sám na sebe, že to dopustil. Divoce se rozhlédl, jestli nenajde něco, co by mu pomohlo odvrátit katastrofu. Prakticky okamžitě zahlédl papírek vykukující zpod hromádky jídla a tábornických potřeb, které mu nechali na místě, kde předtím parkovalo auto.

Sebral ho. Hned poznal Tessin rukopis.

Seane,

lidé si zaslouží znát pravdu.

Doufám, že to pochopíš - a že mi odpustíš...

Pošlu ti někoho na pomoc, hned jak to půjde.

T.

70

Reilly se probudil jako omámený. Zmítaly jím raněné city; pořád nemohl uvěřit, že Tess odjela s Vancem. Snažil se zdůvodnit si její počínání rozumově, ale stejně ho roztrpčovalo - a kdyby jen roztrpčovalo, přímo ho užíralo. Cloumal jím vztek, že ho zradila a nechala uprostřed pustiny. Nešlo mu do hlavy, jak mohla jen tak odjet, a ještě k tomu s Vancem. Zuřil nad její zbrklostí a trnul, že se bezhlavě vrhá do nebezpečí - už zas. A taky mu vadilo, že zasadila šerednou ránu jeho hrdosti, i když tohle si připouštěl jen nerad.

Všude kolem štěbetali ptáci. Protáhl se a na jeho smysly zaútočilo ostré ranní světlo. Večer mu trvalo celé věky, než konečně usnul ve spacím pytli, který mu nechali; teprve pozdě v noci únava konečně zvítězila nad hněvem. Zamžikal, podíval se na hodinky a zjistil, že spal sčtyři hodiny.

Ale to je jedno. Je načase hodit sebou.

Napil se z potoka a blahověčil studené horské vodě, že ho aspoň trochu vzpružila. Svíráni v žaludku mu připomnělo, že už skoro čtyřicet hodin nejedl, a tak do sebe rychle hodil kus chleba a pomeranč. Aspoň něco mu nechali. Cítil, jak se jeho organismus pomalu probírá k životu. Jakmile se mu v hlavě rozjasnilo, znova ho zaplavil hněv.

Pozorně si prohlížel okolní krajinu. Bylo skoro úplné bezvětří a krom ptačího zpěvu, který už pomalu utichal, všude vládlo mrtvolné ticho. Rozhodl se, že se vydá zpátky za Okanem k přehradě, odkud se snad dovolá na Federal Plaza - na ten hovor se ani trochu netěšil.

Sotva udělal prvních pár kroků, zaslechl vzdálený hluk motoru. Srdce mu poskočilo, protože ho napadlo, že by to mohli být Tess s Vancem, ale brzy mu došlo, že tohle není auto. Bylo to hluboké vrčení helikoptéry - rachot vrtule se rozléhal po kopcích a každou vteřinou sílil.

A pak uviděl známou siluetu přibližující se údolím. Bell UH-1Y, moderní následovník legendárních válečných ořů.

Helikoptéra se přehoupla přes stromy na protějším hřebeni, prudce se naklonila a zamířila přímo k němu. Bylo mu jasné, že ho zahlédli. Svaly se mu napjaly a rychle zvažoval, kdo může být na palubě: Buď Tess dodržela slovo a dala o něm vědět místním úřadům, anebo ho vypátrali střelci od jezera. Cítil v kříži, že to druhé je pravděpodobnější. Přelétl pohledem nejbližší okolí a racionálně zvažoval, jaké má možnosti, ale nakonec se rozhodl, že se schovávat nebude. Na rozdíl od něj jsou ozbrojeni a beztak u sebe nemá věc, po které jdou. Hlavně ale byl otrávený a zuřil. Na schovávačky prostě neměl náladu.

Helikoptéra nad ním zakroužila a v tu chvíli rozeznam výsostný znak na jejím ocasu - rudobílý terč. Trochu se mu ulevilo, protože poznal, že je to helikoptéra tureckých vzdušných sil. Jak dosedala na mýtinu, rozvířila dusivé mračno písku a hlíny. Zaclonil si rukou oči a váhavě k ní vykročil. Dveře poodjely stranou a Reilly uviděl, jak se k němu skrz závoj prachu svižně blíží drobná postava. Byl to muž v khaki kalhotách s kapsami, tmavé větrovce a sportovních tmavých brýlích. Teprve když už byl skoro u něj, poznal v něm Reilly De Angelise.

„Kde se tu berete?“ Těkal očima od něj k helikoptéře a snažil se nějak si to srovnat v hlavě. Vzdušné poryvy vířené rotorem zeslábly a jeden z nich De Angelisovi odhodil cíp větrovky; Reilly pod ní zahlédl pouzdro s pistolí. Užasle zajel pohledem do kabiny a uviděl, že se tam rozvaluje muž, kterému leží u nohou odstřelovačská puška. Zapaloval si cigaretu s nonšalancí znuzeného průvodce turistů. Proti němu seděli dva vojáci v tureckých uniformách.

Reillymu se honily hlavou nejrůznější teorie. Pátravě se zadíval na monsignora a ukázal na helikoptéru. „Co to má znamenat? Co se to sakra děje?“

De Angelis před ním jen nevzrušeně stál. Sundal si brýle a Reilly si všiml, že jeho oči najednou vypadají jinak. Nezbylo v nich ani památky po dřívější vlídnosti a skromnosti. Ušmudlaným brýlím, které nosil v New Yorku, se nějak podařilo zakrýt hrozbu, která z jeho pohledu neklamně číselala.

„Uklidněte se.“

„Neříkejte mi, abych se uklidnil!“ vybuchl Reilly. „To snad není pravda. Vždyť jste nás málem všechny zabil! Co jste sakra zač a co vás to napadlo nazdařbůh po nás pálit? Ti lidé tam u jezera jsou mrtví...“

„To je mi jedno,“ stroze ho odbyl De Angelis. „Vancea je potřeba zastavit. Za každou cenu. Jeho muži byli ozbrojeni, museli jsme je zlikvidovat.“

Reilly nevěřil vlastním ušima. „A co jste chystal pro něj?“ vykřikl. „Chtěl jste ho nechat upálit na hranici? Zapomněl jste, jaký se píše rok, nebo co? Dny inkvizice jsou dávno pryč, otče. Tedy pokud jste doopravdy kněz.“ Mávl rukou k odstřelovačské pušce u Plunkettových nohou. „Tohle se dneska používá ve Vatikánu běžně?“

De Angelis na něj hleděl a nehnul ani brvou. „Nedostávám příkazy jen z Vatikánu.“

Reilly si změřil helikoptéru, vojáky a civilistu s puškou. S takovým studeným, neosobním chováním se nesetkal poprvé. V duchu si promítl události, které následovaly po ozbrojeném vpádu do Metropolitního muzea, a všechny kousky skládky najednou zapadly na místo.

„CIA,“ vyhrkl a užasle potřásl hlavou. „Jste od tajných, co? To všechno...“ Hlas mu odumřel, ale hned zase zesílil.

„Waldron, Petrovič... Ti jezci v New Yorku, to neudělal Vance. Za vším jste byl vy, co?“ Skočil po něm, popadl ho pod krkem a tvrdě jím zacloumal. „Vy jste...“

Neměl čas dokončit větu. Monsignore bleskurychle zareagoval, rozrazil Reillymu ruce, jednu mu bolestivě zkroutil a strhl ho na kolena.

„Na tohle nemám čas,“ vyštěkl a prudkým hmatem ho srazil do prachu. Reilly vyplivl hlínu, která se mu dostala do úst. V ruce mu drásavě škubalo. Monsignore se rozhlédl kolem dokola. „Kde jsou? Co se tu stalo?“

Reilly se vyhrabal na nohy. Postřehl, že muž ve vrtulníku se pobaveně ušklíbá. Vzedmul se v něm vztek. I kdyby si

předtím nebyl jistý, jestli se monsignore na newyorských vraždách osobně podílel, po téhle malé ukázce jeho tělesné zdatnosti nezůstal na pochybách. Něco podobného už zažil; tyhle ruce dovedou zabíjet.

Oprášil se a podíval se na De Angelise. „Co jste vlastně zač?“ zeptal se hořce. „Kněz s pistolí, anebo pistolník, který našel Boha?“

De Angelise to nevyvedlo z míry. „Nepovažoval jsem vás za cynika.“

„A já vás za vraha.“

De Angelis vydechl a zdálo se, že zvažuje, co odpovědět. Konečně neutrálním tónem prohlásil: „Potřebuji, abyste se uklidnil. Stojíme na stejné straně.“

„Co to tedy bylo tam u jezera? Přátelská přestřelka?“

De Angelis Reillyho studoval klidným, nezúčastněným pohledem. „V téhle bitvě,“ konstatoval suše, „lze obětovat každého.“ Odmlčel se, jako by čekal, až Reillymu naplno dojde, co tím myslel, a pak pokračoval: „Pochopte jedno: Vedeme válku - válku, která trvá už přes tisíc let. Celý ten ‚střet civilizací‘, to není jen bizarní výmysl nějakých intelektuálů, ale realita. Ta válka probíhá i v téhle chvíli, kdy spolu mluvíme, a pořád sílí, je čím dál nebezpečnější a zákeřnější, den za dnem se stává větší a větší hrozbou a nedá se čekat, že by sama od sebe pominula. A ať se vám to líbí nebo ne, jejím ústředním bodem je náboženství, protože náboženství je i dnes neobyčejně mocná zbraň. Dokáže zasáhnout srdce lidí a přimět je k nepředstavitelným věcem.“

„Například k zabíjení podezřelých pachatelů na nemocničním lůžku?“

De Angelis to přešel bez komentáře. „Před dvaceti lety se jako rakovina šířil komunismus. Co myslíte, jak jsme ho porazili? Díky čemu jsme vyhráli studenou válku? Díky Strategické obranné iniciativě - těm Reaganovým ‚hvězdným válkám‘? Díky neskutečné neschopnosti sovětské vlády? Zčásti snad. Ale víte, bez koho by se to nikdy nepodařilo? Bez papeže. Bez polského papeže, který dokázal svoje ovečky přesvědčit, že mají tu zeď strhnout holýma rukama. Totéž udělal Chomejní, když během exilu nechal z Paříže vysílat svoje projevy a uvedl jimi do varu duchovně vyhladovělé obyvatelstvo o tisíc mil dál; inspiroval ty lidi, aby povstali a svrhli šáha. Udělali jsme obrovskou chybu, že jsme to dopustili. Podívejte, kam nás to dostalo. Dnes toho samého využívá i Bin Ládín...“ Udělal odmlku, zamračil se a zostra si Reillyho změřil. „Pravé slovo na pravém místě hory přenáší. A skály láme. V našem arzenálu je náboženství rozhodující zbraní a my si nemůžeme dovolit, aby nás někdo odzbrojil. Náš způsob života, všechno, zač i vy sám bojujete od chvíle, kdy jste vstoupil do FBI, s tím stojí a padá. A tak vám pokládám prostou otázku, kterou oнеhdy výstižně zformuloval váš prezident: Jste s námi..., anebo proti nám?“

Reillymu ztuhlý rýsy. Cítil, jak se v něm všechno svírá. Hráz nedůvěry, kterou se opevnil proti Vanceovým slovům, se bortila - pouhá monsignorova přítomnost nemile potvrzovala všechno, o čem Vance mluvil.

„Takže je to všechno pravda?“ zeptal se, jako by se nořil z mlhy.

Monsignorova strohá odpověď se dostavila obratem. „Záleží na tom?“

Reilly rozpačitě přikývl, ale sám si už nebyl jistý.

De Angelis se rozhlédl. „Předpokládám, že už to u sebe nemáte?“

„Co?“

„Ten astroláb.“

Reillyho tím zaskočil. „Jak můžete vědět...,“ vyhrkl, ale nedořekl, protože mu došlo, že jeho i Tess zřejmě celou dobu odposlouchávali. Počkal, až ho trochu přejde vztek, pak zavrtěl hlavou a oznámil De Angelisovi: „Mají ho oni.“

„Víte, kde jsou?“ zeptal se De Angelis.

Reilly mu váhavě a ještě pořád s hlubokou nedůvěrou vyložil, co se předchozího večera přihodilo.

Monsignore střizlivě zvažoval situaci. „Nemají moc velký náskok a zhruba víme, kterým směrem jedou. Najdeme je.“

Obrátil se a širokým gestem naznačil pilotovi, ať nahodí motory. Pak pokynul Reillymu. „Pojďte.“

Reilly se nehýbal z místa a vrtěl hlavou. „Ne. Víte, co vám řeknu? Jestli je to všechno jen ohromná lež, doufám, že vás do jednoho smete ze světa.“

De Angelis se zatvářil překvapeně.

Reilly se do něj zaklínil pohledem. „Táhněte k čertu,“ řekl suše. „Vy i všichni vaši kumpáni ze CIA. Se mnou nepočítejte.“ Otočil se na patě a odcházel.

„Potřebujeme vás,“ křikl za ním monsignore. „S vaší pomocí je najdeme snáz.“

Reilly se ani nenamáhal ohlédnout. „Najděte si je sami. Já jsem skončil.“

Pokračoval v chůzi.

„A co Tess?“ vykřikl De Angelis. Vší silou se snažil překřičet rostoucí řev motorů vrtulníku. „Necháte ji s ním? Ještě nám může být užitečná. A jestli ji někdo dokáže přesvědčit, jste to vy.“

Reilly se obrátil a udělal pár dalších kroků pozpátku. Z De Angelisova vědoucího pohledu mu bylo jasné, že monsignore dobře ví, jak moc se s Tess sblížili. Prostě jen pokrčil rameny: „Bývávalo.“

De Angelis se za ním díval. „Co chcete dělat? Jít pěšky až do New Yorku?“

Reilly nezastavil. Ani neodpověděl.

Monsignore za ním naposledy vykřikl a tentokrát z jeho hlasu čísel vztek a zklamání. „Reilly!“

Reilly se zarazil, na okamžik schýlil hlavu, ale pak se přece jen otočil. De Angelis k němu došel. Na rtech měl úsměv, ale jeho oči zůstávaly chladné a ponuré. „Když vás neumím přemluvit, abyste s námi spolupracoval, třeba vás aspoň mohu odvézt za někým, kdo to dokáže.“

Ten, kdo připravoval cestovní itinerář, odvedl výbornou práci, ať už to byl Vatikán anebo CIA. Z místa, kde Reillyho vyzvedli, odletěla helikoptéra na nedalekou vojenskou leteckou základnu. De Angelis s Reillym nasedli do čekajícího letadla G-IV, které pro ně přiletělo z Dalamanu, a rychle se přepravili do Itálie. Na letišti v Římě hladce prošli vstupní kontrolou a necelé tři hodiny poté, co se monsignore vynořil uprostřed tureckých hor z mračna prachu, už uháněli v útulném klimatizovaném voze s tmavými skly ulicemi Věčného města.

Reilly potřeboval sprchu a čisté šaty, ale De Angelis na něj spěchal. Vzal tedy zavděk tím, že se v letadle opláchl a převlékl se z neoprénu do maskovaných kalhot a šedého trička, které si chvatně opatřil v zásobovacím skladu na turecké letecké základně. Nestěžoval si. Po neprodyšné kombinéze bylo vojenské polní oblečení hotový ráj a on sám měl taky naspěch. Čím dál víc se bál o Tess. Chtěl ji najít, i když raději moc nehloubal nad důvody, které ho k tomu vedou. Taky si trochu vyčítal, že přijal monsignorovo pozvání; netušil, co ho u cíle cesty čeká, ale říkal si, že čím rychleji si to odbude a vrátí se do Turecka, tím líp. Vycouvat už se nedalo. Z De Angelisovy nenápadné vytrvalosti pochopil, že tahle návštěva není žádný náhodný rozmar.

Z letadla už předtím zahlédl baziliku svatého Petra, a když teď v autě probíjeli polední dopravou, uviděl ji před sebou znovu, jak hrdě vypíná svou velkolepou kopuli nad shonem a zmatkem přelidněného města. Ačkoli pohled na tu nádhernou budovu vzbuzuje posvátnou úctu i v nejzarytějších bezvěrcích, Reilly zakoušel jen pocity zrady a hněvu. O nejznámějším chrámu na světě nevěděl nic víc, než že je v něm Sixtinská kaple a že ho postavili nad hrobem, kde spočívají kosti svatého Petra, zakladatele církve, kterého tady v Římě pro jeho víru ukřižovali hlavou dolů. Neubránil se pomyslením na všechna úchvatná umělecká a architektonická díla, která náboženství inspirovalo - na malby, sochy a svatostánky, které vytvořili Kristovi následovníci po celém světě. Taky myslel na nesčetné děti, které každý večer před spaním odříkávají modlitby, na miliony věřících, kteří chodí každou neděli do kostela, na nemocné, kteří se modlí za uzdravení, a na pozůstalé modlící se za duše zesnulých. Je všechny taky oklamali? Je to všechno jedna velká lež? A co hůř - Vatikán o tom celou dobu ví?

Vůz ujížděl po Via de Porta Angelica k bráně svaté Anny. Stačilo lehké monsignorovo pokývnutí a vojáci v pestrých uniformách Švýcarské gardy jim otevřeli vjezd chráněný mohutnou litinovou mříží. Vnořili se do nejmenšího státu na zeměkouli a Reilly se ocitl v samém středu svého oťřeseného duchovního světa.

Auto zastavilo před kamennou budovou se sloupopřádím v průčelí a De Angelis vystoupil. Reilly kráčel za ním do tiché, slavnostní vstupní haly. Rychle procházeli šerými chodbami s kamennou dlažbou a komnatami s vysokými stropy, stoupali po mramorových schodištích, až konečně dorazili k bohatě vyřezávaným dřevěným dveřím. Monsignore odložil tmavé brýle a nahradil je těmi původními, s kovovými obroučkami. Reillymu neuniklo, že si počíná s lehkostí velkého herce, který se připravuje ke vstupu na scénu. Nemilosrdný tajný agent byl v momentě pryč a De Angelis se převtělil v tichého, přívětivého kněze, kterým býval v New Yorku. Zhluboka se nadechl a rázně zatřákl na dveře.

Vzápětí přišla klidná odpověď: „Avanti.”

De Angelis otevřel a jako první vešel dovnitř.

Stěny ohromné místnosti byly od podlahy až ke stropu lemovány policemi, které přetékały knihami. Na dubových parketách neležel jediný kobereček. V rohu u kamenného krbu stála mohutná žinylková sedací souprava, pohovka a dvě křesla. Vzadu u vysokého dvojitého francouzského okna stál psací stůl s bohatě polstrovanou židlí a proti němu tři další židle rozestavěné do vějíře. Zpoza stolu vykročil jediný člověk, který v místnosti byl - robustní muž velitelského vzhledu, s prošeďivými vlasy - a vyšel De Angelisovi a jeho hostu vstříc. Tvářil se hrobově vážně.

De Angelis ho Reillymu představil jako kardinála Brugnona. Potřásl si rukama. Kardinálův stisk byl nečekaně pevný. Mlčky se na Reillyho zadíval a ten si uvědomil, že ho zkoumá člověk mimořádně pronikavého úsudku. Aniž by z něj Brugnone spustil oči, prohodil pár slov italsky s monsignorem. Reilly jim nerozuměl.

„Posaďte se prosím, agente Reilly,” vyzval ho kardinál a pokynul k pohovce. „A přijměte mou vděčnost za vše, co jste učinil a ještě učiníte v této nešťastné záležitosti. A také za to, že jste sem dnes přišel.”

Jakmile se Reilly posadil, usedl do další židle i De Angelis. Brugnone nijak neskryval, že nemá náladu na plané řeči, a přešel rovnou k věci. „Opatřil jsem si o vás určité informace.” Reilly zalétl pohledem k De Angelisovi, ale ten uhnul očima. „Dozvěděl jsem se, že se vám dá věřit a že se nezpřonevěřujete svým morálním zásadám.” Kardinál se odmlčel a upřel na Reillyho bystré hnědé oči.

Reilly na přímočarost rád přistoupil. „Chci znát pravdu.”

Brugnone se předklonil a sepal velké hranaté ruce. „Obávám se, že je přesně taková, jak jste se bál.” Po chvilce mlčení vstal od stolu, těžkým krokem přešel k francouzskému oknu a vyhlédl ven. Ostré polední světlo ho donutilo zamžikat. „Devět mužů..., devět ďáblů. Objeví se v Jeruzalémě a Balduin jim věnoval všechno, co chtěli, protože předpokládal, že jsou na naší straně a pomohou nám šířit naše poselství.” Vydal hrdelní zvuk, který by se za jiných okolností dal považovat za smích, ale Reilly za ním vytušil hluboký smutek. Brugnone snížil hlas do chraplavého šepotu. „Byl blázen, že jim důvěřoval.”

„Co naši?”

Brugnone si sotva slyšitelně povzdechl a obrátil se čelem k Reillymu. „Deník. Velmi podrobný a osobní deník, evangelium svého druhu. Spis tesaře jménem Jošua z Nazaretu.” Upřel na Reillyho pronikavý pohled a dodal: „Spis... člověka.”

Reillymu se zatajil dech. „Obyčejného člověka?”

Brugnone pochmurně přikývl a mohutná ramena mu poklesla, jako by mu na nich spočinula nesnesitelná tíže. „Podle svého vlastního evangelia Jošua z Nazaretu - Ježíš - nebyl Syn Boží.”

Ta slova vířila Reillymu myslí celou věčnost a pak se mu usadila na prsou jako metráková hromada cihel. Bezradně rozhodil ruce. „A tohle všechno...”

„Tohle všechno,” prohlásil Brugnone, „je to nejlepší, co obyčejní vystrašení smrtelníci dokázali vymyslet. Vzniklo to z

nejušlechtlejších pohnutek, o tom nepochybuje. Co byste si počal vy? A co byste po nás chtěl teď? Už skoro dva tisíce let opatrujeme učení, které bylo nesmírně důležité pro ty, kdo stáli u zrodu církve, a zůstává důležité dodnes. Cokoli, co tu víru podržovalo, bylo potřeba potlačit. Nešlo to jinak, protože jsme nemohli opustit svoje lidi. A nemůžeme je opustit ani dnes. V dnešní době by mělo ještě mnohem katastrofičtější následky, kdybychom oznámili, že to všechno je..." Marně hledal slova, kterými by větu dokončil.

„Jen obrovská iluze?" dořekl drsně Reilly.

„Ale je tomu opravdu tak? Každé náboženské přesvědčení je koneckonců jenom víra, pro kterou není zapotřebí důkazů; víra v ideál. A ten ideál stojí za to, aby v něj lidé věřili. Všichni potřebujeme v něco věřit. Všichni potřebujeme víru."

Víru.

Reilly se snažil s Brugnonovými slovy vypořádat. V dětství mu víra pomohla, aby se vyrovnal se zdrcující ztrátou otce. Provázel ho celým jeho dospělým životem. A teď se zrovna tady, v samém srdci římskokatolické církve, dozvídá, že je to všechno jeden velký podvod.

„Ale potřebujeme i upřímnost," opáčil rozhněvaně. „Potřebujeme pravdu."

„Člověk potřebuje především víru, dneska víc než kdy jindy," trval Brugnone neochvějně na svém. „A raději věřit v to, co máme, než nevěřit v nic."

„Věřit ve vzkříšení, ke kterému nikdy nedošlo?" odsekl Reilly. „V nebesa, která neexistují?"

„Ujist’uji vás, agente Reilly, s touhle otázkou zápolilo během času hodně lidí a všichni dospěli k témuž závěru - že naši víru je třeba uchránit. Jakákoli jiná možnost je příliš děsivá, než abychom o ní vůbec uvažovali."

„Ale vždyť přece nikdo nezpochybňuje Ježíšova slova a jeho učení. Jen zázraky a vzkříšení."

Brugnonův tón zůstal pevný. „Křesťanství není vybudováno na myšlenkovém konceptu osvíceného kazatele. Stojí na mnohem působivějších základech - na slovech Syna Božího. Vzkříšení není jen zázrak - je to základní kámen církve. Odstraňte ho, a celá stavba se zhroutí. Pomyslete na slova svatého Pavla v Prvním listu Korintským: „A jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra."

„Tahle slova si zakladatelé církve sami vybrali," vzplál Reilly. „Náboženství je přece hlavně od toho, aby nám pomáhalo pochopit smysl života, ne snad? A jak se můžeme k pochopení třeba i jen přiblížit, když vycházíme z falešného předpokladu? Ta lež deformuje naše životy na každém kroku."

Brugnone si hluboce povzdechl a pokývl na souhlas. „Snad. Kdybychom stáli na začátku teď, dalo by se to možná udělat jinak. Jenže my na začátku nejsme. Křesťanství existuje už dva tisíce let, dostali jsme ho do vínku a musíme ho chránit. Opak by nás zničil - a obávám se, že by zasadil drtivý úder i celému našemu křehkému světu." Už se nedíval na Reillyho, ale někam daleko, na cosi, co mu působilo takřka fyzické utrpení. „Od prvopočátku se jen bráníme. Zřejmě je to vzhledem k našemu postavení nevyhnutelné, ale je to čím dál těžší..., moderní věda a filozofie víře nijak nenahrávají. Zčásti neseme vinu i my sami. Od té doby, co si církev v jejích počátcích přisvojil politicky prozíravý Konstantin, jsme zažili až příliš schizmat a svárů, příliš malicherných půtek o doktríny. Vyskytlo se mezi námi příliš mnoho podvodníků a mravních zvrhlíků, příliš hamižnosti. Ježíšovo původní poselství překrucují egoisté a fanatici, nahlodávají ho nicotné vnitřní spory i radikální fundamentalisté. A dodnes děláme chyby, které naši věci škodí. Uhýbáme před problémy, kterým lidé všude kolem nás čelí. Přehlízíme ostudné zneužívání dětí, hrůzy páchané na těch nejnevinnějších, a někdy se je dokonce pokoušíme tutlat. Jen velice pomalu se přizpůsobujeme rychle se měnícímu světu. A právě teď, v době, kdy jsme mimořádně zranitelní, znovu vyvstala tatáž hrozba jako před devíti sty lety. Jenže stavba, kterou jsme vybudovali, je dnes nesrovnatelně větší, než se nám kdy snilo, a její pád by znamenal pohromu."

Brugnone se kratičce odmlčel a pak pokračoval: „Kdybychom s utvářením církve začínali dnes, na základě pravdivého příběhu Ježíše Nazaretského, možná bychom si počínali jinak. Možná bychom se vyhnuli všem zavádějícím dogmatům a udělali to jednoduše. Podívejte se na islám. Tomu to prošlo, necelých sedm set let po ukřižování. Přišel prostě nějaký člověk a prohlásil: „Není boha kromě Boha a já jsem jeho prorok." Žádný Mesiáš ani Syn Boží; žádný Bůh Otec a Duch svatý, žádná neuchopitelná Svatá trojice - prostě jen posel Boží. A bylo to. Stačilo to. Prostotou té zvěsti uchvátil lidi jako lesní požár. Jeho následovníci během následujícího století ovládli skoro celou zeměkouli a mě bolí i jen pomyslet, že právě teď, v naší době, zrovna tohle náboženství roste nejrychleji na světě - přestože se realitě a moderním potřebám přizpůsobuje ještě pomaleji než my. Však ono mu to postupem času taky způsobí potíže. Každopádně my jsme byli pomalí, velice pomalí a arogantní... a teď za to platíme, právě když nás lidé nejvíc potřebují.

Ano, je to tak. Potřebují nás, potřebují aspoň něco. Podívejte se na tu úzkost všude kolem, na tu zlobu, hamižnost, zkorumpovanost, která zachvátila společnost odshora až úplně dolů. Podívejte se na tu mravní prázdnotu, duchovní vyprahlost a nedostatek hodnot. Svět je čím dál fatalističtější a cyničtější, každým dnem ztrácí iluze. Lidé víc než kdykoli dřív propadají apatii, lhostejnosti a sobectví. Krademe a vraždíme se jako nikdy předtím. Ve firemních skandálech se točí miliardy dolarů. Války propukají bez příčiny, miliony lidí umírají při genocidách. Věda nás sice zbavila nemocí, jako jsou černé neštovice, ale víc než bohatě si to vynahradila tím, že zdevastovala naši planetu a nadělala z nás netrpělivé, osamělé a násilnické tvory. Ti šťastní mezi námi se možná dožijí vyššího věku, ale jsou naše životy plnější a klidnější? Je svět opravdu civilizovanější, než býval před dvěma tisíci lety?

Před staletími lidé chybovali. Jenže tenkrát byli nevzdělaní, stěží dovedli číst a psát. Jakou omluvu pro svoje hanebné chování máme v současnosti, v takzvané osvíceném věku? Lidská mysl a intelekt možná vyspěly, ale duše zůstala pozadu - a troufám si říci, že dokonce zpustla. Člověk zas a znovu dokazuje, že v nitru zůstal divokým zvířetem, a přestože nás církev upozorňuje, že se jednou budeme zodpovídat vyšší moci, stejně se dál chováme obludně.

Představte si, jak by to asi vypadalo bez církve. Ale nedá se popřít, že církev ztrácí schopnost inspirovat. Vzdálili jsme se lidem, už si je nedovedeme získávat. Dokonce se necháváme využívat jako záminka pro války a krveprolévání.

Lidstvo se krkolomně řítí do strašlivé duchovní krize, agente Reilly. Ten objev přišel v nejnevhodnější možnou chvíli." Brugnone ztichl a přes místnost pohlédl na Reillyho.

„Možná je to nevyhnutelné," nadhodil Reilly přepadle. „Třeba je to všechno prostě přežitek."

„Možná církev postupně umírá," připustil Brugnone. „Koneckonců všechna náboženství postupně zeslábnou a odumrou a to naše přežilo déle než většina ostatních. Ale náhlé odhalení jako tohle... Třebaže církev mnohokrát selhala, ještě pořád hraje v životě lidí nesmírnou roli. Po světě jsou miliony lidí, pro které je víra spolehlivým průvodcem na jejich každodenní pouti. Ještě pořád jim dokáže poskytnout útěchu - dokonce i odpadlíkům. Ale hlavně nám všem dává cosi naprosto klíčového - pomáhá nám překonat pudový strach ze smrti a ze záhrobní. Bez víry ve vzkříšeného Krista by miliony lidí zůstaly na holičkách. Pochopte, agente Reilly, kdybychom dovolili, aby k takovému odhalení došlo, uvrhli bychom svět do stavu zoufalství a deziluze, jaký nikdy předtím nezakusil."

Na místnost se sneslo skličující ticho a těžce na Reillyho dolehlo. Měl hlavu plnou znepokojivých myšlenek, před kterými nebylo úniku. Vzpomínal, jak to všechno začalo - tehdy večer po té loupeži, když s Aparam stáli na schodech Metropolitního muzea -, a nechápal, jak se ocitl až tady, v epicentru svého náboženského přesvědčení a uprostřed hluboce zneklidňujícího rozhovoru, bez kterého by se byl milerád obešel.

„Jak dlouho už to víte?" zeptal se nakonec kardinála.

„Já osobně?"

„Ano."

„Od chvíle, kdy jsem se ujal svého úřadu. Třicet let."

Reilly sám pro sebe přikývl. Připadalo mu to pořádně dlouho - tolik let se vypořádávat s pochybnostmi, jaké teď tížily i jeho. „Ale vyrovnal jste se s tím."

„Vyrovnal?"

„Přijal jste to," objasnil Reilly.

Brugnone se nad jeho otázkou na chvíli zahloubil a do očí se mu vloudil utrápený výraz. „Nikdy se s tím nevyrovnám tak, jak to asi myslíte. Ale naučil jsem se s tím žít. To je maximum, kterého jsem schopen."

„Kdo další to ví?" Reilly si uvědomoval, že z jeho hlasu zaznívá odsouzení, a bylo mu jasné, že to nejspíš slyší i Brugnone.

„Je nás několik."

Reilly by rád věděl, koho přesně tím míní. Co papež? Ví to? Hrozně by ho to zajímalo - nedokázal si představit, že by to papež mohl nevědět -, ale raději se nezeptal. Bohatě mu stačilo, co si už musel vyslechnout. Vtom na něj začala dotírat jiná myšlenka. Probudil se v něm instinkt vyšetřovatele a vystrčil dráčky.

„Jak víte, že je to pravda?"

Brugnonovi blesklo v očích a nepatrně se pousmál. Asi ho pobavilo, jak se Reilly chytá stébla naděje, ale vzápětí ho o něj připravil. „Když templáři tu věc našli, poslal papež do Jeruzaléma nejpřednější odborníky. Potvrdili, že je pravá."

„Ale to bylo skoro před tisíciletím," namítl Reilly. „Mohli se nechat oklamat. Co když to byl podvrh? Podle toho, co jsem o templářích slyšel, by ho dokázali vyrobit. Berete to jako fakt, i když jste tu věc nikdy neviděli?" Ještě než domluvil, došlo Reillymu, co by z toho vyplývalo. „To tedy znamená, že jste o evangeliích pochybovali odjakživa," konstatoval ohromeně.

Brugnone ho pozoroval s výrazem, ve kterém se mísil soucit s pochopením. „Někteří lidé jsou přesvědčeni, že celý ten příběh byl odjakživa zamýšlen jako metafora - a že aby člověk plně porozuměl křesťanství, musí uchopit podstatu, která se skrývá pod ním. Většina věřících ale pokládá každé slovo v bibli za svatou pravdu. Já osobně bych se zařadil někam doprostřed. Všichni balancujeme na tenoučké hranici mezi představivostí, které ten příběh dává křídla, a mezi racionálním uvažováním, které nás nutí zpochybňovat jeho věrohodnost. Kdyby ten templářský nálezný byl jen podvrh, určitě bychom se na straně představivosti cítili lépe a mohli bychom tam trávit víc času, ale dokud nezjistíme, co na té lodi doopravdy převáželi..." Zaostřil na Reillyho naléhavý pohled. „Pomůžete nám?"

Reilly chvíli neodpovídal. Zkoumal vráscitou, životem poznamenanou tvář muže před sebou. Nepochyboval, že kardinál je v jádru čestný člověk, ale o De Angelisových motivech si nedělal iluze a bylo mu jasné, že pokud na pomoc přistoupí, spolupráci s monsignorem se nevyhne. Ta vyhlídka se mu ani trochu nezamlouvala. Zalétl k De Angelisovi pohledem. I po tom všem, co zrovna vyslechl, cítil vůči pletichářskému knězi hlubokou nedůvěru a opovrhoval jeho metodami. Věděl, že v budoucnu nastane chvíle, kdy se s ním dostane do křížku. Ale momentálně měl před sebou naléhavější úkol. Tam někde venku je Tess, sama s Vancem, a je tam potenciálně ničivý objev, který ohrožuje miliony nic netušících lidí.

Obrátil zrak k Brugnonovi. „Ano," odpověděl prostě.

72

Vodu kolem Savarony čeřil mírný jihovýchodní vítr a zvedal jemný slaný opar. Tess, která stála na zádi speciálně upravené rybářské lodi, cítila jeho chuť na jazyku. Měla ráda svěžest časných rán na otevřeném moři i konejšivý poklid, který se snášel s každým západem slunce. Zato ty dlouhé hodiny mezi tím jí dávaly zabrat.

Měli štěstí, že se jim povedlo Savaronu tak narychlo sehnat. V posledních letech propukl od Karibiku až po Čínu hotový hlad po lodích vybavených pro podmořské výzkumy, takže byly k mání jen málokdy a za nehorázné ceny. K námořním biologům, oceánografům, ropným společnostem a tvůrcům dokumentárních filmů, kteří se potápěním zabývají odjakživa, přibýly dvě nové skupiny - dobrodruzi ochotní zaplatit desetitisíce dolarů, aby si osobně sáhli na Titanik anebo si pohověli půltřetího kilometru pod hladinou v hydrotermálních vodách u Azor, a lovci pokladů, či jak si momentálně nechávají říkat, „komerční archeologové".

Výzkumnou loď vyhledali přes internet. Pak stačilo pár telefonátů a jeden krátký let a už byli na cestě do přístavu

Pireus u Atén, kde Savarona kotvila. Její kapitán, vysoký, nápadně hezký řecký dobrodruh George Rassoulis, který vypadal, že se opálený snad už narodil, nejdřív Vanceovu nabídku odmítl z časových důvodů. Za tři týdny prý vyrazí se skupinkou historiků a filmovým štábem do Egejského moře, aby tam hledali ztracenou flotilu perských triér. Vysvětloval, že na delší dobu Vanceovi své služby nabídnout nemůže - a tři týdny nebudou ani zdaleka stačit. Výprava do Egejského moře si ho zamluvila na dva měsíce a i to je krátká doba vzhledem k tomu, že hledat potopenou starověkou loď připomíná hledání jehly v kupce sena. Jenže Vance měl po ruce něco, co většině expedic chybí - astroláb. Doufal, že s jeho pomocí zúží oblast, kterou je potřeba prohledat, na nějakých pětadvacet čtverečních kilometrů.

Řekl Rassoulisovi, že hledá křižáckou loď, a naznačil, že možná měla na palubě zlato a další cennosti, které po pádu Akkonu potají odvážela ze Svaté země. To Rassoulise zaujalo, a tak nakonec souhlasil, že je vezme. Nechal se unést Vanceovým nadšením a nakažlivou důvěrou, že je středověký přístroj během těch krátkých tří týdnů dokáže k Falcon Temple dovést, a v neposlední řadě i vlastní chamtivostí. Když ho Vance požádal, aby plavbu držel v naprosté tajnosti, ochotně souhlasil. Znal lovce pokladů - „komerční archeology“ - natolik, aby věděl, že se potřebují vyhýbat publicitě. Ostatně vyjednal si pro sebe podíl z ceny pokladu, a tak bylo v jeho vlastním zájmu, aby se do jejich loviště nevetřel někdo další. Vysvětlil Vanceovi, že udělají nejlíp, když v prohledávaném úseku vždycky stráví jen pár hodin a pak odplují a budou předstírat zájem o jiná místa, aby od cílové oblasti odvedli pozornost. Vanceovi se tahle taktika nesmírně zamlouvala.

Tess se naposledy zúčastnila podmořského pátrání u alexandrijského pobřeží v Egyptě - tenkrát, když jí Clive Edmondson neohrabaně dělal milostné návrhy. Ted se znovu přesvědčovala, že hledání vraků vyžaduje spoustu trpělivosti, a té rozhodně neměla nazbyt. Hořela touhou zjistit, jaká tajemství leží pod rozčeřenou mořskou hladinou. Věděla, že už jsou blízko; cítila to v kostech a dlouhé hodiny u zábradlí jí připadaly čím dál nesnesitelnější. Jak plynul čas, nechávala se víc a víc unášet myšlenkami a jen mechanicky sledovala dva kabely táhnoucí se za lodí a mizějící ve zpěněné brázdě. Na jednom za sebou vlekl nízkofrekvenční boční sonar, který zobrazoval i sotva patrné tvary na mořském dně, na druhém magnetometr, detektor schopný zachytit stopy železa. V posledních dnech zažili dva vzrušující momenty, kdy sonar objevil něco zajímavého. Pokaždé spustili dálkově ovládaného robota, láskyplně pojmenovaného Dory po zapomnětlivé rybě z filmu Hledá se Nemo, aby se na objev podívali blíž. Tess a Vance se srdcem plným naděje uháněli do kormidelny na Savaroně, seděli tam s očima přilepenými na monitorech, pozorovali matné obrysy, které jim kamera z Dory posílala, a nechávali svou představivost rozběhnout na plné obrátky. Jenže v obou případech jejich naděje nakonec zhatilo zjištění, že sonar našel něco jiného, než hledají - jednou kus skály ve tvaru ztroskotané lodi, podruhé pozůstatky moderního rybářského člunu.

Většinu času trávili u zábradlí, čekali a doufali. Jak dny plynuly jeden za druhým, Tess přemítala nad nedávnými událostmi, které jí život přinesl. Zjistila, že pořád dokolečka prožívá okamžiky, které ji zavedly sem, na výzkumnou loď šedesát kilometrů od tureckého pobřeží, po boku muže, který řídil ozbrojenou loupež v Metropolitním muzeu, při níž přišlo o život několik lidí. Nejdřív se kvůli svému rozhodnutí opustit Reillyho a přidat se k Vanceovi trápila. Soužil ji pocit viny a výčitky svědomí, tu a tam se jí dokonce zmocnila panika a měla co dělat, aby odolala nutkání sebrat se a utéct - jakkoli a kamkoli. Ale den ode dne se to lepšilo. Kdykoli ji napadlo, jestli neudělala chybu, snažila se přemýšlet racionálně, odsunout zneklidňující pocity na vedlejší kolej a přesvědčit sama sebe, že to, co dělá, je důležité. A nejen pro ni. Samozřejmě, že by takový objev náramně prospěl její kariéře a finančně by je s Kim zajistil, ale šlo jí i o miliony ostatních lidí, o svět, ve kterém bude Kim vyrůstat. Tess doufala, že to bude lepší, pravdivější svět. Nakonec však dospěla k závěru, že nemá cenu hledat ospravedlnění. Prostě chce ten templářský poklad najít a nemůže si pomoci. Jeden nepříjemný pocit ale potlačit nedokázala - pomyšlení na Reillyho. Myslela na něj hodně. Hrozně ráda by věděla, kde je a jak se má. Styděla se, že ho opustila a uprostřed noci se jako zloděj vykradla pryč; pro tohle žádné racionální zdůvodnění neexistovalo. Bylo to od ní špatné, strašně špatné, a dobře to věděla. Ohrozila jeho život. Nechala ho uprostřed pustiny - s odstřelovačem v zádech. Jak mohla provést takovou nezodpovědnost? Ráda by měla jistotu, že se mu nic nestalo, ráda by se mu omluvila a vysvětlila mu, proč to udělala; bolelo ji pomyšlení, že tuhle zradu už nikdy ničím neodčiní. Ale Vance měl pravdu, když říkal, že Reilly by jejich objev předal lidem, kteří by ho navždycky zametli pod koberec - a s tím vědomím by nedokázala žít. Ať tak či onak, uvědomovala si, že její vztah s Reillym vzal z své - a paradoxně kvůli věci, která je svedla dohromady.

Savarona se kymácela na skoro dvoumetrových vlnách a chystala se začít s průzkumem dalšího čtverečku na předem připravené mřížce. Tess zabloudila pohledem od kabelů k obzoru, kde se na jinak jasné obloze začínala sbírat tmavá mračka. Bylo jí těžko u srdce. Od útěku s Vancem se užírala pochybnostmi, které se ne a ne rozplynout, každou chvíli do ní zatínaly drápky a při každé další pátrací akci Savarony na ni dotíraly víc a víc: Opravdu dělá správnou věc? Promyslela si to pořádně? Nemají určitá tajemství raději zůstat pohřbena? Je v tomhle případě moudré a ušlechtilé hledat pravdu, anebo to přivodí nic netušícímu světu pohromu?

Z úvah ji vytrhl Vance, který vyšel z kormidelny a připojil se k ní u zábradlí. Tvářil se rozmrzele.

„Pořád nic?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Po tomhle pokusu odtud budeme muset pro dnešek zmizet.“ Nasál do plic mořský vzduch a zadíval se do dálky. „Ale nemám obavy. Ještě tři dny a prohledáme celou vytipovanou oblast.“ Usmál se na ni. „Najdeme to. Někde to tu je. Jen si to s námi hraje na schovávanou, nic víc.“

V dálce se ozvalo slabé vrčení. Zúžil oči, rozhlédl se po horizontu, a když vypátral zdroj toho zvuku, zamračil se. Tess sledovala směr jeho pohledu a uviděla to také - nepatrnou tečku, helikoptéru, která se o několik kilometrů dál vznášela nad hladinou. Zdálo se, že letí rovnoběžně s nimi. Pozorně ji sledovali. Vrtulník letěl ještě kus rovně, pak se naklonil a během pár vteřin zmizel z dohledu.

„Přiletěli kvůli nám, co?“ zeptala se Tess. „Hledají nás.“

„Nic nezmohou," pokrčil rameny Vance. „Jsme v mezinárodních vodách. I když na druhou stranu je fakt, že tihle nemívají ve zvyku hrát podle pravidel." Ohlédl se po technikovi, který zrovna vcházel do kormidelny. „Víš, co mi připadá legrační?"

„Ne," odpověděla suše.

„Posádka má sedm členů, k tomu my dva, takže je nás celkem devět," řekl. „Devět. Přesně jako Hugo z Paynsu a jeho druhové. Je v tom cosi symbolického, nezdá se ti?"

Tess odvrátila oči, protože v tom, co tu provádějí, při nejlepší vůli nic symbolického nenacházela. „Ráda bych věděla, jestli v nich taky hloďaly stejné pochybnosti."

Vance povytáhl obočí a s nachýlenou hlavou se na ni pozorně zadíval. „Snad si to nechceš rozmyslet?"

„A ty?" Uvědomovala si, že se jí zachvěl hlas, a bylo jí jasné, že to Vanceovi neuniklo. „Víš přece, co bychom mohli najít. Tebe to ani trochu netrápí?"

„Proč by mě to mělo trápit?"

„Dobře víš, jak to myslím. Copak jsi nikdy nepřemýšlel, jaký šok a zmatek to odhalení může vyvolat?"

Vance se přezíravě ušklíbl. „Člověk je politováníhodný tvor, Tess. Ustavičně se pídí po někom nebo o něčem, co by mohl zbožňovat, a kdyby jen on sám - totéž musí zbožňovat všichni ostatní a všude, za každou cenu. Tahle posedlost provází existenci lidstva, co svět světem stojí... Trápit se? Já se na to těším! Těším se, že se miliony lidí osvobodí od tyranské lži. To, co děláme, je přirozený krok v duchovním vývoji lidstva. Bude to počátek nové éry."

„Mluvíš, jako bys čekal fanfáry a ovace, ale ono je to právě naopak a ty to víš. Něco podobného se stalo už dřív. Od novoperské dynastie Sásánovců až po Inký je historie prospikována civilizacemi, které se zhroutily poté, co padli jejich bohové."

Na Vancea to nijak nezapůsobilo. „Jejich civilizace spočívaly na lžích, na pohyblivém písku - stejně jako naše. Ale zbytečně si děláš hlavu. Časy se změnily. Dneska je svět přece jen o trochu dál než tenkrát."

„Byly to nejvyspělejší civilizace své doby."

„Dopřej chudákům lidem trochu důvěry, Tess. Neříkám, že to proběhne bezbolestně, ale... nakonec to zvládnou."

„A co když ne?"

Rozhodil rukama v ostentativně bezmocném gestu, ale v jeho tónu žádná bezmoc nebyla. „Staň se, co se státi má."

Tess do něj zabodla zrak, ale pak se zase odvrátila. Zadívala se na obzor. Chuchvalců černých mraků přibývalo, bůhví odkud se braly, a na dosud jednolitě tmavé hladině se v dálce objevily zpěněné hřebínky.

Vance se opřel o zábradlí vedle ní. „Hodně jsem o tom přemýšlel, Tess, a vůbec nejsem na pochybách, že děláme správnou věc. A ty taky v hloubi duše víš, že mám pravdu."

Věřila mu, že o tom opravdu přemýšlel. Věděla, že je téhle záležitosti zcela oddán jako vědec i jako člověk. Ale od začátku na ni pohlížel pokřivenou optikou, kterou zavinila smrt jeho blízkých. Přemýšlel dost důkladně o tom, že podobné odhalení ovlivní život doslova každého člověka na planetě? Že zpochybní nejen křesťanskou víru, ale víru jako takovou? Že po něm skočí nepřátelé církve, že způsobí rozkol mezi lidmi a připraví miliony upřímně věřících o duchovní základ, na kterém spočívá celý jejich život?

„Budou se bránit," prohlásila. Samotnou ji zarazilo, že to říká s nadějí. „Ze všech koutů vydolují experty, aby ten nález zpochybnili, použijí všechny myslitelné prostředky, aby dokázali, že je to podvrh, a vzhledem k tomu, co máš za sebou..." Bylo jí nepřijemné dál to téma rozvádět.

Přikývl. „Já vím," souhlasil nevzrušeně. „A právě proto bych byl mnohem radši, kdybys ten nález světu předložila ty."

Tess ztuhla. Naprosto ohromená na něj zůstala zírat. „Já?"

„Přesně tak. Koneckonců jsi na to přišla stejně jako já, a jak jsi podotkla, moje nedávné činy nejsou zrovna...", hledal nejvhodnější výraz, „...chvályhodné."

Než se zmohla na odpověď, uslyšela, že rachot velkého lodního motoru zeslábl, zvolnil a přešel na volnoběh. Na palubě se objevil Rassoulis a cosi na ně volal. Vance jí ještě chvilku hleděl do očí a pak se ohlédl po kapitánovi, který je k sobě zuřivými gesty přivolával a hulákal: „Něco máme!"

73

Reilly postával vzadu ve velitelské kabině a mlčky pozoroval, jak se De Angelis a kapitán hlídkového člunu Karadeniz - podsaditý chlapík jménem Karakas, s hustými černými vlasy a štětinatým knírem - společně sklánějí nad obrazovkou radaru a hledají další cíl.

Měli jich habaděj. Na tmavém monitoru problikávala spousta zelených radarových značek. U některých byly malíčké digitální alfanumerické kódy, které naznačovaly, že jde o plavidla vybavená moderním automatickým transpondérem. Ty mohli snadno identifikovat a vyloučit - stačilo se podívat do databází námořní dopravy a pobřežní stráže. Jenže takových bylo pomálu. Převážná většina kontaktních signálů na obrazovce patřila stovkám rybářských lodí a plachetnic, které se u tohoto oblíbeného kusu pobřeží přímo rojily. Reillymu bylo jasné, že určit, na které z nich se plaví Vance a Tess, nebude hračka.

Trávili na moři už šestý den a Reilly toho měl plné zuby. Rychle si ověřil, že není žádný mořský vlk, a to se k nim moře naštěstí chovalo celkem slušně a noci trávili na pevnině. Každý den za úsvitu vyráželi z Marmarisu a brázdili moře podél pobřeží nahoru a dolů, od Hisaronského zálivu až po oblast jižně od souostroví Dodekanesos. Karadeniz, hlídkový člun třídy SAR-33, byl zářivě bílý, na zádi měl široký šikmý červený pruh a vedle něj tučně, aby je nikdo nepřehlédl, slova Sahil Güvenlik - oficiální název turecké pobřežní stráže. Byl rychlý jako blesk a přiměřeně pohodlný a během jediného dne s ním dokázali propátrat překvapivě velký úsek moře. Další čluny ze základen ve Fethiye a Antalyi

brousily ve vodách dál na východ. Do akce se zapojily i vrtulníky Agusta A-109 - prováděly pátrací lety v nízkých výškách a přivolávaly hlídkové čluny ke každému slibnému objevu.

Koordinace mezi vzdušnými, námořními a pozemními složkami probíhala téměř bezchybně - turecká pobřežní stráž měla s patrolováním ve zdejších rušných vodách bohaté zkušenosti. Vztahy mezi Řeckem a Tureckem nebyly nijak vřelé a těsná blízkost řeckého soustroví Dodekanesos vyvolávala nekonečné tahanice ohledně rybaření i turistiky. Úzký pruh moře oddělující obě země si navíc získal oblibu mezi převaděči zoufalých uprchlíků, kteří se z Turecka chtěli mermomocí dostat do Řecka nebo některé jiné země Evropské unie. Stejně ale bylo potřeba prohledat ohromný kus moře, a jelikož většinu loďního provozu obstarávala zábavní plavidla, kde nikoho ani nenapadlo sedět u vysílačky, znamenalo hledání nekonečnou, úmornou dřinu.

Zatímco se operátor u radaru probíral nějakými tabulkami a radista si porovnával údaje s posádkou jedné z helikoptér, popošel Reilly dopředu a zadíval se přes čelní sklo ven. Překvapeně zjistil, že směrem na jih to vypadá na hodně ošklivé počasí. Těsně nad obzorem zářil tenounký žlutavý proužek a nad ním bobtnala hradba tmavých mraků. Působilo to téměř neskutečně.

Reilly přímo cítil Tessinu přítomnost; pomyšlení, že ji má blízko, prakticky na dosah, ale přitom k ní nemůže, ho neskutečně deptalo. Rád by věděl, kde je a co zrovna dělá. Našli už s Vancem Falcon Temple? Jsou už na cestě... kam vlastně? Co si s tou věcí počnou, tedy pokud ji vůbec najdou? Jak se chystají oznámit svůj objev světu? Hodně přemýšlel, co Tess poví, až ji konečně dohoní, ale vztek nad tím, co mu provedla, už ho kupodivu dávno přešel. Měla svoje důvody. Sice s nimi nesouhlasil, ale ctižádost k Tess prostě neodmyslitelně patří; bez ní by to nebyla Tess. Ohlédl se a to, co uviděl, ho zneklidnilo. I na sever od nich nebe v dálce výhrůžně temnělo. Moře nabíralo šedý mramorový vzhled a na vlnách se začaly objevovat čepičky pěny. Všiml si, že kormidelník se pohledem domlouvá s dalším mužem ve velitelské kabině - Reilly odhadoval, že je to zřejmě první důstojník - a pohybem hlavy ho upozorňuje, co se děje. Jak to tak vypadalo, ocitli se v kleštích mezi dvěma frontami špatného počasí. Bouřky se hnaly proti sobě a uzavíraly se kolem nich. Reilly se znovu podíval po kormidelníkovi, který se tvářil rozčileně. I první důstojník ztratil klid; zamířil ke Karakasovi a začali se spolu dohadovat.

Kapitán zkontroloval vývoj počasí na meteorologickém radaru a na barometru a prohodil s oběma důstojníky pár slov. Reilly se tázavě podíval na De Angelise, ten jeho náznak pochopil a přetlumočil mu obsah hovoru.

„Asi se dnes budeme muset vrátit dřív, než jsme plánovali. Vypadá to, že se k nám blíží hned dvě ošklivé bouřkové fronty naráz - a že se blíží rychle.“ Nejistě se po Reillym podíval a povytáhl obočí. „Nezní vám to povědomě?“

Reillymu ta podobnost došla, ještě než se o ní De Angelis zmínil. Všechno nepříjemně připomínalo situaci, kterou ve svém dopise popisoval Aimard. Všiml si, že dokonce i Plunkett, který pokušoval na palubě, pozoruje přicházející bouřky ustaraně. V kabině oba důstojníci soustředěně zírali do číselníků a monitorů. Každou chvíli zalétli pohledem k rychle se blížícím hradbám mraků a bylo na nich znát, že jim bouřky dělají těžkou hlavu. Vtom křikl na kapitána operátor u radaru a vysypal ze sebe něco turecky. Karakas přešel ke kontrolnímu panelu a De Angelis ho následoval. Reilly odtrhl oči od bouřek a připojil se k nim.

Z kapitánova neohrabaného překladu vyrozuměl, že jim operátor vysvětluje záznamy o pohybech sledovaných plavidel. Zajímavá mu připadala hlavně jedna loď, která se přesouvala podle zvláštního schématu. Trávila spoustu času brázděním jednoho konkrétního, úzkého pruhu moře. Na tom by samo o sobě nebylo nic divného, klidně to mohl být rybářský člun, který loví v oblasti, kterou si oblíbil jeho kapitán. Několik dalších kontaktů na radaru se chovalo podobně. Jenže operátor si všiml zajímavé změny. V posledních dnech kontakt - podle operátora pořád jedna a tatáž loď - v tom vybraném úseku vždycky několik hodin popojížděl sem a tam, pak odplul a nějaký čas se potuloval jinde. Teď už ale dvě hodiny stojí na místě. A nejen to; tři ze čtyř lodí, které v té oblasti byly, rychle plují pryč, patrně si všimly přicházejících bouřek. Ale čtvrtá - sledovaný objekt - se vůbec nehýbá.

Reilly se sehnul, aby na monitor líp viděl. Ty ostatní tři body opravdu nabraly nový kurz. Dva směřovaly k turecké pevnině, třetí k řeckému ostrovu Rhodos.

De Angelis tu informaci uvážil a zúžil oči. „To jsou oni,“ řekl s mrazivou jistotou, zrovna když se ve dveřích objevil Plunkett. „A jestli se nehýbají, pak je to proto, že našli, co hledali.“ S tvrdým výrazem se obrátil ke Karakasovi. „Jak jsou daleko?“

Karakas zkušeně zkontroloval monitor. „Kolem čtyřiceti námořních mil. Odhadoval bych to tak na dvě, dvě a půl hodiny plavby... snad. Ale počasí se bude zhoršovat. Možná budeme muset obrátit ke břehu, ještě než se k nim dostaneme. Barometr rychle klesá. Nikdy jsem nic podobného nezažil.“

De Angelis nezaváhal ani na zlomek vteřiny. „To je mi jedno. Pošlete tam vrtulník, ať se na ně podívá zblízka, a dopravte nás k nim, jak nejrychleji to půjde.“

Kamera proklouzla výhrůžnou temnotou a minula světélkující galaxie planktonu, které na chvilku rozzářily monitor, ale hned zase zmizely z dosahu bodového reflektoru.

Lidé na kontrolním stanovišti Savarony sledovali záběry z dálkově řízeného robota se zatajeným dechem. Tisnili se v zadní části kabiny; Vance a Tess se nakláněli přes ramena Rassoulise a dvou techniků, kteří seděli před skupinkou monitorů. Nalevo od obrazovky, kde běžely záběry z Dory, zachycoval menší monitor systému GPS současnou polohu lodi; kroužila a zase se vracela do původního kurzu, jak se snažila vzdorovat překvapivě silnému proudu. Na monitoru napravo se zobrazovaly počítačově zpracované údaje ze sonaru - na soustředných kruzích se objevovaly modré, zelené a žluté skvrnky. Hned vedle elektronický kompas ukazoval, že se loď ze svého kurzu právě odchýlila na jih. Ale

těmhle monitorům nikdo nevěnoval víc než letmou pozornost. Všichni viseli očima na centrální obrazovce, na té, kam se přenášely záběry z kamery na dálkově ovládaném robotovi. Jako u vytržení sledovali, jak zařízení rychle klesá a číslice v dolním rohu se přetáčeji blíž a blíž k hloubce 173 metrů, kterou uváděl hloubkoměr na palubě.

Ve 168 metrech světlé plochy zjasněly. O tři metry níž ujelo ze záře reflektoru pár polekaných rybek a potom, ve 173 metrech, náhle obrazovku zaplavil němý výbuch žlutého jasu. Robot přistál na dně.

Doryin starostlivý opatrovatel, korsický inženýr Pierre Attal, s krajním soustředěním sáhl po joysticku a malé klávesnici, kterými svou svěřenku ovládal. Prsty přejížděl po kuličce na kraji klávesnice a kamera uposlechla pokynu, začala se otáčet a zkoumat podmořské dno. Připomínalo to záběry ze sondy na Marsu - přízračný, strašidelný svět.

Všude kolem byla jen ohromná písčitá plocha ustupující do hluboké temnoty.

Tess napjatým očekáváním brnělo celé tělo. Nedokázala se ubránit vzrušení, ačkoli věděla, že ještě vůbec nemusejí být u cíle. Nizkofrekvenční boční radar jim poskytl jen hrubou orientační polohu; bylo zapotřebí robota s jeho vysokofrekvenčním sonarem, aby slibný předmět vyhledal a důkladně prozkoumal. Věděla, že oceánské dno pod Savaronou místy klesá až do hloubky 250 metrů a je pokryto roztroušenými korálovými útesy a že leckterý z nich má velikost, kterou předpokládají u lodi Falcon Temple. Záběry ze sonaru nedokážou rozlišit vrak od přirozených útvarů, proto se používá magnetometr, z jehož údajů se dá na vraku zjistit reziduální železo. Ani tak ovšem nelze vyloučit riziko omylu. Magnetometry jsou sice pečlivě kalibrované, ale může se stát, že vyvolají falešná očekávání, jestliže narazí na přirozenou geomagnetickou anomálii anebo na nějaký vrak z nedávné doby.

Tess přihlížela, jak se znova rozebíhá postup, který v posledních dnech zažila už dvakrát. Pomocí nejjemnějšího ovládání joysticku Attal bezpečně vedl robota nad mořským dnem. Zhruba každou minutu ho nechal dosednout, počkal, až se usadí mračno zvířeného písku, a dal povel ke snímání okolí v úhlu 360 stupňů. Tým pokaždé pozorně prostudoval výsledky a pak Attal znovu sáhl po ovládání, nastartoval na robotu malé přídavné motorky a poslal ho na jeho osamělé pouti o kus dál.

Celý sled kroků opakoval asi šestkrát, až se konečně v rohu obrazovky objevila matná skvrnka. Navedl k tomu místu robota a zapnul vysokofrekvenční sonar. Trvalo několik vteřin, než monitor zaznamenal výsledky, ale pak Tess uviděla, jak se skvrnky shlukují a na modravém pozadí pozvolna vystupuje protáhlý narůžovělý tvar.

Podívala se na Vancea a ten její pohled poklidně opětoval.

Rassoulis řekl Attalovi: „Omrknem si to zblízka.“

Robot se zase dal do pohybu, poskakoval po dně jako podmořské vznášedlo a Attal ho zručně naváděl k cíli. Na příštím záznamu ze sonaru začal růžový tvar nabývat zřetelnější obrysy.

„Tak co myslíte?“ zeptal se Vance.

Rassoulis se po něm ohlédl. „Údaje z magnetometru jsou sice dost vysoké, ale...“, zapíchl ukazováček do monitoru, „...jeden konec má hranatý a druhý špičatý, vidíte?“ S nadějí se usmál. „Na skálu to podle mě nevypadá.“

Místnost ztichla. Robot se dal znovu do pohybu a Tess přilepila oči k obrazovce. Dory se přehoupla přes ostrůvek podmořských rostlin, které se v té ponuré vodní končině neznatelně kolébaly, dosedla a zase zvířila písek. Tess se rozbušilo srdce. Na okraji světelného kuželu se začalo cosi rýsovat. Mělo to nápadně pravoúhlé rohy, nápadně pravidelné tvary. Vypadalo to na dílo lidských rukou.

Během pár sekund vyvstaly na monitoru zcela nepochybné pozůstatky lodi. Robot se nachýlil na bok a odhalil kostru s dřevěnými žebry rozezranými šáší.

Tess cosi zahlédla. Rozrušeně ukázala do rohu obrazovky. „Co je to tam? Můžete se k tomu dostat blíž?“

Attal navedl robota naznačeným směrem. Tess se sklonila k moni-toru. V jasné záři robotova reflektoru rozeznala cosi zaobleného, válcovitého. Zdálo se, že ta věc je z rezavého kovu. U předmětů na obrazovce se nesnadno odhaduje velikost, a tak se chvilku domnívala, že vidí dělo. To ji zneklidnilo - loď z období pozdních křižáckých válek by pochopitelně žádné dělo mít neměla. Ale když se dálkové zařízení přesunulo blíž, oblý kovový tvar se najednou jevil jinak. Byl plošší a širší. Koutkem oka zahlédla, že se Rassoulis zatvářil zklamaně.

„To je ocelový plát.“ Pokrčil rameny. Tess pochopila, co to znamená, ještě než dořekl: „Není to Falcon.“

Robot se nachýlil ke straně a začal předmět zabírat z různých úhlů. Attal zklamaně potvrdoval: „A tady, podívejte - to je nátěr.“ Rozmrzele potřásl hlavou. Z každého dalšího záběru na trup potopené lodi stále zřetelněji vysvítalo, že našli zbytky mnohem mladšího plavidla.

„Tak polovina devatenáctého století,“ konstatoval Rassoulis. „Je mi líto.“ Vykoukl z okna. Moře bylo čím dál neklidnější a z obou stran se povážlivou rychlostí valily ohromné černé mraky. „Beztak bychom odtud měli radši vypadnout a vrátit se do přístavu. Tohle nevypadá dobře.“ Otočil se k Attalovi. „Vyveď Dory nahoru. Zapíchneme to.“

Tess zvolna přikývla a zklamaně si povzddechla. Už se chtěla obrátit k odchodu, když vtom ji upoutalo cosi na kraji obrazovky. Projel jí nával vzrušení a nejdřív jen užasle zírala. Pak ukázala prstem na levou stranu monitoru. „Co je tohle? Tady, vidíte to?“

Rassoulis natáhl krk a zaujatě se zadíval na obrazovku. Attal přesunul robota k místu, na které Tess ukazovala. Tess stála uprostřed mezi nimi a nespouštěla z monitoru fascinovaný pohled. Z okraje světelného kuželu se začal vynořovat podlouhlý výčnělek. Vypadal jako nachýlený pahýl stromu trčící z nějaké hromady. Když se robot dostal blíž, Tess poznala, že tu hromadu tvoří jakási bidla, od kterých tu a tam povlávají fáborny chaluh, a ve své představivosti doufala, že jsou to zbytky ráhnoví. Některé kusy dřeva byly zahnuté, připomínaly žebra dávné mršiny. Přízračné pozůstatky pokrývala staletá vrstva podmořské vegetace.

Tess se rozbušilo srdce. Musí to být loď. Další loď, starší, částečně překrytá mladším vrakem.

Dálkové zařízení se přiblížilo, proklouzlo kolem rozpadajícího se trupu obrostlého korály a zalilo vyčnívající tvar bělavým světlem.

Celá místnost zatajila dech.

Tam dole, zaplavená nezemskou září bodového reflektoru, se z mořského dna hrdě vypínala přídová figurína sokola.

75

Rassoulis, Vance a Tess s rostoucím neklidem pozorovali oknem rozkymáčené kabiny obě blížící se bouřkové fronty. Rychlost větru stoupla na třicet uzlů, vlny kolem Savarony se začaly lámat a zpěněná voda si teď svou výhrůžností nijak nezadala se zuřivými černými mraky.

Venku pokládal malý jeřáb na hlavní palubu dálkově řízeného robota. Stál u něj Attal se dvěma muži z posádky, odhodlaně čelili slotě a čekali, až budou moci přístroj upevnit.

Tess si odhodila vlasy z tváře. „Neměli bychom se vrátit na pevninu?“ zeptala se Rassoulise.

Vance kategoricky zasáhl. „Nesmysl. Tak zlé to není. Určitě máme dost času, abychom poslali robota dolů ještě jednou.“ Povzbudivě se na Rassoulise usmál: „Vidíte, že ano?“

Kapitán si prohlížel temné, rozzuřené mraky, které se k nim řítily. Na jihu prorazil zataženou oblohou blesk a i na dálku bylo vidět, že tam moře bičují tlusté provazce deště. „Nelíbí se mi to. Jednu frontu bychom zvládli, ale dvě... Když se hned teď sebereme a vyrazíme, stihneme mezi nimi proklouznout.“ Obrátil se k Vanceovi. „Nebojte se. V těchhle končinách bouře netrvají dlouho a náš GPS lokátor umí zachytit polohu s přesností jednoho metru. Jakmile to běsnění pomine, hned se sem vrátíme. Třeba už zítra ráno.“

Vance se zakabonil. „Radši bych neodjížděl s prázdnýma rukama,“ řekl mírně. „Vyzvedneme aspoň tu přídovou figurínu. Určitě ji stihneme vynést nahoru, ještě než odtud odjedeme, vidíte?“ Z Rassoulisova ustaraného výrazu poznal, že se mu ten nápad nijak nezamlouvá. „Co když to špatné počasí bude trvat déle, než počítáte?“ naléhal. „Máte před sebou ten další kontrakt. Mohlo by trvat celé měsíce, než se sem zase dostaneme, a kdo ví, co se do té doby přihodí.“

Rassoulis se škaředil na přicházející bouřkové fronty a očividně zvažoval, jestli si Savarona může dovolit zůstat u vraku.

„Postarám se, aby se vám to vyplatilo,“ přesvědčoval ho Vance. „Vyzvedněte mi toho sokola a já se tím spokojím. Všechno ostatní, co je tam dole, si můžete nechat.“

Rassoulis užasle vytáhl obočí. „Vy nic víc nechcete? Jen toho sokola?“ Odmlčel se a zkoumavě si Vancea prohlížel.

Tess pro změnu pozorovala kapitána a připadala si, jako by se připletla k partii pokeru, kde se hraje o vysokou sázku.

„Proč?“ zeptal se Rassoulis.

Vance pokrčil rameny a zachovával nezúčastněný výraz. „Je to čistě osobní záležitost. Tohle považujte za moje konečné slovo.“ Oči mu ztvrdly. „Marníme čas. Když sebou hodíme, určitě to stihneme. A všechno ostatní pak bude vaše.“

Kapitán chvilku uvažoval, pak přikývl, poodešel stranou a zahalekal na Attala a posádku příkazy.

Vance se otočil k Tess, obličej nabitý energií. „Jsme skoro u cíle,“ zamumlal a hlas mu přeskočil. „Už jsme skoro u cíle.“

„Kolik ještě?“ křikl De Angelis na kapitána.

Reilly cítil, že se Karadeniz houpá mnohem víc než předtím. Už přes hodinu se šikmo probíjeli vlnami, které se k nim řítily jedna za druhou a z pravoboku čím dál zuřivěji narážely do trupu hlídkového člunu. Vítr kvílel a do toho řvaly motory bojující s vlnobitím, takže na sebe museli pokřikovat, aby se vůbec slyšeli.

„Necelých dvacet námořních mil,“ odpověděl Karakas.

„Co vrtulník?“

Kapitán si zjistil informace u operátora radaru a zahulákal: „Předpokládají kontakt nejdéle do pěti minut.“

De Angelis vydechl. Cloumala jím netrpělivost. „Copak ten krám nemůže jet rychleji?“

„Na tomhle moři ne,“ odsekl Karakas.

Reilly ke kapitánovi přistoupil. „Jak moc se to zhorší, než se k nim dostaneme?“

Karakas pokrčil rameny a zamračil se. Ani nezvýšil hlas, ale Reilly ho stejně slyšel. „Ví Bůh.“

Tess dychtivě sledovala Attalovy zručné prsty, jak jemně ovládají manipulační rameno Dory, které upevňuje na figurínu sokola poslední zdvihací kabely. Navzdory nepříznivým podmínkám si posádka pospíšila; s vojenskou precizností vybavila robota vším, co bylo potřeba k vyzdvižení sokola nad hladinu, a vyslala ho zpátky do rozbouřených vod. Attal znovu předvedl svá kouzla s joystickem; s ohromující dovedností zavedl robota ke dnu a nechal ho umístit závěs. Teď už jen zbývalo pomocí dálkového ovládání napustit vzduchem tři nafukovací plováky a pak navíjet a pozorovat, jak figurína pozvolna stoupá na povrch.

Attal kývl na znamení, že je připraven. „Můžeme ji vytáhnout, ale...“ Zalétl pohledem k oknu, kterým cloumal vyjící vítr, a zdráhavě pokrčil rameny.

I Rassoulis zamračeně vyhlížel na činu venku. „Já vím. Až tu figurínu vyzvedneme, budeme ji jen těžko dostávat na palubu.“ Nevědomky se obrátil k Vanceovi. „Na takovéhle moře se nedá spustit gumový člun a s potápěči to riskovat nebudu. Dost na tom, že musíme vylovit robota. Ale ten je aspoň napevno připoutaný a snadno se jím manipuluje.“ Odmlčel se, uvážil rychle se zhoršující podmínky a dospěl k rozhodnutí. „Dneska to nepůjde. Necháme dole plováky a vrátíme se, až se bouřka přežene.“

Vance se zatvářil nevěřícně. „Musíme tu figurínu vyzvednout,“ trval na svém. „Možná je to naše poslední šance.“

„Co blázníte?“ vyjel Rassoulis. „V téhle slotě se sem nikdo nepožene, aby nám ji vyfoukl před nosem. A jakmile se

počasí jen trochu umoudří, vrátíme se pro ni."

„Ne!“ vybuchl Vance. „Musíme ji vylovit hned.“

Rassoulise jeho příkrý tón překvapil. „Nezlobte se, ale nemíním riskovat lidské životy. Vracíme se, a hotovo.“ Ostře si Vancea změřil a obrátil se k Attalovi. „Co nejrychleji vytáhni Dory," poručil. Ale než stačil vydat další příkazy, upoutal jeho pozornost nový zvuk.

Zdálky se ozývalo povědomé klapání rotujících lopatek helikoptéry. Zaslechla je i Tess. A Vance zřejmě také, protože se ještě víc zamračil.

Popadli větrovky a natěsnali se na úzkou palubu kolem kormidelní. Vítr přerostl ve vichřici a hnál s sebou dešťovou clonu. Tess si zakryla oči, zadívala se na zatažené nebe a brzy vrtulník zahlédla.

„Tahhle!“ vykřikla a ukázala.

Vznášel se nad vodou a mířil přímo k nim. Byl bílý, s širokým šikmým červeným pruhem. Během pár vteřin jim přehřměl nad hlavou, obloukem se vznesl výš a naklonil se k dalšímu přeletu. U Savarony zpomalil, vznášel se podél jejího levého boku a zápolil s větrem; vzdušné víry od jeho rotoru bičovaly mořskou hladinu a čeřily zpěněné hřebety vln. Na palivové nádrži Tess jasně rozeznala znaky turecké pobřežní stráže. Postřehla, že pilot nespouští oči z lodi a podává hlášení do mikrofону.

Pak ukázal na sluchátka a naléhavě gestikuloval, ať jdou k radiovysílačce.

V kabině Karadenizu si Reilly všiml, jak se De Angelis rozjařil, když helikoptéra potvrdila, že se opravdu jedná o potápěčskou loď. Navzdory prudce se zhoršujícímu počasí prý zůstávají na místě. Pilot pozoruje na palubě aktivitu kolem jeřábu, vypadá to, že se právě chystají něco vytáhnout z vody. Na palubě zahlédl lidi a jejich popis nenechal Reillyho ani monsignora na pochybách, o koho se jedná.

„Požádal jsem ho, aby s nimi navázal radiové spojení," oznámil De Angelisovi Karakas. „Co jim mám říct?"

De Angelis ani na okamžik nezaváhal. „Řekněte jim, že se na ně řítí bouře biblických rozměrů," odvětil suše. „A že by odtamtud měli vypadnout, jestli si chtějí zachránit život.“

Monsignorův tvrdý výraz Reillymu jen potvrdil skrytou výhrůžku, kterou postřehl v jeho slovech. De Angelis je za žádnou cenu nehodlá nechat uniknout s tím, pro co si sem přijeli. Už předvedl, s jak bezcitnou neúctou k lidskému životu jedná, když jde o ochranu velkého církevního tajemství. Lze obětovat každého, prohlásil bez obalu v tureckých horách.

Reilly to nevydržel a zakročil. „Především bychom se měli postarat o jejich bezpečí," namítl. „Je tam celý potápěčský tým.“

„Vždyť to říkám," opáčil s klidem De Angelis.

„Nemají moc možností," upozornil Karakas. Díval se na obrazovku radaru - většina lodí se z té oblasti rychle odklízela pryč. „Bouřky se na ně tlačí od severu i od jihu. Mohou zamířit buď na východ, kde patrolují dva naše čluny, aby je zadržely, anebo na západ směrem k nám. Dostaneme je tak jako tak. Podle mě nemají šanci vyklouznout.“ Zajiskřilo mu v očích. Reillyho napadlo, že Karakas se na honičku docela těší, což ve spojení s De Angelisovou krvežíznivostí nevěstilo nic dobrého.

Zalétl pohledem na přední palubu, kde stálo automatické dělo ráže 23 mm, a zatrnulo v něm. Musí Tess a ostatní upozornit, s čím mají počítat.

„Nechte mě s nimi promluvit," vyhrkl.

De Angelis si ho překvapeně změřil.

„Chtěli jste přece, abych vám pomáhal," naléhal Reilly. „Nevědí o nás. Možná si ani neuvědomují, jak zlá bouřka se k nim žene. Nechte mě s nimi promluvit a já je přesvědčím, ať se s námi vrátí ke břehu.“

Karakasovi to zřejmě bylo jedno. Pohledem požádal o rozhodnutí De Angelise.

Monsignore si Reillyho přeměřil chladnými, vypočítavými očima a pokývl na souhlas. „Dejte mu mikrofon," poručil.

Když Tess zaslechla v reproduktoru Reillyho hlas, měla najednou srdce až v krku. Vyškubla Rassoulisovi mikrofon.

„Seane, tady Tess." Sotva popadala dech a celá se trásla rozčilením. „Jak se ti vede?"

Helikoptéra už dávno odletěla, rychle se vytratila na tmavé uplakané obloze.

„Nejsme daleko," zapraskal ve vysílačce Reillyho hlas. „Jsem na hlídkovém člunu zhruba patnáct námořních mil západně od vás. Dva další čluny máme od vás směrem na východ. Poslouchej, Tess. Musíte přerušit to, co děláte, a fofrem odtamtud vypadnout. Ty dvě bouřkové fronty se srazí přímo nad vámi. Okamžitě odplujte na západ, kurz...,“ odmlčel se, zřejmě čekal na informaci, „...dva sedm nula. Opakuji: dva sedm nula. Vyzvedneme vás a eskortujeme zpátky do Marmarisu.“

Tess postřehla, že se Rassoulis nejistě podíval na očividně rozčileného Vancea. Než stačila Reillymu odpovědět, sebral ji mikrofon. „Tady George Rassoulis, kapitán Savarony. S kým mluvím?"

Chvilku se ozývalo jen praskání statické elektřiny, pak znovu zazněl Reillyho hlas. „Jmenuji se Sean Reilly. Jsem od FBI.“

Rassoulisův výraz potměl. Podezíravě se ohlédl po profesorovi. Vance chvíli stál bez hnutí, pak se otočil a o pár kroků poodstoupil.

Aniž by kapitán z Vancea spustil oči, zeptal se: „Odkdy FBI varuje řecké potápěčské lodi na Středozemním moři před bouřkou?"

Odpověděl mu Vance, ještě pořád otočený zády. „Hledají mě," pronesl podivně nevzrušeným tónem. Pak se obrátil a Tess spatřila v jeho ruce pistoli. Zamířil na Rassoulise. „Myslím, že toho povídání s kamarády od FBI už bylo dost," prohlásil a dvakrát vypálil do vysílačky. Zajiskřilo to a kolem dokola se rozlétly kousky kovu. Praskání v reproduktoru

rázem oněmělo. Tess zaječela.

„A teď," sykl Vance a oči mu přetékały hněvem, „bychom se mohli vrátit k rozdělané práci, co vy na to?"

76

Tess zkameněla. Připadalo jí, jako by jí nohy vrostly do podlahy, a na nic se nezmohla, jen z rohu kormidelny mlčky sledovala, jak se Vance výhrůžně blíží k Rassoulisovi a přikazuje mu znova zahájit práce na vyzdvižení figuríny.

„Nemá to smysl," namítal kapitán. „Říkám vám, že ji na palubu nedostaneme - v tomhle počasí ne."

„Koukejte zmáčknout ten pitomý knoflík," přikázal Vance Attalovi, který ještě pořád seděl u ovládací konzole robota s prsty přimrzlými k joysticku. „Nebo to udělám za vás."

Inženýr se tázavě podíval na kapitána a Rassoulis pokrčil rameny na znamení, že se vzdává. Attal se pustil do práce.

Obraz z Dory se na monitoru zmenšil, jak robot ucouvl, a pak se jeden po druhém začaly nadouvat oranžové nafukovací plováky. Během pár vteřin dosáhly plné velikosti. Nejdřív se zdálo, že sokol umíněně odolává jejich tahu a nehýbá se. Pak se zničehonic rozvířil písek a figurína se začala zvedat jako z kořenů vyrvaný strom; na pouti vzhůru ji doprovázel sloupový vír sedimentů, které se na ní během staletí usadily. Attal navedl robota, aby stoupal souběžně s ní, takže mlhavý, snový obraz figuríny setrval na obrazovce.

Vtom klaply dveře a do kabiny vešel námořník z posádky. Tess si všimla, že Vance na okamžik vypadl ze střehu, odtrhl fascinované oči od monitoru a ohlédl se po příchozím. Rassoulis toho využil, vrhl se po něm a začali se přetahovat o pistoli. Tess ucouvla a zaječela: „Ne!" Attal a další technik vyskočili, aby kapitánovi pomohli, jenže vtom praskl výstřel; v uzavřeném prostoru se rozlehl ohlušující silou.

Vance a Rassoulis na okamžik znehybněli, zaklínění do sebe; pak se Vance odtáhl a kapitán se zhroutil na podlahu. Z úst se mu vyřinula krev a oči se mu obrátily v sloup.

Tess zděšeně zírala na jeho tělo, které sebou škublo a znehybnělo. „Co jsi to udělal?" zařvala na Vancea a svezla se vedle Rassoulise na kolena. Nevěděla co si počít, pokoušela se zjistit, jestli dýchá, a nahmatat mu pulz.

Marně.

„Je mrtvý," vykřikla. „Tys ho zabil!"

Attal a ostatní námořníci strnuli v šoku. Pak kormidelník reflexivně přiskočil k Vanceovi a chňapl po pistoli. Vance ho s překvapivou hbitostí udeřil pažbou přes obličej a srazil na podlahu. Na okamžik vypadal jako omámený, ale hned se vzpamatoval a výraz mu ztvrdl.

„Vytáhněte mi toho sokola, ať můžeme jet všichni domů," přikázal. „Dělejte."

První důstojník a Attal se váhavě pustili do příprav k vyzdvižení; udíleli příkazy ostatním členům posádky, ale Tess jejich slova skoro nevnímala. Nemohla odtrhnout zrak od Vancea. Na jeho místě teď stál jiný člověk. Tentam byl kultivovaný profesor, se kterým se před lety seznámila, i odhodlaný, nešťastný muž, s nímž se vydala na tuhle pochybnou výpravu. Vance měl v očích ledový, neúprosně odtažitý výraz, který u něj poprvé viděla v Metropolitním muzeu, během té loupeže. Už tehdy ji polekal. A teď, nad tělem mrtvého člověka na podlaze, ji přímo děsil.

Znova zabloudila pohledem k Rassoulisovu tělu a jako blesk ji zasáhlo příšerné pomyšlení: Zrovna tak můžu dopadnout i já. Vzpomněla si na dceru a ptala se sama sebe, jestli se s ní ještě někdy shledá.

Rassoulisův hlas se vytratil a z reproduktoru se linul už jen elektronický šum. Reillyho zamrazilo v zádech. To, co z vysílačky zaslechl, mu připadalo jako výstřel, ale přísahat by na to nemohl.

„Kapitáne? Tess? Ozvěte se někdo!"

Žádná odpověď.

Radistovi vedle něj se rozběhly prsty po ovládacích, pak zavrtěl hlavou a něco turecky prohodil ke kapitánovi.

„Signál zmizel," oznámil Karakas. „Asi už se s námi nechtějí bavit."

Reilly rozzuřeně vyhlížel předním sklem, přes které zběsile kmitaly stěrače. Člun se prodíral kupředu a namáhavě zápolil s čím dál silnějším vlnobitím. Ve velitelské kabině se sice mluvilo jenom turecky, ale Reillymu přesto neuniklo, že se posádka zabývá spíš rozběsněným počasím než Savaronou, která se ještě pořád nehýbala z místa. Už byla v podstatě na dohled, ale kvůli lijáku a vlnobití ji zahlédl jen tu a tam, když vlny náhodou vynesly obě lodi nahoru v tutéž chvíli. A i pak ji Reilly rozeznával všehovšudy jako nezřetelný, vzdálený tvar. Dělal se mu nanic při pomyšlení, že tam na té bouři zmítané lodi je Tess.

Karakas si vyměnil pár úsečných slov s prvním důstojníkem a obrátil se k De Angelisovi. Na čele mu naskočily ustarané vrásky. „Začíná se nám to vymýkat z rukou. Vítr už dosahuje skoro padesáti uzlů a za těchhle podmínek prakticky neexistuje způsob, jak je donutit, aby pluli za námi."

De Angelise to kupodivu nevyvedlo z míry. „Pokračujte v plavbě."

Kapitán si ztěžka povzdychl. Střelil pohledem po Reillym, jestli se od něj nadočká nějakého vysvětlení De Angelisovy umíněnosti, ale neuspěl. „Už bychom tu neměli zůstat," prohlásil suše. „Začíná to být nebezpečné."

„Neblázněte," rozhořčil se De Angelis. „To si neporadíte s pár vlnami?" Zuřivě mávl rukou k Savaroně. „Tamhleti se nechystají prásknout do bot. Je vidět, že se nebojí." Ušklíbl se. „Vy snad ano?"

Karakas při té urážce zrudl nevolí. Zamračil se na De Angelise a pak vyštěkl na rozčileného prvního důstojníka několik příkazů. De Angelis pokýval hlavou, zalétl pohledem k Plunkettovi a zase se zadíval dopředu. Reilly ho sice viděl jen z profilu, ale i tak v jeho výrazu rozeznal zlomyslné potěšení.

Tess stála vedle Vancea a vyhlížela ven z okna, do kterého zuřivě bušil déšť a vodní tříšť, jak se živly vrhaly na

kormidelnu seshora i zezdola naráz. Všude kolem vířily obrovské chuchvalce pěny a přes palubu Savarony se přelévala voda.

A vtom se konečně objevily.

Tři oranžové nafukovací plováky se na pravoboku vyhouply z vody jako útočící velryby.

Tess ze všech sil napínala zrak skrz clonu lijavce, až konečně uviděla, jak se mezi nimi vynořil na hladinu velký, zaoblený kus tmavého dřeva. Přestože se na něm podepsala staletí, nepochybně měl tvar ptáka a nijak nezapřel svou bývalou nádheru.

Tess neuniklo, jak se Vance rozzářil. I v ní samotné přival radostného vzrušení na chvílku převládl nad strachem.

Ale vzápětí na ni zase padl děs.

„Pošlete dolů potápěče," zařval Vance na prvního důstojníka, který ošetřoval kormidelníkovu zkrvavenou tvář. Když viděl, že muž váhá, vrazil mu před obličej pistoli. „Dělejte. Jinak se odtud neheme."

V tom okamžiku narazila do zádi obrovská vlna a Savarona se prudce naklonila ke straně. Kormidelník se pracně vydrápál na nohy, převzal od bezradného námořníka řízení a pustil se do zápolení s kormidlem, aby se loď nepřevrhla. Snažil se ji vymanévrovat z nebezpečné situace a dostat blíž k plovákům. Zkušeně čelil vlnám a dařilo se mu udržovat těžce zkoušenou loď na místě, zatímco se dva členové posádky neochotně oblékli do potápěčských kombinéz a překulili se do vody se smotanými sestupovými lany v rukou.

Tess je úzkostlivě pozorovala, jak si probojovávají cestu k figuríně. Minuty se mučivě vlekly. Konečně jeden z mužů zdviženým palcem oznámil úspěch. První důstojník zmáčkl tlačítko a na palubě se skřípavě probral k životu naviják.

Namáhavě se vzpíral proti kymácení lodi a vzdouvajícím se vlnám. Příďová figurína, ještě pořád upoutaná k nafukovacím plovákům, se vynořila ze zpěněné vody a zhoupala se nad palubu lodi.

Najednou se Vance znepokojeně zamračil, protože kus za potápěči něco zahlédl. Attalovi se naopak rozjasnil obličej; popadl Tess za paži a kývl hlavou stejným směrem, k západu. Podívala se tam a spatřila, že se v dálce rýsuje nejasný tvar. Rozeznamenala v něm hlídkový člun - zápolil s náporu vln a mířil rovnou k nim.

Vance se otočil ke kormidelníkovi a zuřivě zamával pistolí. „Jeďte," zavelel.

Kormidelník měl plné ruce práce, aby lodi zabránil natočit se k vlnám bokem. Po zkrvaveném obličejí se mu řinuly proudy potu. „Nejdřív musíme vytáhnout na palubu potápěče," protestoval.

„Vykašlete se na ně," zařval Vance. „Ten hlídkový člun je vyzvedne. Aspoň ho to zdrží."

Kormidelník sjel očima k údajům o rychlosti větru na meteorologickém radaru. „Jediná cesta z bouřky vede směrem k nim."

„Ne. Tím směrem nemůžeme," vyštěkl Vance.

Tess viděla, že se hlídkový člun pomalu, ale vytrvale blíží. „Prosim tě, Bille!" naléhala na Vancea. „Je po všem. Oblklčili nás, a jestli odtud rychle nevypadneme, ta bouřka nás všechny zabije."

Vance ji pohledem umlčel a chvílku úzkostlivě těkal očima mezi rozbouraným mořem a meteorologickým radarem. Pak se mu ve tváři objevilo mrazivé odhodlání. „Na jih," poručil kormidelníkovi. „Plujte na jih."

Kormidelník vytřeštil oči, jako by dostal ránu na žaludku. „Na jih? Přímě do bouřky?" vykřikl. „Vy jste snad zešileli!"

Vance mu vrazil před nos pistoli a bez varování zmáčkl spoušť. Těsně před výstřelem nepatrně stočil hlavě stranou.

Kulka kormidelníka minula jen o vlásek a zaryla se do pažení. Vance se výhrůžně rozhlédl po ostatních a znovu strčil pistoli šokovanému muži před obličej. „Risknete radši vlny, anebo kulku? Je to na vás."

Kormidelník na něj chvílku vytřeštěně civěl, pak rychle sjel pohledem k přístrojům, otočil kormidelním kolem a zvýšil otáčky motoru. Loď prudce vyrazila kupředu a nechala za sebou potápěče, bezmocně se zmítající v brázdě za zádi. Vrhla se čelem přímo do zuřící bouře.

Teprve v té chvíli Vance pustil zrak z kormidelníka a všiml si, že Tess je pryč.

77

Ve velitelské kabině Karadentzu De Angelis rozzuřeně zíral do námořního dalekohledu a nevěřil vlastním očím.

„Mají to," procedil skrz zaťaté zuby. „To snad není možné! Jim se to doopravdy povedlo vytáhnout."

I Reilly to zaregistroval a všechno se v něm sevřelo. Takže to všechno byla pravda. Neochvějná houževnatost jediného člověka vyrvala tu věc po stovkách let z propasti zapomnění.

Tess, cos to udělala?

S rostoucí hrůzou si uvědomil, že teď už De Angelise nic nezastaví.

První důstojník, který stál hned vedle nich, taky nespouštěl oči z potápěčské lodi, ale trápily ho jiné starosti. „Míří na jih. Opustili potápěče."

Jakmile to Karakas uslyšel, vyhrklil salvu povelů. Rozhoukala se siréna a lodní reproduktor hulákal jeden rozkaz za druhým. Potápěči se začali okamžitě převlékat do výstroje a posádka na palubě urychleně připravovala ke spuštění gumový člun.

De Angelis pozoroval tu horečnou aktivitu s podrážděním. „Zapomeňte na ty pitomé potápěče," vyštěkl a vztekle ukazoval na Savaronu. „Utíkají nám. Musíme je zastavit."

„Nemůžeme tam ty lidi nechat," odsekl Karakas a jen stěží skrýval znechucení. „Ta loď bouřku beztak nezvládne. Vlny jsou příliš velké. Jakmile zachráníme potápěče, musíme odtud pryč."

„Ne," kategoricky odmítl monsignore. „Dokud existuje šance, byť i jedna k milionu, že vyvážnou se zdravou kůží, nesmíme se vzdát." Zarputile se zadíval přes čelní sklo a pak se obrátil k podsaditému kapitánovi. Z očí mu čísla hrozba. „Potopte je."

Reilly už to nevydržel. Skočil po De Angelisovi, popadl ho a nevybíravě ho otočil tváří k sobě. „To nemůžete udělat, pro to nemáte...”

Strnul uprostřed slova.

Monsignore vytáhl velkou automatickou pistoli a vrazil mu ji do obličeje. „Neplet' se do toho," zařval a donutil Reillyho ucouvnout k zadní stěně kabiny.

Přes studenou kovovou hlaveň, která Reillymu trčela stěží pár milimetrů od tváře, viděl De Angelisovi do očí. Sálal z nich vražedný vztek.

„Svou roli už jste dohrál," řekl monsignore chraplavě. „Rozumíte?"

Tvářil se tak nesmířitelně, že Reilly nebyl na pochybách, že by bez sebemenšího zaváhání stiskl spoušť. Bylo mu jasné, že kdyby se pokusil bránit, bylo by po něm dřív, než by na cokoli zmohl.

Přikývl a couval dál, pracně se snažil udržet rovnováhu na rozhoupané palubě. „Klid," řekl tiše. „Jen klid."

De Angelis z něj nespouštěl zrak. „Pošlete je ke dnu dělem," přikázal kapitánovi. „Než ujedou mimo dostřel."

Reilly viděl, že se Karakasovi vůbec nezamlouvá, co se na jeho člunu odehrává. „Jsme v mezinárodních vodách," namítl. „A navíc jde o řeckou loď. S Řeky máme i tak dost potíží..."

„To mě nezajímá," rozzuřil se De Angelis, postavil se Karakasovi čelem a výhrůžně na něj namířil pistolí. „Tahle loď je pod velením NATO, kapitáne, a jako váš nadřízený důstojník vám výslovně rozkazuje..."

Tentokrát přerušil Karakas jeho. „Ne," prohlásil stroze a zpřímá čelil jeho pohledu. „To se radši postavím před vojenský tribunál."

Oba muži stáli proti sobě a ve vzduchu viselo napětí; monsignore držel v napřažené ruce pistoli a mířil kapitánovi přímo na obličej. Karakasovi sloužilo ke cti, že neuhnul ani o píď. Monsignore ho odstrčil stranou, poručil Plunkettovi, aby kapitána i Reillyho ohlídal, a vykročil ke dveřím kabiny. „K čertu s vámi!" křikl bez sebe vzteky. „Udělám to sám." Plunkett vytasil vlastní zbraň a zaujal postavení. Monsignore rozrazil dveře. Zvenčí vrazil do kabiny víchr. De Angelis se mu postavil a vyšel do zuřící bouře.

Reilly se podíval na Karakase. Právě v té chvíli do člunu z boku udeřila ohromná vlna a všechny donutila, aby se něčeho chytily. Reilly postřehl příležitost a využil ji. Skočil po Plunkettovi, který hmatal po přístrojové desce za sebou, aby se jí přidržel. Reillymu se povedlo přirazit mu ruku se zbraní k ovládacímu panelu a zasadit mu zdrcující úder, takže povolil sevření a Reilly mu zbraň vyrval. Plunkett se po něm divoce rozehnal, ale Reilly jeho úder odblokoval, rozmáchl se pistolí a zasadil mu prudkou ránu do čela. Agent CIA se v bezvědomí sesypal na podlahu.

Reilly si zastrčil zbraň za opasek. Prosmýkl se kolem kapitána, popadl záchrannou vestu, v běhu si ji natáhl a hnál se za De Angelisem.

Venku na palubě se do něj okamžitě opřel víchr a jako hadrového panáka ho přirazil zpátky k velitelské kabině. Reilly se proti němu vzepřel a ručkoval podél zábradlí; kus před sebou zahlédl deštěm zmáčenou siluetu monsignora, jak si kolem hrazení probíjí cestu k automatickému dělu.

Reilly si zaclonil oči a konečně kus před přídí spatřil Savaronu. Divoce se kymácela ze strany na stranu sotva o pár set metrů dál, ale od hlídkového člunu ji oddělovaly obrovité hory vln.

Reilly strnul děsem. Na palubě potápěčské lodi se u kormidelny pohybovala drobná postavička zmítaná vodními přívaly a zoufale se přidržovala lanoví.

Krve by se v něm nedořezal.

Byl si jistý, že je to Tess.

Tess s bušícím srdcem a hlavou plnou zmatku seběhla po schůdcích do podpalubí. Rozhlížela se kolem a zoufale se pokoušela rozpomenout, kde viděla sekeru.

Konečně ji spatřila, jak visí na přepážce hned vedle lodní kuchyňky. Během pár vteřin našla i záchrannou vestu a natáhla si ji. Zhluboka se nadechla, v duchu se připravila na to, co ji čeká, a doširoka rozrazila vodotěsná dvířka; překročila vysoký práh a vylezla do psiho počasí venku.

Věděla, že Vance nebude riskovat odchod z kabiny. Pomalu vykročila přes hlavní palubu, v jedné ruce svírala sekeru, druhou se přidržovala a cestou uvolňovala záchranné kruhy - doufala, že potápěčům ponechaným na holičkách k něčemu budou.

Nad přídí se zvedl hřeben mohutné vlny a Tess v poslední chvíli zahákla ruce kolem zábradlí; vzápětí ji vodní stěna plnou silou zasáhla a přelila se přes palubu. Tess cítila, jak jí prkna paluby klesají pod nohama - Savarona se přehoupala přes vrchol vlny a řítila se příkře dolů, až nakonec ztěžka přistála v brázdě za ní. Tess se pracně vydrápala na nohy a přes změt vlasů, které ji bez ustání šlehalý do obličeje, uviděla sokola - visel ve vzduchu jen kousek nad palubou a divoce se houpal. Dovrávorala k podstavci jeřábu a k lanu, které se odvíjelo z jeho bubnu.

Když byla u něj, ohlédla se po okně kormidelny. Přes závoj deště v něm zahlédla Vanceovu poplašenou tvář. Zatvrdila se, zvedla sekeru a vši silou ťala. Při nárazu do napjatého lana jí sekera málem vyletěla z ruky. Když zase vzhledla, uviděla, že Vance vyběhl ven a zápasí s dorážejícím víchrem. Divoce gestikuloval a zplna hrdla řval cosi, co přes vytrý větru pořádně neslyšela, ale znělo jí to jako jediné, donekonečna protahované „Ne!" Nenechala se odradit a sekala sekerou znova a znova; uvolnil se pramen, po něm druhý a Tess dál zasypávala lano smřstí divokých úderů.

Nedopustí, aby se ta věc dostala Vanceovi do rukou. Ne za těchhle okolností. Ne za tuhle cenu. Byla blázen, že se pro něj snažila mít pochopení, a je načase, aby to napravila.

Poslední pramen konečně povolil, a jak se Savarona zhoupla na levobok, sokol se utřhl a těžkopádně se zřítit do moře. Tess postupovala po nakloněné palubě pryč od kormidelny a instinktivně se co nejvíc krčila, jako by se chtěla skrýt před Vanceovým pohledem. Troufla si chvatně se ohlédnout a spatřila, jak se ze zpěněné vody vyhouply nafukovací plováky. Se zatajeným dechem čekala, jestli sokola udržely, a z duše se jí ulevilo, když uviděla mezi ohromnými

nafouknutými balony vykukovat z vody zaoblený tmavohnědý předmět.

Nadšení z úspěchu ji však záhy opustilo, protože Savaronou otřáslo staccato drobných výbuchů. Tess se vrhla do krytu za hrazení, ale ještě se stihla ohlédnout po hlídkovém člunu, který je pronásledoval a s úžasem zjistila, že dělo na jeho přídi chrlí smrtící palbu.

Reilly se hnál za De Angelisem. Bičovala ho vodní tříšť a zuřivý víchr.

Karadeniz se ze všech sil snažil držet polohu; záchranáři vytahovali jednoho z opuštěných potápěčů do gumového člunu, zatímco druhý se zuby nehty držel záchranného kruhu a čekal, až na něj dojde řada.

Monsignore se konečně propracoval na střešnickou palubu. Během pár vteřin se pevně zapřel o půlkruhovou vypodloženou ramenní opěrku. Připravil zbraň ke střelbě, se zručností odborníka stočil hlavěň za prchající potápěčskou lodí a vypálil dávku zápalné munice.

„Ne!“ zařval Reilly a vyšplhal se za ním. I přes vytí větru ho rachot palby málem ohlušil.

Vrazil do De Angelise. Dělo se při tom nárazu vychýlilo jiným směrem, takže střely se obloukem snesly stranou od Savarony a neškodně zmizely v moři. Monsignore vyklouzl z opěrky, zkroutil Reillymu prsty a prudce ho udeřil přes tvář, až Reilly pozadu odvrátil přes rozhoupanou palubu zalévanou přivaly vody.

Nebyl s to popadnout rovnováhu; voda ho spláchlá a odnášela ho od De Angelise pryč. Mával rukama kolem sebe, jak se snažil zarazit klouzavý pohyb. Konečně zavadil o lano a chytil se ho. Podařilo se mu vstát, ale nic víc, protože zrovna v tom okamžiku se hlídkový člun prudce naklonil na obrovské vlně. Než se přehoupnul přes její hřeben, De Angelis se vrátil do původní pozice u děla. Potápěčská loď se znovu vynořila na dohled a Monsignore vypálil další dávku. Zděšený Reilly bezmocně přihlížel, jak si pod zataženým nebem rázi tucty střel svou zářivou smrtící dráhu a zasypávají Savaronu. Většina dopadla na nechráněnou zád' a do vzduchu vyskočily plameny a oblaka dýmu.

* * *

Tess se krčila za hrazením a vlasy jí vstávaly hrůzou, jak se Savarona otřásala pod nemilosrdnou střelbou z rychlopalné zbraně. Při tisíci ranách za minutu dokáže i krátká dávka zasadit zdrcující úder.

Střely drtily palubu všude kolem; náhle se kdesi hluboko v nitru lodi ozvala tlumená exploze a Tess proti své vůli zaječela. Vzápětí se ze zádi i ze všech otvorů vyvalil mrak černého dýmu. Loď se prudce naklonila ke straně, jako by někdo nečekaně dupl na brzdu. Tess pochopila, že palba zasáhla motor. Jelikož jí paluba rovnou nevybuchla pod nohama, usuzovala, že palivová nádrž vyvázla bez úhony - anebo v to přinejmenším doufala. V duchu odpočítávala vteřiny a čekala, jestli výbuch přece jen nepřijde, ale naštěstí ne.

Stejně to bylo zlé.

Bez pohonu byla loď proti zdivočelému moři bezmocná. Vlny jako by přicházely ze všech směrů zároveň, narážely do ní a smýkaly ji jako pouťovým autíčkem na autodromu.

Tess s hrůzou sledovala, jak se vzadu za Savaronou zvedá obří vlna; dostihla je a zlomila se přes kormidelnu. Tess se taktak stihla zahákovat se pažemi za bezpečnostní lano kolem zábradlí, pak loď zavalila voda, přelila celou palubu a okna kabiny se pod jejím tlakem rozletěla.

Tess si odhrnula mokré vlasy z obličejů a podívala se na zničenou kormidelnu. Po Vanceovi a ostatních nebylo nikde ani stopy. Do očí se jí vedraly slzy, schoulila se do klubíčka a v duchu se připravovala na nejhorší. Zalétla pohledem k místu, kde předtím viděla člun pobřežní hlídky - za tu dobu by se podle všeho měl přiblížit, ale nebyl nikde v dohledu. Zato zpozorovala něco jiného. Ohromnou, skoro dvacetimetrovou vlnu. Tak příkrou, že byla skoro kolmá, s mohutným hřebenem, který se chystal Savaronu strhnout pod sebe. Řítla se na bezmocnou loď přes levobok.

Tess křečovitě zavřela oči. Bez motoru se vlně nedalo nijak čelit ani před ní ujet - nemluvě o tom, že u řízení stejně nikdo nezbyl. I kdyby loď mohla manévrovat, stejně by ji vlna šeredně zasáhla, ale měla by aspoň jakous takous šanci, že neskončí dnem vzhůru.

Obluda se chystala udeřit ze strany.

A když to udělala, bez námahy nadzvedla stotřicetitunovou ocelovou loď do výšky a převrhla ji jako dětskou hračku.

Reilly sledoval, jak na zádi potápěčské lodi vybuchují střely a jak se z ní zvedá černý kouř. Z plných plic řval na De Angelise, ačkoli mu bylo jasné, že ho Monsignore přes ječící víchr a štěkot palby stejně neslyší.

Najednou na něj dolehla únava a opotřebování a v tu chvíli pochopil, že mu zbývá jen jediná možnost.

Přitiskl se zády k zábradlí, vytáhl pistoli, podepřel hlavěň, aby ji zpevnil proti náporům větru, a několikrát vypálil.

Monsignorevi se od zad rozlétlý rudé chuchvalce; prohnul se do oblouku a pak přepadl dopředu na dělo, jehož hlavěň se stočila k rozhněvané obloze.

Reilly odhodil glock a zadíval se přes palubu hlídkového člunu na moře. Napínal zrak a pátral po Savaroně, ale skrz clonu deště neviděl nic než velehory a údolí hřmící zpěněné vody s bílými chocholkami.

Záchranářům v neoprenových kombinézách se bůhvíjak podařilo dostat zpátky na palubu i s potápěči, které vytáhli z moře, a Reilly postřehl, že se člun stáčí ze svého původního kurzu a motory zvyšují obrátky, aby pomohly co nejrychleji dokončit manévry a navést plavidlo správným směrem proti vlnám. Zmocnila se ho panika, protože pochopil, že míří zpátky k pevnině, pryč z bouře.

Vtom vlny na okamžik opadly a Reilly vytřeštil oči při pohledu, který se mu naskytl. Na hřebenech vln se kolébal špinavý kýl převržené potápěčské lodi.

Nikde žádná známka, že by někdo přežil.

Ohlédl se k velitelské kabině, odkud na něj kapitán zuřivě mával, ať se vrátí dovnitř. Reilly si zaclonil oči a ukázal

směrem, kde zahlédl Savaronu, ale Karakas zamítavě zakroutil dlaní a mávl směrem k pobřeží, aby naznačil, že je nejvyšší čas zmizet, dokud to ještě jde.

Reilly tiskl zábradlí, až mu zběhly klouby, a horečně zvažoval různé možnosti, ale vycházelo mu jen jedno jediné, co může udělat.

Dovravoral ke gumovému člunu, který potápěči nechali na hladině u pravoboku. Pracně vydoloval z paměti všechno, co se naučil během rutinního kurzu FBI u americké pobřežní stráže, naskočil dovnitř, usadil se u řízení a se zatajeným dechem se odpoutal od Karadenizu.

78

Reilly úspěšně nahodil motor a zamířil skrz neproniknutelnou clonu lijavce a vodní tříště směrem, kde se naposled objevila převrácená Savarona. Vedl člun strmými svahy vln, jak nejlépe uměl, a řídil se instinktem, protože veškerý smysl pro orientaci ho opustil. Voda byla tak zpěněná a vzduch tak mokrý, že bylo téměř nemožné rozeznat, kde končí moře a začíná nebe.

Moře se vzdouvalo a opadávalo v závratných poryvech; přímo nad člunem se zlomila vlna a zaplavila ho, jen aby ho další vzápětí zhoupala a vodu z něj vylila. Ale malé plavidlo se probíjelo rozbouřeným mořem dál; šplhalo nahoru a dolů po vodních stěnách a motor se úpěnlivě rozkvílel pokaždé, když se lodní šroub ocitl nad vodou a nekontrolovatelně se točil naprázdno.

Trvalo několik nekonečných minut, než Reilly konečně zpozoroval tmavohnědý hranatý tvar vyčnívající z vodní brázdy, která vypadala spíš jako propast. Svaly se mu napjaly. Zamířil k němu, ale vlny se mu stavěly do cesty, dorážely na něj a odnášely ho jinam. Musel neustále opravovat směr podle toho, kde mezi horami vody zahlédl převrženou loď.

Po Tess pořád nebylo nikde ani stopy.

Čím víc se blížil, tím hrůzostrašnější pohled se mu naskýtal. Kolem lodního trupu vířily trosky, držely se u něj ve strašidelně synchronizovaném tanci smrti. Zadní část už byla úplně pod vodou, a přestože předtím dosud trčela z moře jako špička ledovce, i přes ni se každou chvíli přelévaly vlny a pomalu se potápěla.

Reilly se zoufale rozhlížel po trosečnicích, hlavně po Tess, a už ztrácel naději, když vtom ji zahlédl, jak se v oranžové záchranné vestě zmítá ve vlnách na protější straně vraku a zběsile mává rukama.

Manévroval kolem mohutného trupu obrostlého vilejší a celou dobu těkal pohledem od Tess ke zrádným vlnám, které na ně oba bez slitování útočily. Jakmile se dostal těsně k ní, hrábl rukou po její napřažené paži, ale minul; zoufale se natáhl znova a tentokrát se mu povedlo chytit ji za ruku a držet.

Když Tess vytahoval do člunu, přelétl mu přes rty náznak úsměvu. Viděl na ní, jak se jí obličej rozjasnil úlevou, ale ta se náhle proměnila v hrůzu. Dívala se kamsi za něj. Reilly se bleskurychle otočil - právě včas, aby spatřil, že se za ním zlomila vlna a přímo na něj se řítí obrovský kus dřeva ze ztroskotané Savarony.

Vzápětí mu svět před očima zčernal.

Dezorientovaná a bezmezně vyděšená Tess se už smířovala s tím, že smrti neunikne, a tak stěží věřila vlastním očím, když uviděla, jak k ní v gumovém záchranném člunu míří Reilly.

Sebrala všechnu sílu, která jí zbývala, a povedlo se jí zachytit se jeho natažené paže a vysoukat se horní polovinou těla do malinkého člunu. Vtom zahlédla, jak se přes hřeben vlny přehoupal kus dřevěného bednění a řítí se přímo na Reillyho. Zasáhl ho do hlavy a srazil do moře.

Sklouzla zpátky do vody, jednou rukou ho popadla a držela, zatímco druhou svírala rukojeť na člunu. Přes dorážející vlny viděla, že Reilly má zavřené oči a hlava mu v límci záchranné vesty bezvládně visí. Z tržné rány na čele se mu řinul proud krve, mizel a zase se objevoval, jak se přes zraněné místo přelévala voda.

Pokusila se ho vystrkat do člunu, ale rychle si uvědomila, že to je nad její síly. Jen ji to připravovalo o poslední zbytečky energie. Člun se stával spíš přítěží než prostředkem záchrany, rychle se plnil vodou a při každém dalším náporu vln hrozilo, že do nich narazí. Tess s těžkým srdcem pustila rukojeť, kterou tak úporně svírala, a místo toho ještě pevněji chytila Reillyho.

Člunem to okamžitě smýklo pryč. Tess se soustředila na to, aby Reillymu udržela hlavu nad vodou. Připadalo jí, že nekonečně dlouho spotřebovává veškerou vůli jen na to, aby neomdlela. Bouře ani trochu nepolevovala a Tess bylo jasné, že musí zůstat ve střehu, jenže bojovala předem prohranou bitvu. Síly ji kvapem opouštěly.

A v tu chvíli zahlédla poblíž velkou dřevěnou desku - měla dojem, že je to asi poklop od nějakého průlezu. Plavala k ní, jednou paží k sobě tiskla Reillyho a druhou se natahovala, dokud se jí nepodařilo zachytit provaz, který z desky visel. Z posledních sil se vysoukala nahoru, vytáhla Reillyho za sebou a oba je k poklopu přivázala, jak nejpevněji svedla. Zahákla do sebe jejich záchranné vesty. Ať se stane, co se stane, aspoň zůstanou spolu. Bůhvíproč to v ní probouzelo stín naděje.

Bouře dál předváděla, co umí. Tess zavřela oči a snažila se zmírnit hrůzu tím, že bude co nejvíc zhluboka dýchat. Paniku si nemůže dovolit. Musí se vzpamatovat a posbírat síly - bude je potřebovat, jestli má sebe i Reillyho udržet na tomhle vratkém kusu dřeva. Jinak nemůže dělat nic - jen ležet a nechat živly, ať je nesou, kam chtějí.

Improvizovaný vor se na chvíli zklidnil a Tess otevřela oči; zadoufala, že to věští obrát k lepšímu. Jenže to se pletla.

Nad nimi se sbírala gigantická vlna, proti níž ta, co smetla Savaronu, vypadala jako trpaslík. Zdálo se, že nad nimi nehybně visí, skoro jako by se Tess vysmívala.

Tess zoufale objala Reillyho, zavřela oči a čekala na vražedný útok. A ten také přišel; vlna se na ně zřítíla jako padající útes a ledabyle je spolkla, jako by nebyli nic víc než suchý lístek.

79

TOSKÁNSKO - LEDEN 1293

Skučení severáku se mísilo s řevem vodopádu, který se řítí do stinných hlubin úzké rokle. Martin se krčil u ohně zády k řezavému větru. Vedle něj spal Hugh, zamotaný do potrháných zbytků pláště, který před mnoha měsíci sebral zabitému mamlúkovi u Beer el Sifsaafu, a neklidně sténal ze spaní.

Od chvíle, kdy se potopila loď Falcon Temple a je to vyplavilo na pobřeží, urazili pořádný kus cesty. Martin ke starému námořníkovi hodně přilnul. Kromě Aimarda z Villiersu nikdy nepoznal obětavějšího a vytrvalejšího člověka, nemluvě o vyrovnaném klidu, s jakým Hugh snášel všechny útrapy, kterým čelili. V těch dlouhých, namáhavých dnech jejich putování utrpěl nejedno zranění v boji i při nehodách, a přece šel dál, aniž by si slůvkem postěžoval.

Přinejmenším donedávna tomu tak bylo. Teď je ve svém smrtícím objetí svírala krutá zima; ledový vítr z hor, které je oddělovaly od Francie, si u zesláblého muže začal vybírat svou daň.

Prvních pár týdnů poté, co opustili Beer el Sifsaaf, držel Martin trosečníky pohromadě, protože v dosahu muslimských nepřátel bylo zapotřebí spojit síly. Jakmile opustili mamlúcké území, rozhodl se, že je načas postupovat podle Aimardova plánu a rozdělit se do dvojic.

Ne že by měli vyhráno; na cestě je čekala spousta dalších nebezpečí, hlavně potulné lupičské tlupy na úpatí pohoří Stara Planina, a od území ovládaného Benátčany je stále ještě dělily stovky kilometrů.

Martin nastínil prostý plán: Až se rozdělí do dvojic, budou postupovat předem stanovenou trasou, vzdálení půlden cesty od sebe. Díky tomu ti, kdo vyrazí napřed, budou moci varovat dvojici za sebou před jakýmkoli nebezpečím a ti vzadu jim naopak dorazí na pomoc, kdyby došlo k nějakým potížím. „Ale hlavně musíme ochránit dopisy," přikázal. „I kdyby to mělo znamenat, že někoho z nás budeme muset ponechat osudu."

Nikdo neprotestoval.

Martin však nepočítal s divokostí krajiny. Protloukali se horami a roklemi, prudkými řekami a hustými lesy. Často museli sejít z naplánované trasy a vzít to oklikou. Od chvíle, kdy se rozdělili a on s Hughem vyrazili napřed, zahlédli své druhy jen jedinkrát. Bylo to už před mnoha měsíci.

Během cesty přišli o koně - zvířata buď zahynula, nebo je vyměnili za jídlo -, a tak šli už řadu týdnů pěšky. Za bezesných nocí, kdy Martin nedokázal usnout únavou, často u ohně přemítal, jestli jejich druhové měli víc štěstí a našli snazší a bezpečnější cestu a jestli už třeba nejsou v Paříži.

Na jeho plánech by to stejně nic nezměnilo. Nesmí se vzdát. Musí jít dál.

Při pohledu na spícího Hughu propadal sklíčenosti. Pochyboval, že s ním starý námořník zvládne dojít až do Francie. Bylo čím dál víc zima, i terén byl čím dál namáhavější a drásavý kašel jeho společníka se hodně zhoršil. Toho večera Hugh zachvátila prudká horečka a poprvé vykašlal krev. I když Martina to pomyšlení bolelo, věděl, že se rychle blíží chvíle, kdy ho bude muset opustit a pokračovat v cestě sám. Ale nemůže ho nechat bezmocného na úpatí hor. Hugh by tu jistojistě umrzl. Musí mu najít útočiště, než sám půjde dál.

Den předtím zahlédli na protějším horském hřebenu nějaké městečko. Rozkládalo se poblíž lomu, kolem kterého procházeli - v oblacích prachu lopotily se tam mezi ohromnými hromadami mramorových kvádrů nezřetelné postavy dělníků. Třeba se v městečku najde někdo, kdo se o Hughu postará.

Když se Hugh probral z neklidného spánku, Martin se mu se svým nápadem svěřil. Námořník zuřivě vrtěl hlavou. „Ne," protestoval, „jde se dál do Francie. Dokud se udržím na nohou, půjdu. Cizím se nedá důvěřovat."

Něco na tom bylo. Obyvatelé těchhle končin byli neblaze proslulí široko daleko a tady na severu jejich špatnou pověst ještě zhoršovaly bandy lupičů a obchodníků s otroky.

Přesto Martin na přítelovy protesty nebral ohled a zamířil k vodopádu, aby podél něj sešplhal po skalách dolů. Přes noc trochu nasněžilo a hory se zahalily do přízračné pokrývky. Pustil se dolů úzkou průrvou, a když se zastavil, aby si odpočinul, všiml si na skalní stěně puklin nápadně připomínajících osmihrotý kříž, symbol templářského řádu. Zadumal se nad tou zvláštní náhodou a usoudil, že je to dobré znamení. Třeba se Hugh v tomhle tichém, opuštěném údolí dočká pokojného konce svých dnů.

Jakmile dorazil do městečka, rychle vyhledal místního ranhojiče, podsaditého muže s očima uslzenými od zimy.

Převyprávěl mu historku, kterou si cestou z hor dolů přichystal - že se svým společníkem putují do Svaté země.

„Kamarád onemocněl a potřebuje pomoc," doprošoval se.

Postarší muž si ho podezíravě měřil; Martinovi bylo jasné, že ho pokládá za nuzáka. „Máš čím zaplatit?" zavrčel.

Martin přikývl. „Nemáme sice moc peněz, ale na jídlo a nocleh na pár dní by to mělo stačit."

„Tak dobře," nechal se obměkčit muž. „I na tobě je vidět, že už toho máš plné zuby. Pojď dál, trochu se najež a řekni mi, kde jsi kamaráda nechal. Seženu pár lidí a dojdeme pro něj."

Martin na pozvání rád přistoupil. Vešel do nízké místnosti a s povděkem přijal kus chleba a sýra. Skutečně sotva stál na nohou a trocha jídla jeho zbědovanému tělu poslouží jako vítaná vzpruha. Hladově se pustil do chleba a mezi jednotlivými sousty ranhojičovi vysvětloval, kde v horách najde Hughu. Rozložitý muž odešel.

Martin dočista vymetl talíř a zničenoníc se ho zmocnil neklid. Celý nesvůj došel k oknu a opatrně vyhlédl ven do blátivé uličky. O kus dál se ranhojič bavil s nějakými dvěma muži a mával rukama směrem k domu. Martin ucouvl od okna. Když vykoukl znova, ranhojič už byl pryč, ale ti dva mířili jeho směrem.

Cítil, jak se v něm všechno napjalo. Mohli mít tisíc neškodných důvodů, ale bál se nejhoršího. Znovu vykoul ven a uviděl, že jeden vytahuje dlouhou dýku.

Rychle se rozhlížel po domě, jestli nenajde nějakou zbraň, když vtom uslyšel u dveří šepot. Po špičkách se k nim připlížil, přiložil k nim ucho a poslouchal. Vtom se nadzvedla železná zástrčka a dveře se začaly skřípavě otevírat. Přitiskl se ke zdi.

Jakmile první z obou mužů opatrně vkročil dovnitř, Martin ho popadl, vyrazil mu dýku z ruky a tvrdě jím mrštil o kamennou zeď. Kopl do dveří, takže toho druhého udeřily rovnou do obličeje a přirazily ho k zárubni. Pak bleskurychle chňapl dýku, chytil omráčeného muže pod krkem a probodl ho.

Hned zase dýku vytáhl, nechal bezvládné tělo dopadnout na podlahu a vrhl se k tomu prvnímu, který se zrovna sbíral ze země. Jediným skokem byl u něj a srazil ho zpátky, znovu máchl dýkou a vrazil mu ji do zad.

Rychle posbíral všechno jídlo, které našel, a nacpal ho do brašny. Pomyslel si, že tímhle možná Hughovi pomůže ze všeho nejvíc. Vyklouzl zadními dveřmi, opatrně se vykradl z městečka a zamířil stezkou k horám.

Netrvalo dlouho a uslyšel za sebou pronásledovatele. Čtyři, možná pět mužů, soudě podle rozzlobených hlasů, které se rozléhaly ponouřou divočinou.

Ze zataženého nebe se snášely vločky. Martin došel ke skále, kde prve odpočíval. Zavadil pohledem o pukliny s tím nápadným tvarem a zastavil se; na mysli mu vytanul příkaz, který sám udělil kamarádům ve zbrani tenkrát před mnoha měsíci. Aimardův dopis za žádnou cenu nesmí padnout do cizích rukou. Díval se na útvar připomínající osmihrotý kříž a hlavou se mu honily nejrůznější myšlenky.

Věděl, že na tohle místo do smrti nezapomene.

Pomocí dýky odhrabal dole u paty skály hlinu, uvolnil a vytáhl pár kamenů velkých jako pěst a hluboko do díry zastrčil balíček s dopisem; pak zase nacpal kameny zpátky a párkrát do nich kopl, aby je utěsnil. Potom šplhal dál, aniž by se snažil schovávat.

Zanedlouho pokřik pronásledovatelů zanikl v dunivém hřmění vodopádu. Martin dorazil na místo, kde tábořili, ale po Hughovi nebylo ani vidu ani slechu. Ohlédl se a poprvé si pořádně prohlédl svoje pronásledovatele. Bylo jich celkem pět. Na konci bandy se hnál ranhojič, který ho zradil.

Martin sevřel v ruce meč a vrátil se k okraji srázu, ze kterého se řítíl vodopád. Rozhodl se, že tady nahoře se jim postaví.

První, mladší a zdatnější než ostatní, je o kus předběhl a vyřítíl se napřed: V ruce držel vidle s dlouhými hroty. Martin se trochu zaklonil, rozmáchl se mečem a přesekl násadu, jako by to byla tříska na podpal. Mládenec nabral v běhu takovou rychlost, že setrvačností přepadl dopředu. Martin se přihrbil, ramenem ho nabral do prsou, vymrštil ho do vzduchu a útočník pozpátku sletěl do strže pod vodopádem.

Martinovi ještě ani nedozněl v uších jeho jek, a už se na něj vrhli dva další. Byli sice starší, ale zato opatrnější a mnohem líp vyzbrojení. První si přinesl krátký meč a švihl jím po Martinovi. Tomu to při jeho rytířských zkušenostech připadalo, jako by šermoval s dítětem. Stačilo ránu jednoduše odrazit, provést rychlý výpad směrem nahoru a meč muži vyletěl z ruky a zmizel pod vodopádem. Zpětným švihem mu Martin rozsekl rameno, až mu skoro odťal paži. Hbitě uskočil stranou, aby se vyhnul přibíhajícímu třetímu muži, a nastavil mu nohu. Útočník padl na kolena a Martin ho praštil jílcem meče přes hlavu, až mu ji přirazil k zemi. Vzápětí mu katovským švihem přesekl krční páteř.

Podíval se dolů a uviděl, že ranhojič klopýtá zpátky, odkud přišel. Vtom mu zády projela nesnesitelná bolest. Otočil se a spatřil, že muž, kterého předtím odbrojil, se vydrápal na nohy a drží v ruce vidle toho mládence. Z hrotů stékala krev. Martin se k němu dopotácel; záda ho páčila tak, že bezděčně zasténal. Z posledních sil se ohnal mečem a rozsekl muži krk.

Na okamžik zůstal nehybně stát a vzdoroval ochromujícímu přívalu slabosti. Pak zaslechl přes hukot vody nějaký zvuk a prudce se obrátil, až přitom sykl bolestí. Hnal se k němu poslední pronásledovatel, v ruce starý rezivý meč. Martin nebyl schopen reagovat dost rychle, ale než k němu muž stačil doběhnout, vyklopýtal z podrostu Hugh. Muž ho zahlédl, změnil směr, popadl meč do obou rukou a vrazil ho námočníkovi do břicha.

Hughovi se vyřinula z úst krev, ale nějak se mu podařilo udržet se na nohou. Udělal pár vrávoravých kroků a oběma rukama k sobě překvapeného útočníka přitiskl, i když si tím zarazil meč ještě hlouběji. V mučivých bolestech pomalu tlačil muže před sebou, krok za krokem, aniž by uvolnil železné sevření a dovolil mu, aby se vyprostil, až se oba dostali k okraji rokle nad vodopádem. Muž postřehl, k čemu se schyluje, zaječel a zoufale se zasmíral.

Martin zapomněl sám na sebe a zíral k místu, kde Hugh balancoval na okraji vodopádu s bezmocným mužem uvízlým v tom děsivém objetí. Jejich oči se setkaly. Starému námočníkovi přelétlo přes rty cosi jako náznak úsměvu, naposled na Martina přátelsky kývl a pak překročil kraj skály a strhl vzpírajícího se útočníka s sebou na věčnost.

Vtom Martina cosi udeřilo do temene tak prudce, až se mu obrátil žaludek. Napůl omráčen bolestí se zhroutil na zem a nad sebou rozmazaně uviděl postavu ranhojiče s kamenem v ruce.

„Za tak silného chlapa mi v lomu zaplatí balík. A díky tobě se ani nebudu muset dělit s ostatními," zašklebil se. „Ale možná by tě zajímalo, že ti, cos je právě zabil, měli mezi dozorci příbuzné.“

Zase zvedl kámen do výšky a Martinovi bylo jasné, že neexistuje nic, co by mohl udělat, aby odvrátil tu ránu, aby se vyhnul zajetí a otroctví, vyzvedl dopis a pokračoval v cestě do Paříže. Ležel v čerstvě napadaném sněhu a na mysli mu vytanuly obrázky Aimarda z Villiersu a Williama z Beaujeu. Pak kámen dopadl a jejich tváře zčernaly.

Ležela na břiše a hustě na ni přšelo. Bolelo ji celé tělo a připadala si, jako by ji podupal slon. Pomalu se probírala. Uvědomila si, že kolem ní kvílí vítr a tříští se vlny, a vyděsila se. Poslední, na co se pamatovala, byla vodní stěna, která se ji chystala pohřbít. Popadla ji hrůza, že je pořád ještě na moři, ztracená v bouři, zmítaná vlnami..., i když něco bylo jinak, měla pocit, že se něco podstatně změnilo. A pak jí došlo, čím to je.

Svět se s ní nehýbá. Je na pevnině.

Strach ustoupil úlevě. Tess zkusila otevřít oči, ale strašně ji pálily, musela je otvírat pomaloučku. Viděla nejasně a rozmazaně. Nejdřív zpanikařila, ale pak jí došlo, že za to může nějaká překážka. Roztřesenými prsty si odhrábla z obličejě mokré vlasy a opatrně si ohmatávala víčka. Měla je opuchlá, stejně jako rty. Pokusila se polknout, jenže se jí to nedařilo. Připadalo jí, že má v krku chumáč trní. Potřebovala se napít - čehokoli, jen ne slané vody.

Rozplízlé vjemy se pomalu začínaly zaostřovat. Obloha byla pořád ještě kalná a šedá, ale někde za sebou cítila vycházet slunce a soudě podle mohutného dunění příboje bylo tím směrem i moře. Chtěla si sednout, ale jednu ruku jí něco přišpendlilo k zemi a nedokázala ji vyprostit. Jakmile se o to pokusila, projela jí celým tělem palčivá bolest. Ohmatala volnou rukou, co ji to drží, a zjistila, že je to provaz, který se jí zařizl do masa. Převrátila se naznak a rozpomněla se, že sebe i Reillyho přivázala k dřevěnému poklopu.

Reilly. Kde je?

Uvědomila si, že vedle ní neleží, a strach se rázem vrátil. Nadzvedla se zápolila s provazem, až se jí ho konečně podařilo stáhnout ze zápěstí a uvolnit si ruku. Vyškrábala se na kolena, pomalu vstala a rozhlédla se kolem. Oběma směry se táhlo písčité pobřeží a končilo vzdálenými skalnatými ostrohy. Udělala pár vrávoravých kroků a napůl zalepenýma očima propátrávala pustou, liduprázdnou pláž, ale Reillyho nikde neviděla. Ráda by ho zavolala jménem, jenže krk jí pářil tak, že ze sebe nevypravila ani slovo. Znova ji přepadla nevolnost a závrať. Zapotácela se, upadla na kolena a cítila, jak ji opouštějí poslední zbytečky energie. Chtělo se jí brečet, ale slzy nepřicházely.

Už v sobě nedokázala najít žádnou sílu; v bezvědomí se zhroutila čelem do písku.

Když se znova probírala, všechno bylo jinak. Především bylo ticho. Žádné skučení větru. Žádný rachot příboje. Třebaže zpovzdáli k ní doléhal šum deště, kolem vládl božský klid. A pak ta postel. Žádná dřevěná pryčna ani závěj písku. Tohle byla opravdovská, poctivá postel.

Polkla a okamžitě zaznamenala, že i její krk je na tom líp; když se rozhlédla kolem, pochopila proč. Nad hlavou jí z chromového stojanu visel plastický vak s infuzí a od něj vedla k její paži hadička. Tess se rozhlédla. Byla v malé, prostě zařízené místnosti. U postele stála obyčejná židle z ohýbaného dřeva a noční stolek. Na něm, na bílé krajkové dečce s poněkud vytrpeným okrajem, stála karafa s vodou a sklenička. Holé bílé stěny nezdobilo nic než malý dřevěný kříž pověšený vedle postele.

Zkusila si sednout, ale točila se jí hlava. Při tom pohybu pod ní zavržala postel. Vzápětí zaslechla kroky a pár nezřetelných slov - naléhavý ženský hlas - a pak se ta žena objevila, usmívala se na ni a starostlivě si ji prohlížela. Byla to rozložitá čtyřicátnice s olivovou pletí a kudrnatými hnědými vlasy, které si stáhla šátkem uvázaným na zátylku.

„Doxa to Theo. Pos esthaneste?”

Než Tess stačila odpovědět, přispěchal nějaký muž. Vypadal, že má radost, že ji vidí. Měl brýle s kovovými obroučkami, byl do bronzova opálený a černé, nemoderně ostříhané vlasy měl natřené brilantinou, takže se leskly jako email. Něco ze sebe vyvrhl. Mluvil stejnou cizí řečí jako ta usměvavá žena předtím.

„Je mi líto,” zamumlala Tess. Hlas jí přeskakoval, a tak si odkašlala. „Nerozumím vám.”

Muž si vyměnil se svou společnicí udivený pohled. „Promiňte, já myslel... Vy jste Američanka?” zeptal se anglicky se silným přízvukem a podal jí sklenici vody.

Tess se trochu napila a přikývla. „Ano.”

„Co se vám stalo?”

Hledala správná slova. „Byla jsem na lodi, přišla bouřka a...” Hlas se jí zlomil. Mlhou, která se jí rozestírala v hlavě, začalo prorážet jasné vědomí a přinášelo s sebou otázky. „Kde to jsem? Jak jsem se sem dostala?”

Muž se k ní sklonil a sáhl jí na čelo, jestli nemá teplotu. „Jmenuji se Costa Mavromaras. Jsem zdejší doktor a tohle je moje žena Eleni. Rybáři vás našli na pláži u Marathoundy a přinesli vás sem k nám.”

Ta jména a přízvuk Tess zaskočila. „Kde tedy jsem?”

Mavromaras se usmál. „V našem domě. V Gialu.”

Asi se zatvářila užasle - a její údiv jako by se vzápětí odrazil i na doktorově tváři. Povytláhl obočí: „Gialos, na ostrově Symi,” vysvětlil a upřel na ni tázavý pohled. „Kde jste si myslela, že jste?”

Tess měla v hlavě zmatek.

Symi?

Co dělá na řeckém ostrově? V hlavě jí vyvstala spousta otázek. Matně tušila, že Symi se nachází v souostroví Dodekanessos někde poblíž tureckého pobřeží, ale ráda by věděla, jak se sem dostala. Taky by ráda věděla, který je den, kolik času uplynulo od chvíle, kdy Savaronu zasáhla bouře, a jak dlouho ji unášelo moře - ale to všechno může počkat. Ze všeho nejvíc se chtěla dozvědět něco jiného.

„Byl se mnou ještě jeden muž,” řekla a hlas se jí samou nedočkavostí zachvěl. „Našli rybáři ještě někoho?” Zarazila se, když viděla, že doktor zobražitel a ustaraně se podíval po své ženě. Pak se obrátil zpátky k ní a přikývl. Nedalo se přehlédnout, že zesmutněl, a Tess se sevřelo srdce.

„Ano, našli ho na stejné pláži jako vás, ale bojím se, že je na tom o něco hůř.”

Tess rázem shodila nohy z postele.

„Musím za ním,” naléhala. „Prosím vás!”

Zesláblé nohy se jí podlamovaly, takže se stěží dopotácěla přes chodbu do sousedního pokoje, a když Reillyho uviděla, podklesly jí úplně. Hlavu měl ovázanou velikým úhledným obvazem, nikde neprosakovala žádná krev. Kolem levého oka měl tmavožlutou modřinu, víčka oteklá, rty rozbité a popraskané. I jemu zavedli do žíly kapačku a navíc měl na obličej kyslíkovou masku a vedle hučel přístroj, který do ní vhněl vzduch. Nejvíc ze všeho ale Tess vyděsila barva jeho pleti - ten hrůzostrašně promodralý nádech.

Mavromaras jí pomohl k židli u Reillyho postele a Tess cítila, jak jí do očí stoupají slzy. Venku dál pršelo. Doktor jí vysvětloval, že je oba našli rybáři, když na pláži na východním pobřeží ostrova kontrolovali čluny. Přivezli je i v tom příšerném počasí; riskovali jízdu po zrádných, deštěm podmáčených silnicích, jen aby je co nejrychleji dopravili do města.

To se odehrálo přede dvěma dny.

O Tess se doktor nebál - její stav se po infuzi rychle zlepšil, a ačkoli si to nepamatovala, každou chvíli se probírala z bezvědomí. Reilly na tom byl hůř. Ztratil spoustu krve a má zesláblé plíce, ale to se prý dá zvládnout. Mavromarasovi dělal největší starost ten úder do hlavy, který Reilly utřil. Sice si prý nemyslí, že by mu prorazil lebku, ale jistě to neví, protože na ostrově není rentgen. Každopádně Reilly utrpěl vážné mozkové trauma a od chvíle, kdy ho poloutopeného našli na pláži, nenabyl vědomí.

Tess zbledla. „Cože?“

„Jeho životní funkce jsou v pořádku, krevní tlak se zlepšil, dýchá sice slabě, ale sám - respirátor má jen proto, že ho udržujeme pod hyperventilací, abychom měli jistotu, že i v bezvědomí je mozek dostatečně zásobován krví. Jenže...“

Tess přepadla děsivá myšlenka. „Chcete říct, že je v komatu?“

Mavromaras se na ni smutně podíval. „Ano.“

„Máte tady všechno, co je k jeho léčení potřeba? Neměli bychom ho radši převézt do nemocnice?“

„Tohle je malý ostrov - žádnou tu nemáme. Nejbližší je na Rhodu. Volal jsem tam, ale bohužel se jim porouchala helikoptéra, když s ní přistávali v bouři, a musejí počkat, až jim z Atén dovezou náhradní díly. Stejně by se sem v tomhle počasí nedostali. Doufají, že se do zítřka vyčesí, ale budu k vám upřímný - hýbat s ním není podle mého názoru nejlepší nápad. Ostatně v nemocnici pro něj nemohou udělat nic víc, nanejvýš ho připojí na trochu kvalitnější monitory, než máme tady.“

Tess měla pocit, že kolem ní houstne mlha. „Přece musí existovat nějaká pomoc,“ vymáčkla ze sebe.

„U komatu bohužel ne. Mohu ohlídat, aby měl v pořádku krevní tlak a dost okysličenou krev, ale...“ odmlčel se a přemýšlel, jak jí to podat, „...ale probudit ho nemůžu, to se prostě nedá. Nezbyvá nám než čekat.“

„Jak..., jak dlouho?“ vykoktala. Málem ze sebe tu otázku nedokázala vypravit.

Doktor neurčitě rozhodl rukama. „Mohou to být hodiny, dny, týdny... Těžko říct...“ Hlas se mu vytratil a zbytek dopověděly oči. Bylo jasné, že „kdy?“ není jediná otázka.

Tess pokývala hlavou; byla mu vděčná, že výslovně nezmínil tu strašlivou možnost, která jí vytanula na mysli hned ve chvíli, kdy překročila práh.

81

Tess strávila zbytek dne přebíháním ze svého pokoje k Reillymu a zase zpátky. Úzkostlivě ho kontrolovala. Pokaždé u něj zastihla Eleni a ta ji pokaždé vlídně poslala zpátky do postele a lámanou angličtinou ji ujišťovala, že se Reilly uzdraví.

Tess vyličila doktorovi a jeho ženě události, které je přivedly na ostrov, ale v poněkud upravené podobě: Zamřela, kvůli čemu se vypravili na moře a že po nich střelil turecký hlídkový člun. Upozornila je, že na potápěčské lodi byli i další lidé, kdyby náhodou ještě někoho, ať živého či mrtvého, našli; Mavromaras jí ale s politováním sdělil, že moře sice vyplavilo na ostrov nějaké trosky, nejspíš z jejich lodi, ale žádného trosečníka ani žádná těla.

Zavolala si od nich k tetě do Arizony a promluvila si s Kim a Eileen, které už byly strachy bez sebe, že se jim několik dní neozvala. Ve sluchátku praskalo a každé slovo se vracelo ozvěnou, ale i tak bylo na lince přímo hmatatelně poznat, jak je Tess ohromila, když jim oznámila, že je na malém řeckém ostrůvku. Dávala si pozor, aby nezmínila jeho jméno; sama nechápala, proč se chová tak tajnůstkářsky, ale pak si uvědomila, že se ještě necítí na to, aby čelila vnějšímu světu a jeho otázkám. Když zavěsila, měla dojem, že se jí povedlo celkem úspěšně rozehnat jejich obavy; namluvila jim, že se jí v Řecku nečekaně naskytla pracovní příležitost, kterou si chce oťukat, a brzy se jim zase ozve.

Na sklonku dne přišly za Tess do doktorova domu dvě místní ženy. Anglicky moc neuměly, ale nakonec pochopila, že jsou to manželky rybářů, kteří je s Reillym našli na pláži. Donesly jí nějaké oblečení: plátěné kalhoty, noční košili, pár bílých blůz a silný pletený svetr, do kterého se hned spokojeně navlékla. Přinesly s sebou i velký kameninový hrnec, ze kterého se kouřilo; Eleni jí objasnila, že je to giouvetsi - jehněčí s těstovinami. Tess se do něj nadšeně pustila a zhltila celý talíř; nestačila se divit, jak rychle se jí vrátila chuť k jídlu.

Pak si dala horkou koupel, která jí báječně uvolnila ztuhlé svalstvo, a Mavromaras jí převázal ruku; při pohledu na rudofialovou modřinu od provazu se neubránila obavám, jestli se jí tahle příšernost vůbec někdy zahojí. Navzdory mírným námitkám svých hostitelů strávila zbytek večera u Reillyho lůžka, ale mluvit s ním, jak se obvykle mluvívá s milovanými lidmi v komatu, prostě nedokázala. Pochovovala, že by mu tím nějak pomohla, a navíc tonula v nejistotě, jestli by si po tom všem, co se semlelo, přál slyšet zrovna její hlas. Vyčítala si, co všechno kvůli ní musel podstoupit, ale i když toho měla na srdci spoustu, chtěla se mu svěřovat až ve chvíli, kdy na její slova bude moci reagovat - ať už s pochopením, nebo naopak. Vadilo jí, že by se mu měla vnucovat, když je přinejlepším nedobrovolným posluchačem a přinejhorším ji vůbec neslyší.

Už byla skoro půlnoc, když konečně podlehla fyzickému i citovému vyčerpání a vrátila se do svého pokoje. Okamžitě upadla do spánku s hlavou zabořenou do péřových polštářů.

Další ráno už se Tess cítila natolik při síle, aby se odvážila ven z domu a trochu rozhýbala svaly. Ještě pořád foukal vítr, ale déšť už se přehnal a Tess připadalo, že jí krátká procházka jen prospěje.

Oblékla se a zašla se podívat na Reillyho. Jako obvykle u něj byla Eleni a jemně mu masírovala nohy. Brzy se objevil i Mavromaras a prohlédl ho. Řekl, že jeho stav se už stabilizoval, ale nijak výrazně se nezlepšil. Vysvětloval, že v těchto situacích nedochází ke zlepšení postupně. Nastává víceméně náraz. Jednu chvíli může být Reilly v bezvědomí, a vzápětí se bez jakýchkoli předchozích signálů probere.

Pak Mavromaras prohlásil, že musí zajít na kontrolu k jinému pacientovi a vrátí se za pár hodin; Tess se nabídla, že ho doprovodí k autu.

„Dneska ráno mi volali z letecké záchranné služby na Rhodu," řekl jí, když vycházeli z domu. „Snad prý dorazí během zítřka."

Třebaže si Tess zpočátku hrozně přála dostat Reillyho do pořádné nemocnice, teď už si zdaleka nebyla jistá, že je to nejlepší nápad. „Přemýšlela jsem o tom, co jste povídal. Opravdu myslíte, že ho tam máme převézt?"

Doktor se shovívavě usmál. „Upřímně řečeno, je to na vás. Mají velmi dobrou nemocnici a znám tamější doktory; ujišťuji vás, že se o něj dobře postarají." Musel z jejího výrazu vyčíst nerozhodnost, protože dodal: „Nemusíme se rozhodovat hned teď. Počkáme na ráno a uvidíme."

Vyhnuli se velkým loužím a došli k mírně zrezivělému obstarožnímu peugeotu u protějšího chodníku. Mavromaras otevřel dvířka a Tess si všimla, že auto nebylo zamčené.

Rozhlédla se ulicí na obě strany. I v nevlídném počasí bylo město úchvatné. Po příkrém svahu se až dolů k malému přístavu kaskádovitě rozbíhaly řady malebných domků v teplých pastelových barvách. Hodně jich mělo trojúhelníkové štíty a červené taškové střechy a Tess se líbilo, že tak trochu vypadají jeden jako druhý. Kanály u obrubníků přetékalý a po příkrých schodech zařezávajících se do svahu kopce se hrnula dolů voda. Zachmuřené nebe hrozilo, že se co chvíli znova protrhne.

„To ale byla příšerná bouřka, vidíte?" prohodila Tess.

Mavromaras vzhledl k nebi a přitakal. „Nikdo zdejší nic takového nepamatuje, ani nejstarší obyvatelé. Zvláště touhle roční dobou je to neobvyklé."

Tess si vzpomněla na bouři, která před staletími zasáhla Falcon Temple, a spíš jen sama pro sebe zamumlala: „Boží zásah."

Doktora ta poznámka překvapila. „Snad. Ale jestli o tom uvažujete z tohoto hlediska, měla byste to považovat spíš za zázrak."

„Zázrak?"

„Samozřejmě. Je zázrak, že vás to s přítelem vyplavilo na pobřeží našeho ostrova. Moře je velké. Kdyby vás zaneslo trochu dál na sever, dostali byste se na turecké pobřeží, které je v těchto končinách skalnaté a úplně opuštěné."

Všechna města jsou na opačné straně poloostrova. A trochu dál na jih byste náš ostrov minuli; odneslo by vás to do Egejského moře a..." Pokýval hlavou a nechal ji, ať si konec domyslí sama. Pak pokrčil rameny a hodil lékařskou brašnu na sedadlo spolujezdce. „Musím jet. Vráťím se odpoledne."

Tess ho ještě nechtěla nechat odjet. Jeho přítomnost ji uklidňovala. „Nenapadá vás, co bych pro svého přítele mohla udělat?"

„Je v dobrých rukou. Moje žena je skvělá ošetřovatelka, a i když tohle není nemocnice, na jaké jste u vás v Americe zvyklí, věřte mi, že máme spoustu zkušeností se zraněními všeho druhu. Dokonce i na malých ostrovech, jako je ten náš, se lidé poraní každou chvíli." Odmlčel se a zamyslel se. Pak se jí zeptal: „Už jste s ním zkoušela mluvit?"

Tess tím zaskočil. „Měla bych?"

„Ano. Mluvte na něj. Povzbuzujte ho, dodávejte mu sílu." Pronesl to skoro otcovsky a pak s úsměvem potřásl hlavou.

„Možná si říkáte, že jste padli do rukou nějakého maloměstského šarlatána. Ujišťuji vás, že to tak není. Tuhle metodu potvrzují studie nej přednějších odborníků. To, že je v kómatu, ještě neznamená, že neslyší. Znamená to jen, že nemůže reagovat - prozatím." V očích mu probleskla naděje a soucit. „Mluvte na něj... a modlete se."

Tess se hoře zasmála a uhnula pohledem. „V tom zrovna nevynikám."

Nezdálo se, že by jí Mavromaras věřil. „Vždyť se modlíte pořád - i když si to ani neuvědomujete. Modlíte se za něj tím, že si přejete, aby se uzdravil. A nejste sama." Ukázal přes ulici k malé kapli. Tess zahlédla u dveří skupinku lidí, kteří se navzájem zdravili; někteří přicházeli, jiní byli na odchodu. „Hodně zdejších mužů si vydělává na živobytí na moři. Ten den, kdy udeřila bouřka, byly venku čtyři rybářské čluny. Jejich rodiny se modlily k Bohu a archandělu Michaelovi, patronovi námořníků, za jejich bezpečný návrat a nebe je vyslyšelo. Všichni se ve zdraví vrátili domů. Teď se lidé modlí, aby Bohu poděkovali. A taky za uzdravení vašeho přítele."

„Oni se za něj modlí?"

Doktor přikývl. „Všichni se za něj modlíme."

„Ale vždyť ho ani neznáte."

„Na tom nezáleží. Moře ho k nám přineslo a je naše povinnost opatrovat ho, dokud se neuzdraví." Nastoupil do auta. „Nezlobte se, ale už opravdu musím jet." Zamával jí na rozloučenou, vyjel na blátivou ulici plnou louží a zmizel kdesi pod kopcem.

Tess se za ním dívala, jak odjíždí. Namířila si to zpátky k domu, ale pak zaváhala. Ani se nepamatovala, kdy byla naposled v nějaké kapli, kostele nebo svatostánku - snad leda při práci a pak samozřejmě během té příhody v troskách vyhořelého kostela na Manhattanu. Přešla přes rozbahněnou ulici na vydlážděný dvorek, otevřela dveře a vstoupila

dovnitř.

Malá kaple byla zpoloviny plná; lidé v lavicích odřených mnohaletým používáním byli hluboce zabraní do modliteb. Tess zůstala stát vzadu a rozhlížela se. Kaple byla prostá, na bílých stěnách měla fresky z osmnáctého století a osvětlovala ji spousta svíček. Tess vykročila kupředu a všimla si přístěnku, kde visely stříbrné ikony svatého Gabriela a svatého Michaela, ozdobené drahým kamením. Uprostřed mihotavého světla svíci a polohlasných modliteb ji najednou přepadl neobvyklý pocit - ráda by se také pomodlila. Zneklidnilo ji to a rychle to podivné nutkání setřásla; připadala by si jako pokrytec.

Už se obracela k odchodu, když zahlédla ty dvě ženy, které ji předchozího večera přinesly jídlo a oblečení. Doprovázeli je dva muži. Ženy ji zpozorovaly a pospíchaly k ní s nelíčeným nadšením, že už je jí lépe. Pořád dokolečka opakovaly: „Doxa to Theo," a ačkoli jim nerozuměla, jejich upřímná starostlivost ji dojala. Pochopila, že ti dva muži jsou jejich manželé, rybáři, kteří také unikli rozrušeným živlům. I oni se s ní srdečně zdravili. Jedna z žen ukázala na houf svíček ve výklenku u zadní stěny kaple a prohodila něco, čemu Tess nejdřív nerozuměla, ale pak jí svitlo - ta žena jí říkala, že tam za Reillyho zapálili svíčky.

Tess jim poděkovala a přešla pohledem hlavní loď s hloučky místních lidí, kteří se ve světle svíček společně modlili. Chvilku tam jen mlčky stála, pak se obrátila a zamířila zpátky k doktorovu domu.

Zbytek dopoledne strávila u Reillyho postele a po rozpačitém začátku se celkem snadno rozpovídala. Důsledně se vyhýbala zmíncek o nedávných událostech, a protože o jeho životě věděla jen málo, držela se toho svého - vyprávěla mu o své práci na vykopávkách, o radostech a zklamáních, historky o Kim, prostě všechno, co jí slina na jazyk přinesla.

Kolem poledne za ní přišla Eleni a pozvala ji dolů na oběd. Nemohla dorazit ve vhodnější chvíli, protože Tess už pomalu docházela témata k hovoru a čím dál nebezpečněji ji to svádělo, aby se pustila do rozebírání společných zážitků. Jenže se jí ještě pořád přičilo, že by tak osídlné záležitosti měla s Reillym probírat, dokud se neprobere z bezvědomí. Mavromaras se vrátil z návštěvy u pacienta a Tess se mu svěřila, že přemýšlela o nápadu přepravit Reillyho na Rhodos, ale pokud to jemu ani jeho ženě nevádí, by byla raději, kdyby zůstal tady. Zdálo se, že doktora svým rozhodnutím potěšila. A jí na oplátku udělalo radost, když jí oba s manželkou naprosto upřímně nabídli, ať u nich s Reillym zůstane, dokud nebude potřeba učinit ohledně jeho stavu nějaké zásadní rozhodnutí.

Večer i následující ráno Tess proseděla u Reillyho, ale po obědě už cítila, že potřebuje na chvíli ven na vzduch. Počasí se jakžtakž umoudřilo, a tak se rozhodla, že se vypraví někam dál.

Vichr se zmínil, už foukal vlastně jen trochu silnější vítr a konečně přestalo pršet. Nad ostrovem sice dál visely bachraté černé mraky, ale Tess se tu stejně líbilo. Město nehyzdila žádná moderní výstavba, takže si uchovalo neporušené kouzlo minulosti. Připadalo jí, že z uzounkých uliček a malebných domků dýchá klid; úsměvy kolemjdoucích ji hrály u srdce. Mavromaras jí vyprávěl, že za druhé světové války a po ní zakoušelo Symi zlé časy - ostrov bombardovali jak Spojenci, tak hitlerovská koalice a obě válčící strany se na něm střídaly v roli okupantů, takže většina obyvatel to vzdala a odstěhovala se. V poslední době naštěstí ostrov zažívá výrazný obrát k lepšímu. Zase vzkvétá, protože jeho kouzlu podlehl i Aténané i cizinci, skupují staré domy a láskyplně jim vrací dřívější půvab. Tess vyšplhala po kamenných schůdkách na Kali Strata a došla kolem starého muzea k rozvalinám hradu, který na troskách mnohem starší pevnosti postavili začátkem patnáctého století johanité; za války si v něm nacisté uskladnili munici a během ústupu ho vyhodili do povětří. Tess se potulovala tím starobylým místem a zastavila se u plakety připomínající francouzského velmistra Filiberta de Niallac. Zase řádoví rytíři, i v tomhle zapadlém koutě světa, pomyslela si. V myšlenkách se zatoulala zpátky k templářům. Pozorovala nádhernou vyhlídku na přístav a bílé čepičky vln v dálce, ptáky poletující ve stromoví u starých větrných mlýnů a osamělou loď, rybářský kutr, vyplouvající z ospalého přístavu. Nekonečná modrá pláň kolem ostrova v ní vyvolávala neklid. Zároveň v ní probouzela nutkání zajít se podívat na pláž, kam je s Reillym moře vyplavilo.

Seběhla na hlavní náměstí a sehnala řidiče, který měl namířeno ke klášteru Panormitis, kousek od Marathoundy. Chvilí kodrcali po hrbolaté silnici a pak ji vysadil na kraji osady. Když procházela shlukem domků, narazila na ty dva rybáře, co ji a Reillyho našli. Jakmile ji spatřili, celí se rozzářili a trvali na tom, že si s nimi musí zajít na kávu do místní taverny, a Tess pozvání ochotně přijala.

Ačkoli si kvůli jazykové bariéře moc nerozuměli, Tess pochopila, že objevili další trosky z jejich potopené lodi. Zavedli ji na malou skládku hned za tavernou a ukázali jí kusy dřeva a sklolaminátu, které posbírali na pláži po obou stranách zátoky. Tess se rázem vrátila vzpomínky na bouři a přepadl ji smutek při pomýšlení na muže, kteří při ztroskotání Savarony přišli o život a jejichž těla už nikdy nikdo nenajde.

Poděkovala rybářům a chvilku nato už se procházela opuštěnou, větrem bičovanou pláží. Vítr s sebou přinášel čerstvou vůni neklidného moře a Tess se ulevilo, když uviděla skrz mraky prokukovat slunce - konečně si jimi po své dlouhé nepřítomnosti začínalo prorážet cestu. Pomalu šla dál podél čáry přílivu, nohy se jí bořily do písku a hlavu měla plnou mlhavých vzpomínek na ten osudný den.

Na vzdáleném konci pláže, daleko z dohledu osady, narazila na černé skalisko. Vyšplhala na něj, našla si rovné místo a posadila se, objala si rukama kolena a zadívala se na moře. V dálce vyčníval z vody velký útes, vlny se o něj třísťly a rozstříkávaly chomáčky pěny. Vypadal výhrůžně - další nebezpečí, kterému s Reillym jen o vlasek unikli. Zaslechla křik racků a uviděla, jak se dva střemhlav snesli dolů a přetahují se o mrtvou rybu.

Najednou si uvědomila, že jí po tvářích stékají slzy. Nepopotahovala ani neplakala, prostě jí jen tekly slzy, proudy slz. A stejně náhle, jako se objevily, zase vyschly a Tess si uvědomila, že se třese, ale ne zimou. Bylo to cosi pudovějšího, cosi, co vyvěralo z hloubi jejího nitra. Chtěla se toho pocitu zbavit, a tak vstala a šla dál, přešplhala vrchol útesu a

našla úzkou stezku, která se vinula podél pobřeží.

Přelezla ještě tři skalnaté ostrohy, až došla k další, ještě odlehlejší zátocce na jižním cípu ostrova. Zdálo se, že sem nevede žádná silnice. Před Tess se klenul pŕlměsíc neporušeného písku až k příštímú výběžku pevniny, který končil vysokým rozeklaným převisem.

V klamavém podvečerním světle se podívala před sebe na pláž a její pozornost upoutal podivný tvar. Na opačném konci zátoky, těsně u skal, cosi leželo. Tess přimhouřila oči a snažila se zaostřit zrak; cítila, jak se jí zrychluje dech a v ústech měla najednou sucho. Srdce se jí rozbuřilo.

To nemůže být pravda, pomyslela si. To není možné.

Ale to už běžela pískem, sotva lapala po dechu, až doběhla na pár kroků od té věci a tam zastavila; nechtěla věřit vlastním očím.

Byla to přídová figurína sokola, stále ještě zamotaná do postroje, který jí na moři nadnášel, do změti napŕl splasklých oranžových plováků.

Zdála se neporušená.

82

Tess vztáhla ruku a rozechvěle se figuríny dotkla. S doširoka otevřenýma očima po ní přejížděla prsty a nechávala se unášet představivostí; v duchu se vrátila do minulosti, k templářským rytířům, k Aimardovi a jeho mužům a jejich poslední, osudné plavbě na Falcon Temple.

V hlavě se jí střídá jeden výjev za druhým. Pokusila se vybavit si Aimardova slova. Jak to přesně říkal? Truhličku vložili do dutiny v hlavě sokola. Zalili prostor pryskyřicí, otvor zakryli dřevěným víkem odpovídajícího tvaru a to upevnili pomocí klínů. A celé je znova zalili smolou.

Pozorně si prohlížela temeno sokolí hlavy. Rozeznala stopy pryskyřice a zkušenými prsty opatrně nahmatala okraje víka i klíny, které ho přidržovaly na místě. Všechno vypadalo neporušeně a nezdálo se, že by do dutiny pronikla voda. Na první pohled se dalo usuzovat, že ať už je v truhličce uschováno cokoli, je to stále ještě v bezpečí a nedotčené.

Tess se rozhlédla po okolí, sebrala dva kusy kamene, které se hodily jako kladivo a dláto, a pokusila se dostat dovnitř do dutiny. Prvních pár vrstev dřeva se odštiplo snadno, ale zbytek paličatě vzdoroval. Znovu prohledala pláž, až objevila kousek zrezavělé železné trubky, jejímž ulomeným ostrým koncem se dala odrýpávat pryskyřice. Horečně se pustila do práce a dočista zapoměla, že jako archeoložka by ještě před pár týdny trvala na tom, že se figuríně musí dostat nejlepší odborné péče. Konečně se jí podařilo vydolounout víko. Zahlédla vršek truhličky, malé a zdobené.

Setřela si z čela pot a znova se pustila do díla. Když odrýpala kolem truhličky dost smůly, uvolnila ji tyčí, sáhla dovnitř a konečně ji vydolovala.

Znovu ji zasáhl příval vzrušení - pokouřela se ho ovládnout, ale marně. Našla to, drží to v rukou! Truhlička byla bohatě vykládaná stříbrem, ale přitom překvapivě lehká. Tess ji přenesla do zázvěří za skálou, kde si ji mohla pořádně prohlédnout. Uzavírala ji petlice s kovaným očkem. Tess do něj buřila kamenem, dokud ho neurazila, a pak konečně nadzvedla víko.

Opatrně vyndala obsah truhličky ven. Byl to balíček v čemsi, co vypadalo jako naolejovaná kůže hodně podobná té, která chráníla astroláb, a byl převázaný řemínky. Tess balíček pomaloučku rozbalila. Uvnitř ležela kniha, kodex v kožených deskách.

Jakmile ho spatřila, hned věděla, co to je.

Bůhvíproč jí připadal důvěrně známý. Vypadal tak skromně a prostě, že se zdálo k nevíře, jak nesmírně významný obsah skrývá. Chvějícími se prsty pootevřela desky a podívala se na první list pergamentu uvnitř. Písmo bylo vybledlé, ale čitelné; vnitřek kodexu zřejmě nedošel úhony. S naprostou jistotou věděla, že je prvním člověkem, který tenhle bájný templářský poklad spatřil od oné chvíle před sedmi sty lety, kdy ho William z Beaujeu uložil do truhličky a svěřil Aimardovi z Villiersu.

Až na to, že nešlo o žádnou báji.

Ten poklad existuje.

Tess neodolala pokušení prozkoumat kodex důkladněji, třebaže věděla, že něco takového by se mělo dělat v laboratoři anebo aspoň pod stěchou. Rozevřela ho ještě trochu víc a vytáhla ven list pergamentu. Poznala typické hnědavé zabarvení inkoustu vyráběného ze sazí, pryskyřice, vinných usazenin a barviva sépií, který se ve starověku používal. Text byl napsaný dost nečitelně, ale pár slov rozluštila a poznala, že jsou aramejská. S tím jazykem se tu a tam setkávala, takže ho dokázala rozeznat.

Na chvíli znehybněla s rukopisem v rukou.

Aramejšťina.

Jazyk, kterým mluvil Ježíš.

Tlukot srdce slyšela až v uších, zírala na pergamen a tu a tam nacházela další povědomá slova.

Pomalú, téměř neochotně jí začalo naplno docházet, co to drží v rukou. A kdo se těch listů pergamentu dotýkal jako první - čí ruce ta slova napsaly.

Byly to texty Jošuy z Nazaretu.

Texty muže, kterého celý svět zná jako Ježíše Krista.

83

Tess se pomalu vracela pláží a pevně k sobě tiskla balíček s kodexem. Slunce zapadalo, šedou stěnou mraků na horizontu prorážely poslední záblesky světla.

Rozhodla se, že truhličku zpátky neponese, jen ji ukryla za skálou, aby nepřilákala nevídanou pozornost. Vráti se pro ni později. Měla plnou hlavu svého objevu a důsledků, k nimž může vést. Tohle není kus keramiky ani Trója nebo Tutanchamon. Tenhle nález může změnit svět. Musí se s ním zacházet s mimořádnou péčí - ačkoli i to je asi slabé slovo.

Když se přiblížila ke shluku domků v Marathoundě, sundala si svetr a omotala ho kolem balíčku. Oba rybáři už z taverny odešli, ale povedlo se jí přemluvit jiného z mužů, se kterými se odpoledne seznámila, aby ji odvezl zpátky do doktorova domu.

Když vešla dovnitř, Mavromaras ji přivítal širokým úsměvem. „Kde jste se toulala? Hledali jsme vás.“ Než se zmohla na nějakou lež, strkal ji před sebou směrem k ložnicím. „Pojďte honem! Někdo by se s vámi rád viděl.“

Reilly už neměl kyslíkovou masku a seděl napůl zabořený do tří velkých polštářů; jakmile ji uviděl, statečně se rozpukavými rty pokusil o úsměv. Všechno se v ní zatetelilo.

„Ahoj,“ řekl slabě.

„Nazdárek,“ odpověděla s nekonečnou úlevou. Takovou snad ještě nezažila. Obrátila se a nenápadně, aby neupoutala doktorovu nebo Eleninu pozornost, odložila smotaný svetr na skříňku proti posteli. Pak přešla k Reillymu a něžně ho pohladila po čele. Přejela pohledem jeho rozbitý obličej a kousla se do rtu, aby se ubránila slzám.

„Jsem hrozně ráda, že tě mám zase zpátky,“ špitla.

Trochu pokrčil rameny, ale bylo znát, že ho to potěšilo. „Odteď vybírám místo na dovolenou já, platí?“

Přes slzy se na něj usmála. „Platí.“ Pak obrátila zvlhlé oči k doktorovi a jeho ženě. „Děkuju vám,“ vypravila ze sebe. S úsměvem přikývla. „Já... my oba vám vděčíme za život. Jak vám to máme oplatit?“

„Nesmysl,“ ujistil ji Mavromaras. „My Řekové říkáme: Den hriazete euharisto, kathikon mou. Znamená to, že za povinnost se neděkuje.“ Pohledem se dohodl s Eleni a vlídně dodal: „Teď vás tu necháme spolu. Určitě si máte o čem povídat.“

Tess se k němu vrhla, objala ho a políbila na obě tváře. I přes opálení bylo vidět, jak se začervenal; plaše se usmál a oba se ženou vyšli ven a zanechali je o samotě.

Když se Tess obracela zpátky k Reillyho lůžku, zavadila pohledem o schumlaný svetr, který spočíval na skřínce jako odjištěná bomba. Zastyděla se, že podvádí jak ty laskavé lidi, co jim zachránili život, tak Reillyho. Hrozně by mu o tom chtěla říct, ale věděla, že teď není vhodná chvíle.

Však ona přijde. Už brzy.

S těžkým srdcem se znovu přiměla k úsměvu a sedla si k němu.

Reillymu připadalo, jako by byl mimo celé týdny. Tělo měl podivně otupělé, pichlavě ho brnělo a ještě pořád byl napůl v mrákotách. Jedno oko nemohl pořádně otevřít, takže viděl zkraslené a to mu taky dvakrát nepřidávalo.

Vybavoval si všehovšudy jen to, že zastřelil De Angelise a vyrazil na moře. Vypτάval se Mavromarase, jak se sem dostal, ale doktor mu nebyl s to poskytnout víc než pár útržkovitých informací, které získal od Tess. Ale i tak - probrat se a zjistit, že Tess je u něj, živá a zdravá, byla obrovská úleva.

Opatrně se pokusil zvednout do sedu, ale v obličejí mu zaškubalo bolestí a zase sklesl do polštářů.

„Jak jsme se tu ocitli?“ chtěl vědět.

Tess mu vyličila, co se odehrálo, přestože i ona sama měla díru v paměti od okamžiku, kdy se na ně řítila ta strašlivá vlna, až do chvíle, kdy se probrala na pláži. Připomněla mu, že utřil ránu do hlavy, a vyprávěla, jak jim sepnula záchranné vesty a jak přišla ta vlna. Zmínila se o víku od lodního poklopu a ukázala mu hluboký šrám na zápěstí. Chtěla po něm, aby jí vysvětlil, proč po nich střílela pobřežní stráž, a tak se Reilly pustil do vyprávění o tom, co ho potkalo od okamžiku, kdy v Turecku vystoupil z helikoptéry De Angelis.

„Mrzí mě to,“ řekla Tess zkroušeně, když zmínil ten ožehavý moment. „Nechápu, co mě to popadlo. Prostě to nechápu - musela jsem se zbláznit, že jsem tě tam tak nechala. A všechno, co se pak seběhlo...“ Nenacházela slova, kterými by popsala, jaké má výčitky svědomí.

„To nic,“ zarazil ji a přes rozpraskané rty mu přelétl úsměv. „Nemá cenu to rozpitvávat. Oba jsme přežili a to je hlavní, ne?“

Vděčně souhlasila a Reilly pokračoval ve vyprávění - vyličil jí, že ty jezdce v New Yorku zabil monsignore a že právě on pátil z děla na palubě Karadenizu. Taký jí vyličil, jak De Angelise zastřelil.

A nakonec jí řekl, co mu prozradil kardinál Brugnone.

Když jí Reilly odvyprávěl, co se dozvěděl ve Vatikánu, Tess se vůči němu začala cítit ještě provinileji než předtím. Překypovala vzrušením, že monumentální pravdu o nálezu z pláže potvrzují i ti, kterým škodí nejvíc, ale navenek nedávala nic najevo. Usilovně předstírala úžas, vypyτάvala se, ale čím dál víc se styděla za svou neupřímnost. Strašně ráda by vytáhla kodex a podělila se o něj s Reillym hned tady a teď, ale nešlo to. Postřehla na něm sklíčenost a chápala, že Brugnonovo odhalení o tom, že samé základy církve spočívají na lži, musí Reillyho nesmírně zraňovat. Nepřipadalo v úvahu, aby mu teď ještě ušetřila konečnou ránu v podobě fyzického důkazu. Dokonce ani nevěděla, jestli se k tomu vůbec někdy odhodlá. Reilly potřebuje čas. A ona sama taky - aby si všechno promyslela.

„Srovnáš se s tím nějak?“ zeptala se nesměle.

Chvilí nepřítomně zíral do prázdna a potom se přimračil; očividně mu dělalo potíže vyjádřit svoje pocity pomocí slov.

„Je to zvláštní, ale všechny ty zážitky - Turecko, Vatikán, ta bouřka - jsou pro mě jenom jako zlý sen. Možná, že je to vlivem všech těch léků... Počítám, že to na mě časem dolehne. Momentálně si připadám utahaný a dočista vysátý a

nemám ponětí, nakolik za to může můj zdravotní stav a do jaké míry je to něčím jiným."

Tess zkoumala jeho vyčerpanou tvář. Ne, teď rozhodně není vhodná chvíle prozrazovat mu, co našla. „Vance a De Angelis dostali, co si zasloužili," řekla místo toho a usmála se. „A ty jsi přežil. To je dobrý důvod uchovat si víru, ne?" „Snad," řekl s nepřesvědčivým, matným úsměvem.

Reilly přejížděl očima Tessinu tvář, a i když už zase napůl usínal, přistihl se, že přemýšlí o budoucnosti. Takovými věcmi se nikdy předtím vážně nezabýval, a tak ho překvapilo, že mu přišly na mysl zrovna teď, kdy leží polomrtvý v cizí, vzdálené zemi.

Napadlo ho, že vlastně ani neví, jestli se mu chce zůstat u FBI. Odjakživa měl svou práci rád, ale tenhle případ t'al do živého. Vůbec poprvé si připadal unavený životem, který si vybral, tím, že se v jednom kuse honí za grázly a babrá se v tom nejhorším, co je na zeměkouli k máni. Blesklo mu hlavou, jestli by mu změna povolání nevrátila chuť do života - a možná dokonce i víru v lidstvo.

Cítil, jak se mu klíží víčka.

„Promiň," vypravil ze sebe, „popovídáme si později, ano?"

Tess pozorovala, jak se Reilly noří do hlubokého spánku, a i na ni dolehlo vyčerpání. Vzpomněla si na ten jeho žertík o dovolené. Bezděčně se usmála a potřásla hlavou. Říkala si, že dovolená je přesně to, co teď potřebuje, a dobře věděla, kde ji stráví. Arizona se jí v tuhle chvíli jevila jako hotový ráj. Usnesla se, že tam pojede rovnou odtud; vůbec si neuměla představit, že by se vrátila zpátky do kanceláře. Jen v New Yorku přeseďne z letadla na letadlo a poletí za dcerou, a pokud se to lidem v institutu nebude zamlouvat, ať táhnou všichni k čertu.

Najednou ji napadlo, že archeologovi se na americkém Jihozápadě nabízí spousta zajímavé práce, a vzpomněla si, že ve Phoenixu je prvotřídní muzeum. Zase zabloudila očima k Reillymu. Narodil se a vyrostl v Chicagu, zabydlel se v New Yorku, zřejmě je zvyklý žít přímo v centru dění. Kdo ví, jestli by se toho dokázal vzdát a vyměnit to za poklidný život v pouštním státě. A najednou, zčistajasna, jí na tom záleželo. Hodně záleželo. Možná víc než na čemkoli jiném.

Vyšla na balkon u jeho pokoje, zadívala se na hvězdy a vzpomněla si na noc, kterou s Reillym strávili na tábořišti cestou k jezeru. Tady na ostrově bylo ticho dokonce i přes den, ale v noci dýchal přímo nadpozemským klidem.

Vstřebávala ten klid a ticho všemi póry. Takovéhle noci možná bývají v Arizoně, ale v New Yorku ne. Znovu si vzpomněla na Reillyho a ptala se sama sebe, jak by asi zareagoval, kdyby doopravdy odešla z Manoukianova institutu a přestěhovala se do Arizony. Možná se ho časem zeptá.

Hleděla na třpytivé moře a lámala si hlavu, co udělat s kodexem. Bezpochyby je to jeden z nejdůležitějších archeologických i náboženských objevů všech dob, s nezměrnými důsledky pro stamiliony lidí. Kdyby s ním vyšla na světlo, stala by se nejslavnější příslušnicí své profese od časů objevů v egyptských pyramidách před téměř osmdesáti lety. Jenže co by to provedlo se zbytkem světa?

Potřebovala si o tom s někým promluvit.

Potřebovala si o tom promluvit s Reillym.

Ale zároveň se toho rozhovoru bála a skličovalo ji, že k němu musí dojít už brzy. Každopádně si teď Reilly potřebuje odpočinout a ona taky. Nejdřív se chtěla vrátit do svojí postele, ale pak se stulila vedle Reillyho. Zavřela oči a usnula stejně rychle jako on.

84

Několik příštích dnů uplynulo jako v mlze. Tess trávila rána s Reillym a pak vyrážela na dlouhé procházky, ze kterých se vracela na oběd. Pozdě odpoledne chodila zase ven, obvykle na zříceninu hradu, odkud pozorovala, jak se slunce hrouží do třpytivých vod Egejského moře. Tuhle část dne měla ze všeho nejraději. Sedávala v tichém zadumání, z úbočí to vonělo šalvějí a heřmánkem a Tess zjišťovala, že jí idylické prostředí uprostřed skal vrací klid, poskytuje jí útočiště před neodbytným přemýšlením o balíčku, který schovala u sebe v pokoji.

Během procházek se seznámila s mnoha místními lidmi, kteří nešetřili úsměvy a většinou si našli čas na popovídání, a za tři dny už prochodila většinu ulic i uliček ve městě a začala se odvažovat dál. Toulala se skrytými zákoutími ostrova, kde se neozývalo nic než hýkání oslů a cinkot zvonků pasoucích se koz. Vydala se na dlouhou procházku k malíčkému ostrůvku San Emilianos, prohlížela si tam v bělostném kostelíku ikony a brouzdala se po oblázkové pláži, plná soucitu s ježovkami, které moře vyplavilo ke skalám nad čáru přílivu. Navštívila rozlehlý klášter Panormitis, kde ke svému překvapení narazila na tři aténské podnikatele kolem čtyřicítky, kteří tam bydleli ve skromných celách pro hosty - prozradili jí, že si užívají pár dnů odpočinku, meditace a toho, čemu poněkud svérázně říkali „obroda". Před křesťanstvím na ostrově nebylo úniku. Kostelík byl středobodem každé vesnice, a stejně jako na jiných řeckých ostrovech i na Symi bylo skoro každé úbočí poseto kapličkami. Ať člověka nohy zanesly kamkoli, vždycky měl na dohled nějakou připomínku křesťanského vlivu, ale ta všudypřítomnost náboženství kupodivu nebyla nijak agresivně dotěrná. Právě naopak. Křesťanství působilo jako přirozená, podstatná součást ostrovního života, jako magnet, který obyvatele navzájem sblíží a poskytuje jim duševní vyrovnanost a sílu.

Reillymu bylo čím dál líp. Už nedýchal tak křečovitě, otoky kolem rtů a očí mu splaskly a z tváře se mu vytratil voskový nádech. Dokonce přecházel po domě a jednou ráno přišel s tím, že se před světem nemohou schovávat věčně. Když už se prý jakžtakž postavil na nohy, musí začít s přípravami k návratu. Tess odcházela z domu s pocitem, že na ni padlo obrovské závaží, a bylo jí jasné, že se blíží chvíle, kdy bude muset s Reillym probrat svůj nález.

Zbytek dopoledne strávila na pláži u Marathoundy, vyzvedla z úkrytu truhličku, ve které byl uložen kodex, a zrovna se

vracela k doktorovu domu, když potkala ty dvě ženy, které jí přinesly jídlo a šaty. Vyšly z malého kostelíka a měly ohromnou radost, že ji zase vidí. Doslechly se o Reillyho uzdravení a nadšeně ji objímaly, gestikulovaly a jedna přes druhou dávaly najevo, jak upřímně je to těší. Doprovázeli je i jejich manželé. Potřásli si s Tess rukama a ani oni nešetřili vřelostí a sympatiemi. Pak se celá čtveřice sebrala k odchodu; všichni Tess ještě dlouho mávali a srdečně se usmívali a Tess jen stála a dívala se za nimi a hlavou jí vířila spousta myšlenek.

A v tom okamžiku konečně dospěla k rozhodnutí. Zrálo v ní už celé dny, a jakkoli se mu vzpírala, postupně vítězilo nad celoživotním cynismem. Teď zvítězilo definitivně.

Nemůžu jim to udělat.

Ani jim, ani milionům podobných. To pomyšlení ji pronásledovalo dnem i nocí od chvíle, kdy kodex našla. Všichni lidé, se kterými se v posledních dnech setkala, všichni do jednoho se k ní chovali nekonečně laskavě a velkoryse. A ta záležitost s kodexem se jich týká. Jich všech - a taky nesčetných dalších po celém světě.

Mohlo by jim to zničit život.

Z té představy se jí najednou udělalo nanic. Jestliže církev lidi inspiruje, aby žili tímhle způsobem, aby toho tolik dávali ostatním, zvláště v téhle době, tak nemůže být skrznaskrz špatná, pomyslela si. Stojí za zachování. Co záleží na tom, jestli je založena na příběhu, který přikrášlil skutečnost? A bylo by vůbec možné vytvořit hnutí s tak fenomenální schopností působit na lidi, aniž by se zašlo za hranice suché reality?

Stála tam, dívala se za odcházejícími dvojicemi vplývajícími zpátky do svých životů a nechtělo se jí věřit, že vůbec někdy uvažovala o jiné možnosti.

Věděla, že to nemůže udělat.

Ale taky věděla, že už nemůže dál odsouvat rozhovor s Reillym.

Skoro celé odpoledne se mu schválně vyhýbala a večer ho zavedla nahoru na zřícenině. Zpocenou dlaní se ho držela za ruku a v podpaží druhé pevně tiskla balíček zamotaný ve svetru. Slunce už skoro zapadlo a horizont zářil pronikavým růžovým jasnem, ve kterém se soustředily poslední zbytky denního světla.

Tess odložila balíček na napůl zborcenou zeď a obrátila se k Reillymu. Zjistila, že jí dělá potíže podívat se mu do očí, a vyprahlo jí v krku.

„Já...“ Zničehonic znejistěla. Neměla by tu věc radši schovat, zapomenout na ni a vůbec se mu o ní nezmiňovat?

Nebylo by pro něj lepší, kdyby se o ničem nedozvěděl - zvláště vzhledem k tomu, co se stalo s jeho otcem? Neudělala by líp, kdyby mu zatajila, že ten kodex našla, viděla, dotýkala se ho?

Ne. Jakkoli byla v pokušení zamlčet mu to, věděla, že by udělala chybu. Už mu nechtěla nikdy v ničem lhát. Oklamala ho tolikrát, že by to vystačilo na celý život. Navzdory všemu, co se stalo, v koutku duše doufala, že její vztah s Reillym má před sebou budoucnost, a bylo jí jasné, že by se nemohli sblížit, pokud by mezi nimi ležela ohromná nevyřešená lež.

Uvědomila si, že okolí úplně ztichlo. Vlaštovky, které až dosud štěbetaly, náhle umlkly, jako by projevovaly porozumění pro důležitost chvíle. Posbírala síly a začala znova. „Už několik dní se ti chystám něco říct. Chtěla jsem to udělat už dřív, ale čekala jsem, až na tom budeš líp.“

Reilly se po ní podezíravě podíval. Bylo jí jasné, že z ní vycítil nervozitu. „O co jde?“

V Tess byla malá dušička, a tak prostě jen řekla: „Musím ti něco ukázat.“ Sáhla po schumlaném svetru, rozbalila ho a vylovila z jeho záhybů rukopis.

Reillymu prolétl tvářích prchavý záblesk překvapení, pak k ní zvedl oči a upřeně se na ni zadíval. Připadalo jí jako hotová věčnost, než promluvil. „Kde jsi to našla?“

Překotně ze sebe chrlila slova, aby se té tíže co nejrychleji zbavila. „Sokola to vyplavilo na pláž o několik zátok dál než nás. Plováky ho udržely.“

Pozorovala, jak Reilly zkoumá kožený svazek, opatrně ho bere do rukou a nahlíží dovnitř. „To je neuvěřitelné. Vypadá tak... obyčejně.“ Obrátil se k Tess. „V jakém je to jazyce? Umíš to přečíst?“

„Ne. Jenom poznám, že je to aramejsky.“

„Což je právě ten jazyk, v jakém by to mělo být, vid’?“

Křečovitě přikývla. „Ano.“

Uhranutě zíral na starobylý foliant, pohroužen v myšlenkách. „Co myslíš, je pravý?“

„Nevím. Vypadá věrohodně, ale pravost by se musela ověřit někde v laboratoři. Bylo by potřeba udělat spoustu různých testů, provést radiokarbonovou analýzu, prozkoumat složení papíru a inkoustu, prověřit, jestli odpovídá typ písma...“ Odmlčela se a nervózně se nadechla. „Ale jde o něco jiného, Seane. Myslím, že bychom to do žádné laboratoře posílat neměli. Radši ať to nikdo nezkoumá.“

Užasle naklonil hlavu ke straně. „Cože?“

„Měli bychom zapomenout, že jsme to vůbec našli,“ prohlásila zapáleně. „Měli bychom tu zatracenou věc spálit a...“

„...a co?“ opáčil. „Tvářit se, že nikdy neexistovala? To přece nejde. Jestli není pravá, jestli ji zfalšovali templáři nebo je to nějaký jiný podfuk, tak není důvod ke starostem. A jestli pravá je...“ Zamračil se a hlas mu zadrhl.

„Nikdo by se o ní neměl dozvědět,“ trvala Tess na svém. „Panebože, proč já ti jen říkala, že jsem ten rukopis našla!“

Reilly na ni zůstal užasle zírat. „Co tě to najednou popadlo? Kam se podělo to tvoje, lidé si zaslouží znát pravdu?“

„Byla jsem na omylu. Už si nemyslím, že na tom tak moc záleží.“ Tess si ztěžka povzddechla. „Kam až moje paměť sahá, vždycky jsem na církvi viděla jen to špatné. Krvavou historii, hamižnost, archaická dogmata, netoleranci, skandály se zneužíváním dětí... Spousta náboženských prvků dnes působí vyloženě absurdně. Ještě pořád jsem přesvědčená, že ledacos přímo volá po generálce. Jenže nic není dokonalé, že? A když vidím, co náboženství s lidmi dokáže, pokud funguje, jak má, když pomyslím na soucit a velkomyslnost, které probouzí... Právě v tom spočívá opravdový zázrak.“

Opuštěnými zříceninami kolem Tess se rozlehl pomalý, rytmický potlesk.

Trhla sebou, otočila se po zvuku a uviděla, jak zpoza kamenné zdi vykročil Vance. Ještě pořád tleskal, významně odděloval jedno plácnutí dlaní od druhého, hleděl jí do očí a opovržlivě se usklíbal.

85

„Takže ty jsi prozřela. Jsem bez sebe dojetím, Tess. Naše báječná církev získala dalšího stoupence." Výsměšněji už to říct nešlo a zároveň z jeho tónu zaznívala tichá hrozba. „Aleluja! Chvalme Hospodina!"

Reilly pozoroval, jak se Vance blíží, a svaly se mu napjaly. Vance vypadal sešle a zdál se hubenější než dřív, málem vychrtlý. Měl na sobě prosté šaty, nepochybně taky dar od nějakého dobrosrdečného ostrovana. A co důležitějšího, byl beze zbraně. Reillymu se ulevilo. Nijak zvlášť ho netěšila představa, že by se měl snažit profesora odzbrojit, když se sám ještě pořád cítí slabý jako moucha. Bez pistole Vance nepůsobil příliš výhrůžně, zejména když mu bouře očividně dala do těla stejně jako jim dvěma.

Dál se blížil k Tess, ale očima visel na kodexu v Reillyho rukou. „Jako by si přímo říkal o to, abychom ho našli, nezdá se vám? Kdybych ještě věřil v Boha," utrousil pohrdavě, „skoro bych si myslel, že nám to bylo souzeno."

Tess se tvářila, jako by nevěřila vlastním očím. „Jak jsi..."

„Asi podobně jako ty," pokrčil rameny Vance. „Probral jsem se obličejem v písku, kde mě zvědavě okukovalo pár krabů. Nějak jsem se dohrabal do kláštera v Panormitsu. Otec Spiros se mě ujal. Na nic se nevyptával a já neměl náladu mu cokoli vysvětlovat. A právě tam jsem tě zahlédl. Potěšilo mě, že jsi taky přežila, ani jsem v to nedoufal. Ale tohle..."

Vrátil se pohledem ke kodexu. Zdálo se, že ho fascinuje. „Tohle je pro mě hotový dar. Dovolíte?"

Reilly ho zdviženou rukou zarazil. „Ne. Dál už ani krok."

Vance se zastavil. Zatvářil se pobaveně. „Ale jděte! Jen se podívejte na nás tři - podle všech předpokladů bychom měli být mrtví. Nevidíte v tom znamení?"

Reilly se nenechal vyvést z míry. „Vidím jen, že budete schopni stanout před soudem a příští léta strávíte jako host v nápravném zařízení."

Vance nasadil zkřamaný, téměř ublížený výraz a pak bez sebemenšího zaváhání přiskočil k Tess, jednou rukou ji popadl pod krkem a druhou jí k hrdlu přiložil dlouhý potápěčský nůž, který vylovil bůhvíodkud.

„Promiň, Tess," řekl, „ale projednou souhlasím s agentem Reillym. Nemůžeme jen tak pominout, co nám osud přihrál do rukou. Tenkrát poprvé ses nepletla - lidé si zaslouží znát pravdu." Oči mu divoce plály, těkal jimi sem a tam, jak se snažil ohlídat si Reillyho. „Dejte mi to," přikázal. „Dělejte."

Reilly bleskurychle vyhodnotil situaci - Vance držel nůž Tess příliš blízko u krku, takže se neodvážil něco zkoušet, zvlášť ne takhle zesláblý. Bude moudřejší přenechat mu rukopis a vypořádat se s ním, až se Tess ocitne mimo nebezpečí. Chlácholivě zvedl ruku. „Hlavně se uklidněte, ano? Hned vám tu zatracenou věc dám." Natáhl k němu druhou ruku, ve které držel kodex. „Tady ji máte. Vezměte si ji."

„Ne!" skočila mu Tess rozzuřeně do řeči. „Nedávej mu to! Nemůžeme ho nechat, aby to zveřejnil. Ted' za to neseme odpovědnost. Já ji nesu."

Reilly zavrtěl hlavou. „Za tvůj život to nestojí."

„Seane..."

„Nestojí to zato," trval na svém a neoblomně se na ni podíval.

Vance se pousmál. „Položte to na zeď a ucouvněte. Pomalu."

Reilly odložil rukopis na hrubé kameny a udělal pár kroků dozadu. Vance vykročil a nemotorně manévroval s Tess ke zdi.

Na okamžik zůstal nad kodexem stát, skoro jako by se ho bál dotknout; pak vztáhl rozechvělé prsty a opatrně nadzvedl desky. Uchváceně převracel listy pergamenu a mumlal si pro sebe: „Veritas vos liberabit." Na strhané tváři se mu rozhostil blažený klid.

„Opravdu jsem si moc přál, aby ses na tom podílela, Tess," řekl mírně. „Bude to úžasné."

A v tu chvíli se Tess odhodlala k činu. Prudce shodila z ramene jeho ruku a uskočila stranou. Vance na vteřinu zakolísal, a jak hledal rovnováhu, povolil sevření a nůž mu vypadl z ruky, přeletěl přes nízkou kamennou zídku a se zachrastěním zmizel v suchém křoví.

Vance se napřímil, zaklapl kodex a oběma rukama ho sevřel. Postřehl, že mu Reilly zablokoval únikovou cestu, protože se postavil mezi něj a stezku vedoucí ze zříceniny. Tess mu stála po boku.

„Je po všem," konstatoval Reilly suše.

Vanceovi se rozšířily oči, jako by ho někdo praštil do břicha. Rychle se rozhlédl, na vteřinu zaváhal, pak přeskočil zídku a rozběhl se do bludiště hradních trosek.

Reilly okamžitě zareagoval, přešplhal zídku a hnál se za ním. Oba zmizeli mezi pozůstatky starobyklých zdí.

„Vrať se, Seane!" vykřikla Tess. „Ať jde k čertu! Ještě nejsi v pořádku. Nedělej to!"

I když Reilly její křik slyšel, nezastavil se. Nohy se mu bořily do rozměklé hlíny a ztěžka lapal po dechu, ale umíněně šplhal do kopce Vanceovi v patách.

86

Vance uháněl stezkou, která mířila vzhůru příkrým svahem. Roztroušené stromy a hájky olivovníků brzy ustoupily drsnějšímu terénu plnému kamení a uschlého křoví. Ohlédl se, a když uviděl, že ho Reilly pronásleduje, v duchu zaklel.

Rychle se rozhlížel kolem. Město odtud nebylo vidět a zřícenina i nepoužívané větrné mlýny už také zmizely z dohledu. Napravo úbočí prudce stoupalo a kamenitá stráň po levici se zřejmě svažovala dolů k moři. Nemá na vybranou. Buď se musí postavit Reillymu, anebo utíkat dál. Zvolil si to druhé.

Reilly za Vancem namáhavě supěl a snažil se neztratit ho z očí. Připadalo mu, že má nohy jako z gumy, a stehenní svaly ho i po krátkém běhu pálily. Zvrtil si nohu o vyčnívající kámen, ale povedlo se mu udržet rovnováhu; měl štěstí, že si nevymkl kotník. Rychle se zase napřímil, ale najednou se ho zmocnila závrať; párkrát se zhluboka nadechl, zavřel oči a soustředil se na to, aby posbíral veškeré rezervy energie. Podíval se za vzdalujícím se Vancem, který klopýtavě šplhal stále výš. Vzchopil se, přinutil nohy k pohybu a dal se znova do běhu.

Vance přelezl pár kluzkých balvanů a dorazil na vrchol - a tam pochopil, že je v pasti. Před ním spadal útes téměř svisle dolů na zubatá skaliska, do nichž rytmicky bušilo moře a tříštilo se o ně ve výbuších bílé pěny.

Ohlédl se a zjistil, že Reilly je jen kousek pozadu.

Reilly doběhl ke kamenitému pruhu a vylezl na balvan. Byl teď stejně vysoko jako Vance, o necelých deset metrů dál.

Dívali se jeden na druhého.

Vance se přerývaně nadechoval, lapal po dechu. Zlostně se rozhlédl kolem, doleva, pak doprava. Terén napravo se mu zdál schůdnější, a tak se tím směrem pustil.

Reilly vyrazil za ním.

Vance spěchal po zvedajícím se hřebeni, ale po nějakých dvaceti metrech mu sklouzla noha a uvízla mezi dvěma kameny. Rychle ji vytáhl a chtěl se zase rozeběhnout.

Reilly, kterému bylo jasné, že už mu v rozbolavělých nohou moc síly nezbyvá, postřehl příležitost; celým tělem se vrhl dopředu a chňapl po Vanceově kotníku. Sotva o něj zavadil, ale i to stačilo. Vance ztratil svou draze nabytou rovnováhu a upadl. Reilly se vyhrabal na všechny čtyři, znova mu skočil po kotnících a chytil ho, jenže v pažích neměl o nic víc síly než v nohou. Vance se překulil, napůl se mu vysmekl a volnou nohou po něm kopl. Zasáhl ho do tváře, takže Reilly sjel po boku o několik metrů níž. Vance kousek popolezl a pracně se vztyčil; kodex pořád pevně svíral v ruce.

Reillymu se zatmělo před očima a měl dojem, že jeho hlava najednou váží nejmíň tunu. Zatřepal s ní, aby se té omámenosti zbavil, a vtom za sebou zaslechl Tessin hlas.

„Seane!“ křičela na něj. „Nech ho běžet! Zabiješ se!“

Viděl ji, jak k němu šplhá, pak zalétl pohledem zpátky k Vanceovi, který se zatím nedostal o moc dál. Naléhavě na Tess zamával: „Vrať se! Vrať se a přiveď pomoc.“

Jenže to už ho dostihla a zadržela ho. „Prosím tě, nechod dál!“ vyrazila ze sebe udýchaně. „Tady nahoře je to nebezpečné. Sám jsi přece říkal, že nemá cenu riskovat kvůli tomu život.“

Reilly se na ni usmál a najednou si byl skálopevně jistý, že s toutle ženou chce strávit zbytek života. Vtom zaslechl z Vanceova směru vyděšený výkřik. Obrátil se po zvuku a zahlédl, jak Vance sklouzává z ploché, strmé skalní plotny, přes kterou přelézal, zoufale tápe po jejím hladkém černém povrchu a marně hledá, oč by se zachytil.

Konečně se mu povedlo zapřít se nohama o nepatrnou římsu. Reilly k němu bez meškání vyrazil. Vyšplhal co nejbliž a zastavil se na malé plošině. Vance měl jednu ruku přilepenou ke skalní stěně a v druhé ještě pořád svíral kodex. Celý se třásl.

„Chyťte se mě,“ zařval Reilly a napřáhl se k němu, kam až to šlo.

Vance vzhlédl, v očích děs. Natáhl ruku s kodexem, ale kousek pořád chyběl. „Nejde to,“ zajekal.

V tom okamžiku se římsa, na které balancoval, udrolila a Vanceova levá noha ztratila oporu. Instinktivně hmrátl po jiném zachytném bodu a přitom povolil stisk prstů. Kodex se mu vysmekl, sjel níž a nárazem o vyčnívající kámen se otevřel. Stránky deníku se rozlétly do vzduchu, vznášely se ve sláném vánku a spirálovitě klesaly dolů do zpěněných vln.

Reilly ani neměl čas dokončit: „Nechte...“

„Ne!“ zařval Vance v krajním zoufalství a hrábl po papírech. Vzápětí už nezadržitelně sjížděl čím dál rychleji a i přitom se rozpřaženými rukama natahoval po poletujících stránkách, které vířily všude kolem, jako by ho naschvál dráždily.

Udělal několik kotrmelců a pak se řítí volným pádem, až se roztrástil dole na skalisku.

Tess dohnala Reillyho a pevně se ho chytla. Opatrně popošli ke kraji a zadívali se na sráz spadající do závratné hloubky. Dole leželo Vanceovo rozbité tělo, údy rozhozené v nepřírozeném úhlu. Dorážely na něj vlny, nadnášely ho a pohrávaly si s ním jako s hadrovou panenkou. A všude kolem se snášely do moře stránky starobylého dokumentu, mořské vlny smývaly inkoust z pergamenu i krev tryskající z Vanceových otevřených ran.

Reilly k sobě Tess přitiskl. Zasmušile zíral dolů, kde poslední listy jeden po druhém klesaly pod hladinu. Teď už se to nikdy nedozvíme, problesklo mu hlavou a při tom pomyšlení zaskřípěl zuby.

A vtom něco zahlédl.

Pustil Tess a sešplhal po srázu o kus níž.

„Co to děláš?“ vykřikla za ním a naklonila se, aby na něj dohlédla. Hlas jí přeskakoval strachy.

Reilly se hned zase vynořil. Tess mu podala ruku a pomohla mu vylézt nahoru. Uviděla, že v zubech něco svírá.

Byl to kousek pergamenu.

Osiřelá stránka z kodexu.

Tess nevěřila vlastním očím. Reilly jí list podal. „Aspoň něco, čím dokážeme, že jsme si to všechno nevymysleli,“ vypravil ze sebe zajíkově, jak po té námaze pořád ještě nemohl popadnout dech.

Tess se dlouze zadívala na stránku ve své ruce. Najednou se jí znova vrátilo všechno, co prožila od onoho večera v Metropolitním muzeu, všechno to krveprolévání, strach i vnitřní zmatky. Bez nejmenšího stínu pochybností věděla, co si počít. Aniž by zaváhala, usmála se na Reillyho, zmačkala pergamen do kuličky a hodila ho z útesu dolů.

Dívala se, jak padá do moře, pak se obrátila k Reillymu a objala ho.

„Mám všechno, co potřebuji," řekla, vzala ho za ruku a odváděla ho z útesu pryč.

Epilog

PAŘÍŽ, BŘEZEN 1314

Na okraji pole v Ile de la Cité stála nádherně zdobená dřevěná tribuna. Praporce zářivých barev se třepotaly v lehkém vánku a slabý sluneční svit si pohrával s okázalými úbory královských dvořanů a lokajů, kteří se tu sešli.

O kus dál, vzadu v zástupu vzrušených, brebentících prostých lidí stál Martin z Carmaux, shrbený a vyčerpaný. Na sobě měl ošumělý hnědý hábit, dar od faráře, se kterým se setkal před pár týdny.

Ačkoli mu bylo jen něco málo přes čtyřicet, žalostně zestárl. Skoro dvacet let se za krutého slunečního úpalu dřel v toskánském lomu pod nemilosrdnými biči dozorců. Už skoro ztratil veškerou naději na útěk, ale pak se jednoho dne utrhl kus skály a dopadlo to hůř než kdykoli předtím - kamení zabilo tucet mužů, kteří v lomu otročili, a několik dozorců. Propukla panika a všechno kolem zahalila mračna prachu. V nastalé vřavě se Martinovi a muži, ke kterému byl připoután, podařilo nepozorovaně utéct.

Martin se dlouhými lety otroctví nenechal zlomit, a přestože k němu do toho prokletého údolí nedolehly žádné zprávy z vnějšího světa, myslel i po útěku na jedno jediné. Namířil si to přímo k vodopádu, našel skálu s puklinami připomínajícími osmihrotý templářský kříž, vyzvedl Aimardův dopis a vydal se na dlouhou pouť přes hory do Francie. Cesta mu trvala řadu měsíců a dlouho odkládaný návrat do vlasti mu přinesl zdrcující zklamání. Dozvěděl se o pohromě, která postihla templářský řád, a čím víc se blížil k Paříži, tím víc chápal, že už je příliš pozdě na to, aby se na osudu templářů dalo něco změnit.

Pátral po jiných řádových bratrech, vyptával se, jak nejdiskrétněji to šlo, ale žádného nenašel. Všichni byli pryč, buď po smrti, anebo se skrývali. Nad slavným pařížským Templem vlála královská vlajka.

Zůstal sám.

Jak tu teď stál a čekal uprostřed klevetického davu, jeho pohled přitáhla šedě oděná postava papeže Klementa. Papež vystoupil po schůdcích na tribunu a zaujal místo mezi pestrobarevně oděnými dvořany.

Vzápětí Martin postřehl, že papež obrátil pozornost ke středu pole, kde stály dva kůly obložené chrastím. I jeho vlastní oči upoutal pohyb - přivlekli tam dva roztřesené, na kost vyhublé muže, v nichž poznal velmistra řádu Jacquesa de Molaye a normanského preceptora Geoffroye de Charnaye.

Ani jednomu z odsouzců nezbyvala síla k odporu, a tak je snadno připoutali ke kůlům. Robustní muž se zapálenou loučí vykročil kupředu a tázavě pohlédl na krále. Čekal na pokyn.

Dav rázem ztichl. Martin uviděl, jak král ledabyle mávl rukou.

Chrastí vzplálo.

Pomalů se z něj začaly odvíjet pramínky kouře a záhy tu a tam proskočily plameny; větévky chytaly jedna po druhé a praskaly, jak mezi nimi stoupal žár. Martina drtilo zoufalství a pocit bezmoci. Měl sto chutí sebrat se a odejít, ale zároveň mu připadalo, že tu musí zůstat a přihlížet, být svědkem toho hanebného činu. Napůl proti své vůli se protlačil davem dopředu. A ke svému úžasu uviděl, jak velmistr zvedl hlavu a pohlédl přímo na krále a papeže.

I na tu dálku jeho pohled Martinem zacloumal. De Molayovy oči hořely ohněm ještě zuřivějším než plameny, které se ho chystaly pohltit.

Navzdory křehkému, zbědovanému zevnějšku zazněl velmistruv hlas silně a pevně. „Ve jménu Řádu rytířů Templu," zaburácel, „tě proklínám, Filipe Sličný, i tu tvou papežskou loutku. Dovolávám se Boha Všemohoucího, aby vás oba do roka a do dne povolal před svůj stolec, soudil vás a nechal vás navždy hořet v plamenech pekelných..."

Pokud de Molay řekl ještě něco, Martin už to neslyšel; hučící plameny vyšlehly výš a přehlušily výkřiky obou umírajících. Pak se vítr obrátil a přes tribunu a shromážděný dav se přehnal kouř, který s sebou přinášel nechutný pach spáleného masa. Král zalapal po dechu a rozkašlal se; zdvihl se a klopýtal ze schodů a papež hned za ním, oči usazené od kouře. Když míjeli místo, kde stál Martin, stárnoucí templář se zadíval na papeže. Cítil, jak v něm roste příval vzteku a stoupá mu hrdlem, a v tom okamžiku si uvědomil, že jeho úkol ještě zdaleka není u konce.

Možná se ho nepodaří završit během jeho života. Ale jednou - snad - bude všechno jinak.

Hned toho večera se vydal na cestu, opustil město a zamířil na jih do země svých předků. Usadí se v Carmaux anebo někde jinde v Languedocu a dožije tam. Ale než zemře, postará se, aby Aimardův dopis nezmizel ze světa. Najde nějaký způsob, jak zajistit, aby přečkal.

Musí přečkat.

Musí splnit svůj účel.

Martin to dluží všem, kdo zahynuli, Hughovi, Williamu z Beaujeu a především svému příteli Aimardovi z Villiersu; musí se postarat, aby jejich oběť nebyla marná.

Teď už je to jenom na něm. Vzpomněl si na Aimardova odhalení z té poslední noci, tam v kostele u staré vrby. Na usilovné snažení jejich předchůdců, kteří celou tu iluzi stvořili. Na těch devět let přepečlivé rukodělné práce. Na promyšlené plánování, jemuž trvalo téměř dvě stě let, než začalo přinášet ovoce.

Byli jsme už blízko, pomyslel si, tak blízoučko. Byl to ušlechtilý cíl. Stál za všechnu tu dřinu, za všechny oběti, za všechnu bolest.

Věděl, co musí udělat.

Musí se postarat, aby to zdání udržel při životě. Zdání, že ta věc ještě pořád existuje a čeká.

Zdání, že je pravá.

A ve vhodnou dobu - za jeho vlastního života to určitě nebude - snad někdo dokáže jejich ztraceného mistrovského díla využít a dosáhne toho, oč oni všichni usilovali.

Posmutněle se usmál, když mu hlavou probleskla jiskřička naděje. Třeba jednou přijde doba, kdy to bude zbytečné, napadlo ho. Třeba už toho plánu ani nebude zapotřebí. Třeba lidé překonají malicherné rozpory a povznesou se nad vražedné půtky kvůli náboženskému přesvědčení.

Setřásl tu myšlenku, pokáral se za politováníhodnou naivitu a poračoval v chůzi.